

Phu Rất Yếu Ốt

Contents

Phu Rất Yếu Ốt	2
1. Chương 1: Phu Của Ta Rất Yếu Ốt	2
2. Chương 2: Phu Của Ta Rất Có Lòng	5
3. Chương 3: Phu Của Ta Rất Thâm Trầm	9
4. Chương 4: Phu Của Ta Rất Bùn Xỉn	14
5. Chương 5: Phu Của Ta Rất Cô Đơn	19
6. Chương 6: Phu Của Ta Rất Đáng Giận	24
7. Chương 7: Phu Của Ta Thực Hung Ác	28
8. Chương 8: Phu Của Ta Thật Đáng Sợ	33
9. Chương 9: Phu Của Ta Rất Nguy Hiểm	38
10. Chương 10: Phu Của Ta Thật Hư Vô	42
11. Chương 11: Phu Của Ta Thật Quỷ Súc	47
12. Chương 12: Phu Của Ta Tính Cách Thật Thất Thường	52
13. Chương 13: Phu Của Ta Có Tiểu Tam	57
14. Chương 14: Phu Của Ta Có Mối Tình Đầu	61
15. Chương 15: Phu Của Ta Có Ham Mê	66
16. Chương 16: Phu Của Ta Có Nội Hàm	71
17. Chương 17: Phu Của Ta Có Lương Tâm	76
18. Chương 18: Phu Của Ta Có Ý Định Xấu	81
19. Chương 19: Phu Của Ta Có Dụng Tâm	86
20. Chương 20: Phu Của Ta Có Cao Béo Lên	92
21. Chương 21: Phu Của Ta Có Ấm Áp	96
22. Chương 22: Phu Của Ta Mất Tự Nhiên	101
23. Chương 23: Phu Của Ta Và Kí Ức	104
24. Chương 24: Phu Của Ta Và Mẫn Cảm	110
25. Chương 25: Phu Của Ta Và Tập Kích Ban Đêm	117
26. Chương 26: Phu Của Ta Và Thăng Thấn	123
27. Chương 27: Phu Của Ta Và Tử Vong	129
28. Chương 28: Phu Của Ta Và Bán Yêu	134
29. Chương 29: Phu Của Ta Và Tình Dịch	138
30. Chương 30: Phu Của Ta Cùng Tam Đồ*	143
31. Chương 31: Phu Của Ta Và Trung Khuyển	147
32. Chương 32: Phu Của Ta Ngay Bên Cạnh Ta	155
33. Chương 33: Phu Của Ta Rất Bất Bình Thường	160
34. Chương 34: Phu Của Ta Đang Gây Mất Mặt	164
35. Chương 35: Phu Của Ta Đang Lưu Manh	167
36. Chương 36: Phu Của Ta Đang ‘ăn Thịt’	171
37. Chương 37: Phu Của Ta Đang Làm Kẻ Sai Vặt	177
38. Chương 38: Phu Của Ta Là Mây Bay	181
39. Chương 39: Phu Của Ta Đang Nháo Lên	187
40. Chương 40: Phu Của Ta Đang Âm Hiểm	190

41. Chương 41: Phu Của Ta Đang Nằm Mơ	194
42. Chương 42: Phu Của Ta Đang Tìm Đường Chết	198
43. Chương 43: Phu Của Ta Ở Trong Tim	201
44. Chương 44: Ngoại Truyện 1	213
45. Chương 45: Ngoại Truyện 2	219

Phu Rất Yếu Ốt

Giới thiệu

Tên convert: Phu rất yếu khíConverter: TojikachanThể loại: Hiện đại, đồng nhân InuyashaEditor: TojikachanGiới thiệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-rat-yeu-ot>

1. Chương 1: Phu Của Ta Rất Yếu Ốt

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< mang="” thù="” chẳng="” hạn,="” thật="” không="” phải="” là="” hành="” vi="” của="” một="” phu="”>

Một ngày trước năm mới, Asai Yui xuất giá.

Sáng sớm, đi theo các thị nữ, công chúa Yui nuốt no thức ăn, lại nhét vài cái bánh điểm tâm trong tay áo Junihitoe, dưới tầng tầng lớp lớp trang phục hoa lệ, mặc giống như một con gấu trắng, ra cửa.

Junihitoe hoa mỹ xếp chồng lên nhau đè lên người, sắc mặt Yui không cần trang điểm cũng đã trắng bệch. Một đường được đưa tới phòng lớn trong tòa thành, lễ nghi luôn luôn không có gì mới mẻ, sau khi được ca tụng chúc phúc liên tiếp, quỳ lạy tạm biệt phụ thân đại nhân đang từ từ mập ra, một mình một người, Yui bước lên xe kiệu kéo đi xa.

Bụng hơi âm ỉ đau, có lẽ là đã ăn nhiều quá. Dạ dày cuộn cuộn khí nóng, lập tức, thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, công chúa mười bảy tuổi lên ợ một cái thật to.

Cố gắng giả vờ khéo léo bình tĩnh. Nhìn thấy đám đông quen thuộc xa dần, Yui nhìn xuyên qua bức màn dày của kiệu nhỏ ra bên ngoài, tòa thành lớn lên từ nhỏ dần dần biến mất trong tầm mắt. Trí nhớ liên tục tràn về, cùng với vô số suy nghĩ phức tạp về tương lai. Tòa thành kia tuy chỉ là nơi ăn tiệc cơm mà thôi, nhưng cái gọi là gia tộc và thuở trước, là không thể quay về đó được nữa... Hết thấy những điều này, Yui bỗng có cảm giác... rốt cục được giải thoát rồi?

—— phải rời khỏi gia đình nhưng lại mừng thầm... thật sự vĩ đại?

Kỳ thật cũng không hẳn vậy, dưới lòng dạ đang hơi nhảy nhót, Yui vẫn có chút bất an không yên.

Người phải đối mặt sắp tới, chính là phu tương lai của mình —— được rồi, tuy rằng nàng sớm đã gặp người đó, thậm chí còn có thể nói là cực kỳ quen thuộc.

Từ nhỏ, bởi vì hai gia tộc là thông gia, hàng năm có một đoạn thời gian, Yui hay gặp phu tương lai vài lần.

Phu là con một của lãnh chúa vùng lân cận, từ nhỏ thân thể yếu đuối nhiều bệnh, cho nên lãnh chúa đại nhân đặc biệt chăm sóc đứa con trai yêu duy nhất. Phu từ nhỏ đã ôn hòa, nói chuyện cũng là nhỏ nhẹ, rất nho nhã. Vóc dáng hần không cao, trông có vẻ đặc biệt dễ đẩy —— không, dễ bắt nạt. Hơn nữa, trước đây phu cực kỳ đơn thuần, rất dễ dàng bị lừa bịp, cho nên... Asai Yui vốn chưa bao giờ cho rằng người nợ là phu tương lai nên cần bản không hề kiêng kị gì với hành động của mình.

Khi tiểu công chúa kiên cường gặp quý công tử yếu ớt sẽ là tình cảnh như thế nào?

Thân thể phu rất kém cỏi, từ nhỏ đã mắc hầu như tất cả các bệnh ít nhất một lần, bệnh tật vờn quanh người, gương mặt luôn tái nhợt suy yếu.

Thường xuyên sinh bệnh, sắc mặt trắng hơn người thường, thể chất cũng không bằng bạn đồng lứa. Rất yếu ớt, phu với thân hình nhỏ gầy có vẻ nữ tính khi đứng trong đám đông quý tộc. Trước đây, Asai Yui rất hoạt bát, đối với một cậu bé yếu ớt lớn hơn mình vài tuổi, theo lý thường hẳn là... bắt nạt người ta.

Thành thật mà nói, Yui bắt nạt phu là bất đắc dĩ.

Làm đối phương khóc lên chẳng hạn, thật sự rất thú vị.

Nghĩ đến đây, Asai Yui không nhịn được lắc đầu, những năm ấy, rốt cuộc nàng đã làm cái gì thế?

Hiện giờ địa vị nghịch chuyển, đối mặt với ác mộng hồi nhỏ, phu thật sự không định đào hố chuẩn bị chôn mình đấy chứ? Ví dụ như vừa đến lãnh địa đã treo mình lên đánh chẳng hạn.

Khi đó nàng thật sự không cố ý, nếu biết phu tương lai sẽ thống trị một tòa thành trì binh lực cường thịnh thì... Yui nắm chặt quạt mùi gỗ thơm trong tay.

Nhìn thấy phu đã muốn bắt nạt, ai bảo hẳn yếu ớt như vậy, hoàn toàn không kìm chế nổi. Mỗi khi đôi mắt màu đen ngập nước nhìn mình, trông phu luôn giống một viên thuốc mềm oặt, làm người ta muốn vươn tay niết.

Chỉ là niết mà thôi, Asai Yui thề, nàng thật sự không làm gì quá đáng.

Ví dụ như chỉ là lấy cá chạch sống nhét vào miệng phu?

Ví dụ như buộc hẳn tắm rửa sạch sẽ giữa mùa đông rồi ném khối băng vào thùng tắm?

Ví dụ như lấy hết giấy lúc hẳn đi xí?

Ví dụ như thả chó cắn hẳn... Được rồi, mấy cái ví dụ ấy thật thê thảm.

Yui không nhịn được muốn ôm đầu mình. Nếu sớm biết khi đó gia tộc đã có ý định bắt mình đính hôn, vậy thì khi đó, có phải mình nên thu liễm một chút không?

Ví dụ như không nhét cá chạch quá sâu chẳng hạn.

Mấy đoạn thời gian ấy, mỗi năm trôi qua, đối với phu mà nói, có phải giống như địa ngục hay không?

Nghe nói hiện tại, phu đã là tiếp nhận cai quản... Yui nghĩ, bỗng nhiên cứng ngắt. Lâu như vậy rồi... người nọ hẳn là không nhớ rõ mới đúng.

Trí nhớ trước đây rất mơ hồ, đổi lại là phu, hẳn là quên... nhỉ?

Thật là, sao phu lại bỗng nhiên muốn cưới nàng chứ?

Hồi nhỏ Yui luôn vô ưu vô lự, lúc ấy, mẫu thân của nàng đang được sủng ái, chị em của mẫu thân cũng là mẫu thân thân sinh của phu, liên quan đến đủ loại ích lợi, thơ ấu nàng đương nhiên không tồi. Nhưng mà, Yui cũng không quá may mắn, không đợi Yui xuất giá, mẫu thân đã chết sớm mấy năm trước, không lâu sau, mẫu thân của phu cũng lập tức từ trần. Đã không còn gì để dựa vào, phụ thân đại nhân càng ngày càng lãng quên sự tồn tại của Yui, tới tuổi thích hợp xuất giá, ý định đám hỏi hồi trước cũng dần trôi lên.

Yui càng ngày càng lớn, số người tham gia chỉ trở cũng nhiều lên. Lúc Yui nghĩ rằng phu trả đũa là sẽ không cưới mình mà là chế giễu mình, không nghĩ tới phu lại phái người đến đây!

Không cần lương lự nhiều, ngay sau đó là chuẩn bị hôn lễ rườm rà. Rất nhanh, Asai Yui sắp mang dòng họ của người xa lạ.

Không ai hỏi ý kiến của Yui, trong ánh mắt người khác, đây thật sự là một chuyện quá tốt.

Đúng vậy, Yui chưa từng có nhiều tình cảm với gia tộc, mà nàng chỉ muốn rời khỏi cuộc sống trong gia tộc, về phương diện khác, nàng lại lo lắng phu có suy nghĩ quỷ dị gì. Bởi vì như thế, trong lòng Yui rất không

yên. Nàng không ngừng lừa dối mình rằng nếu đối phương chỉ là trả đũa, hẳn là sẽ không quanh co như vậy mới đúng.

Mang thù chẳng hạn, thật không phải là hành vi của một phu tốt.

Ở nhà Asai, mình không còn gì để dựa vào, nếu về sau phu cũng bắt nạt mình, mình phải làm thế nào mới tốt?

Lắc đầu, Yui sửa sang lại suy nghĩ của mình một chút, lấy ra điểm tâm dưới tay áo, cắn một miếng.

**

Xóc nảy một trận, đoàn người Yui đã tới đích.

Thành trì trước mắt có kiến trúc khá cổ, nhưng bởi vì thành trì giàu có phồn vinh, một chút cảm giác rách nát cũng không nhìn ra. So với tòa thành mập mạp, chỉ có bề ngoài đáng khen của nhà mình, nơi này thiếu sự hoa mỹ không thật mà có cảm giác thâm nghiêm.

Nơi như vậy, chẳng trách người trong tộc hao hết tâm lực cũng muốn có một đám hỏi.

Nhìn tòa thành trước mắt, Yui lại nắm chặt quạt trong tay hơn.

— đó là thành Hitomi, là ngôi nhà tương lai của Asai Yui, không, Hitomi Yui.

Một nơi to như vậy, chỉ liếc mắt một cái thôi, đã có cảm giác ‘trốn không thoát đâu’.

Nếu nói phía trước còn có chút chờ mong, thì hiện tại xem ra, Yui bỗng nhiên phát giác mình đã nhảy ra khỏi một cái lồng sắt xuống... một cái hố.

Yui cảm thấy chân quá mình ngắn, sợ là không đi ra ngoài được.

Cửa tòa thành mở ra, đoàn người nghênh đón xếp thành hàng rất ngay ngắn.

Khác với sự đường hoàng cố ý của gia tộc mình, hết thấy ở đây có vẻ thông dong mà nghiêm cẩn, khí thế nhà võ chân chính.

Yui dù sao cũng là con nhà cao quý, là người đã gặp qua trường hợp này, giờ phút này nàng ngồi nghiêm chỉnh, chỉnh lại quần áo, chuẩn bị xong tư thái khéo léo đẹp nhất của mình.

Ánh mắt không nhìn được nhẹ nhàng nhìn ra ngoài, bức màn bay theo gió, mơ hồ có thể nhìn thấy một vài cảnh tượng.

Rất xa, đầu hàng có một người đàn ông.

Trang phục màu xanh, dáng gầy.

Không cần đoán, đó chính là phu.

Nhiều năm không gặp, người nọ vẫn yếu ớt như cũ, ngay cả lúc đứng cũng trông có vẻ đầm một cái là gục.

“Yui-chan, đi đường vất vả rồi.”

Khi đội ngũ đến nơi, đầy ngập lễ nghi giáo dưỡng, bọn họ cách nhau một cái kiệu, nhưng mà giọng nói của phu, Yui có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Hơi trầm thấp, không nhẹ không nặng, lập tức làm người ta nhớ tới gió nam ẩm áp khê thổi qua.

Chỉ là —

Ủa ủa? Có gì đó không bình thường?

Yui-chan chẳng hạn, xưng hô này quá kinh hoàng!

Yui bất an liếc trộm ra ngoài cửa sổ, vừa nâng mắt lên, đã chống lại một đôi mắt cười mà không cười.

Về mặt lại cứng ngắc thêm một chút, cảm giác quần bách khi bị bắt tại trận làm Yui lập tức đỏ bừng mặt.

“Hi... Hitomi điện hạ...?”

Nháy mắt kinh hoàng, rơi vào đôi mắt hắc, làm bầu không khí xấu hổ dần dần ảm áp.

Trong đôi mắt màu đỏ của phu Yếu Ớt, nhìn không ra tột cùng đang suy nghĩ gì, chỉ nghe thấy hắc mở miệng.

“Ne, hiện tại hắc là nên gọi phu quân đại nhân mới phải.”

Phu vừa nói xong, Yui lập tức cảm thấy mình xong đời rồi.

Ngữ khí nghiêng ngả này... Quả nhiên, phu đại nhân vẫn mang thù phải không?

Spoi:

“Bây giờ có phải chúng ta nên... nghỉ ngơi?”

Nhìn qua, phu cũng không có suy nghĩ gì. Ừm, yếu ớt như thế, hắc cũng không thể có suy nghĩ gì phải không.

Dù sao... không làm phu mệt nhọc quá mức là được rồi.

Có chút nhụt chí, khó hiểu.

“Cũng được.”

Đối phương không hề có chút kinh ngạc nào.

—— đối thoại như vậy có chỗ nào không bình thường thì phải!

2. Chương 2: Phu Của Ta Rất Có Lòng

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< cuối=” cùng=” không=” phải=” lo=” lắng=” chuyện=” học=” tập=” của=” mình=”>

Có lẽ là mình còn chưa ý thức được, ngày nào Asai Yui cũng đều nghi hoặc một vấn đề.

Chưa nói đến phu đối xử với nàng tốt hay không tốt, nghe đồn phu... thân thể cực kỳ suy yếu? Phu hiện giờ còn yếu ớt mỏng manh hơn cả trước đây, thật sự có thể sống được sao? Có lẽ chưa được một, hai năm, không chừng phu Yếu Ớt sẽ chết.

Trước khi xuất giá luôn nghĩ phu như vậy, Yui hồn nhiên chưa phát giác ra mình như thế có vấn đề gì (_)

Yui xuất giá, đối với nàng mà nói chỉ là thay đổi nơi ăn chực cơm. Nhận mệnh chuẩn bị xuất giá, nàng không có lúc nào là không ảo tưởng mình sẽ đối mặt với một phu luôn có nguy cơ học máu. Suy nghĩ tưởng tượng rất nhiều, cho nên khi thực sự nhìn thấy phu, Yui hơi bất loạn. Đôi khi không hiểu sao lại thấy khí thế của phu rất nhỏ bé. Khi thì mãnh liệt khi thì yếu ớt, ít nhất ấn tượng đầu tiên nhìn thấy phu không phải là cảm thấy phu dễ dàng chết như vậy. Có lẽ lời đồn hơi khoa trương, như vậy cũng tốt, nếu phu cúp, đối với Yui mà nói cũng không phải chuyện tốt. Quan trọng là phu hoàn toàn không khó chơi như Yui tưởng tượng.

Thân thể phu không tốt, đương nhiên không có thời gian quẫn thúc Yui.

Quý tộc, Yui rất hiểu, cái gọi là chính thể, bất quá chỉ là xuất thân cao quý, chỉ là đồ trang sức mà thôi, Yui hiện tại ngồi trên vị trí này, chỉ cần phát huy hiệu quả của đồ trang sức là mình là được rồi.

Sau đó lại là một loạt lễ nghi, mãi mới xong, hai người tạm thời tách ra.

Yui phải đi sửa sang lại mình trước, rồi đợi ban đêm đến.

Địa bàn của phu rất giàu có, cứ nhìn đội hình khổng lồ các cô gái là biết.

Làm phu nhân thành chủ, bên cạnh không ít thị nữ tùy tùng. Chỉ là, số lượng lớn như vậy... Cái tên phu này ăn uống hẳn là không tồi.

Phòng của phu nhân thành chủ rất tinh xảo, sạch sẽ lại không mất hoa mỹ thanh tú.

Còn chưa kịp từ từ đánh giá, một nhóm thị nữ bắt đầu thay quần áo cho Yui.

Lúc không cẩn thận phát hiện có điểm tâm dưới ống tay áo của Yui, Yui bỗng nhiên có chút đau đầu.

Nên ăn thức ăn gì đó, giảng giải lễ độ.

Lại là gây sức ép.

Bị đẩy vào bể tắm rửa sạch sẽ, Yui cảm thấy mình giống như một... con gà bị rơi xuống nước nhỏ lông.

Thật vất vả chuẩn bị xong hết thảy, giờ phút này, Yui ngồi quỳ ở trước mặt phu, quần áo thuần trắng và đai đeo buộc vòng quanh đường cong còn ngây thơ.

Kế tiếp phải làm cái gì, Yui rất rõ ràng, nhưng trước đó, thị nữ có nhắc nhở đừng làm phu quá mệt nhọc là sao...

Dưới ngọn đèn dầu lay động, hết thảy đều mờ mịt lung lung như vậy.

Hốt hoảng, Yui bỗng nhiên không biết vì sao mình phải xuất hiện ở đây.

“Ừm... Phu quân đại nhân?”

Yết hầu có chút khô khốc.

“Hm?”

Đối phương tựa hồ có chút hứng thú nghe.

Yui hơi hơi mân miệng, lúc này, mình có thể nói cái gì?

Dưới ánh sáng mờ mờ man man, sắc mặt phu có vẻ tốt hơn bình thường. Nhưng mà, gương mặt xa lạ này lại có vẻ vẫn làm Yui cảm giác thấy không thực.

“Bây giờ có phải chúng ta nên... nghỉ ngơi?”

Nhìn qua, phu cũng không có suy nghĩ gì. Ừm, yếu ớt như thế, hẳn cũng không thể có suy nghĩ gì phải không.

Dù sao... không làm phu mệt nhọc quá mức là được rồi.

Có chút nhụt chí, khó hiểu.

“Cũng được.”

Đối phương không hề có chút kinh ngạc nào.

—— đối thoại như vậy có chỗ nào không bình thường thì phải!

Yui nâng mắt, vì sao, nàng luôn cảm thấy phu hơi kỳ quái.

Thật sự không đào hầm cho nàng đấy chứ? Yui hồ nghi liếc phu Yếu Ốt một cái, hẳn ngồi quỳ ở trước mặt mình, khoảng cách quá gần, một hơi thở cũng có thể cảm nhận được.

Không hiểu sao bỗng thấy khô nóng, Yui hơi lui ra sau.

Nhìn thấy Yui hơi ngây thơ, phu lắc đầu.

“Chưa quen phải không?”

“Dạ?”

Nhìn thấy phu thân vươn tay đến, Yui bất giác lại lui ra sau.

Giờ khắc này, tay phu dừng giữa không trung, dừng một chút, lại rút về.

Phu không buồn bực trước phản ứng của Yui.

“Kỳ thật, ta cũng không quen lắm.”

“Nhiều năm như vậy, Yui trở nên đẹp hơn.”

Nói tới đây, phu tạm dừng, tựa hồ thở chậm chậm.

“Không giống với hồi trước.”

“À, điều này là đương nhiên, chàng cũng...”

Chưa dứt lời, Yui bỗng cảm thấy mình thật ngốc, sao ngu như thế, chính mình rốt cuộc muốn nháo cái gì thế...

“Không, ý ta là...”

Yui tiến lên giữ chặt ống tay áo của đối phương, nhìn thẳng vào đôi mắt đối phương, nghẹn lời.

“Thôi, vẫn nên nghỉ ngơi đi.”

Thấy Yui không nói gì, phu cười nói.

“Hay là Yui-chan muốn...”

“Không hề!”

Yui xoay người đi, cực kỳ nhanh chóng chui vào ổ chăn.

Hai người đưa lưng vào nhau, không nhìn thấy biểu cảm của đối phương.

Cũng tốt, không xảy ra gì cả, bọn họ sẽ không từ hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp.

Mất mát và an ủi đan vào nhau, hơi co rúm lại, có lẽ, đây là tâm ý phức tạp của phu.

Nhìn thấy Yui rõ ràng cự tuyệt, phu không nói gì thêm.

Chỉ là dưới ánh nền lay động, màu mắt bất định.

**

Sáng sớm hôm sau, Yui tỉnh lại, bên cạnh đã không thấy phu đâu.

Căn phòng trống rỗng, nhưng ít nhất, không làm mình rời khỏi đây.

Rửa mặt xong, Yui mặc vào trang phục hoa mỹ, rảnh rỗi.

Giờ là năm mới, không khí trong tòa thành tuy không tồi, nhưng Yui chưa quen nơi này nên nàng khó tránh khỏi hơi cô đơn.

Quý tộc rất ít trò giải trí, công chúa Yui đáng thương chỉ còn lại có văn nghệ và tao nhã để tiêu khiển.

Ca hát và đọc thơ theo kiểu đô-mi-nô, mấy trò phổ biến đó rõ ràng không phải phạm vi giải trí của Yui, cố tình bên cạnh lại có thị nữ, Yui vì danh nữ quý tộc khéo léo mà không thể không hòa theo vài câu.

Quá khổ... Yui chọc chọc mặt mình, bày ra dáng vẻ khổ sở.

“Ne, phu quân, chúng ta có trò gì có thể chơi —— giết thời gian không?”

Rơi vào đường cùng, Yui nhìn phu đang cùng hạ thần thương lượng sự vụ.

“Yui muốn làm gì?”

Chuyển mắt, cũng không để ý đối phương quấy rầy tới mình, phu cười nhẹ. Hắn vẫn mang vẻ mặt bệnh tật, lúc này cũng không quên khụ khụ vài tiếng tỏ vẻ hợp với tình hình.

“Làm gì à...”

Đúng là có, nhưng mà hình như cũng không quá thích hợp.

“Yui muốn làm gì thì làm cái đó đi, không cần gượng gạo gì cả.”

Thật cảm ơn.

“Thật?”

Hai mắt lóe sáng.

Phu gật đầu.

Chỉ cần một câu của phu, mấy thứ ca hát tao nhã từ nay về sau hãy từ cuộc sống của Asai, không, Hitomi Yui rút đi!

Cả tòa thành, không ai còn quấy rầy Yui chuyện văn nghệ nữa, cũng sẽ không yêu cầu nàng đọc sách.

Một câu, từ sau khi có lá chắn là phu, Yui cuối cùng không phải lo lắng chuyện học tập của mình nữa.

Hậu tri hậu giác phát hiện phu rất có ích, rời xa nhà Asai, thật sự là lựa chọn tốt.

Nếu phu có thể dễ bắt nạt một chút, có lẽ sẽ càng thêm vui vẻ.

“Ne nè, phu quân đại nhân đang làm gì vậy?”

Chọc mặt.

“Xử lý sự vụ à?” Yui ghé vào đầu gối phu, thấy trong tay phu cầm thứ gì đó, nhìn nhìn, cảm thấy nhức đầu, liền bỏ qua.

Từ khi phát hiện phu không định trối mình lại đánh, lá gan của Yui phình to lên.

Có đôi khi, người không có đầu óc luôn hạnh phúc.

“... Đúng vậy, bởi vì do thân thể, cho nên không thể kiên trì được lâu.”

Phu nhẹ nhàng nói, thân thể hẳn thật sự không tốt, ngay cả lúc nói chuyện cũng lộ ra vẻ tái nhợt.

Lại là đáng về này.

Như vậy, rất muốn bắt nạt, nhưng... hình như không dám xuống tay lắm.

“Ne nè, phu quân đại nhân.”

Yui kéo kéo mái tóc dài màu đen như rong biển của hắn.

“Chúng ta đi chơi đi.”

“Chơi?”

Phu hơi kinh ngạc nhìn Yui.

Trong con người hơi đỏ của phu, lúc này, Yui thấy có vẻ khinh bỉ.

Nháy mắt yên lặng.

A... Nàng vừa rồi có nói gì à?

Yui-chan Yui-chan, chúng ta đi chơi đi.

Tình cảnh này vì sao lại có ảo giác như thời gian đảo ngược?

Phu mà dễ bắt nạt trước kia giờ đi nơi nào rồi.

“Khụ... Yui muốn làm gì?”

Một đôi tay rơi xuống trên đầu Yui, nhẹ nhàng gõ.

Yui nâng mắt.

Cứ luôn cảm thấy phu thay đổi, thứ duy nhất không đổi, có lẽ chỉ còn lại bề ngoài yếu ớt này.

Bề ngoài yếu ớt?

À, bề ngoài yếu ớt.

Yui không hề chớp mắt nhìn một hồi, cuối cùng cúi mắt xuống.

“Ý ta là... ta trở về đọc... đọc sách.”

“Vất vả rồi, Yui-chan.”

**

Yui không biết mình trở về như thế nào, chỉ biết khi định thần lại đã thấy mình đang ở phòng mình, thị nữ bước lên đón.

“Công chúa.”

Thị nữ nhìn thấy Yui, trong mắt lộ ra vẻ vui sướng.

Cô bé xấp xỉ tuổi Yui này tên là Asako, bởi vì là thị nữ mang tới từ gia tộc, cho nên vẫn giữ cách xưng hô cũ.

“Chuyện gì?”

Cho dù đi dạo khắp vườn hoa vẫn cảm thấy chán nản, Yui không có tinh thần gì.

“Thiếu chủ lo công chúa buồn chán, cho nên đã đưa đến rất nhiều sách cổ để công chúa nghiên cứu.”

Thành chủ thật quan tâm công chúa Yui, Asako lý giải như vậy.

Nghe xong Asako nói vậy, mặt Yui trở nên cứng ngắc.

Spoi:

“Ai đó?”

Nhìn lên, nghịch ánh sáng, Yui chỉ thấy trước mặt là màu thuần trắng.

Người này nhìn không ra dáng vẻ, cả người đều được bao trùm dưới da lông màu trắng rất dày, ngay cả thân hình cũng nhìn không ra, mà gương mặt hấn thì bị hoàn toàn che đi, Yui chỉ có thể dựa vào cảm giác đoán rằng có lẽ là một người đàn ông.

Mình là phu nhân thành chủ tân hôn, nhìn thấy mình mà lại không có phản ứng gì, trong tòa thành này không tìm thấy ai như thế. Hấn lại có thể tự do xuất nhập vào trong phủ, lại là một người đàn ông vô lễ... Rốt cuộc là ai?

“Naraku.”

Đối mặt với nghi vấn của Yui, người nọ chỉ thản nhiên trả lời.

3. Chương 3: Phu Của Ta Rất Thâm Trầm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< nếu=” yêu=” quái=” cũng=” chia=” quý=” tộc=” bình=” dân,=” naraku=” tuyết=” đối=” là=” kiểu=” ở=” nông=” thôn=” làm=”>

“Ta không cần mấy cái thứ này!”

Ngoài mẫu thân đã qua đời, chưa có người nào bắt buộc Yui phải học tập mấy thứ mà cái gọi nữ quý tộc phải học, dù sao tuổi có hạn, các cô gái chỉ là dùng cho đám hỏi và là vật phẩm tiêu dùng thỏa mãn quyền

lực địa vị. Không cần quan tâm gia tộc của phu có phải cố ý ‘đào hầm chôn sống’ hay không, tóm lại, khi nhìn thấy một đồng sách kia, Yui lấy tốc độ nhanh nhất ném toàn bộ chúng ra ngoài cửa sổ.

“Công chúa, số sách ấy là thành chủ đưa tới...”

Asako không thể ngăn cản, chỉ có thể sợ sệt khuyên bảo.

“Phu thì sao —— ách...”

Đầu óc Yui đôi khi rất đơn giản, sau khi quăng được một phần ra ngoài, sự bức xúc đã được phát tiết hết ra, tay nàng cầm lấy sách tạm dừng lại.

Đúng vậy, vừa bị nhắc như vậy, nghĩ tới vừa rồi ném chúng ra ngoài, Yui liền hối hận. Nghĩ mình chỉ mới đến đây được vài ngày mà thôi, thế mà đã ở địa bàn của phu kiêu căng như thế... liệu có ổn không vậy?

Bỗng nhiên nhớ tới hình tượng phu nhân thành chủ của mình, rối rắm nửa ngày, Yui bị thương phát hiện mình chỉ có thể cùng thị nữ nhặt sách lại.

“Thật phiền toái!”

Yui ồn ào. Cũng may là ném không xa, trong vườn hoa không lớn ngoài cửa sổ có khoảng bảy, tám quyển đang nằm la liệt.

“Nhặt lại mấy quyển sách ấy thả lại chỗ cũ đi.”

Yui nhặt lên, đưa sách cho thị nữ Asako, hy vọng hành động vừa rồi của mình không bị ai nhìn thấy.

Đang cúi eo nhặt lên quyển cuối cùng, một bóng dáng màu đen rơi xuống trước mặt mình.

Yui nâng mắt lên, không khỏi hơi ngậy người.

“Ai đó?”

Nhìn lên, nghịch ánh sáng, Yui chỉ thấy trước mặt là màu thuần trắng.

Đứng lên, xác định trông mình vẫn ổn, Yui lúc này mới đánh giá người trước mặt.

Người này nhìn không ra dáng vẻ, cả người đều được bao trùm dưới da lông màu trắng rất dày, ngay cả thân hình cũng nhìn không ra, mà gương mặt hấn thì bị hoàn toàn che đi, Yui chỉ có thể dựa vào cảm giác đoán rằng có lẽ là một người đàn ông.

Mình là phu nhân thành chủ tân hôn, nhìn thấy mình mà lại không có phản ứng gì, trong tòa thành này không tìm thấy ai như thế. Hấn lại có thể tự do xuất nhập vào trong phủ, lại là một người đàn ông vô lễ... Rốt cuộc là ai?

“Naraku.”

Đối mặt với nghi vấn của Yui, người nọ chỉ thần nhiên trả lời.

Thoáng cúi đầu, một lễ tiết đơn giản, nhưng không có sự tôn kính.

Giọng nói rất u tối, Yui chỉ cảm thấy hấn không giống người trẻ tuổi, mà âm thanh ấy chứng thật sự suy đoán của Yui, đúng là một người đàn ông.

Vậy thì càng kỳ quái. Đã biết cách nàng ăn mặc, không khó nhìn ra thân phận nàng mới đúng, nhưng người này đến bây giờ dù có hành lễ nhưng không tôn kính, có lẽ không phải nông thôn hoang dã tục tĩu hoặc kẻ kiêu ngạo vô lễ.

Không đúng... Nếu chỉ là người bình thường... thì quần áo hấn...

Yui nhìn chiếc áo choàng da lông màu trắng của người trước mặt, nghi hoặc.

“Đây là phu nhân, còn không lui ra!”

Thị nữ Asako quát lớn.

Nội viện quý tộc, sao lại có đàn ông xuất hiện.

“Naraku? Người bên cạnh phu quân đại nhân?”

Yui tới đây chưa lâu, đối với những người bên cạnh phu, nàng cũng không quen lắm. Nàng không biết người nọ là thân phận gì, tạm thời không nổi nóng.

“Đúng vậy, công chúa.”

Người đàn ông tên là Naraku trả lời.

Yui cảm thấy có gì đó không bình thường, cảm thấy người đàn ông xa lạ này rất kỳ quái, tuyệt đối... có gì đó không giống người bình thường.

Yui đánh giá hắt từ trên xuống dưới, tựa hồ không tìm thấy chỗ nào lạ.

Một người xa lạ ngay cả mặt cũng không thấy rõ thì sao lại xuất hiện ở thành Hitomi?

“Công chúa xem đủ rồi chứ?”

Ngôn từ của đối phương làm Yui rất không thoải mái.

“Vô lễ, người hắt là phải tôn kính gọi ta là phu nhân.”

Yui không thích giọng điệu và thái độ của người này, hơn nữa hắt xưng hô lại biểu hiện sự ngạo mạn đối với nàng. Asako gọi mình là công chúa là bởi vì nàng ấy là thị nữ luôn bên cạnh mình, đã quen rồi, nhưng người này... Hắt không phải người thành Hitomi, người này ở đây định làm cái gì?

“Vâng, phu nhân.”

Đối phương sửa miệng rất nhanh.

“Người... thật là lạ, rốt cuộc người là ai?”

Yui bỗng nhiên cảm thấy được mình và thị nữ một mình xuất hiện ở đây thật không nên, người trước mặt... Dần dần, Yui thậm chí nảy sinh cảnh giác.

Người trước mặt không nói lời nào.

“Quần áo cũng thật kỳ quái...”

Yui cân nhắc, áo choàng lông dày màu trắng, ở thời tiết này đâu có ai mặc như vậy.

Người này... Yui nghĩ tới gì đó, bỗng nhiên thốt ra.

“Không lẽ người là yêu quái sao?”

Yêu quái, Yui thật sự chưa thấy bao giờ, nhưng hàng năm có mấy ngày, gia tộc sẽ mời các thầy trừ yêu đức cao vọng trọng tới cầu phúc trừ yêu. Lời vừa ra khỏi miệng, Yui biết mình lại làm chuyện ngu ngốc, cái thói quen luôn dựa vào cảm giác thứ nhất mà làm... thật bi thảm.

“Yêu quái... Nghe giọng điệu của phu nhân, là đang e ngại yêu quái phải không?”

Người nọ đến gần Yui vài bước, giọng điệu hơi hơi nâng lên.

“E ngại, sao có thể? Chưa nói đến chuyện có nữ pháp sư và các thầy trừ yêu, yêu quái cũng có tốt có xấu, sẽ không thù hận đả thương con người.”

“Nếu yêu quái muốn đả thương con người, con người cũng không phải kẻ quá yếu ớt, rất nhiều yêu quái luôn kiêng kị con người.”

Yui cảm thấy lời người này có ẩn ý, nhưng nghĩ đến mình không biết hắt có nguy hiểm hay không, nàng vẫn bày tỏ thái độ của mình.

—— nơi này là thành Hitomi, không phải là nơi dễ gây chuyện.

“Phu nhân nói... rất đúng.”

Người nọ cười nhẹ.

“Người đang cười nhạo ta đúng không?”

Yui bất mãn, dù chậm hiểu đến mức nào thì cũng có thể nghe ra người này hoàn toàn không hề tôn kính nàng, thậm chí là trào phúng.

Bị coi khinh trắng trợn như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Thật muốn đánh hắn...

“Phu nhân nghĩ nhiều rồi.”

Người nọ hơi cúi người, vẫn nhìn không ra mặt hắn.

Hắn không phủ nhận mình là yêu quái, cũng không thừa nhận, làm cho Yui có chút mất hứng.

“... Chúng ta đi thôi.”

Yui xoay người rời đi. Có lẽ nếu tiếp tục, người này cũng không nói được lời nào thật lòng, cứ bỏ đi vậy.

Nhưng... Yui không khỏi quay đầu lại, người nọ vẫn đứng đó, khoảng cách xa như thế, nhưng Yui vẫn cảm thấy được hình như người nọ vẫn nhìn thẳng nàng, làm Yui mất tự nhiên.

“Người nọ là ai?”

Trên đường trở về phòng, Yui hỏi Asako.

“Công chúa, nghe nói đại nhân Naraku là phụ tá của thiếu chủ Hitomi.”

Một đoạn thời gian gần đây, có vẻ hắn thường xuyên đi theo thiếu chủ, cho nên Asako mới biết.

Chỉ là một tên phụ tá nho nhỏ mà dám vô lễ với công chúa như thế, rất kỳ lạ.

“Là yêu quái à?”

Yui hỏi.

“Hắn là không phải.”

Yêu quái đều là đê tiện, lại là thứ bị con người khinh thường, thành chủ cao quý sao có thể chứa một con yêu quái ở tòa thành của mình chứ?

“Thế à...”

Yui cúi đầu, trong đầu thoáng hiện ra dáng vẻ đứng thẳng của người nọ... Nắm tay mình lại thật chặt.

**

Buổi tối nhìn thấy phu, Yui có vẻ buồn bã ỉu xiu. phu quân Yếu Ốt nhìn thấy Yui như vậy, hơi lo lắng sờ sờ đầu nàng.

“Yui hôm nay mệt mỏi lắm phải không? Đọc rất nhiều sách?”

Nhắc tới học tập, Yui lại cảm thấy cả người mình không được tự nhiên.

“Ne ne, phu quân đại nhân.”

“Sao vậy?”

Phu tới gần, đôi mắt mang theo ý cười nhợt nhạt lại nghiêm túc nhìn Yui.

Ay yo, dáng vẻ yếu ớt này thật đáng yêu, trong lòng Yui rên lên, không nhịn được muốn dùng móng vuốt chọc mặt.

“Nàng đang mệt mỏi lắm phải không?”

“Đuổi cái tên Naraku kia đi đi.”

Yui nghĩ nghĩ, mở miệng.

Mang thù thì sao, không thích chính là không thích. Chán ghét bị người ta áp chế, chán ghét bị người ta đùa cợt khinh bỉ.

“À, vì sao.”

Nghe thấy Naraku, phu Yếu Ốt cũng không kinh ngạc.

“Bởi vì không thích tên yêu quái kia.”

Yui xác định người nọ là yêu quái, tuy rằng không biết phu muốn yêu quái làm gì, nhưng lưu một yêu quái gần mình thật sự không sao cả?

“Yêu quái?”

Phu hiểu rõ.

“Hắn là yêu quái đúng không.”

Yui nói.

Lại là một yêu quái không kính sợ, ngạo mạn vô lễ.

Nếu yêu quái cũng chia quý tộc bình dân, Naraku tuyệt đối là kiểu ở nông thôn làm ruộng.

“Bởi vì là yêu quái nên e ngại sao?”

Phu nói như vậy, cơ hồ là giống hết câu hỏi của Naraku, nhưng khi đó Yui lại không chú ý lắm về điểm này.

“Không phải, là cảm thấy...”

Dứt bỏ mấy quan niệm thường, tên yêu quái kia quá kiêu ngạo, cũng quá nguy hiểm... Không thể không chế được hắn.

“Trực giác.”

Yui nói không ra lý do, chỉ có thể giải thích như vậy.

“Nếu đã vậy, ta biết rồi, ngày mai ta sẽ bảo Naraku rời khỏi đây.”

Phu không nói thêm gì, đáp ứng yêu cầu của Yui.

Thăng thần như vậy làm Yui cảm thấy có lẽ yêu quái kia cũng không có chỗ nào trọng dụng.

À, cũng phải, yêu quái nông thôn làm ruộng thì có thể làm được cái gì? Có phải mình đã suy nghĩ nhiều hay không?

“Thôi, hay kệ đi, nếu còn có chỗ hữu dụng.”

Xem thái độ của phu, chắc cũng không phải là chuyện gì to tát, chẳng lẽ mình đã quá khẩn trương?

Nghĩ lại, yêu quái kia ngoài ngạo mạn vô lễ ra, cũng đâu có làm gì? Nếu đuổi hắn đi, nhà người nọ có phải chỉ có thể về quê không?

“Sao thế?”

Phu tựa hồ cũng không kinh ngạc Yui thay đổi nhanh như vậy.

“Hắn cũng đâu làm gì.”

Yui cảm thấy mình vẫn là một người có đạo lý

“Nếu vô hại, thì lưu một miếng cơm đi.”

“Cho dù là yêu quái?”

Phu cười.

“À, không ăn người là được.”

Hôm nay thật đúng là có chút mệt mỏi, Yui không còn hứng thú với yêu quái nông thôn nữa, xoay người, cuộn chính mình lại thành một đồng, ngủ.

“Không ăn người... à...”

Phu ngồi ở bên cạnh Yui, lẩm bẩm.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, ánh nến lay động làm sắc mặt hắn có vẻ khó dò.

Thật lâu thật lâu, thẳng đến khi Yui hít thở đều đều...

“A... Không ăn người...”

Phu Yếu Ốt như là nghĩ tới chuyện gì thú vị vậy, khóe miệng hơi hơi kéo lên một độ cung nhợt nhạt.

Spoi:

“Kia là cái gì vậy?”

Phòng trống rỗng, không bày biện gì, nhìn qua cũng không phải phòng ở. Bên trong không có gì cả, thứ duy nhất có trong phòng chính là một viên hạt châu tỏa sáng màu tím ở giữa bàn.

Ngọc thạch nho nhỏ, tròn tròn, mang theo màu sắc kỳ dị, lộ ra lực hấp dẫn khó hiểu.

Không nhịn được muốn đụng chạm một chút...

“Đừng chạm vào nó.”

Một giọng nói ngăn lại động tác của Yui.

4. Chương 4: Phu Của Ta Rất Bủn Xỉ

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< đừng=“” nói=“” chuyện=“” với=“” ta,=“” ta=“” vẫn=“” còn=“” rất=“” tức=“”>

Đúng là không có gì thú vị.

Nhìn vào gương, Yui tùy ý Asako giúp mình mặc từng lớp Junihitoe.

Bỗng nhiên thấy hơi may mắn, Junihitoe tuy phiền toái, ít nhất là rất tốn thời gian, nhưng vô hình có tác dụng giết thời gian.

Yui thở dài, đột nhiên nhận ra, gần đây, số lần thở dài có phải càng ngày càng nhiều hay không?

Hồi ở gia tộc, chưa nhàm chán như vậy bao giờ, lúc ấy chưa xuất giá, hành động cử chỉ tự do hơn một chút, không giống hiện tại lúc nào cũng phải lấy trang sức ra rồi giả vờ gương mẫu, thật vất vả.

Thời gian có thể nhìn thấy phu không nhiều lắm, rất nhiều lúc, Yui đều là ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ thì ngắm hoa thưởng cảnh, sau đó tiếp tục ngủ, thật sự rất không thú vị.

—— mình như vậy có phải giống động vật nào đó không?

Yui nhìn vào gương sờ sờ mặt mình, hình như gần đây hơi mướt mà.

Vẫn là tản bộ không thú vị, bởi vì đã rất quen thuộc với dinh viện, Yui hôm nay đột nhiên muốn đi nơi hẻo lánh một chút.

Hành lang trước mắt đi thông đến nơi không rõ của thành Hitomi, bình thường rất ít người qua lại, không biết rốt cuộc đi thông đến đâu.

Dù sao cũng rất không thú vị, chỉ bằng tò mò đi về phía đó.

Yui đi chậm rì rì, Asako đi theo phía sau nàng, không ngừng giúp nàng sửa sang lại vạt áo ki-mô-nô.

Không đi lâu, cuối hành lang là một cái sân.

Yui giật mình, nơi này không phải là hậu viện phòng phu quân đại nhân sao. Đi một vòng, thế mà lại trở lại chỗ cũ, thật là ngốc.

Nghĩ đến hành động nhàm chán của mình, Yui không khỏi lại thở dài.

“Ủa ủa, đây là...”

Đang định rời khỏi, Yui bỗng nhiên nhìn thấy trong gian phòng tản mát ra ánh sáng nhè nhẹ.

Yui đi lên phía trước vài bước, theo ánh sáng đi vào phòng ở, kinh ngạc.

“Kia là cái gì vậy?”

Phòng trống rỗng, không bày biện gì, nhìn qua cũng không phải phòng ở. Bên trong không có gì cả, thứ duy nhất có trong phòng chính là một viên hạt châu tỏa sáng màu tím ở giữa bàn.

Ngọc thạch nho nhỏ, tròn tròn, mang theo màu sắc kỳ dị, lộ ra lực hấp dẫn khó hiểu.

Màu sắc mỹ lệ, tỏa ra một vầng sáng, thật sự rất đẹp.

Vì sao nơi này lại có một viên ngọc thạch như vậy thế, nó rốt cuộc là cái gì vậy?

Yui đi qua, muốn vươn tay, nhưng mà ngay sau đó, nàng lại do dự lui ra sau vài bước, không đụng vào.

Bỗng nhiên cảm thấy rất nguy hiểm.

Trong lòng có âm thanh nói cho chính mình, đừng đến gần.

Nhưng mà... ngọc thạch màu tím phần thông thấu như vậy, tuy rằng trung tâm của nó có sương mù màu đen nổi lơ lửng, nhưng có vẻ không nguy hiểm.

Không nhịn được muốn đụng chạm một chút...

“Đừng chạm vào nó.”

Một giọng nói ngăn lại động tác của Yui.

“Phu quân đại nhân? Ta chỉ là muốn xem...”

Lời tuy nói như vậy, tay Yui do quán tính không ngừng lại được.

“Shh —— đau!”

Khắc cuối, phu Yếu Ốt bóp một tiếng hất tay Yui ra.

Bỗng nhiên mạnh tay như vậy, Yui phát hiện tay mình đỏ một tảng lớn, vừa nóng vừa đau.

Cơ hồ có chút không thể tin nhìn phu giờ phút này, Yui không rõ rốt cuộc mình có chỗ nào không đúng.

“Ta nói rồi, đừng chạm vào.”

Khí thế của phu bỗng thay đổi...? Ngực khí cũng lạnh lùng lên theo.

“Ta chỉ là tò mò đây là cái gì...”

Nhịn sự tủi thân xuống, Yui mở miệng hỏi.

Chỉ là một viên ngọc thạch mà thôi, cho dù là đồ vô giá, mình cũng đâu có định độc chiếm nó.

Nhìn mà cũng không được, phu thật bủn xỉn, tính tình keo kiệt thật là đáng ghét.

“Là thứ không phải nàng có thể đụng chạm.”

Ngữ khí của phu vẫn rất lạnh, thậm chí loáng thoáng lộ ra một chút uy hiếp.

“Nhớ kỹ.”

“Chàng...”

Yui thật không biết nên nói gì, nàng bỗng nhiên như ý thức được vấn đề gì, nhưng suy nghĩ ấy chỉ chợt lóe mà qua, không bắt được.

“Công chúa, không phải ngài còn có quyển sách chưa đọc xong sao...”

Asako thấy thành chủ tức giận, nhanh chóng ý bảo Yui rời đi, nhưng Yui thất thần nghĩ gì đó, vẫn không nhúc nhích.

“Đi ra ngoài.”

Phu lại mở miệng.

Lúc này, cho dù chậm hiểu đi nữa, Yui cũng đã nhận ra đối phương chán ghét và tức giận.

“Chàng hung cái gì?”

Yui không nghĩ ra hẳn muốn thế nào, chỉ là một hòn đá, có cần tức giận đến thế không?

Nàng cũng không hiểu tại sao phu Yếu Ốt bỗng nhiên trở nên cường thế, Yui thấy, phu tuy cùng mình là đám hời, nhưng vẫn rất dễ bắt nạt, bình thường cũng ôn hòa, không hề tức giận, nhưng bây giờ lại... rốt cuộc là vì cái gì?

Thơ ấu của Yui khiến Yui nhìn rõ tình người ấm lạnh, phu bỗng nhiên lạnh lùng, nàng chợt cảm thấy hơi thất vọng.

“Đi ra ngoài!”

Phu mất kiên nhẫn.

“Hitomi Kagewaki!”

Yui nói to, Asako sợ tới mức mặt trắng bệch.

Thành chủ và phu nhân nếu ầm ĩ... Asako muốn làm Yui nhượng bộ, lại không tìm thấy biện pháp.

“Đi ra ngoài, ta không muốn nói lần thứ ba.”

Cặp mắt kia nhìn Yui, màu đỏ, trong màu mắt thâm thúy có cảm xúc mà Yui không hiểu.

“...”

Yui xoay người bước đi, không nói gì thêm.

Rốt cuộc, là cái gì vậy?

Yui bỗng nhiên cảm thấy, ngọc thạch nhìn như bình thường lại tràn ngập lực hấp dẫn kia, hẳn là có vấn đề gì đó.

**

Yui ngày đó hơi náo loạn một chút, ngọc thạch xinh đẹp cũng không bị thu hút, lại cảm bất cứ ai đụng chạm, bao gồm Yui.

Yui hồi tưởng lại thứ màu tím phấn kia, dưới vầng sáng nhẹ nhẹ, tò mò rốt cuộc là cái gì làm phu coi trọng như thế?

Nghĩ đến phu, Yui lại mất hứng.

Thì sao chứ, nhất định có một ngày nàng sẽ bắt nạt lại, đừng tưởng rằng nàng dễ tính, hừ.

Kỳ thật Yui là người không hay mang thù, sau khi nàng không để ý Asako phản đối, ăn sạch tất cả thức ăn, còn bắt nhả dùng thìa vét rồi lăn ra ngủ, ngày hôm sau, đã quên gần hết chuyện không thoải mái.

Đương nhiên, cùng bị quên còn có cảm giác là lạ với phu ngày đó.

“Yui.”

Phu ngồi ở trước mặt Yui, mỉm cười khi thấy tiểu công chúa không chịu liếc hắt lấy một cái.

“Sao vậy?”

“Đừng nói chuyện với ta, ta vẫn còn rất tức giận.”

Dáng vẻ yếu thế này của phu mới là bình thường.

Yui nhớ tới dáng vẻ hung ác của phu ngày đó, quay đầu không thèm để ý đến hắn.

“Tức giận à? Ngày đó là ta không đúng... Khụ khụ...”

Phu ôn hòa nói, sắc mặt tái nhợt mang theo một chút lo lắng.

“Yui, đừng tức giận được không?”

“Không được!”

Yui vẫn quay đầu đi.

“Nàng có muốn đi ra ngoài hít thở không khí không?”

Phu nghĩ nghĩ, mở miệng nói.

“Không —— chàng nói cái gì?”

Yui bỗng nhiên có hứng trí, lại bỗng ý thức được lập trường của mình thật không kiên định, tiếp tục quay đầu đi.

“Ta muốn mang Yui ra khỏi thành đi tản bộ, trong tòa thành tuy rất tốt, nhưng thỉnh thoảng cũng nên hít thở không khí mới mẻ không phải sao, vừa lúc thời tiết ấm áp hơn rồi, thế nào, Yui muốn đi không?”

Phu nhìn qua, mang theo ý cười.

“Thật?!”

Yui kinh ngạc mừng rỡ, nàng đã sớm muốn đi ra ngoài dạo chơi. Bất đắc dĩ nữ quý tộc chính là sủng vật xinh đẹp trong lồng sắt hoa lệ, không có trường hợp đặc biệt như là cầu phúc thì không thể ra ngoài.

Phu nhất định biết mình muốn đi chơi... Thôi xong, phu bỗng nhiên trở nên săn sóc là thế nào thế.

“Cùng đi không?”

Phu Yếu Ốt tiếp tục mở miệng.

“Ừ, cùng đi.”

**

Yui và phu tản bộ không mang theo nhiều người, ngoài Asako thì chỉ có một thị vệ bên cạnh phu.

Bốn người ra thành Hitomi, Yui và phu thay quần áo đơn giản mộc mạc, hai người nắm tay nhau, giống như một đôi vợ chồng bình thường.

“Yui, nơi này thuộc quyền sở hữu của tòa thành.”

Phu chỉ vào đồng ruộng bát ngát trước mặt, nhẹ nhàng nói.

“Lấy sông làm ranh giới, đi về phía tây, đó là cố hương của nàng.”

“À.”

Yui kỳ thật không có hứng thú với mấy thứ đó, ánh mắt của nàng rơi xuống đồng ruộng cách đó không xa.

Từ xa nhìn lại, trong đồng ruộng có người đang cuốc đất. Thời tiết ẩm áp lên, có lẽ sắp gieo hạt được rồi. Yui không có nhiều cơ hội ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài đều rất hiếm kỳ. Không giống với các nữ quý tộc bình thường, cuộc sống bên cùng này với Yui mà nói mới là cực kỳ thú vị, ít nhất, đáy lòng nàng rất muốn thử cái cuộc kia.

“Ta có thể đi đến đó không?”

Yui chờ mong nhìn phu.

“Ừ.”

Phu gật đầu.

“Đừng chạy quá nhanh.”

Yui buông tay phu ra, đi tới bên bờ ruộng, nhìn các nông dân làm việc.

Chưa từng tiếp xúc với cuộc sống này, cho nên nó luôn luôn có lực hấp dẫn, tuy Yui căn bản không rõ nên làm việc như thế nào, nhưng lại hâm mộ cuộc sống như vậy.

Nếu nàng không phải công chúa, nếu nàng không phải quý tộc, có phải cũng sống bình thường như những người này hay không?

Đương nhiên, Yui cũng không hề tưởng tượng hoàn toàn tốt đẹp, nàng cũng biết, đồng ruộng cũng có lúc thu hoạch không tốt, các nông dân cũng có lúc đói bụng.

Yui ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ cây cỏ xanh nhạt trên mặt đất.

“Công chúa!!!”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng hô to của Asako phía sau cách đó không xa.

“Biết rồi, ta lập tức quay lại.”

Yui phui phui tay, cười quay đầu lại, lại nhìn thấy vẻ kinh hoàng của Asako.

“Sao vậy?”

Nhìn theo tầm mắt của Asako, Yui bỗng sợ tới mức lùi ra sau mấy bước.

Không trung trên đỉnh đầu mình bị bóng màu đen che đầy hơn nửa, cái bóng sà xuống, cảm giác ánh sáng ảm đạm đi rất nhiều.

Một mùi máu tươi đánh úp lại.

Yui sợ hãi ngã ngồi xuống mặt đất, trơ mắt nhìn thứ đó càng ngày càng gần mình.

Đó là một con quái điều màu đen.

Hai cái đầu còn lớn hơn thân thể, tiếng kêu chói tai, trên lông đuôi ngắn ngủn màu đen, thoáng có thể thấy được vết màu đen khô cạn. Trên móng vuốt dị dạng của chim thậm chí còn giết tay chân con người.

... Yêu quái!!

Trong lòng Yui lúc ấy liệu mạng kêu gào nhanh đi trốn, nhưng chân lại hoàn toàn không di chuyển được.

Quái điều thét chói tai phi vào mình, Yui biết con yêu quái kia muốn ăn mình.

Cái bóng sà xuống, trong thời gian ngắn, Yui lại cảm thấy hình như đã qua rất lâu rất lâu.

Yui nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà, thật lâu sau, lại không thấy đau đớn như tưởng tượng.

Máu tanh ẩm áp rơi xuống người mình, chất lỏng mang theo chút tính ăn mòn kia như khiến làn da bị bỏng, làm Yui cảm thấy có chút đau đớn.

Mở to mắt, Yui lại kinh ngạc.

Phu Yếu Ớt đứng ở trước mặt mình, trên tay là kiếm thị vệ, một nhát vọt xuống, yêu quái kia đã bị theo chém làm hai, rơi xuống một bên, không còn nhúc nhích.

Máu tươi làm ướt người Yui, cũng phun lên mặt và tóc phu.

Người đàn ông yếu ớt tái nhợt ấy, đứng đó, trên người dính máu.

Yui ngậy người tại chỗ, một hồi lâu không dám động.

“Nàng không sao chứ.”

Thẳng đến thật lâu sau, giọng phu vang lên, Yui mới nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Nàng cố gắng muốn cử động, lại nhận ra vẫn không có cách nào làm được.

“Ừm... Ta... chân ta mềm.”

Yếu ớt nói đến đây, không hiểu sao Yui lại cảm thấy mình thật mất mặt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: phì~, nếu nghĩ là Yui lấy được hảo cảm của phu thì sai lầm rồi nhé

Chỉ là chỉ số thông minh của nàng có hạn mà thôi

Yui rất ngốc, đừng chờ mong xảy ra cái gì tình cảm giât gân...

Spoi:

Mỹ nhân trông khoảng hai mươi tuổi, búi tóc, cài hai cái lông chim màu trắng rất khác lạ. Trong thời tiết coi như lạnh này, lại mặc một chiếc ki-mô-nô đơn bạc, trên tay lại cầm một cây quạt sọc trắng đỏ đan nhau.

Mỹ nhân có gương mặt yêu my, đôi mắt màu đỏ làm người ta giống như bị vùi lấp vậy.

“Người là ai?”

“Kagura.”

“Vì sao ngươi lại ở thành Hitomi?”

Dáng vẻ này, không giống con gái nhà quý tộc.

Nếu không phải con gái nhà quý tộc, vậy thì chỉ có thể là.. Nghĩ đến đây, Yui vừa tức giận, lại ảm đạm.

5. Chương 5: Phu Của Ta Rất Cô Đơn

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

===< khí=“” thế=“” giăng=“” co=“” trong=“” chốc=“” lát,=“” phu=“” vẫn=“” như=“” cũ=“” là=“”>

“Chàng...”

Yui bị dọa, nếu nói yêu quái rất đáng sợ, thì giờ phút này phu càng thêm... khiến người ta khó nắm bắt.

Người đàn ông đầy máu đang đứng trước mặt mình bỗng trùng với hình ảnh mới gặp ở cửa thành Hitomi ngày đó, rõ ràng là giống nhau như vậy, rồi lại như không giống cùng một người.

Trong lòng Yui bỗng nhiên rất mâu thuẫn đối với phu.

“Đừng sợ, chúng đã chết rồi.”

Phu tra kiếm vào vỏ, bỏ qua vết máu lấy dính trên tay.

Có lẽ là vừa mới cứu Yui một lần, phu thân hình đơn bạc giờ phút này đứng ở trước mặt Yui, trông có vẻ tin cậy hơn.

Nghịch ánh sáng, Yui không thấy rõ vẻ mặt phu, nhưng lại có thể tưởng tượng được gương mặt tái nhợt kia.

Trong thân thể gầy yếu như vậy, lại có lực lượng như thế?

Yui phát giác, mình chưa bao giờ hiểu biết phu Yếu Ốt này.

Khác với trí nhớ hồi nhỏ, cậu bé từng đứng ở bên cạnh mình sợ sệt mở miệng muốn cùng chơi đã không còn nữa, dần dần trở thành Thiếu chủ thành Hitomi mà nàng chưa từng hiểu biết.

Thời gian hủy diệt trí nhớ, mang đến những thứ nàng không biết.

Yui sững sờ, chậm chạp chưa đứng lên.

Vừa rồi phu... cảm giác ấy thật sự rất xa lạ. Hồi tưởng một màn chấn động vừa rồi rất lâu, Yui kinh ngạc, đồng thời lại bỗng đứng dưới đáy lòng dần dần sinh ra một sự bất an khó hiểu.

“Trở về đi.”

Phu đi đến gần Yui, vươn tay.

Bàn tay quá trắng nõn kia, nhìn thế nào cũng không ra sức lực giết chóc này.

“Đi trở về?”

Sau một lúc lâu, Yui mới nhớ tới mình còn ngồi dưới đất, cực kỳ chật vật.

Nàng vươn tay, nắm tay phu, chuẩn bị đứng dậy.

Nhưng mà còn chưa đứng lên, Yui bỗng cảm thấy người mình trầm xuống.

Ủa ủa?!

Yui kinh ngạc, phu vừa rồi còn bình thường bỗng nhiên lại đổ cả người vào nàng, phản xạ muốn đẩy ra, phát giác phu đã ngất đi.

A, kỳ thật, phu vẫn rất yếu ớt nhỉ —— lúc ấy, cô gái bị nằm úp sấp đè ngih như vậy.

**

Cho nên mới nói, dù hình tượng như thế nào, phu vẫn như cũ, khí thế giằng co trong chốc lát, phu vẫn là phu.

Sau khi trở về, không bao lâu, phu bắt đầu phát sốt.

Thầy thuốc trong thành không có biện pháp nào với bệnh của phu, chỉ suy luận máu của con điều yêu kia làm thân thể phu bị tổn hại, xuất hiện phản ứng bài xích. Yui không rõ, vì sao Yui cũng bị dính máu, nhưng phu thì ngã xuống, còn mình lại chỉ có chút đau đớn mà thôi? Có lẽ là do phu quá mức suy yếu?

Lần này phu bị bệnh, Yui cảm thấy ít nhiều vẫn là lỗi mình, dù sao lúc ấy, phu vì cứu mình nên mới bị vật ô uế lây dính. Các hạ thần trong tòa thành đã đi tìm thầy trừ yêu, hy vọng bọn họ có biện pháp, nhưng đó là chuyện vài ngày sau. Hiện tại, phu vẫn bị bệnh, ngã vào giường, trông có vẻ đáng thương.

“Chàng có ổn không?”

Bảo thị nữ lui hết ra, một mình Yui đến gần phu trên giường bệnh.

Trên gương mặt tái nhợt của phu chỉ có lúc này mới có thể nhìn thấy vết đỏ ửng nhè nhẹ.

Yui vươn tay, chạm vào trán phu... Thật nóng, nhiệt độ này sẽ không nướng chín phu đấy chứ?

Yui vụng về vắt khăn mặt trong bồn nước bên cạnh, đắp lên trán phu.

Nhìn thấy hân hoi dịu đi thă lỏng mảy, nàng an tâm chút.

Ngoài Yui, trong phòng không có ai khác, khoảng cách gần như vậy, Yui vẫn là lần thứ hai nhìn thấy phu.

Không thể không nói, mặt phu thật sự rất đẹp, làn da trắng nõn, thân hình cân xứng, tóc quăn màu đen tăn ra làm hắc có vẻ tinh xảo.

Thật giống con gái.

Yui không nhịn được lấy tay nhẹ nhàng chọc chọc mặt phu.

Thình lình, Yui lùi ngón tay về.

Lúc đụng chạm trong nháy mắt, nhiệt độ nóng rực kia, không biết là của Yui hay là của phu.

Trong phòng rất im lặng, nếu loại bỏ hạ nhân, tòa thành lớn như vậy, kỳ thật chỉ có Yui và phu. Người hầu và thị nữ đều không thể gần gũi, với bọn họ mà nói, có lẽ chỉ có quan hệ huyết thống mới có thể nhờ cậy một chút. Yui luôn nói ngoài miệng rằng không cần, nhưng thực tế để sinh tồn, Yui chỉ có phu làm chỗ dựa.

Chỉ là, Yui không biết trong lòng phu rốt cuộc nghĩ thế nào.

“Yui... nàng vất vả rồi... Ta thật có lỗi khi để nàng phải thế này.”

Phu cố sức nói.

Phu gắng gượng mở to mắt, Yui rõ ràng nhìn thấy trong mắt phu có tơ máu che kín.

Cũng phải, gần đây hắc luôn không thể ngủ yên, nhất định là mệt chết.

“Không đâu.”

Yui hơi ngừng tay. Nhìn phu, cũng không truy vấn chi tiết phu cứu mình ngày đó nữa.

“Ách...”

Hai người nhìn nhau, không khí dần dần mờ ám.

“Ách... Phu quân đại nhân không có anh chị em nào sao? Họ hàng xa cũng được.”

Hiển nhiên không thích ứng được với không khí như vậy, Yui tìm đề tài.

“Không phải là Yui sao.”

Phu cười.

“Ngoài ta ra ấy.”

Không nghĩ nhiều, Yui tiếp tục hỏi.

“Hình như không có.”

Phu lắc đầu.

“Một mình chàng có cô đơn không?”

Cuộc sống một mình là như thế nào? Phu từ nhỏ không có anh chị em, có lẽ còn quạnh quẽ hơn cả nàng. Yui hồi tưởng lại những ngày một mình, không còn mẫu thân, đối mặt với căn phòng trống rỗng, Yui một mình trốn đi khóc.

“Cô đơn?”

Phu nhắm mắt lại.

“Sao có thể.”

“Vậy à... Đúng rồi, thừa dịp còn nóng, chàng mau uống thuốc đi.”

Đây là thầy thuốc kê, tuy rằng không có tác dụng nhiều, nhưng lại có thể giảm bớt sự khó chịu. Qua hai ngày nữa, đợi pháp sư và thầy trừ yêu đến đây, hẳn là sẽ khỏe lại.

Phu ngoan ngoãn uống hết, chỉ hơi nhú mi, cũng không tranh cãi gì. Vì an ủi Yui, hắc gắng gượng mỉm cười ôn hòa một cái.

Phu thật ngoan.

Yui nghĩ, sờ sờ đầu phu.

“Ta thì cảm thấy như vậy rất cô đơn, chàng xem, ta có hai người chị, ba người anh, mà vẫn cảm thấy cô đơn... Thành Hitomi rất lớn, nếu nhiều người ở bên thì sẽ náo nhiệt hơn.”

Yui nói, như nhớ tới gì đó, tâm tình có chút sa sút.

“Yui nói cũng phải.”

Phu khẽ gật đầu, sau đó ngủ thiếp đi.

**

Bệnh của phu tuy rằng lặp lại, nhưng trải qua một đoạn thời gian thì luôn tốt lên không ít, mà làm bạn hẳn là Yui thì lại sinh bệnh.

Người ta luôn nói chỉ có kẻ ngốc mới bị cảm... Không bị máu yêu quái làm sinh bệnh, lại không chú ý thấy mình bị cảm, cho nên, Yui đại khái là quá ngu...

Mờ mịt, cả người Yui dựa vào bên cửa sổ, buồn bã ỉu xiu.

Bên cạnh còn đặt đầy điểm tâm, hôm nay Yui quả thật không muốn ăn.

“Ta khó chịu quá —— hắt xì!”

Lau lau cái mũi của mình, lại thừa dịp không ai chú ý, bất nhã xì nước mũi.

Nhưng ngay sau đó, ngoài cửa sổ, một mặt màu sắc rạng rỡ xuất hiện.

Nhìn lại, đó là một tiểu mỹ nhân khá xinh đẹp.

Sự xinh đẹp ấy, liếc nhìn lần đầu tiên là sẽ không quên được.

Mỹ nhân trông khoảng hai mươi tuổi, búi tóc, cài hai cái lông chim màu trắng rất khác lạ. Trong thời tiết coi như lạnh này, lại mặc một chiếc ki-mô-nô đơn bạc, trên tay lại cầm một cây quạt sọc trắng đỏ đan nhau.

Cái đẹp của nàng, thiên về diễm lệ.

“Đó là...”

Yui cực kỳ nghi hoặc, trong thành Hitomi khi nào thì có người như vậy.

“Đó là..”

Asako chỉ nhìn thoáng qua, muốn nói gì đó với Yui, cuối cùng lại chỉ khó xử cúi đầu.

Như vậy, là biết đó là ai rồi.

Yui nghĩ tới chỗ nào đó.

Vừa nghĩ đến khả năng ấy, Yui lập tức cảm thấy thật châm chọc.

Nghĩ nghĩ, Yui vẫn đi ra ngoài.

Bởi vì đang bị cảm, Yui mặc rất dày, hình thành sự đối lập rõ ràng với mỹ nhân xinh đẹp mặc phong phanh trước mặt.

“Người là... Ủa?”

Đi ra mới phát giác, bên cạnh mỹ nhân còn có một cô bé. Khác với mỹ nhân quyến rũ, sự hiện diện của cô bé rất yếu. Nhưng dù vậy, cô bé này là một đứa trẻ rất đáng yêu.

“Yô, ai vậy?”

Mỹ nhân có gương mặt yêu mỹ, đôi mắt màu đỏ làm người ta giống như bị vùi lấp vậy.

“Công chúa...”

Trong ánh mắt Asako tràn ngập an ủi.

Nhà quý tộc, không gì hơn cái này.

“Asai Yui?”

Âm điệu của mỹ nhân hơi cao.

“Người là ai?”

Nơi này, người có thể gọi thẳng tên Yui không có mấy người. Nhớ tới tên yêu quái nông thôn vô lễ lần trước, Yui bất mãn nhíu mày.

“Kagura.”

Mỹ nhân thần nhiên nói.

“Vì sao người lại ở thành Hitomi?”

Dáng vẻ này, không giống con gái nhà quý tộc.

Nếu không phải con gái nhà quý tộc, vậy thì chỉ có thể là.. Nghĩ đến đây, Yui vừa tức giận, lại ảm đạm.

“Bởi vì...”

Cô bé bên cạnh Kagura định giải thích gì đó, lại bị nàng giành trước một bước.

“Bởi vì thành chủ đại nhân bảo bọn ta ở đây.”

Dưới cây quạt, là một nụ cười tươi mang theo ý trêu chọc.

**

Thế này là sao?

Lúc Yui nổi giận đùng đùng tới trước mặt phu, phu đang đọc sách.

Hắn còn chưa khỏi hẳn, nhưng đã có thể hoạt động một mình.

Liếc Yui, giọng điệu của phu vẫn ôn hòa như cũ.

“Làm sao vậy, Yui.”

“Cái cô Kagura kia là thế nào?”

Yui nói trắng ra.

“Kagura?”

Phu hơi kinh ngạc, lập tức hiểu ý Yui.

“Đúng!”

Gật đầu.

Mới vài ngày mà thôi, mà lá gan của phu Yếu Ốt càng lúc càng lớn, chẳng lẽ là mình gần đây bỏ bê việc bắt nạt phu?

“Đó là... họ hàng xa của ta?”

Phu nhớ tới gì đó, thần nhiên trả lời.

“Họ hàng xa?”

Biểu cảm mặt tự nhiên một giây, cho nên Yui hoàn toàn không chú ý tới giọng điệu không xác định của đối phương.

“Chẳng phải nàng nói rất cô đơn sao?”

Phu tiếp tục nói.

“Ta nghĩ cũng phải.”

Spoi:

“Yui, trở về nghỉ ngơi đi.”

Không nghĩ tới, phu chỉ bảo Yui rời đi, không có ý trách cứ Kagura.

Yui bỗng cảm thấy trong lòng vắng vẻ.

“Ta...”

6. Chương 6: Phu Của Ta Rất Đáng Giận

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< nàng=“” ta=“” đang=“” ghen=“”>

“Sao?”

Cái gì mà họ hàng xa... lý do này ai chẳng biết là có lệ chứ! Nhìn thấy vẻ mặt phu lạnh nhạt, trông rất nghiêm túc, đáy lòng Yui lại tin hơn phân nửa.

Tin tức xảy ra thành linh, nhất thời không tiêu hóa nổi, Yui chỉ cảm thấy trong lòng hơi buồn bã.

“Thân thích... à.”

Biểu cảm thật ngốc, mau dừng lại!

Sau một lúc lâu, rốt cục định thần lại, biết mình hẳn là phải thu lại vẻ kinh ngạc quá mức, sau khi bình thường lại, Yui đổi lại biểu cảm khéo léo tự nhiên.

Hình như nàng đã vô tình làm chuyện gì khủng khiếp thì phải?

“Chỉ là thân thích... mà thôi.”

Lúc nói như vậy, Yui phát hiện phu khẽ cười một tiếng.

Gương mặt vốn tinh xảo kia bỗng tươi cười, dù chỉ trong nháy mắt nhưng cũng đủ khiến người ta khó quên.

Trông phu kỳ thật không tệ... Yui hồi tưởng lại mặt mình trong gương, ừm, hình như mình cũng không quá xấu... nhỉ?

Nhìn thấy Yui thất thần, phu búng tay một cái, gọi sự chú ý của nàng về.

“Yui trở về đi.”

Vừa nói, vừa không quên cầm một cái đĩa điểm tâm tinh xảo bên cạnh đưa đến trước mặt Yui.

—— bị đuổi giống như cún con rồi?

“Này...”

Yui bỗng nhiên nhớ tới mục đích nàng đến đây, không nhận lấy cái đĩa, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Chàng còn chưa nói cho ta biết rốt cuộc có phải..”

“Kagura.”

Phu bỗng nhiên mở miệng.

Kagura?

Yui phản xạ quay đầu lại, lập tức không ngoài ý muốn thấy được sau lưng là tổ hợp một mỹ nhân và một cô bé.

Hai người này vào từ lúc nào?

“Công chúa điện hạ đang tổ khổ với phu quân đấy à? Ta còn chưa nói xong, Yui-chan đã chạy mất, điều này đầu thế trách ta chứ, thành chủ đại nhân.”

Kagura nói vậy, nhưng giọng điệu không có chút hối lỗi.

Đôi mắt màu đỏ nhìn về phía Yui, không hề chớp mắt, làm Yui thấy nổi da gà.

Yui cảm thấy đối phương hơi kỳ quái, vì sao cứ nhìn chằm chằm mình chứ. Nàng sờ sờ mặt mình, xác định không có gì dính vào.

Trái lại, tiểu cô nương bên cạnh Kagura vẫn không mở miệng, từ lúc vào đây, nàng có vẻ càng thêm trầm mặc, nếu không nói lời nào, phỏng chừng không ai chú ý tới nàng.

“Ngữ khí của người như vậy là sao chứ, cho dù người là họ hàng xa của Hi —— phu quân đại nhân thì cũng không có thể vô lễ như thế.”

Gần đây kiểu gì vậy chứ, đầu tiên là yêu quái nông thôn, giờ lại là cái gì mà họ hàng xa, cả đám đều khiếm nhã như thế.

“Yui, về nghỉ ngơi đi.”

Không nghĩ tới, phu chỉ bảo Yui rời đi, không có ý trách cứ Kagura.

Không giải thích sao? Ngay cả an ủi cũng không có.

Yui bỗng cảm thấy trong lòng vắng vẻ.

“Ta...”

Yui nhìn phu vô tình, lại nhìn Kagura đang đắc ý, bỗng cảm thấy hơi giận.

Đàn ông đều giống nhau, nhìn thấy mỹ nhân là không chịu nổi, cho dù là người yếu ớt đứng cũng không vững như phu.

Không hiểu sao lại cảm thấy giận dữ.

“Trở về phòng đi.”

Phu lại nói, nhưng lúc này, giọng nói lạnh nhạt rất nhiều.

“Hừ.”

Yui quay đầu chạy mất.

Phu gần đây thật chán ghét, rất nhiều lúc quá đáng, bình thường đều rất ôn hòa nhưng ngẫu nhiên lại quá cường ngạnh, giống như không phải cùng một người vậy.

Yui nổi giận đùng đùng trở về, đi đến nửa đường, bỗng nhiên nhớ tới điểm tâm chưa lấy, lập tức lại cảm thấy đáng tiếc.

“Đúng là một đứa trẻ đầy sức sống.”

Sau khi Yui rời đi, Kagura hứng trí nói.

Cây quạt che đi gương mặt xinh đẹp của nàng, lộ ra đôi mắt màu đỏ giống hệt phu.

“Đứa trẻ? So với người mới ra sinh như người, người mới là đứa trẻ.”

Kagura còn chưa dứt lời, khí thế của phu bỗng nhiên thay đổi.

Hắn không còn đáng vẻ yếu ớt nữa, mà là ngồi ngay ngắn, một đôi mắt màu đỏ nhìn chằm chằm Kagura.

“Hm, phản ứng như vậy cũng quá trẻ con. Nói thế nào đây, nếu trêu chọc thì chắc hẳn thú vị lắm... Ừm, theo như lời con người thì... Nàng ta đang ghen đấy. Có lẽ là bởi vì ta là... A~”

Kagura lắc lắc cây quạt, giọng điệu sung sướng.

“Đúng là ngoài ý muốn, đại nhân Naraku thân ái của ta, ngài cũng có người để ý cơ đấy.”

“Kagura.”

Phu không để ý đến Kagura quấy rối, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ.

Hắn thẳng tắp nhìn nàng, gương mặt mang ý cười.

“Theo người, Asai Yui là ai?”

“Không phải là sủng vật của ngài sao? Chủ nhân đa tâm của ta.”

Cái giọng điệu muốn nắm trong tay tất cả, thật sự là chán ghét.

Đương nhiên, ở mặt ngoài, Kagura không biểu hiện ra nhiều.

“Sủng vật?”

Định nghĩa này làm phu mỉm cười.

Kagura chưa kịp kinh ngạc, bỗng cảm thấy ngực mình cứng lại.

“Người nên hiểu được thân phận của mình.”

Hơi thở màu đen bao vây lấy một thứ ở trong lòng bàn tay phu, có nhịp nhảy lên.

“... Ta hiểu rồi.”

Dáng vẻ bề vệ của Kagura bỗng yếu đi.

Nàng lui sang một bên, không nói gì nữa.

“Người mà nàng ta để ý, không phải là ta.”

Phu thản nhiên nói, đầu ngón tay vạch một vết thật dài lên mặt bàn trước mặt.

“Loại đàn bà đó thật đáng buồn, sớm hay muộn...”

Nói đến đây, thành công khiến Kagura chú ý hắn, nhưng không nói gì nữa.

**

“Công chúa, ngài...”

Asako nhìn thấy Yui phình mặt trở về, kinh hoảng hỏi.

“Tức chết mất tức chết mất!”

Yui vừa tức giận vừa ăn điểm tâm ngọt trên bàn, nuốt một miếng to, đã thư thái hơn.

“Sao công chúa tức giận như vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị? Hay là không thích kiểu dáng y phục?”

Asako vừa nói vừa sợ Yui bị ghen, nhanh chóng dâng lên một ly nước chè xanh.

Nghe Asako nói vậy, Yui sửng sốt, loại lý do này thật đúng là...

Đúng vậy, mình quên mất mình là phu nhân thành chủ cao quý. Phu nhân thành chủ đâu thể vì việc nhỏ như vậy mà phát giận, về phu quân của mình, đó là phạm vi không thể quản được, quá xa xỉ.

Nghĩ vậy, không hiểu sao bỗng thấy thương cảm.

Thời đại này, phụ nữ có thể làm cái gì?

Mỗi lần bị phu ra lệnh về phòng, Yui căn bản không thể phản kháng. Nếu nói điểm yếu của phu chính là thân thể gầy yếu, thì mình, điểm yếu đó là địa vị, lập trường, dư luận.

Yui nâng mắt lên nhìn không trung đình viện, thở dài.

“Công chúa?”

Không rõ Yui đang nhìn cái gì.

“Hm.”

Thu lại tâm tình, một miếng điểm tâm ngọt nị vào miệng, chua sót tan đi một chút.

“Ta không tức giận.”

“Nhưng ngài...” Rõ ràng đang tức giận mà!

Asako nhìn sắc mặt Yui không tốt, không dám nói ra miệng.

Nghĩ nghĩ, Yui vẫn có chút không cam lòng.

“Không phải cô ta thì ai vào đây...”

Yui bĩu môi.

“Cô ta? Chẳng lẽ là —— đúng rồi, công chúa, vừa rồi ta nghe nói...”

Asako nhìn ra Yui phiền lòng, nhẹ giọng nói, chỉ sợ chọc nàng.

“Nghe nói?”

“Hai cô gái ấy là bà con xa, vừa tới tòa thành không lâu, Thiếu chủ đối tốt với bọn họ cũng là bình thường.”

Ít nhất, hiện tại rất bình thường.

“Thế à?”

Nghe xong, Yui cao hứng lên không ít.

“Rất bình thường?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Bị hai mắt Yui lóe sáng nhìn mình, Asako kỳ thật rất bị áp lực.

“Ra là thế...”

Mình suy nghĩ nhiều rồi thì phải?

Vì thế ngay sau đó, bệnh hay quên khiến Yui tựa hồ tạm thời quên đáng vẻ cường thế vừa rồi của phu.

Vừa rồi trong lòng mình buồn bã, ngày nào đó mình bắt nạt lại phu vậy. Yui nghĩ, bỗng cảm thấy được cuộc sống vô hạn tốt đẹp.

“Ta muốn đi rửa mặt, sau đó ăn chút gì đó.”

Buổi tối phu đến ấy. Từ khi tới thành Hitomi, bữa tối mỗi ngày cơ hồ đều là hai người cùng nhau ăn. Đợi lát nữa thay bộ ki-mô-nô khác, trang điểm một chút, Yui cảm thấy mình không nên quá lười thôi.

“Lát nữa nên mặc bộ nào đây, vàng nhạt hay là tím nhạt?”

“Công chúa.”

Asako cắn cắn môi.

“Cái gì?”

Yui chải vuốt tóc mình, không chút để ý.

“Lúc ngài chưa trở về, Thiếu chủ có phái người tới... nói là hôm nay không thể cùng nhau ăn cơm chiều.”

Nói xong, Asako không dám ngẩng đầu nhìn về mặt Yui.

“Vậy sao...”

‘Bộp’ một tiếng, cây lược gỗ trượt khỏi tay Yui, rơi xuống mặt đất, vài phút sau, Yui cảm thấy mình lại nên tức giận.

“Công chúa... thật ra...”

“Câm miệng.”

Thật bức bối.

Lo được lo mất, đủ quá rồi.

Asako nhìn thấy Yui như vậy, không dám nói tiếp nữa.

“Ta đột nhiên nghĩ...”

Trầm mặc, Yui mở miệng, nâng mắt lên nhìn Asako.

Trong hai tròng mắt màu đen kia hiện lên một tia sáng rọi kỳ dị, làm Asako bỗng cảm thấy lạnh toát.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: phu có tiểu tam, Yui đáng thương...

Hết cách, nàng thật sự rất ngu (này!)

Spoi:

“Công chúa, chúng ta trở về đi, bên ngoài thật sự không an toàn, nghe nói gần đây có rất nhiều yêu quái.”

Yêu quái rất đáng sợ, vừa thấp kém vừa dơ bẩn.

“Không!”

7. Chương 7: Phu Của Ta Thực Hung Ác

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< biểu=“” hiện=“” dung=“” tủng=“” này=“” khá=“” kỳ=“”>

“Thiếu chủ, không thấy phu nhân đâu cả.”

Trong thư phòng, thị nữ trong cung của Yui vội vàng chạy đến.

Thị nữ đang quỳ lạy rất bất an, sợ chọc giận vị thành chủ trẻ tuổi này.

Họ cũng không rõ tại sao, mọi khi, phu nhân thích ngắm hoa tản bộ ở đình viện, chiều nay bỗng phát hiện phu nhân không xuất hiện, thấy có chút kỳ quái. Không nghĩ tới lại gần lúc đến cơm chiều mà vẫn không tìm được phu nhân. Tầm điện không có ai, ngay cả thị nữ Asako luôn bên cạnh phu nhân cũng không thấy đâu, hậu tri hậu giác, lúc này họ mới kinh hãi phát giác không ổn, vội vàng bẩm báo.

Phu nghe xong thị nữ kích động nói, buông rượu trắng trong tay.

“Ta biết rồi.”

Sau đó, không có câu nào nữa.

“Ai nha, rồi đi là sao?”

Bên cạnh, Kagura cảm thấy hứng thú hỏi, hai mắt mắt tự nhiên liếc phu, ý đồ muốn nhìn ra chút gì đó.

Về mặt của đối phương, mặc dù không thể nhìn ra có hờn giận hay không, nhưng cũng tuyệt đối không vui.

“Nghe.. Nghe nói phu nhân thành chủ hôm nay tâm tình có vẻ không... Sau đó mang theo Asako không biết đi nơi nào, chúng tôi nữ đến bây giờ... đến bây giờ vẫn chưa tìm được tung tích của phu nhân trong thành...”

Thị nữ bởi vì khản trương nên nói chuyện có chút lắp bắp.

“Có nghĩa là.. công chúa điện hạ của chúng ta bị tức nên rời nhà ra ngoài sao? Để ta nghĩ xem nào, là nguyên nhân gì đây? Làm phu quân... A, thật đúng là phu quân đại nhân không tròn trách nhiệm.”

Kagura tuy bị quản chế, nhưng vẫn không nhịn được đùa giỡn châm chọc.

“Đúng là một tiểu công chúa đáng thương, nhưng khi hờn dỗi trông cũng đáng yêu đấy chứ.”

“Kagura.”

Phu trầm giọng nói, rượu trắng trên bàn hơi gợn sóng.

“... Vâng”

Dưới sự áp chế tuyệt đối, sắc mặt Kagura khó coi nghẹn lời. Ngược lại, nhìn cái gọi là chị không nói một câu bên cạnh mình, càng cảm thấy nhàm chán.

Cả đám đều như thế.

“Kanna.”

Phu bỗng nhiên nói một câu.

Kagura không rõ lắm, chỉ thấy Kanna đã cầm lấy gương của mình.

Gương phát ra ánh sáng trắng chói mắt, sau sự bộc phát ngắn ngủi, một cảnh tượng xuất hiện rõ ràng.

**

“Cái gì chứ, có gì đặc biệt hơn người.”

Yui quay đầu lại nhìn nhìn, không có gì hết, một cảm giác mát mát tràn ngập trong lòng.

Bỗng nhiên nghĩ vì sao mình phải quay đầu, lại cực kỳ ảo não.

“Rõ ràng là cái tên ngu ngốc yếu ớt, bây giờ lại bắt nạt lên trên đầu ta.”

Yui một đường đi không mục đích, một đường oán giận phu tàn khốc vô tình lạnh như băng.

Kỳ thật xét đến cùng cũng không có gì to tát, cố tình mấy việc nhỏ lại liên tiếp phát sinh, làm Yui tích lũy bạo phát.

“Công chúa, chúng ta vẫn nên trở về thôi, ngài xem, trời sắp tối rồi...”

Asako thật cẩn thận nhìn bốn phía, nơi này vẫn là phạm vi thành Hitomi, nhưng cách tòa thành có chút khoảng cách, không biết có an toàn hay không.

Không biết tại sao, bỗng nhiên công chúa muốn rời khỏi tòa thành tản bộ, tản bộ gì chứ... Asako rất muốn nói công chúa à, đáng về ngài lên lút tránh né tầm mắt của mọi người, thậm chí mang cả tiền rời khỏi tòa thành, rõ ràng là rời nhà trốn đi!

Là do thành chủ? Nơi này rất hẻo lánh, công chúa lớn lên trong nhà quý tộc, không có khả năng đợi người ta ở nơi đất hoang thế này, trong lòng Asako rối rắm, hy vọng công chúa có thể nhanh trở về.

“Công chúa, chúng ta trở về đi, bên ngoài thật sự không an toàn, nghe nói gần đây có rất nhiều yêu quái.”

Yêu quái rất đáng sợ, vừa thấp kém vừa dơ bẩn.

“Không!”

Không có gì cứu được mặt mũi, rất xấu hổ!

Yui quay đầu, tuy rằng nàng cũng rất nhớ nhưng đĩa điểm tâm đang ăn dở trong phòng.

Cứ cảm thấy được mình gần đây đều bị phu hung ác bắt nạt, ảo giác sao? Không được, nàng phải bắt nạt trở lại mới được.

“Nhưng mà công chúa...”

Asako theo sát Yui.

“Trời tối đen thì chúng ta đâu thể đi được.”

“Tóm lại không về.”

Quay đầu.

“Không trở về thì đi đâu ạ.”

Asako nhìn sắc trời, âm u, càng thêm lo lắng.

“Ách... ta tạm thời chưa nghĩ ra...”

Yui bỗng nhiên bị nhấc, ngẩn người.

“Nhưng công chúa, trời sắp mưa rồi.”

Asako lập tức nhìn thoáng qua không trung âm trầm, không biết từ khi nào mà không trung phụ cận thành Hitomi trở nên như vậy.

Mây đen âm trầm, bốn phía tựa hồ mang một tầng sương mù mỏng màu đen.

“Hẳn là sẽ không mưa đâu, không thể —— “

Asako im bật.

“Đây là... Trời mưa?”

Yui nhìn giọt nước mưa trong suốt trong lòng bàn tay, mở to mắt liếc Asako một cái.

Sợ cái gì là cái đó đến, không nghĩ tới lại thật sự mưa?

**

Ven đường chật hẹp mà lầy lội, có hai cái ‘nấm’ ngồi xổm, trên đỉnh cái nấm là lá cây rộng màu xanh biếc.

Đó là công chúa (phu! nhân) Yui mặc Junihitoe quý tộc, tự cho là đúng, muốn rời nhà giải sầu cùng với thị nữ Asako đang khẩn trương, sợ công chúa nhà mình gây ra chuyện gì.

“Công chúa, ta lạnh quá...”

Thời tiết hơi lạnh, ban đêm trong tòa thành thì có lửa than ấm áp, mà nơi này ngoài gió lạnh lẽo ra, không có gì cả.

“Ta cũng rất lạnh...”

Yui run lấy bẫy.

“Công chúa... Chúng ta trở về đi.”

Asako hắt xì một cái rất to.

“Huhu... Ta cũng rất lạnh, ta cũng muốn trở về... Nhưng mà cứ thế này trở về có phải rất mất mặt không chứ...”

—— vì thế đây mới là mấu chốt đúng không?

“Có gì mất mặt đâu ạ.”

Mưa trên đỉnh đầu bỗng nhiên ngừng.

Yui nâng mắt lên nhìn lại, lập tức sợ tới mức co rụt lại.

Phu trong quần áo đơn bạc giờ phút này đang đứng ở trước mặt Yui, cầm một chiếc ô màu xanh, trên cao nhìn xuống Yui. Đương nhiên, về mặt hấn hiện tại vẫn ôn hòa như cũ.

Dưới biểu tượng ôn hòa, ngay cả Yui ngốc cũng phát hiện ra có gì đó là lạ.

“Trở về thôi, Yui.”

Không hỏi gì thêm, chỉ đơn giản một câu trở về.

Độ ẩm này...

Yui có chút khiếp đảm nhìn phu, trong đôi mắt hơi đỏ kia đang chiếu ra dáng vẻ ngu dốt của mình.

Phu vẫn lẳng lặng đứng như vậy, bên cạnh cách đó không xa có người của thành Hitomi, nhưng bọn họ không dám đến gần.

Tiếng mưa rơi dần dần lớn hơn, trong nháy mắt, Yui ngẩn ngơ, giống như thế giới im lặng, trước mắt chỉ có một phu quân kỳ quái vậy.

Mưa làm ướt đỉnh ô của hắn, cảm giác như cả người hắn đều chìm vào sự mông lung.

“Ta không...”

Định thần lại, Yui không biết vì sao mình còn phải bướng bỉnh.

Rõ ràng đã có ưu thế vẫn hỏi mặt mũi, chỉ là... một chút cũng không thấy vui vẻ.

Đúng là phu đã đến rồi, nhưng không hiểu sao cứ cảm thấy thiếu gì đó?

Không đợi Yui nói xong, phu vươn tay, nhiệt độ trong tay lạnh lẽo đơn bạc.

Mưa rơi xuống, ở lòng bàn tay hắn, im hơi lặng tiếng trôi đi.

Trong lòng Yui hơi hoảng hốt.

“Trở về.”

Phu Yếu Ốt như ra lệnh nói.

Vẻ mặt như vậy, không giống phu khiếp đảm năm đó.

Vì sao sau khi mình gả đến đây, phu ngày càng hung ác, bá đạo?

“Ta...”

Yui do dự vươn tay, nhưng khi chạm tới cái lạnh kia, lại dừng lại.

Nàng còn muốn giấy dựa, mà phu hiển nhiên thiếu nhẫn nại.

“Đưa phu nhân trở về.”

Người bên cạnh phu rất cường thế vây quanh Yui, khiến Asako bên cạnh bị dọa.

Tư thế này, sao cứ cảm thấy như mình phạm sai lầm bị bắt đi cũng bị đánh mông thế?

“Cái này... Phu quân đại nhân...”

Yui không rõ tại sao, nàng thoáng phát hiện hình như phu đang tức giận.

Nàng làm gì chứ? Gần gây nàng đâu có bắt nạt phu chứ!

Nàng đi tản bộ, chứ không phải là trốn đi!

“...”

Phu không để ý tới.

“... Hitomi điện hạ?”

Đối xứng hô.

“...”

Kính xưng như vậy, mặt phu càng đen.

**

“Rõ ràng muốn đi mà còn giả vờ gì chứ, đúng không, Kanna.”

Nhìn hai người từ đằng xa, cuối cùng Yui vẫn ngoan ngoãn đi theo phu trở về, cùng che ô màu xanh của phu, dáng vẻ nhắm mắt theo đuôi giống như đứa trẻ mắc lỗi. Còn phu? Từ đầu tới đuôi đều không nói gì nhiều.

Cảm thấy nhàm chán, mỹ nhân Kagura lắc lắc cây quạt, đột nhiên nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

“Ta cảm thấy, sao chuyện này càng ngày càng thú vị thế?”

Người bên cạnh không đáp lại.

Như sớm đoán được, Kagura vẫn tự mở miệng.

“Ta bỗng nhiên rất hiếu kỳ, nguyên nhân đại nhân Naraku thân ái của chúng ta dung túng đứa trẻ kia như vậy.”

Cổ ý chặc lưỡi một tiếng.

“Tuy rằng biểu hiện dung túng này khá kỳ lạ.”

“Kagura.”

Lỗ tai của phu thật thính.

“Hừ.”

Kagura không cam lòng trả lời, không nói gì nữa.

Hơn rất nhiều người, Kagura hiểu rõ ràng hạn độ của người này, nàng thật sự không thích Naraku như vậy, người đàn ông này, rất âm ngoan.

“Phu quân đại nhân?”

Có vấn đề gì à?

Yui là người thường, không thể nghe được tiếng nói nhỏ cách xa mấy mét.

“...”

Phu vẫn không trả lời.

Ánh mắt thật hung ác, cứ luôn cảm thấy sẽ bị ăn tươi ngay lập tức vậy.

Yui sợ sệt nhìn thoáng qua phu, nghĩ thầm mình có nên dỗ dành cái tên keo kiệt ngu ngốc này hay không.

“Chàng tức giận?”

Đáng thương kéo kéo ống tay áo.

“Đừng tức giận mà.”

Yui-chan, là ta không tốt, đừng tức giận được không.

Nháy mắt nhớ tới cái gì, Yui ngơ ngẩn.

Spoi:

Yui nheo mắt lại. Trông nàng cực kỳ giống một con hồ ly nhỏ.

“Asako, đình viện của chúng ta hai ngày nay nên cắt tỉa hoa cỏ nhỉ.”

“Đúng vậy, công chúa.”

Asako bỗng nhiên hiểu được công chúa của mình định làm gì, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Vậy Naraku, mời người an phận giúp bản công chúa cắt tỉa toàn bộ vườn hoa và quét tước đình viện sạch sẽ đi.”

8. Chương 8: Phu Của Ta Thật Đáng Sợ

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< naraku="” nhìn="” qua="” tâm="” tình="” không="”>

Sau khi trở về, phu lại sinh bệnh.

Nguyên nhân à, chàng vạng ngày đó dầm mưa, cho nên phu vốn suy yếu lại phải nằm ở trên giường.

Phu thật yếu ớt giống như búp bê vậy, cứ thế này, nếu gió nổi mưa to thì phải làm sao bây giờ?

Sau ngày đó, phu vẫn buồn. Yui tạm thời cũng không bỏ được mặt mũi xin lỗi phu, cho nên hai người đến bây giờ, vẫn rất hòa khí.

Rất hòa khí mới là kinh khủng, cứ luôn cảm thấy dưới sự hòa thuận bình thản như vậy, có cái gì đó rất ghê gớm.

Bởi vì như thế, phu không muốn Yui ở bên cạnh cho lắm.

—— keo kiệt.

Khi Yui lần thứ ba phát hiện phu lại ngủ, hoàn toàn không muốn phản ứng lại mình, ở trong lòng thầm nghĩ phu lòng dạ hẹp hòi.

Đây là cái gọi là bạo lực vô hình phải không?

Yui nhìn phu trên giường bệnh, quyết định cũng muốn hung ác trừng phạt hắn —— chọc mắt.

Hừ, ái tên vừa đáng giận vừa keo kiệt chỉ có khi ngủ mới thành thật đáng yêu một chút.

Ta chọc...

Phu đột nhiên mở mắt.

Tay Yui vẫn còn đang giơ ra, lập tức cứng ngắc.

“Yui đang định làm gì vậy?”

Đôi mắt màu đỏ nhìn về phía Yui.

Màu đỏ như máu nhìn mình chằm chằm, Yui quay đầu đi, làm bộ không nghe thấy. Màu sắc quá thâm trầm này... Cứ cảm thấy đôi mắt phu gần đây trở nên càng ngày càng đỏ.

“Làm gì à? —— phu quân đại nhân muốn uống thuốc không?”

Yui ngu ngốc, cách dời đề tài thật đúng là...

“Thân thể ta không khỏe, nàng rời đi đi.”

Phu lại đang đuổi người.

“Vậy chàng uống thuốc trước đã.”

Yui quyết định không nháo với phu keo kiệt, nàng là công chúa có ý chí.

“Thuốc này vô dụng.”

Phu nhắm mắt lại.

“Vô dụng? Vậy được rồi.”

Yui lúc này mới nghĩ đến bệnh của phu vẫn chưa khỏi hẳn, lần trước bị máu yêu quái ảnh hưởng, phu đến giờ vẫn còn khó chịu.

Nhớ tới chuyện phu tốt xấu gì thì cũng đã cứu mình một lần, Yui cũng không nhiều lời, đặt chén thuốc xuống, ngoan ngoãn rời đi.

Phu gần đây rất hung ác, không thể trêu vào.

Yui rời đi, bên ngoài còn có Asako đang chờ mình, nàng quyết định trở về bảo Asako làm vài món điểm tâm ngọt nàng thích để làm dịu đi tâm tình khó chịu vài ngày nay.

Mới vừa đi đến sân trước phòng phu, Yui liền gặp phải một người mà nàng không muốn gặp nhất —— không, yêu quái.

“Naraku, ai cho phép ngươi tới?”

Thời tiết chuyển ấm, yêu quái này vẫn mặc áo lông, không nóng sao.

Chẳng lẽ tên yêu quái nông thôn tên Naraku này là khi đầu chó hoặc là khi biến thành?

Nơi này là phòng phu, là nơi được phòng thủ nghiêm ngặt nhất trong thành Hitomi, sao người này ngay cả lời chào cũng không có đã đến rồi?

—— cái tên nông thôn không quy củ.

Vừa rồi bị lạnh nhạt ở chỗ phu, Yui chống lại Naraku, vẻ mặt không tốt.

“Thiếu chủ phân phó.”

Người nọ trả lời hiển nhiên không thể làm cho Yui vừa lòng.

“Phu quân đại nhân? Phu quân đại nhân bảo ngươi làm cái gì?”

Yui kỳ quái.

“Chuyện này, không phải là vấn đề mà phu nhân cần biết.”

Lúc nói đến từ ‘phu nhân’, giọng điệu của Naraku hơi khác.

Yui bị ghen.

Vì sao nàng cứ cảm thấy gần đây luôn bị người ta bắt nạt thế?

Ngay cả tên yêu quái nông thôn này cũng bắt nạt mình, thật đáng giận!

Yui xoay người định chạy đi, không nghĩ tới yêu quái nông thôn lại mở miệng.

“Phu nhân... Có vẻ như gần đây tòa thành sẽ nóng lên.”

“Nóng lên?”

Yui không rõ đối phương có ý gì.

“Asako?”

“Công chúa, nghe nói các hạ thần mời một nhóm thầy trừ yêu cực kỳ nổi danh tới, làm như thế, không chỉ vấn đề của Thiếu chủ được giải quyết, mà đám yêu quái quanh đây cũng sẽ phải thu liễm.”

Asako trả lời.

“Thầy trừ yêu?”

Không có vấn đề gì mà, xem thái độ của yêu quái nông thôn này, hình như có vấn đề khác?

“Rốt cuộc là thế nào?”

“Công chúa... Nghe nói trong nhóm thầy trừ yêu ấy... có một cô gái rất xinh đẹp... Thiếu chủ... thái độ đối với nàng ta có vẻ ôn hòa.”

Asako lấp bắp nói.

Yui bởi vì thường thường chỉ ở trong phòng, rất nhiều tin tức không linh thông, hơn nữa thầy trừ yêu không được vào nội đình, Yui càng không biết.

“Người nọ —— bệnh của phu quân đại nhân đâu thấy khởi sắc gì.”

Yui có vẻ bất sai trọng điểm.

“Công chúa không biết, nghe nói trong tòa thành có rất nhiều yêu quái, nghe nói Thiếu chủ luôn ốm yếu là do yêu khí quần thân.”

Asako nhỏ giọng nói.

“Cho nên nhóm thầy trừ yêu đó phải tiêu diệt toàn bộ yêu quái trong và ngoài thành Hitomi.”

“Yêu quái? Tọa phu đồng tử* à?”

*(Tojikachan: Hay còn gọi là Zashiki warashi, một loại tinh linh trong truyền thuyết, là thần ở trong gia đình và nhà kho. Zashiki warashi thường trêu đùa người trong nhà, mang đến may mắn cho người nhìn thấy nó)

Yui khó hiểu.

“Nói đến chuyện phải trừ bỏ yêu quái, trước mặt chẳng phải là có một tên sao?”

Yui nhìn về phía Naraku, tên yêu quái nông thôn này nhìn qua cũng có hại đi.

“Này, các thầy trừ yêu đến đây, người không trốn đi liệu có ổn không?”

“Là phu nhân mới đúng. Yêu quái hung ác như vậy, phu nhân bị ăn mất thì làm sao bây giờ? Phải biết là, máu thịt của các cô gái trẻ tuổi đối với yêu quái mà nói là không thể cưỡng lại.”

Giọng nói của Naraku rất trầm, nghe làm người ta nổi da gà.

“Ăn thịt người, ví dụ như người? Đừng cho là ta không biết người có ý định xấu xa gì.”

Yui lẩm bầm nói.

Yêu quái nông thôn nào có lợi hại như vậy.

“Ý định xấu xa? Naraku ta chỉ là muốn an phận đi theo Thiếu chủ.”

Naraku vẫn cúi đầu, áo choàng lông trắng dày che khuôn mặt, không nhìn thấy rõ vẻ mặt hắn.

“Vậy sao người không tôn kính bản công chúa.”

Tên yêu quái này lúc nào cũng khinh thường người khác, vì sao phu phải lưu hắn lại chứ.

Mà cái tên Naraku này rốt cuộc trông như thế nào thế, thật muốn nhìn một chút, có phải hai cái đầu mặt mũi hung tợn v.v... hay không.

“Cũng không mạo phạm.”

Đối phương vẫn dùng giọng điệu như vậy.

“Vậy sao...”

Yui nheo mắt lại. Trông nàng cực kỳ giống một con hồ ly nhỏ.

“Asako, đình viện của chúng ta hai ngày nay nên cắt tỉa hoa cỏ nhỉ.”

“Đúng vậy, công chúa.”

Asako bỗng nhiên hiểu được công chúa của mình định làm gì, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Vậy Naraku, mời người an phận giúp bản công chúa cắt tỉa toàn bộ vườn hoa và quét tước đình viện sạch sẽ đi.”

**

“Được rồi, nơi này, nơi này, còn cả nơi này nữa, chuẩn bị toàn bộ cho tốt nhé.”

Ngồi ở hành lang, nhìn yêu quái nông thôn đứng trong vườn, Yui vui vẻ ăn điểm tâm.

“Cố lên nhé ngài yêu quái ~ ”

Nàng thậm chí còn vẫy vẫy tay.

“Công chúa, làm vậy hình như không tốt lắm.”

Asako khuyên can, tốt xấu gì thì cũng là người bên cạnh Thiếu chủ, làm vậy có vẻ quá đáng.

“Có vấn đề gì sao —— món này ăn ngon thật, Asako, lần sau làm nhiều hơn một chút nhé.”

Yui thỏa mãn ăn, thậm chí vui vẻ vẫy chân dưới hành lang.

Naraku đứng trong vườn, trong tay là một chiếc kéo làm vườn do Yui nhét vào tay.

Liếc mắt nhìn cô gái ngồi ở hành lang ăn điểm tâm, hần thờ ơ thường thức chiếc kéo trong tay.

“Cố lên nhé —— yêu quái nông thôn ~ ”

Không nghĩ tới, Yui lại hô lên suy nghĩ trong đầu.

Naraku đến gần các cây hoa, vươn áo choàng lông trắng định cắt tỉa.

Còn chưa chạm đến hoa, đã thấy một luồng sương mù màu đen tản ra, ngay lập tức, các cây hoa bị héo rũ.

Thời gian rất ngắn ngủi, sau khi Yui hoàn hồn, mới phát hiện cả khu vườn đã trụi lủi.

Trên mặt đất, toàn là thi thể khô héo của hoa cỏ.

Mà Naraku, chỉ một mình đứng đó, giống như việc vừa xảy ra không có quan hệ gì đến hắn vậy.

“Người làm cái gì thế?”

Yui khẩn trương hỏi.

Nhảy xuống, đến gần khu vườn, Yui nhìn hoa cỏ đầy đất mà đau lòng.

“Phu nhân, ta là yêu quái, sao có thể giống người thường.”

Ngữ khí của hắn thật đáng đáng đòn đủ loại.

“Người...”

Yui nhớ tới sương mù đen phía trước, như hiểu được chuyện gì.

“Sương mù đen trên người người là cái gì?”

“Chướng khí, giống như vậy.”

Naraku lại vươn tay chạm vào hoa héo bên cạnh, toàn bộ hoa cỏ bị biến thành bột phấn.

“Người...”

Yui bỗng lui ra sau hai bước.

“Người đừng có tới đây, mau tránh ra mau tránh ra.”

Yêu quái nông thôn thật hung ác... Huhu...

“Chẳng phải người bảo ta cắt tỉa khu vườn sao.”

Ngữ khí của Naraku hơi giương lên một chút.

“... Người thể này là vô nhân đạo hủy diệt thì có.”

Về mặt Yui đau khổ.

“Phu nhân thật là thay đổi thất thường.”

“Này, kẻ thay đổi thất thường là người thì có, cái tên yêu quái nông thôn kia!”

Yui không nhận được phản bác.

Vì sao trong thành Hitomi lại có sát khí hình người như thế chứ.

“Yêu quái nông thôn?”

Ngữ khí của đối phương thay đổi.

“Chính là những kẻ như người đấy.”

Yui không phát giác ra.

“Phu nhân cho rằng Naraku ta xuất thân dễ tiện phải không?”

Vấn đề này... Vì sao độ ẩm chung quanh lại giảm xuống?

“Xuất thân? Không không, là vấn đề tu dưỡng, không liên quan đến xuất thân. Yêu quái cũng có yêu quái thành thị đấy.”

Yui nghĩ như vậy.

“Yêu quái thành thị?”

Hừ lạnh.

“Chính là xinh đẹp, phong nhã, có khí chất có hàm dưỡng.”

Yui nói, tóm lại chính là ngược lại đối với người—— không, yêu quái trước mặt.

“Văn Xa yêu phi*? Thì ra phu nhân thích loại này.”

*(Tojikachan: tiếng Nhật là Fugurumayoubi, là nữ quỷ hóa thân từ xe đẩy dùng để chuyển thư từ trong hoàng cung thời kì Nara (710-794) của Nhật, sinh ra từ nỗi tương tư, tình cảm của các cô gái qua các bức thư, đặc điểm là vô cùng đẹp đẽ, phong hoa tuyết đại)

Naraku mở miệng.

“Ta cuối cùng cảm thấy người đang châm chọc ta... đúng không?”

Yui bình thường đọc sách không nhiều, nhưng về Văn Xa yêu phi thì nàng cũng có nghe qua. Nhưng Yui cảm thấy hình như mình lại bị chế giễu.

“Đương nhiên không.”

“Hừ.”

Yui nhìn về phía Naraku, bỗng nhiên có chút hứng thú.

“Này, người làm thế nào thế? Làm hoa cỏ đều héo rũ ấy.”

“Đây là năng lực của yêu quái nông thôn.”

Này, đã vậy lại còn thản nhiên thừa nhận!

“Thật lợi hại...”

Yui thốt ra.

Chưa bao giờ nghĩ tới thế giới yêu quái như thế nào.

Kỳ thật yêu quái cường đại hơn con người rất nhiều phải không?

“Còn cần cắt tỉa vườn hoa không, phu nhân?”

Nhìn thấy Yui thất thần, Naraku nhắc nhở.

“... Bỏ đi, cảm ơn.”

Nàng thật không giống khu vườn hoa khô này...

“Phu nhân khách khí quá.”

Tâm tình Naraku trông có vẻ không tồi.

Đừng hỏi Yui làm sao mà nhìn ra biểu cảm của hắn dưới chiếc áo choàng lông trắng kia, đó là trực giác.

Spoi:

“Các yêu quái vì muốn cướp ngọc Tứ hồn nên đã tập kích thôn của các thầy trừ yêu, nơi đó... đã bị hủy.”

Yui cảm thấy rất đau lòng.

Một thôn, toàn bộ người đã mất...

“Tên bán yêu đã tập kích thôn tên là —— Inuyasha.”

“Sango?”

Yui muốn nói gì đó.

“Xin phu nhân đừng nói nữa, ta nhất định phải đi báo thù!”

Sango rất kích động, không chịu nghe bất cứ lời nào.

9. Chương 9: Phu Của Ta Rất Nguy Hiểm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycong2.wordpress.com

==< “nàng=”” thể=”” này...”=”” đang=”” nói=”” ngọc=”” cái=”” gì=””>

Lần đầu tiên nhìn thấy Sango là dưới tình huống mà Yui thật không ngờ tới.

Sango bị trọng thương, cả người chặt vật bị cho là người chết rồi xử lý. Có lẽ là bởi vì cực kỳ không cam lòng, cô gái đầy tuyệt vọng này được phu đang đi tản bộ phát hiện ra và chiếu cố.

Lúc đầu, Yui mang thái độ chất vấn nhìn xuống Sango, kết quả, sau khi hiểu ra, phát hiện mình suy nghĩ nhiều, nhất thời cảm thấy ngượng ngùng. Nếu nói phía trước Yui có các loại ảo tưởng kẻ địch về Sango, vậy thì hiện tại đã không phải nghĩ nhiều gì.

Yui luôn tưởng tượng Sango rất xinh đẹp, nhưng thật không ngờ cô gái trẻ tuổi đang nằm trên giường nhũu chặt mấy giờ phút này lại là người trừ yêu Sango.

Cô gái rất trẻ, gương mặt của nàng trông chỉ khoảng hơn mười tuổi, so với trong tưởng tượng của Yui nhỏ hơn. Gương mặt vốn xinh đẹp động lòng người giờ lại trở nên tái nhợt không thể tả, các vết thương rất nhỏ che kín người. Nàng hô hấp rất sâu, trông có vẻ cực kỳ khó nhọc.

Yui qua Asako giải thích, biết đại khái là Sango sinh hoạt trong một cái thôn trừ yêu, phụ thân và các chú đều là người trừ yêu nhiều thế hệ, mà Sango, là người kế thừa có tiềm lực nhất trong cùng thế hệ.

Không lâu sau, bọn họ nhận được lời mời của thành Hitomi, Sango và các đồng nghiệp nhanh chóng đến tòa thành trước. Bệnh tình của thiếu chủ trong thành chỉ là một phần lý do bọn họ đến đây, có lý do trọng yếu hơn cả, đó là thành Hitomi có mùi không bình thường.

Yêu quái ngủ đông ở nơi này.

Yêu quái thì không khó giải quyết, lại thắng ở điểm là hình thể rất lớn, phạm vi công kích rộng. Sango mang theo cả đứa em trai sắp sửa trưởng thành độc lập, cùng các tiền bối cùng đi trước.

Yêu quái nhện là nơi phát ra yêu khí trong thành Hitomi, giải quyết nó có lẽ có thể trừ tận gốc bệnh tình của thiếu chủ, càng thêm an ổn được lòng người. Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp là ai cũng không thể đoán trước nổi. Dòng suy nghĩ trong đầu Sango chợt lóe mà qua, nhưng không rõ ràng.

Đó là chuyện cũ không muốn hồi tưởng lại.

Máu, khắp nơi đều là máu của phụ thân và các chú.

Máu nhuộm đầm người thân, em trai cầm hung khí trong tay...

“Sango?”

Nghe xong Asako nhẹ giọng kể lại, Yui mới biết được, cô gái mất đi toàn bộ người thân của mình chỉ trong một ngày. Nhớ tới mình lại nhỏ nhen trẻ con, Yui cảm thấy mình không khỏi xấu xí.

Sango rất xinh đẹp, cũng rất trẻ tuổi. Một cô bé như vậy, trong một ngày đã trải qua sự thật bi thương tuyệt vọng như thế, không khóc, nhưng hai mắt vô thần, như đang chờ đợi điều gì đó.

—— có lẽ là chờ đợi kỳ tích mà không thể tồn tại.

Yui bỗng nhiên cảm thấy cô gái trước mặt rất đáng thương. Nàng bất quá chỉ khoảng bằng tuổi mình, lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy.

—— nghe nói Sango đã chui ra từ trong đất... Yui liếc phu bên cạnh mình một cái, tùy tiện chôn người ta ở trong đình viện tòa thành của mình, làm thế thật sự được sao?

“Sango, cô không sao chứ? Kế tiếp, cô có tính toán gì không?”

Thu xếp cho Sango ở đây đi, Yui nghĩ như vậy.

“Cám ơn phu nhân quan tâm.”

Đôi mắt Sango rất bình tĩnh, hoặc là nói, rất tuyệt vọng.

Yui chưa bao giờ phải cảm thấy như vậy, vì thế ngoan ngoãn không nói gì nữa, chỉ sợ mình nói sai.

“Cô Sango, nếu cô có điều gì muốn chúng ta hỗ trợ, cô cứ nói ra.”

Phu ôn hòa nói.

“Đúng vậy, một cô gái như cô... bây giờ...”

Dù sao nhóm người trừ yêu đã trị hết bệnh cho phu rồi, Yui nhẹ nhàng thở ra, bằng không, lấy sức khỏe của phu, thật không biết phải gắng gượng được bao lâu nữa.

Về Sango, Yui cảm thấy, ít nhiều gì thì thành Hitomi đã nợ nàng ấy.

Sango không nói gì.

Yui nóng nảy, nhìn phu.

“Này, phu quân đại nhân mau nói thêm gì đi.”

“Sango, cô hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

—— nói gì vậy?

“Thiếu chủ.”

Đúng lúc này, có thuộc hạ quỳ ở ngoài cửa.

“Naraku đã trở lại.”

“Naraku?”

Yui khó hiểu.

“Yêu quái nông thôn đi làm gì à?”

**

Phu cũng không ngăn cản Yui nhìn thấy Naraku. Trong đình viện, Yui phát giác yêu quái nông thôn này đã lâu không gặp, hình như có hơi thay đổi.

Cao lên hay là béo ra? Yui nhất thời không rõ.

“Các yêu quái vì muốn cướp ngọc Tứ hồn nên đã tập kích thôn trừ yêu, nơi đó... đã bị hủy.”

Lúc Naraku nói ra lời này, giọng điệu lạnh nhạt.

Yui lại cảm thấy rất đau lòng.

Một thôn, toàn bộ người đã mất...

“Tên bán yêu đã tập kích thôn tên là —— Inuyasha.”

Naraku dừng một chút, hình như câu nói kế tiếp mới là trọng điểm.

“Tên bán yêu Inuyasha đó, vì muốn có được sức mạnh, nên đã hủy thôn.”

Nghe Naraku nói vậy, cuối cùng Sango không kiềm chế được nữa, vết thương chưa lành đã định rời đi.

“Sango?”

Yui muốn nói gì đó.

“Xin phu nhân đừng nói nữa, tôi nhất định phải đi báo thù!”

Sango rất kích động, không chịu nghe bất cứ lời nào.

“Sango, vết thương của cô...”

Phu cũng không đồng ý.

“Hãy đưa vũ khí của tôi cho tôi.”

Sango nhìn về phương xa, trong đôi mắt kia loáng thoáng có ánh sáng chợt lóe.

Cuối cùng, nghĩ đến điều gì khác.

“Nhiệm vụ chưa được giải quyết hoàn toàn, xin thiếu chủ và phu nhân hãy cẩn thận, trong tòa thành, có mùi nguy hiểm đang ẩn núp.”

Cô gái cầm lấy vũ khí mà thị vệ đưa tới, khẩn cấp đi ra ngoài.

Yui và phu không ngăn được Sango, chỉ có thể bảo Naraku đi cùng nàng.

“Sẽ không sao chứ, nếu là yêu quái thì nhất định rất khó...”

Sango đi rồi, Yui khó xử nói, nghĩ đến đối thủ tàn nhẫn, nàng rất lo cho cô gái đang giận dữ thiếu suy nghĩ này.

“Nàng sợ yêu quái à, Yui.”

Phu hỏi.

“Hình như nàng chưa bao giờ tiếp xúc yêu quái phải không.”

“Nếu yêu quái không gây hại, hẳn là cũng không có gì, dù sao chỉ là chủng tộc khác nhau, cũng không hoàn toàn đối lập.”

Yui cúi đầu.

“Chỉ là ta thật không ngờ, yêu quái Inuyasha lại...”

Yui dừng một chút, bỗng nhiên ngừng lại hoàn toàn, vẻ mặt cũng hơi đổi.

“Sao vậy?”

Phu phát giác ra Yui dị thường.

“Không... Ta chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến...”

Trực giác làm cái gì đó nhảy ra trong óc.

Yui liếc phu một cái, không biết có nên nói hay không.

“Nghĩ đến gì vậy.”

Phu cổ vũ Yui.

“... Chúng ta...”

Yui cân nhắc, cho hạ thần và thị nữ lui xuống.

“...có phải... đã quá tin tưởng Naraku hay không.”

Naraku, cũng là yêu quái mà...

Yui nói xong, phu liền nhìn nàng, trong đôi mắt có gì đó đặc biệt.

**

Vốn tưởng rằng giải quyết xong chuyện rất nhanh, nhưng Yui không nghĩ tới là Naraku và Sango đều không trở về.

Sango thì không biết tung tích, Naraku lại không hồi âm về.

“Naraku đâu?”

Hình như Yui đã đoán ra được.

“Chết rồi.”

Phu bình tĩnh nói, như là đã sớm biết.

Cái chết của Naraku với hắn mà nói, không quan trọng.

“Yui?”

Phát giác Yui đang chìm vào suy nghĩ, phu lên tiếng nhắc nhở.

“Không, không có gì...”

Bỗng nhiên, có gì đó kết nối lại với nhau.

Yui liếc phu một cái, suy nghĩ.

Nàng không thông minh, nhưng tuyệt đối không phải hoàn toàn không biết gì cả.

xin hãy cẩn thận, trong tòa thành, có mùi nguy hiểm đang ẩn núp.

Yui nắm chặt nắm tay.

“Naraku... chết rồi? Hắn là yêu quái mà...”

Yêu quái sao lại chết? Bị Inuyasha giết chết? Không đúng, nếu chết dễ dàng như vậy, vì sao phu còn phải Naraku đi cùng.

“Yui làm sao vậy?”

Phu cười hỏi, vỗ vỗ đầu Yui.

“Phu quân đại nhân... Ta chỉ là cảm thấy Naraku chết, có chút... Ách, khổ sở...”

Khổ sở mới là lạ!

Yêu quái nông thôn, ai thêm đề ý chứ!

“Nàng thế này... đang nói ngược cái gì thế.”

Sờ sờ đầu, phu thở dài.

**

“Nàng ta đã nhận ra cái gì rồi phải không, tiểu công chúa ngốc nghếch của chúng ta.”

Sau khi Yui rời đi, Kagura đi ra khỏi phòng.

Xem tiểu công chúa như vậy, có vẻ ít nhiều có chút phát hiện ra.

“Tòa thành này rất nhanh sẽ bị vứt bỏ...”

Phu, hoặc là nói, Naraku mở miệng nói.

Hắn luôn không quan tâm đến lòng hiếu kỳ của Kagura.

“Thế tiểu công chúa thì phải làm sao bây giờ.”

Đôi mắt đỏ của Kagura nhìn về phía phu, khép cây quạt lại, thờ ơ mĩa mai.

“Còn phải hỏi sao.”

Khóe miệng phu kéo lên thành một độ cung lạnh nhạt.

Spoi:

“Cháy!! Cháy!! Chạy mau!!”

Yui bị âm thanh ồn ào kinh hãi tỉnh lại, vừa mở mắt, cả người liền ngây ngẩn.

Căn phòng vốn hoa mỹ, giờ phút này đã nhuộm ánh sáng màu đỏ khắp nơi, trong không khí phiêu tán bụi mù và hoảng hốt... Yui chỉ hô hấp một cái, lập tức bị bụi mù khắp phòng làm sặc đến mức nước mắt chảy ròng.

“Công chúa, thành Hitomi cháy, bên ngoài toàn là yêu quái! Chúng ta chạy mau!”

“Phu quân đại nhân! Chàng đang làm gì vậy? Chúng ta đi mau!”

Phu bỗng nhiên mỉm cười, biểu cảm của phu làm Yui không nhận được lùi ra sau mấy bước.

“Phu quân đại nhân?”

10. Chương 10: Phu Của Ta Thật Hư Vô

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< biểu=“” cảm=“” của=“” yui=“” từ=“” mờ=“” mịt=“” đến=“” khiếp=“” sợ,=“” cuối=“” cùng=“” hóa=“” thành=“” sợ=“” hãi=“” không=“” thể=“” tin=“”>

“Cháy!! Cháy!! Chạy mau!!”

Yui bị âm thanh ồn ào kinh hãi tỉnh lại, vừa mở mắt, cả người liền ngây ngẩn.

Căn phòng vốn hoa mỹ, giờ phút này đã nhuộm ánh sáng màu đỏ khắp nơi, trong không khí phiêu tán bụi mù và hoảng hốt... Yui chỉ hô hấp một cái, lập tức bị bụi mù khắp phòng làm sặc đến mức nước mắt chảy ròng.

Thế này là sao, trước khi ngủ vẫn còn bình thường cơ mà? Là cháy sao? Đang tiết Vũ thủy, không khí ẩm ướt, sao lại cháy được.

Yui đứng dậy, muốn tìm người nào đó hỏi tình hình, nhưng bên ngoài truyền đến tiếng hoảng loạn rồi ren, ngay cả người dừng lại nói chuyện cũng không có, không ai có thể nói cho Yui chuyện gì đang xảy ra.

“Công chúa, thành Hitomi cháy, bên ngoài toàn là yêu quái! Chúng ta chạy mau!”

Đúng lúc Yui không biết làm sao bây giờ, Asako vội vàng vọt vào, trên tay còn ôm quần áo mà Yui hay mặc đi ra ngoài.

Asako trông có vẻ rất chật vật, khuôn mặt dính bụi, trên tóc cũng đầy tro.

Mà màu nhạt trên ki-mô-nô nàng mặc... là vết máu?

“Cháy?”

Yui vừa nghe thế, tia buồn ngủ cuối cùng cũng biến mất.

Vội vàng mặc y phục, Yui nhìn quanh bốn phía.

“Phu quân đâu?”

Lúc này lại không thấy phu đâu, hẳn đang làm cái gì?

“Vì sao lại bị cháy? Cả yêu quái nữa là thế nào? Chẳng phải đã có người trừ yêu tẩy sạch yêu quái trong tòa thành rồi sao?”

“Yui, ta ở đây.”

Yui vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng phu.

Yui quay đầu lại.

Phu đứng đó, cả người sạch sẽ, hoàn toàn nhìn không ra cảm giác khẩn trương.

Hắn vẫn như cũ, khuôn mặt tinh xảo, quần áo không qua loa, ngay cả mái tóc rong biển dài cũng không hề rối chút nào.

“Phu quân đại nhân! Chàng đang làm gì vậy? Chúng ta đi mau!”

Lúc này rồi mà vẫn không nóng không vội thật đúng là... Yui vội vàng chạy lên, kéo lấy tay phu.

Ủa? Kéo không nhúc nhích...

Yui có chút cảm tức nhìn phu, không biết có phải cố ý hay không, phu tránh tầm mắt của nàng.

Phu đứng tại chỗ, một chút ý định chạy cũng không có.

Yui lại kéo hắn một phen, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

“Phu...”

Yui lập tức im bặt.

Bởi vì, bỗng nhiên, phu mỉm cười.

Phu không phải một người nghiêm túc, rất nhiều lúc, hắn rất ôn hòa với Yui.

Trên khuôn mặt, vĩnh viễn mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Nhưng lúc này lại khác, biểu cảm của phu làm Yui không nhận được lùi ra sau mấy bước.

“Phu quân đại nhân?”

Yui thử thăm dò gọi một tiếng.

Phu rốt cục nhìn Yui, lạnh như băng, mất đi độ ấm hồi trước.

Sau đó, Yui nghe thấy phu nói.

“...”

**

Yui tỉnh lại, phát giác mình đang nằm ở trên giường.

Căn phòng phu nhân thành Hitomi, tinh xảo cao quý, hơi thở đoan trang.

Không có ánh lửa, cũng không có bụi mù.

“Vừa rồi... là nằm mơ à...”

Yui lắc đầu, xác định bốn phía không có gì khác thường, lúc này mới yên tâm.

Vừa rồi mơ gì vậy? Trong trí nhớ, cảm giác lo âu ấy là cái gì?

Đúng rồi, lửa... Thành Hitomi biến thành biển lửa.

Còn có yêu quái... từ bốn phía tiến vào tòa thành...

Giấc mộng thật rõ ràng...

Tim Yui đập nhanh.

Trí nhớ của nàng cực kỳ sâu, cảnh trong mơ kia quá chân thật, rất giống như đã xảy ra.

Hơn nữa, cảnh trong mơ cuối cùng, phu cười...

“—— tiểu công chúa tỉnh rồi à?”

Giọng nữ dễ nghe đánh gãy Yui ngẩn người. Lập tức, một cây quạt gỗ mạnh đầu Yui một cái.

“Kagura?!”

Yui xoa xoa đầu mình, giọng điệu cực kỳ bất mãn.

Gương mặt quá diễm lệ đến gần nhìn mình, khoe miệng gợn lên, nhướn đôi lông mày, như là phát hiện đồ chơi gì đó hay vậy.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Yui theo bản năng muốn bảo người khác lời tên yêu nghiệt này đi...

Mà, Yui nhìn quanh bốn phía, không có ai, phòng này, im lặng quá mức.

Asako đâu? Thị nữ đâu, các hạ nhân đâu?

Vì sao người này lại có thể thoải mái vào phòng mình như thế? Quá thất lễ!

“Tiểu công chúa vừa rồi bị ác mộng phải không?”

Đối phương tự nói tự trả lời. Kagura sờ sờ đầu Yui, an ủi vỗ vỗ.

“Không phải là mơ thấy... bị ăn luôn đấy chứ, hm.”

Thái độ của Kagura với Yui, hoàn toàn chính là đối với trẻ con.

“Sao ngươi...” Biết mình bị ác mộng.

Yui cảm thấy mình thật ngốc, nên nói chưa hết đã dừng.

“Không đúng, ngươi tới đây làm gì?! Nhanh đi ra ngoài!”

Hình như nàng quên mất trọng điểm.

“Tốt bụng thấy ngươi nhàm chán nên mới bồi cùng ngươi, đúng là tiểu công chúa không hiểu chuyện.”

Híp mắt.

“Vô lễ!”

Yui xù lông.

“Được rồi được rồi, tiểu công chúa đừng nóng giận, tặng cho người thứ này.”

Hoàn toàn không để ý tới Yui nghi hoặc. Kagura đưa tay, sau một vầng ánh sáng trắng ngấn ngủi, trong lòng tay nàng bỗng có một lông chim.

Nhỏ nhỏ, màu trắng, trông có vẻ rất bình thường.

Nàng kéo lấy tay Yui, sau đó đặt lông chim vào lòng bàn tay Yui.

“Thứ này.”

Yui nhìn thấy thứ bình thường này, lại nhìn đôi mắt nóng của đối phương, cảm thấy không nên đả kích thì hơn.

Từ nhỏ thân là công chúa, thứ tốt gì chưa thấy qua chứ, dùng lông chim để tặng mình, đây vẫn là lần đầu tiên.

“Đừng xem thường, thứ này chính là... chúc phúc mà ta tặng người đấy.”

Kagura cười cười, lúc nói đến hai chữ ‘chúc phúc’, dụng tâm kín đáo.

“Chúc phúc...?”

Biểu cảm của Yui ghét bỏ.

**

“Kagura nói đây là chúc phúc?”

Phu nhìn thứ trong tay Yui, ôn hòa cười.

Kagura càn quấy, hình như hẳn không có ý kiến gì.

“À, Kagura cứ mãi dặn dò phải giữ lấy cẩn thận, tuy rằng ta cảm thấy thứ này căn bản chỉ là cái lông chim bình thường, ừ, nhất định là nàng ta đùa giỡn ta...”

Yui lẩm bẩm.

Nhìn thế nào cũng chỉ là một chiếc lông chim bình thường, rốt cuộc có ích lợi gì chứ?

Kagura quả nhiên là thần côn*.

*(Tojikachan: thần côn là những kẻ luôn giả vờ thần thánh để lừa người khác)

“Kagura tặng cho nàng, vậy thì cứ giữ đi.”

Phu thần nhiên nói. Đối với thứ Kagura đưa, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

“Ne, phu quân đại nhân, chàng nói xem vì sao Kagura lại muốn đưa thứ này cho ta?”

Đúng là một người kỳ quái, thái độ của Kagura hôm nay rất khác thường.

Liên tưởng đến cảnh trong mơ quý dị sáng sớm nay, Yui cảm thấy sợ.

“Phu quân đại nhân, gần đây... ta cảm thấy rất bất an...”

Yui nói thật, theo góc độ con gái, có một số việc cũng rất mất cảm.

Bắt đầu từ khi nào thì, hết thấy trở nên quý dị vậy?

Người trừ yêu đến?

Kagura, Kanna xuất hiện?

Hay là ngay từ đầu... lúc ở ngoài tòa thành...

Ngừng lại! Yui cảm thấy mình lại suy nghĩ nhiều.

“Vậy à...”

Phu vẫy tay về phía Yui.

“Đến đây, Yui.”

Yui rất tự giác đi đến, sau đó tự nhiên, thói quen gối đầu lên chân phu.

Phu chính là một cái gối ôm thật to, mềm nhũn rất thoải mái.

“Trong đầu nàng suy nghĩ gì vậy, nàng nên nghỉ ngơi nhiều.”

Phu buồn cười nói.

“Chàng cứ bảo ta nghỉ ngơi mãi, ta sắp không ngủ được nữa... Hơn nữa gần đây mặt ta lại to ra rồi.”

Yui sờ sờ mặt mình, thở dài.

Rõ ràng thần kinh căng lên, vì sao vẫn không ngừng to béo vậy.

“Yui...”

Phu không để ý, vỗ lưng Yui, hình như muốn làm dịu lại cảm xúc của nàng.

“Ở đây ngủ một lát, thế nào?”

“Dạ?... Ừm.”

Yui có chút ngoài ý muốn. Nhưng là phu yêu cầu, nàng cũng mừng rỡ ở lại.

Ở chung mấy ngày nay, Yui dần dần ỷ lại phu.

Hai người cả ngày ở chung, tình cảm coi như không tồi. Như vậy cũng tốt, dù sao cũng là chuyện cả đời, Yui nghĩ đến tương lai của mình, dù những lúc mơ mơ hồ hồ cũng có chút vui mừng.

Nói xong, phu cầm lấy quyển sách khó hiểu bắt đầu đọc, còn Yui gối chân hần, tìm vị trí thoải mái, hai người không nói gì nữa.

Đây là thời khắc yên tĩnh hiếm có.

Rất nhanh, Yui bắt đầu hô hấp vững vàng.

“Yui? Ngủ rồi à.”

Giọng nói của phu mơ hồ truyền đến.

“...”

Không có trả lời, Yui đã ngủ.

Phu buông quyển sách xuống, nhẹ nhàng dời Yui, đắp chăn kín cho nàng, đứng dậy.

Hần tựa hồ lại liếc Yui một cái, sau đó nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại.

Có lẽ là bị động tĩnh rất nhỏ này kinh động, lông mi của Yui khẽ run lên, mở hai mắt.

Gần đây, thần kinh có chút căng thẳng, Yui ngủ rất nhẹ, cho nên mặc dù chỉ là tiếng đóng cửa nhẹ, nàng vẫn bị ảnh hưởng.

Nhưng mà, ngay tại nháy mắt như vậy, không sớm cũng không muộn, Yui phát hiện, hết thảy là lạ tựa hồ đều đã có đáp án.

Giống như là trúng mục tiêu nhất định vậy.

Sau này, rất nhiều lúc, Yui sẽ nghĩ, nếu lúc trước mình không nhìn thấy gì trong một khắc này, có phải, tất cả đều có thể quay trở lại hay không?

Đáp án hần là phủ định.

Dù có một màn như vậy hay không, có một số việc, dù mờ mịt không rõ ràng nhưng cũng đã nhận định nó tồn tại rồi, chỉ là thiếu một cái thời cơ nó hiện rõ mà thôi.

Giờ phút này, Yui che miệng mình, rất chặt.

Mà ánh mắt của nàng, lại nhìn chăm chăm về phía phu vừa rời đi.

Cách một cánh cửa, lúc Yui mở to mắt, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng phu rời đi.

Nếu nói chỉ là một bóng dáng, thì cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Vấn đề là..

Biểu cảm của Yui từ mờ mịt đến khiếp sợ, cuối cùng hóa thành sợ hãi không thể tin nổi.

Không thể nào... Không thể nào...

Một khắc phu rời đi, một mặt cửa, chiếu ra bóng dáng phu.

Khác với dáng vẻ nhỏ bé và yếu ớt thường ngày, bóng dáng kia biến hóa thành hình thái giống...

“Naraku...?”

Trí nhớ đan xen khớp vào nhau, Yui túm chặt chính mình, không cho mình hét to kinh ngạc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: [...] bóng dáng mà Yui nhìn thấy là dáng vẻ phu hóa thành Naraku đang khoác áo lông khi đầu chó, Yui đã nhìn thấy.

Spoi:

“Phu quân đại nhân!”

“Ta là yêu quái.”

Đối phương trả lời rất đột nhiên.

“Naraku ta, đương nhiên là yêu quái. Thế nào, Yui, sợ hãi muốn chạy trốn sao?”

“Cái gì mà Naraku?”

Yui phát giác giọng mình đã không thể che dấu run rẩy nữa, nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Vậy... Hitomi Kagewaki đâu?”

Ngay từ đầu, đã không tồn tại rồi sao?

11. Chương 11: Phu Của Ta Thật Quỷ Súc

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

===< nhỏ,=“” nhỏ=“”>

*Quỷ súc: chỉ những người tàn khốc vô tình, tàn nhẫn, thích ngược đãi, hành hạ người khác đến chết...

Vừa rồi cái kia là cái gì?

... bóng dáng Naraku?

Chẳng phải tên yêu quái Naraku kia đã chết rồi sao? Một yêu quái đã chết đi, vì sao lại xuất hiện bên cạnh mình?

Không đúng! Naraku là yêu quái, Naraku không dễ dàng chết như vậy.

Nếu... Naraku thật sự chưa chết, cái bóng dáng vừa rồi ấy thật là hắc sao? Hay là, hết thấy chỉ do mình nhìn nhầm?

A a a, đầu đau quá...

Yui ôm đầu mình, nàng bỗng nghĩ tới một khả năng, một khả năng mà nàng hoàn toàn không tìm thấy lý do gì có thể phủ định.

Nghĩ đến đây, Yui kinh ngạc phát giác toàn thân mình đều đang phát run.

Yui đứng dậy, nàng có chút cứng ngắc, dù sao giờ phút này, hai tay đang chống đỡ toàn thân cũng đang run rẩy cực độ.

Yui gắt gao nhìn về phương hướng phu vừa rời đi, sau đó, gần như chạy trốn về phòng mình.

Giả thiết một chút, ngay từ đầu Naraku đã chưa hề rời đi, ngay từ đầu đã ở bên cạnh mình, Naraku chính là phu, vậy thì, phu trước đây đâu?

Phu mà gầy yếu kinh khủng đi nơi nào?

Đáp án... rất gần.

Mỗi bước của Yui như không có thực, chân trần, thất hồn lạc phách bước đi.

Đi không mục đích trong chốc lát, Yui đột nhiên nâng mắt lên, phát giác trời bỗng nhiên tối.

Mây đen dày đặc trên không trung giống như là ngay sau đó sẽ lật úp xuống vậy, đen kịt, giống như sắp bùng nổ ra.

Thời tiết hôm nay thật quái dị.

Yui gắt gao nắm chặt bàn tay, lúc này, nàng thật muốn khóc.

Trong bối cảnh trầm trọng này, Yui dần dần ý thức được mình đã không còn là một cô gái có chỗ dựa, thậm chí không bằng một cô gái bình thường. Nàng không có tính toán rõ ràng đối với tương lai, chuyện sinh con cái, truyền thừa gia nghiệp v.v... cách Yui rất xa xôi, cho nên, cho dù là một công chúa, là phu nhân thành chủ danh chính ngôn thuận, nhưng rất nhiều khi, niềm tin của Yui đại khái còn không kiên định bằng cô gái bình thường.

Yui bóp bóp mặt mình, hy vọng mình tỉnh táo lại.

Nhưng bỗng có cái gì đó trôi lên, tòa thành kịch liệt lay động, Yui lão đảo té ngã trên đất.

“Đau quá...”

Ôm đầu gối, lần đầu tiên Yui cảm ơn bộ ki-mô-nô nặng nề này có giá trị tồn tại.

Trời thật tối...

Cấn chặt môi, Yui hậu tri hậu giác nhận ra.

Vì sao bốn phía quanh quē như thế?

Nhìn trong vườn vắng vẻ, không hiểu sao lại ngay cả bóng dáng một thị nữ cũng không có. Yui giật mình, trong lòng dần dần khẩn trương lên.

“Có ai ở đây không? Người đâu!”

Yui la lên, nhưng khi tiếng mình biến mất, vẫn không có thị nữ nào xuất hiện.

“Sao lại thế này...”

Cảnh tượng trong mộng đan vào trong óc, trong lòng Yui dần dần tích lũy bất an rất sâu.

“Công chúa...”

“Là ai — Asako phải không?”

Yui rất cục nghe được một tiếng nói quen thuộc.

Asako bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Yui, im lặng không tiếng động.

Về mặt của nàng đờ đẫn, chỉ mặc bộ y phục trong màu trắng thuần, giống như vừa bị cái gì đó làm cho kinh ngạc.

“Asako? Tòa thành làm sao vậy? Vì sao lại im lặng như thế? Người đã gặp phải chuyện gì sao?”

Yui như là tìm được một chỗ dựa, sốt ruột hô to.

“Vì sao ạ... Bởi vì...”

Mới nói xong, chỉ nghe thấy ‘xoẹt’ một tiếng, thân thể Asako vốn đáng yêu sức sống bỗng nứt ra. Da thịt tách ra, từ đầu đến chân chia làm hai nửa rõ ràng.

Một mùi hôi thối tràn ngập khắp nơi.

Một thứ bốc mùi này càng ngày càng nồng nặc chậm rãi toát ra từ thân thể Asako, là một con yêu quái nhện màu đen, rất lớn.

Hai mắt màu đỏ, ở trong khu vườn tối gắt gao nhìn Yui chăm chăm.

“Bởi vì, tất cả mọi người bị yêu quái ăn luôn rồi.”

Chân Yui mềm oặt.

Đối mặt với yêu quái to lớn cách nàng chưa đến hai mét, nàng ngậy người.

“Ăn, ăn luôn?”

Sao có thể như thế, thành Hitomi phồn vinh cường thịnh, đâu phải là thành trì bình thường.

“Bị ăn luôn? Mọi người?”

Không muốn tin tưởng, sự thật rất tàn khốc. Xung quanh hiện giờ, một người cũng không có, yên tĩnh đến mức làm người ta khó thở, Yui càng nghĩ càng sợ hãi.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra... Không được! Phu đâu? Nàng muốn biết rõ, nàng không thể cứ thế này mà...

“Người, người tránh ra cho ta!”

Yui đứng dậy, kinh hách liên tiếp làm chân nàng mềm oặt, tư thái cũng khó coi, nhưng vẫn gắng gượng đứng lên.

“Nói gì ngốc vậy, tiểu công chúa, người cũng sẽ giống những kẻ đó thôi, bị ăn luôn đấy.”

Con nhện màu đen vung vẩy chân, không ngừng cử động.

“Vị của đám quý tộc các người hẳn là không tệ lắm nhỉ.”

Cái chân kia vươn mũi nhọn hoắt ra, mắt thấy sẽ rơi xuống đầu Yui.

“Không...”

Yui trốn không thể trốn, nhưng đau đớn trong dự đoán lại không có.

Một lát sau mới mở to mắt, Yui phát hiện quanh thân mình phát ra ánh sáng màu trắng, ngay lập tức, lông chim trong tay áo ki-mô-nô ẩm áp lên.

Không đợi Yui phản ứng lại, bỗng thấy cảnh tượng trước mặt nhanh chóng chuyển hoá, Yui không cẩn thận lại té lún xuống đất.

**

Mùi...?

Yui đứng dậy khỏi bùn đất dơ bẩn, kinh ngạc phát hiện mình đang đứng trước mặt phụ.

Nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng... Nơi này là ngay bên ngoài tòa thành? Chuyện gì đang xảy ra thế?

“Phu —— ”

Khác với trước kia, đã không còn khí chất yếu ớt, giờ phút này, phu chỉ im lặng đứng, nhưng vẫn làm người ta cảm thấy vô cùng lạnh liệt.

“Nơi này là... Phu quân đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

Yui theo ánh mắt phu nhìn lại, mấy người trước mặt có người mà Yui quen.

“Sango?!”

Chẳng phải Sango đã...

“Cô còn sống sao, Sango?”

Trông Sango có vẻ không giống có thiện ý, mấy người bên cạnh nàng lại quá dị.

Một cô gái trẻ tuổi mặc quần áo rất không bình thường, lưng đeo cung tiễn, một người đàn ông cầm pháp trượng giống pháp sư, một người... mọc lỗ tai dài, tóc màu ngân bạch... là cái gì vậy?

“A! Người là yêu quái!”

Yui liếc mắt một cái liền nhìn ra người nọ khác với người thường.

Sango không phải là người trừ yêu sao? Vì sao lại đi cùng yêu quái?

“Đồ không có lễ phép!”

Yêu quái đối diện nghe xong, lập tức hung ác với nàng.

“Ư...”

Yui bị khí thế của đối phương dọa.

“Nhớ kỹ lấy, tên bốn đại gia là —— Inuyasha!”

Hiển nhiên thiếu niên yêu quái bản bản kia rất khó chịu với thái độ của Yui.

Yui xuất hiện ở đây lúc này, không thể nghi ngờ bị cho rằng là đồng bọn của đối phương. Yêu quái bản bản có lẽ vừa rồi bị ‘hành hạ’, vốn không có kiên nhẫn, nghe thấy đối phương nói như vậy, hấn lập tức xù lông gợn chó đánh mèo gờ móng vuốt định xông lên.

“Inuyasha!”

Người bên cạnh muốn ngăn cản nhưng hình như cũng không còn kịp rồi.

“Ngồi xuống cho tôi!!!”

Cô gái kia bỗng hô to.

“Ngồi xuống?”

Yui khó hiểu.

Yui còn đang thấy kỳ quái, không nghĩ tới, lời này vừa dứt, yêu quái áo màu đỏ lập tức nằm úp sấp xuống.

“Này! Kagome! Cô làm cái gì thế?!”

Lỗ tai của yêu quái run lên, quay đầu bắt mắt mẫn ôn ào.

Yui cảm thấy đối phương đang... xù lông?

“Inuyasha, phu nhân thành chủ không biết gì cả, nàng ấy vô tội.”

Sango mở miệng.

“Inuyasha? Yêu quái... chó?”

Lúc này, Yui lại còn có thể nghĩ lỗi tai của đối phương cử động, trông thật đáng yêu. Bất quá rất nhanh, Yui định thần lại, lại cảm thấy rối rắm.

“Này này, cái cô kia! Nói đến yêu quái, cái tên bên cạnh người cũng là yêu quái cơ mà!”

Inuyasha không nghĩ nhiều, rống lớn trở lại.

“Phu quân đại nhân?”

Yui bỗng nhiên nhớ tới mục đích của mình.

“... Người nói bậy bạ gì đó! Phu quân đại nhân sao có thể là...”

Rất nhiều chuyện đã xảy ra, hình như nàng đã không có gì đáng giá kinh ngạc.

Yui nhìn về phía phu, phu đối mặt với đối phương công kích, có vẻ như tuyệt không để ý, ngay cả quần áo cũng không có chút nhàu, thái độ hoàn toàn nhàn nhã như đang vây xem đối phương bị hành hạ.

“Yui, vì sao lại nhìn ta? Trong lòng Yui hẳn là hiểu được một chút rồi, đúng không?”

Phu không trực tiếp trả lời vấn đề của Yui.

“Phu quân đại nhân!”

Yui không biết vì sao mình lại có chút tức giận.

Bởi vì thái độ bình thản của đối phương?

“Ta là yêu quái.”

Đối phương trả lời rất đột nhiên.

“Naraku ta, đương nhiên là yêu quái.”

Ngược ánh sáng, toàn bộ biểu cảm trên mặt nàng biến mất, chỉ nghe thấy tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn.

“Thế nào, Yui, sợ hãi muốn chạy trốn sao?”

“Cái gì mà Naraku? Người rốt cuộc là ai?”

Yui phát giác giọng mình đã không thể che dấu run rẩy nữa, nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lúc nàng ý thức được, lập tức lau lung tung, lắc đầu, hình như không muốn đối phương nhìn thấy mình như vậy.

“Chính là Naraku.”

Vẫn là câu trả lời này.

“Vậy... Hitomi Kagewaki đâu?”

Người đã đứng ở ngoài tòa thành nghênh đón mình, bóng dáng màu xanh ấy, tìm đập dưới bức màn nhanh một nhịp.

Bỗng nhiên, biến mất rồi sao.

Không, ngay từ đầu, đã không tồn tại rồi sao?

“Người cho rằng thế nào?”

Đối phương hỏi lại, hình như hắn không định trả lời thẳng câu hỏi này.

Đúng vậy, Yui cũng muốn hỏi chính mình, rốt cuộc mình cho rằng thế nào.

Phu đâu rồi?

Naraku là thế nào?

Chẳng lẽ là... trong lòng Yui tê rần.

“Bị ăn luôn?”

Yui rất sốt ruột.

“ ... ”

Naraku không nói.

“Người ăn chàng ấy luôn rồi?”

Yui không cam lòng truy vấn.

“Cam miệng.”

Không biết vì sao, tâm tình Naraku có chút lạ, đối phương hình như đã tưởng tượng hẩn quá... thấp kém, không thú vị.

“Ăn luôn thì sao.”

Trong lòng là lạ, ngoài miệng lại vĩnh viễn nói ra những câu hời hợt như thế.

“ ... Nhỏ, nhỏ ra.”

Hy vọng quá xa vời, tiếng Yui yếu ớt đến mức gần như không nghe thấy.

Naraku sững sốt, có vẻ cảm thấy thú vị với phản ứng yếu ớt của Yui.

Hiếm thấy, bên khóe miệng lại hiện lên một độ cung rõ ràng.

“Điều này thì không thể được.”

Spoi:

“Hitomi Kagewaki đối với người mà nói rất trọng yếu đúng không, nhưng đáng tiếc, hẩn, chưa, bao, giờ, tồn tại.”

Chưa bao giờ tồn tại...?

Đúng vậy, ngay từ đầu, đều là giả.

“Này, phu quân đại nhân, Hitomi Kagewaki là giả sao?”

Yui còn đang chờ mong điều gì.

Hitomi Kagewaki là người mà Yui từng dựa vào, cũng là nơi duy nhất tinh thần dựa vào.

“Người cho là thế nào?”

Ngữ khí của phu âm u lạnh lẽo.

Tim nàng đập nhanh.

“Thế... Naraku là thật phải không?”

12. Chương 12: Phu Của Ta Tính Cách Thật Thất Thường

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< ấy,=“” chẳng=“” lẽ=“” người=“” bị=“” bắt=“” nạt=“” ngay=“” từ=“” đầu=“” thì=“” ra=“” là=“” mình=“”>

“Này, Yui, điều này thì không thể được.”

Phu không nói hết lời, vẻ mặt kia làm Yui nhìn ra, hoàn toàn chính là cười nhạo!

Nhỏ ra thì sao chứ? Ăn vào thì không thể nhỏ ra sao? Phu đúng là vô dụng.

“Đồ người xấu —— không, yêu quái xấu!”

Yui khó thở, lại không biết nói nên nói cái gì. Sống mười mấy năm, có lẽ là do hoàn cảnh, Yui phát hiện nàng căn bản không biết mấy câu thô tục, nhất thời cảm thấy vô cùng nhục chí.

Đánh không lại, thực lực quá chênh lệch, ngay cả đấu miệng cũng không thắng được, có phải nàng rất chịu thiệt hay không? Bỗng nhiên nhớ tới hy vọng tốt đẹp của mình, Yui mất mát.

Người mình ở bên ngay từ đầu đã là một tên yêu quái nguy hiểm như thế này, vì cái gì mình không phát hiện ra chứ?

Yui bình tĩnh đại ngộ, tới cuối cùng rồi, nàng cơ hồ mới có một chút khó hiểu, nhưng lại không xem như là nhằm vào phu.

Phu tối đen như mực...

—— áy, chẳng lẽ người bị bắt nạt ngay từ đầu thì ra là mình à?

“Lời nói của Yui thật khờ dại.”

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ chỉ trích mãnh liệt, không nghĩ tới lại chỉ là có một câu như vậy.

Bất giác có chút buồn cười.

Đóa hoa sinh trưởng trong thành trì được bảo vệ, chỉ có thể đến thế mà thôi.

“Yêu quái nào có cái gì mà xấu. Yêu quái, đều là dơ bẩn.”

“Câm miệng.”

Yui bất mãn, nhất thời quên thái độ của mình.

“Không phải bản thân ta khờ dại, chỉ là ta chưa trải qua bao giờ thôi. Nếu ta cũng là yêu quái, còn lâu mới kém cõi giống người.”

Các cô công chúa quý tộc, đừng nói yêu quái, từ nhỏ đến lớn ngay cả sinh vật giống đực cũng chưa thấy qua mấy cái. Yui chỉ hơn các cô công chúa khác, xem như mở rộng tầm mắt, chẳng những thấy được cả đồng yêu quái, còn gặp gỡ rất nhiều yêu quái nông thôn cực phẩm.

“Người sẽ chỉ bị yêu quái khác cắn nuốt mà thôi.”

Phu vô lương bắt đầu hù dọa cô gái mít đặc.

“Còn hơn là sống ghê tởm như thế.”

Cô gái thần kinh thô lỗ về hoàn toàn không bị dọa.

“Ghê tởm?”

Phu hẹp hòi lại phát tác.

“Ta thấy thế đấy, người không cảm thấy chính mình rất ghê tởm sao?”

Yui bắt đầu bướng bỉnh.

“Thế hả...”

Cười lạnh.

“Đương nhiên!”

Gật đầu.

Phu chỉ vô tình náo loạn với Yui mấy câu, làm cho khóe miệng mấy người cách đó không xa có chút run rẩy.

Naraku là yêu quái như thế nào? Âm u tàn khốc, vì tư dục của mình không tiếc hy sinh bất cứ thứ gì? Nhưng hiện giờ thì sao? Mấy người vây xem chỉ thấy người đàn ông — không, yêu quái đàn ông, khoác bộ mặt hung ác của yêu quái, cãi nhau với thế tử rất trẻ con, đầy lòng nhát thời...

Kỳ thật, bọn họ không biết Asai Yui đối với Naraku, xác thực mà nói là đối với Hitomi Kagewaki là rất đặc biệt, cho nên khi thấy hai người họ ở bên nhau, có chút nghi hoặc cũng là tự nhiên.

Thật lòng mà nói, sự thật rất chói mắt.

— tình hình thế kia là thế nào chứ? Này, muốn ân ái thì cũng đừng làm mù mắt người ta như thế chứ.

“Thật ngu dốt, chỉ biết bị bóp chết dễ dàng — không, ngay cả lực bóp chết cũng không cần.”

Phu hoàn toàn khinh bỉ.

Đối với kẻ hoàn toàn nắm hết thấy trong tay như hắn mà nói, Asai Yui chưa bao giờ là trở ngại, chỉ là một cái phế vật mà hắn ngay cả xuống tay cũng ngại phiền toái.

“Người cho rằng người là yêu quái thì rất giỏi sao, chẳng phải vì nhờ Hitomi Kagewaki nên người mới được... Ừm!”

Yui chưa kịp nói hết, bởi vì giờ phút này phu đã bóp chặt cổ Yui.

Nhẹ nhàng nhắc lên, giống như nhắc một con gà nhỏ đang giãy cánh.

“Hitomi Kagewaki? Người cho là ta muốn sao. Nếu không phải tên kia đau khổ cầu xin... Mà nói đến chuyện này, hắn bắt quả cũng chỉ là một con người đáng thương mà thôi, Naraku ta sao có thể mơ ước những thứ của kẻ đáng thương chứ.”

“Asai Yui, hết thấy về người, không hề ý nghĩa gì với ta hết.”

Lời này có chút tức giận, Yui thầm an ủi mình rằng phu chỉ đang xù lông mà thôi.

“Cầu xin? Chàng ấy cầu người cái gì?”

Để ý đến lời của phu, hình như Yui nghe được tin tức khủng khiếp.

“Đến bây giờ mà vẫn còn quan tâm tên phu quân chưa bao giờ tồn tại sao, tiểu công chúa.”

Một câu, làm lòng Yui lại lạnh.

“Hitomi Kagewaki đối với người mà nói rất quan trọng đúng không, nhưng đáng tiếc, hắn, chưa, bao, giờ, tồn tại.”

Chưa bao giờ tồn tại...?

Đúng vậy, ngay từ đầu, đều là giả.

“Này, phu quân đại nhân, Hitomi Kagewaki là giả sao?”

Yui còn đang chờ mong điều gì đó.

Hitomi Kagewaki là người mà Yui từng dựa vào, cũng là nơi duy nhất tinh thần dựa vào.

“Người cho là thế nào?”

Ngữ khí của phu âm u lạnh lẽo.

Tim nàng đập nhanh.

“Thế... Naraku là thật phải không?”

Yui thay đổi góc độ, vẫn không thuận theo, không buông tha hỏi.

“... Người lại đang nói ngu ngốc gì thế, tiểu công chúa.”

Đối phương sững sốt một giây, lập tức khinh thường đáp lại.

Vốn chỉ là một câu gần như phủ nhận, nhưng sau khi bất bình, Yui bỗng có chút yên lòng.

Tuy rằng Naraku là yêu quái, hắn luôn ở bên cạnh mình, nhưng hắn chưa từng làm hại mình. Ít nhất, Yui biết, mục đích của hắn không phải làm mình bị thương.

Ít nhiều hắn cũng có chút để ý mình phải không. Ít nhất, khi ở bên nhau, phu không phải đều là giả dối.

Cái thứ gọi là hạnh phúc, rất khó khăn có được, Yui chỉ là muốn có một thứ để ký thác, làm nội tâm đừng trống trải như vậy mà thôi.

Yui đau lòng người chết đi, nhưng dù sao nàng cũng là kẻ ích kỷ, luôn có tư lợi. Khi biết đối phương vẫn có chút để ý nàng, nàng hầu như vẫn cảm thấy cao hứng, nói cách khác, thở phào một cái.

“Rốt cuộc các người đang cãi nhai cái gì thế!”

Quần chúng vây xem không nhìn được, vợ chồng bất hòa thì chạy về nhà mà ồn ào, bây giờ là thời gian nghiêm túc để đánh nhau sống chết.

Vốn rất vất vả tìm được sào huyệt của Naraku, đoàn người Inuyasha quyết định liều mạng chiến đấu, nhưng trên thực tế đối phương căn bản không hề để bọn họ vào mắt, làm người ta phát điên.

“Inuyasha, quý rầy người ta yêu đương là sẽ bị ngựa đá đấy.”

Pháp sư đại nhân bắt đắc dĩ ngăn cản mỗ cầu đang xù lông vì bị địch nhân xem nhẹ hoàn toàn, nhưng lời nói ra lại càng thêm đổ thêm dầu vào lửa cháy.

“Bọn họ là địch nhân của chàng?”

Bị tiếng la hét ầm ĩ thanh nhắc nhở, Yui rút cục phản ứng lại, mới đưa mắt nhìn qua.

“Đúng thế, nghe nói là muốn tới giết ta.”

Lúc phu nói lời này, hình như cảm thấy thú vị, còn đồng ý gật gù đầu.

“Bị người ta đuổi giết rất cao hứng? Chàng thật là...”

Yui nhìn phu bên này, lại nhìn chó bên kia... Giật mình! Nàng vẫn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

“Này, cô kia, cô là con người?”

Inuyasha ngửi ngửi.

“Ngửi cẩn thận, đúng là không có yêu khí.”

Nếu là người thường, có lẽ giống Sango, cũng bị Naraku lợi dụng.

“Người đúng là chó!”

Phát hiện cái mũi Inuyasha giật giật, Yui giống như thấy được chuyện thần tiên vậy.

“Bổn đại gia là Inuyasha! Này, cô đúng là đáng ghét!”

Nói còn chưa dứt, Inuyasha lại giơ móng vuốt nhảy lên.

“Inuyasha!!!”

Inuyasha rất hay nóng nảy thiếu suy nghĩ, tức giận đi lên, không để ý nhiều đến tình hình. Nhưng kỳ thật hắn cũng không định làm gì Yui, biết đối phương không phải yêu quái mà là người thường không biết chuyện, cho dù chán ghét, móng vuốt của hắn ở giữa đường cũng yếu đi.

Hắn chỉ là muốn hù dọa đối phương một chút mà thôi, không định làm chuyện gì xấu.

Chỉ là, hắn còn chưa công kích lên, đối phương bỗng nhiên phi tới vài thứ màu đen, vừa phát ra chướng khí, vừa vươn xúc tua công kích mình, Inuyasha tránh đi lùi lại, bị hung hăng đánh bay ra.

“Vươn ra à? Thật lợi hại.”

Yui kinh ngạc.

Phu đứng ở trước mặt nàng, mà sau lưng phu đang thò ra mấy cái... Ách, xúc tua... nhìn qua có vẻ quái dị...

“Bạch, bạch tuộc??”

Kỳ thật Yui rất muốn hỏi phu, hẳn là yêu quái khỉ hay là yêu quái bạch tuộc, nhưng vừa thấy ánh mắt phu... Yui câm miệng.

Đôi mắt phu rất lạnh.

“Không muốn chết, mau rút.”

Nhìn đi, phu sẽ gội nước lã ngay lập tức.

“Chàng lúc thế này lúc thế khác rốt cuộc là sao chứ?”

Bị thái độ của phu trước sau không đồng nhất gây sức ép, Yui không nhịn được oán giận. Tâm tư phu rất khó đoán, nàng không thể hiểu rõ.

Nhưng không biết vì sao, hình như sau khi biết phu không định giết mình, lá gan của Yui lại phình lên.

Phu không trả lời, chỉ vươn ra mấy cái xúc tua, lưu loát vung Inuyasha ra thật xa.

Hắn rất nhanh, lúc công kích mấy người còn lại, hình như có chút nóng nảy.

“Inuyasha cẩn thận!”

Nhìn thấy Inuyasha bị thương, cô gái mặc quái dị bỗng nhiên bắn một mũi tên về phía bọn họ.

Mũi tên trông nho nhỏ rất bình thường, nhưng vừa rời khỏi tay nàng lại phát ra một luồng ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Đó là ánh sáng màu trắng rất trong trẻo.

“Đó là...”

Yui đang định nhắc nhở phu tránh đi, không nghĩ tới lại nhìn thấy sắc mặt phu thay đổi.

Hắn nhìn cô gái kia, nói cách khác, đang nhìn chuyện gì đó làm hắn cực kỳ tức giận.

Yui cảm thấy phu đang tức giận, mà lại là rất rất tức giận.

Chỉ là một cô bé bình thường sao lại chọc tới phu được?

Nàng cứ cảm thấy bọn họ không giống như đã từng gặp nhau, nhưng trông phu quả thật rất tức giận... Xuyên thấu qua cô gái kia, hắn nghĩ tới cái gì à?

Quả nhiên là do phu quá mức keo kiệt rồi.

Rất nhanh, mũi tên mất đi sáng rực dưới kết giới của phu.

Sau vài trận công kích, mấy người đối diện đã thở hồng hộc, không thể duy trì.

Khác với tác phong chậm chạp lúc trước, phu bỗng nhiên sắc bén lên.

Chuyện trước mắt xong rồi, phu nhìn về phía Yui.

“Không giết người, không phải bởi vì người đặc biệt, mà là —— ”

Còn chưa nói xong, phu phát giác ống tay áo mình bị kéo kéo, một đôi mắt to màu đen đang trông mong nhìn mình.

“Làm cái gì.”

Phu hờn giận hất tay đối phương ra.

Cái gì cũng không nói, tiếp tục dùng đôi mắt trông mong nhìn.

Trông thật vô tội.

Spoi:

“Thế Kikyou là ai? Nữ pháp sư?”

Người mà Nhện quỷ thích? Hay là người mà phu thích?

Yui nghĩ vậy, nhất thời khó chịu.

13. Chương 13: Phu Của Ta Có Tiểu Tam

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

===< dù=“” sao=“” thì=“” ta=“” vẫn=“” là=“” chính=“”>

Cuối cùng Yui được ở lại.

Đội ánh mắt lạ lùng ta không giết người chỉ là cảm thấy có người cũng được mà không có cũng không sao của phu, nàng được ở lại, ở trong thành Hitomi trống rỗng, tự sinh tự diệt.

Cuộc sống hàng ngày vẫn không có gì khác, ngoài thị nữ hầu hạ đều biến mất, không còn điểm tâm ngọt, cái khác, vẫn có thể chịu được. Đôi khi, Yui cảm thấy được mình thật dễ nuôi, mấy ngày nay không có thị nữ, nàng đã học được tự nấu cơm, học được một mình ngồi trong phòng ngủ trống rỗng, học được tự mặc ki-mô-nô đơn giản, một mình tiêu khiển, một mình cảm khái, chỉ là vấn đề tự giặt y phục thì... Dù sao nàng cũng nhiều y phục, mặc một chiếc ném một chiếc cũng hoàn toàn không sao hết (_)

Thành Hitomi đã trở nên đáng buồn, một chút sức sống cũng không có.

Không trung bên thành trì là chướng khí đen kịt bao phủ, hình thành kết giới đặc biệt. Nơi này ngoài phu, Kagura và Kanna, cùng với Yui, không còn ai khác nữa.

Duy nhất có biến hóa, đại khái chính là nhóm yêu quái nông thôn thường thường nhảy ra từ bụi cỏ v.v..., dưới cái gọi là “Kagura chúc phúc”, hoàn toàn không gây hại được Yui.

Thành trì phồn hoa ngày xưa hiện giờ trống rỗng, cô tịch làm người ta sợ hãi.

Ngày thường, Yui rất ít gặp được phu, ngoài Kagura thỉnh thoảng tìm mình, thật sự ngay cả một người, Yui cũng không gặp.

Không phải ngày nào cũng vậy, đáng tiếc ngoài thế này ra, Yui cũng không còn biện pháp nào khác. Phu trông giống yêu quái nông thôn hung ác, nhưng dù sao hắn cũng chưa bao giờ làm hại mình. Yui lại không còn chỗ nào để đi, ở lại thành Hitomi còn hơn là một mình ra ngoài không nơi nương tựa, ít nhất còn có nơi an toàn để ngủ, tắm rửa sạch sẽ, và ăn cơm nữa.

“Này, Kagura, phu quân đại nhân là yêu quái gì?”

Đã quen xưng hô như vậy rồi, nhất thời không sửa lại được.

Ngày đó, dáng vẻ phu khi phóng một chút yêu khí hiện lên trong đầu Yui, vẫn là bề ngoài yếu ớt như cũ, vẫn là thân thể như bị bệnh tật như cũ, chỉ là, phu đã không phải là phu hồi đó nữa.

Loại người cũng giống như lúc ấy, vật đổi sao dời.

Yui thương cảm một lúc, sau đó chậm rãi cũng thông suốt.

Hiện giờ Kagura hể rảnh rồi là thích đến trên chóc Yui, đương sự lại không hề nhận ra.

Trong tòa thành trống vắng này, chỉ có nàng đến trò chuyện với Yui, cũng tốt hơn là một mình một người.

“Thế người cảm thấy là gì?”

Gần đây Kagura bề bộn nhiều việc, tên Naraku kia luôn thích bắt nạt làm mấy chuyện trầy trật vất vả lại không hữu dụng gì nhiều. Kagura thích cuộc sống tự do tự tại, còn hơn là kẻ vô dụng vô cầu như Kanna, hành động của nàng luôn có vẻ rất sống động.

“À... Bạch tuộc?”

Sau lưng phu có nhiều xúc tua như vậy, trông giống như là bạch tuộc, Yui nghĩ nghĩ, không khỏi cảm thấy được suy nghĩ này không sai.

Kagura hơi ngáy ra, lập tức dùng cây quạt gỗ đầu Yui.

“Nói nhảm.”

“Đau quá...”

Yui ôm đầu, xoa liên tục.

Nhớ tới Kagura đã cứu mình, nên nàng không nổi giận.

Kagura, luôn cảm thấy thật cổ quái, vì sao nàng phải cứu mình chứ? Yui cũng không cho rằng là bởi vì Kagura rất có hảo cảm với mình.

Mỗi người tựa hồ đều có suy nghĩ của riêng mình, Yui không đoán được, nhất thời nhụt chí.

“Naraku là yêu quái do các yêu quái khác tập hợp lại, là từ một người đàn ông tên là nhện quỷ mà sinh ra, cho nên chính xác mà nói, hắn không thuộc loại bất cứ chủng loại đơn thuần nào.”

Kagura giải thích.

“Tập hợp?”

Trong đầu Yui hiện lên hình ảnh vô số yêu quái nhện yêu quái bạch tuộc yêu quái nông thôn chồng nhau lên người đàn ông kia... ‘Khẩu vị’ của chúng thật khủng...

“Năm mươi năm trước, có tên tướng cướp tên là nhện quỷ tham lam ái mộ nữ pháp sư Kikyou, cho dù bản thân mình bị trọng thương không thể nhúc nhích nhưng vẫn nổi lên tâm tư xấu xa, tà niệm và dục niệm của hắn dẫn tới một đàn yêu quái, bọn yêu quái đó lại nuốt sạch nhện quỷ, tập hợp hình thành ra Naraku.”

“Cho nên Naraku không thuộc riêng loài yêu quái nào, hắn là từ một đồng yêu quái lẫn lộn tập hợp lại.”

Kagura nói, giọng điệu hoàn toàn thờ ơ.

Đúng vậy, nói đến nói đi thì Naraku chỉ là tên bán yêu được tạo thành từ đám tạp quái mà thôi, không thể bằng được với yêu quái có huyết thống thuần khiết như nàng.

“Năm mươi năm trước? Thì ra phu quân đại nhân đã hơn năm mươi tuổi à...”

Không kinh ngạc gì với thân phận của phu, ngược lại lại chú ý đến điểm khác, Yui phát hiện một chuyện khó lường.

“Thế Kikyou là ai? Nữ pháp sư?”

Người mà Nhện quỷ thích? Hay là người mà phu thích?

Yui nghĩ vậy, nhất thời khó chịu.

“Kikyou lúc ấy là nữ pháp sư nổi danh, bảo vệ ngọc Tứ Hồn mà rất nhiều yêu quái đều muốn. Đương nhiên, Kikyou đã có người trong lòng.”

Kagura sờ sờ đầu Yui, như là đang an ủi cô bé con vậy.

“Có người trong lòng?”

Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhưng Yui bỗng nhiên nhớ tới nữ pháp sư trước đây tới gia tộc cầu phúc, nghe nói nữ pháp sư không thể...

“Người kia, người cũng gặp rồi, Inuyasha.”

Kagura nhắc tới Inuyasha, hiếm có biểu hiện giống Naraku, không chút che dấu khinh thường.

“Yêu quái chó?”

Yui oán thầm ánh mắt của nữ pháp sư đại nhân... thật lạ lùng.

Nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được, bình thường nữ pháp sư toàn mặt lạnh tanh, gặp được yêu quái luôn vui vẻ như yêu quái chó, có lẽ sẽ động tâm cũng không chừng.

“Thì ra, phu quân —— không, Naraku thích nữ pháp sư đó.”

Yui không phát hiện ra giọng điệu của mình hơi chua.

“Thất vọng rồi?”

Kagura phát hiện ra chuyện thú vị, nàng véo mặt Yui, lộ ra một miệng cười to.

“Còn lâu! Dù gì thì ta mới là chính thất.”

Không tức giận không tức giận...

“Theo thời gian mà nói, người mới là tiểu tam đấy, tiểu công chúa ngu ngốc của ta.”

Kagura trêu chọc cô gái ngu xuẩn.

“Này! Ai là ngu ngốc chứ!”

Yui không biết nên nói cái gì.

Năm mươi năm à... Sao bỗng nhiên lại có cảm giác lòng như tro tàn thế này?

Yui cúi đầu, không hiểu sao có chút bất an.

“Này, Naraku... thật là yêu quái do yêu một người mới sinh ra à...”

Nghe xong, Kagura không khỏi cười ra tiếng.

“Tiểu công chúa của ta, tình yêu ấy à... Ha ha ha, người cho rằng Naraku biết yêu sao? Người thật là đáng yêu.”

Lần đầu tiên nghe thấy kiểu giải thích đó, Kagura cảm thấy Asai Yui thật là thần kỳ. Ban đầu nàng nghĩ tên này sẽ cảm thấy bài xích và sợ hãi Naraku, nhưng trong khoảng thời gian này, Kagura không hề thấy nàng có gì không bình thường.

Cho nên, người có đầu óc ngốc nghếch thì không phải phiền não gì cả...

“Nhện quỷ đã biến mất rồi, Naraku khá độc lập.”

Tên kia sẽ không để bất luận kẻ nào ảnh hưởng đến mình, nhện quỷ từng bị tách ra khỏi cơ thể một lần, sẽ còn có lần thứ hai.

“Lúc gặp Hitomi thì sao, có phải cũng bị ăn?”

Yui truy vấn, Hitomi Kagewaki mới là phu trên danh nghĩa của mình, đáng tiếc... phu mà chỉ tồn tại trong trí nhớ hồi nhỏ của mình... đã không còn nữa.

“Thật sự không thể...” nhỏ ra.

“Trái tim và linh hồn của Hitomi Kagewaki đều bị Naraku dung hợp, chỉ có bề ngoài là giữ lại.”

Kagura gõ cái trán Yui.

“Đừng lo, trước mắt, cho dù người làm gì, Naraku cũng sẽ không giết người, chỉ cần Hitomi Kagewaki vẫn còn.”

“Tại sao?”

Yui không rõ.

“Naraku không nói gì cả, nhưng người sáng suốt đều biết, người đối với Hitomi Kagewaki là đặc biệt, nói cách khác...”

Kagura khẽ cười.

“Người đối với Naraku cũng là đặc biệt.”

Chỉ có điểm này, là lợi thế duy nhất để nàng có thể đặt cược trong trận chiến này.

Kagura nắm chặt cây quạt trong tay, có chút suy ngẫm.

“Vậy còn Kikyou?”

Yui sững sờ, lập tức nhỏ giọng bĩu môi.

“Nàng ta cũng đặc biệt.”

Kagura trả lời rõ ràng.

“Ta hoàn toàn không cảm thấy được an ủi, Kagura.”

Yui nghe xong, cả người ngã vào ổ chăn, lười nhác một cách rất thực nữ.

Kikyou gừ chứ...

“Ta vốn không tính an ủi người mà, tiểu công chúa ngu ngốc. Ta chỉ là.. cảm thấy rất thú vị thôi.”

Kagura cười.

“Người nói xem, theo thời gian trôi qua, rốt cuộc là nhận quỹ ảnh hưởng Naraku, hay là Hitomi Kagewaki ảnh hưởng Naraku? Hay nói cách khác, bản thân Naraku đã lựa chọn một đáp án khác?”

“... Kagura, người thật là biến thái.”

Những lời này của Yui lại đổi lấy một cái gõ bằng cây quạt của đối phương.

Kikyou à...

Ôm cái đầu đáng thương, trong đầu Yui hiện lên một bóng dáng màu trắng, mơ mơ hồ hồ.

Đó rốt cuộc là người như thế nào nhỉ?

**

Rốt cuộc Kikyou là một người như thế nào?

Yui không biết.

Nàng cũng sẽ không ngốc nghếch chạy đi hỏi phu có suy nghĩ gì về Kikyou, nàng còn lâu mới ngu ngốc!

Bất quá, nói đến Kikyou, có lẽ đúng là mối tình đầu của phu... Đối mặt với mối tình đầu, nào có ai không cảm thấy là lạ.

Cơ hội lại tới rất nhanh rồi.

Được Kagura cố ý vô tình ám chỉ, sau nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên Yui nhìn thấy người lạ xuất hiện trong thành Hitomi, có chút kích động.

Cô gái mặc ki-mô-nô nữ pháp sư truyền thống màu đỏ trắng, mái tóc màu đen khẽ bay theo gió, đôi mắt lạnh lùng mà kiên định, gương mặt trắng nõn đến lạ lùng, giữa hàng lông mày mang theo cảm xúc phức tạp rất nhẹ nhưng cũng không thể biến mất được.

Nàng không giống một người sống, không cười, vẻ mặt nghiêm túc, lại làm người ta không thể cảm thấy chán ghét.

—— Kikyou.

Nàng đứng ở nơi đó, làm người ta có cảm giác rất sạch sẽ trong trẻo, có lẽ đây là khí chất của nữ pháp sư. Không biết vì sao, Yui bỗng nhiên cảm thấy được mình... Cúi đầu nhìn nhìn, quần áo hình như không mặc nhầm? Sờ sờ gương mặt từ từ mập ra, hình như cũng không bôi phấn không đều?

“Cô... Cô là Kikyou phải không?”

Phản ứng đầu tiên Yui là như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên, Yui mơ hồ phát hiện ý nghĩa hàm chứa của Kikyou .

Nhìn thấy phu bên cạnh cúi mi mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì, Yui khẳng định giữa hai người này có vấn đề gì đó.

Kikyou có người trong lòng, là chó Inuyasha, yêu quái chó muốn giết phu, phu lại thích Kikyou... Thật phức tạp quá.

Hiện tại, hai người trầm mặc và không khí là lạ này là sao?

Ngay tại lúc Yui rối rắm, người nọ chuyển mắt, hơi gật đầu.

“Ta là Kikyou.”

Yui hoàn hồn.

Quả nhiên, cái gọi là mỹ nhân, không gì hơn cái này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Yui muội tử bị tiểu tam Kikyou (này!!) đả kích mất rồi, hahaha

Yui muội tử của chúng ta khá ngốc nghếch, người ngốc gặp gỡ người thông minh, không cần phải nghĩ ngợi được nhiều, ít băn khoăn, nói không chừng ngược lại càng thêm hạnh phúc, nhỉ?

Spoi:

“Cô bé, cô chính là Asai Yui?”

“Vâng, đúng vậy.”

Ở trước mặt người này, không hiểu sao Yui lại thấy khẩn trương.

“Cô bé, cô có muốn đi theo ta không? Nơi này đã không còn thích hợp với cô nữa.”

14. Chương 14: Phu Của Ta Có Mọi Tình Đầu

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< đây=“” là=“” nguyện=“” vọng=“” của=“” hitomi=“”>

“Phu quân —— ách, không, Naraku... Đây là... Cái kia cái gì thế?”

Yui nghiêng đầu hỏi phu bên kia, nàng chớp mắt tò mò hỏi.

Kikyou là một đại mỹ nhân rất có khí chất, quả nhiên ánh mắt phu không tồi. Đương nhiên rồi, mình hẳn là cũng... không tính quá kém... nhỉ?

Phu không trả lời, cười lạnh.

Bỗng nhiên đã bị nước lạnh hắt, phu cười như vậy, Yui nhanh chóng cầm miệng.

Muốn nói lại thôi nhìn phu, phu không hề liếc nàng lấy một cái. Phu ngồi trên chủ vị, tư thế tùy ý lộ ra sự âm u dày đặc và... nguy hiểm.

Yui giờ mới phát hiện, tình hình có chút quỷ dị.

Sao hai người đều không nói lời nào? Sao hai người đều mang thái độ khinh bỉ thờ ơ đối phương?

Yui cúi đầu, trên mặt đất có một nửa hạt châu màu tím, đó chẳng phải là thứ mà hồi trước nàng đã nhìn thấy ở trong phòng phu sao... Cái đó cái gì vậy?

Yui nhìn nhìn phu, lại nhìn nhìn mỹ nhân Kikyou, không biết đánh vỡ trăm mặt như thế nào.

Chẳng phải phu ái mộ nữ pháp sư xinh đẹp sao?

Nhưng hiện giờ phu lại lạnh lùng nhìn Kikyou, hoặc là nói, trên cao nhìn xuống, ánh mắt này thấy thế nào cũng không có thành phần dịu dàng.

Trái lại, phu lại lạnh nhạt.

Đây là thái độ đối đãi với mối tình đầu năm mươi năm không gặp sao?

“Cô bé, cô chính là Asai Yui?”

Không nghĩ tới Kikyou lại mở miệng trước.

Đối mặt Yui, thái độ của nàng vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng ánh mắt đã ôn hòa hơn khi nhìn Naraku rất nhiều.

“Vâng, đúng vậy.”

Ở trước mặt người này, không hiểu sao Yui lại thấy khẩn trương.

Không còn ai thích hợp làm nữ pháp sư hơn Kikyou, nàng đứng ở nơi đó, không nói gì, trên người mang theo khí chất thánh khiết cao quý.

Không cho phép xâm phạm ô nhiễm.

Nhưng mà, khí chất này cũng tràn ngập cô độc và trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Trong nháy mắt ấy, Yui cảm thấy được, có lẽ vị nữ pháp sư đại nhân này có một quá khứ nào đó rất đau khổ.

“Cô bé, cô có muốn đi theo ta không? Nơi này đã không còn thích hợp với cô nữa.”

Không nghĩ tới Kikyou lại nói như vậy, trong nháy mắt, không chỉ có Yui kinh ngạc, ngay cả phu đang trầm mặc cũng thoáng nâng con ngươi lên.

“Vì sao?”

Yui hỏi ra nghi vấn.

Kikyou bảo mình cùng nàng rời đi? Yui bỗng nhiên có chút hiểu được vị nữ pháp sư đại nhân này có ý gì.

Không hiểu sao, mình cảm thấy rất không thoải mái.

Rõ ràng đối phương có ý tốt, nhưng mình vẫn không thoải mái.

Cuộc sống trước đây của Yui rất sung túc, sau lại đột nhiên xảy ra biến cố. Những kẻ mang ác ý, luôn mang theo lợi dụng và cười nhạo, ánh mắt đó nhìn mình như kiểu đương nhiên phải thế.

Ánh mắt cùng thái độ như nhìn thấu rất nhiều thứ, làm người ta khó có thể gần gũi.

Yui không thấy mình đáng thương, cho dù là lúc gian nan nhất khi mẹ đẻ qua đời, không dựa được vào ai, cho dù là hiện giờ không nhìn thấy tương lai...

“Trượng phu của cô đã không còn tồn tại nữa, Naraku đã cướp đoạt thân thể anh ta, hiện tại, hắn đã sớm không phải người kia nữa.”

Kikyou nói thẳng, trong nháy mắt ấy, Yui sững sốt.

“Naraku là yêu quái, sự tàn nhẫn của hắn, không phải thứ mà cô có thể tưởng tượng, hãy thấy rõ ảo tưởng của cô đi, nếu còn tiếp tục ở bên cạnh hắn nữa, đối với cô mà nói cũng không phải chuyện tốt.”

“Kikyou đại nhân, cô là... nữ pháp sư?”

Bị đối phương hù dọa sững sốt, Yui bỗng nhiên phát hiện, cô gái tên Kikyou này... khá kỳ lạ... Đúng rồi, trông Kikyou có vẻ cũng không vui, hình như bị phức tạp bởi cái gì đó.

Yui nhận ra thiện ý của đối phương, cũng chần chờ vì không rõ tâm tư của đối phương.

Khi Kikyou hỏi có rời đi hay không, phản ứng đầu tiên của Yui là không muốn, sau đó nghĩ trái nghĩ phải, thấy đối phương khi nói vậy cũng không dễ nghe mấy. Nhưng Yui chú ý tới một vấn đề, đó là thái độ của Kikyou rất rõ ràng là chán ghét phu.

Nếu đã chán ghét, vì sao còn muốn gặp phu?

Yui nghĩ nghĩ, quyết định lơ đi mấy thứ tạp nham gì đó.

Nàng cảm thấy biết như vậy thôi cũng được rồi, vì sao phải trở nên phức tạp như vậy làm gì.

“Đúng vậy.”

Kikyou vẫn lạnh như băng.

Nàng không phải một người nói nhiều.

Vốn đi vào thành Hitomi tìm Naraku chỉ vì sự oán hận bất bình dưới đáy lòng, không nghĩ tới, đến đây lại nhìn thấy một cô gái bình thường giữa bầy yêu quái.

Kikyou không hoàn toàn nhìn thấu mưu đồ của Naraku đối với cô gái này, nhưng nếu là người thường vô tội, nàng vẫn tính toán giúp một phen.

“Thế vì sao không tiêu diệt yêu quái Naraku?”

Một câu của Yui, đổi lấy phu khinh bỉ cười lạnh.

“Cười cái gì! Đang nghiêm túc hỏi mà!”

Yui bắt mắt hành động của phu.

Nếu nói phu là yêu quái mà Kikyou rất chán ghét, là nữ pháp sư, hẳn là nàng sẽ không bỏ qua yêu quái mới đúng. Hiện giờ lại vừa không giống hợp tác cũng không giống gây chiến là thế nào?

Aiz aiz, thật muốn biết suy nghĩ của phu, thật muốn biết tính toán của Kikyou...

“Bây giờ còn chưa được.”

Có vẻ như Kikyou đã nhìn ra Yui nghi ngờ.

Kikyou nhíu mày, nhưng thái độ của nàng vẫn kiên định.

“Vì sao?”

Yui hoàn toàn không rõ Kikyou suy nghĩ cái gì.

Từ khi ở bên phu, nàng cảm thấy thế giới trở nên thật phức tạp TT^TT.

“... Cô không cần hỏi nhiều.”

Trầm mặc một lát, Kikyou vẫn không nói ra nguyên do gì.

“Ý của ta là, cô có muốn rời khỏi nơi này không, tuy rằng không có đãi ngộ của nữ quý tộc, nhưng ta có thể cam đoan cho cô đến một thôn dân bình thường, cả đời sống cuộc sống bình thường.”

“Ta không biết làm việc gì cả, ta không – rời khỏi nơi này.”

Yui không nghĩ nhiều, đã thoát ra.

Nói xong, tâm tình lại phức tạp lên.

Yui không rõ nguyên nhân mình kiên trì là gì? Bởi vì đã có nơi ở yên ổn? Hẳn là yên ổn chứ.

Phu liếc Yui một cái, sau đó khiêu khích nhìn về phía Kikyou, ánh mắt không chút che dấu sự đùa cợt.

“Cứ tiếp tục như vậy, cô...”

Kikyou muốn nói lại thôi, chỉ thương hại nhìn Yui.

Biểu cảm như vậy rất quen thuộc.

Vì sao phải nhìn mình như vậy?

Yui thở dài.

“Không sao đâu, dù sao ta... ta biết cô là một người rất tốt, nhưng ta bây giờ cũng không khác gì trước kia cả. Đúng rồi, cô là...” người Naraku thích sao?

Yui ngừng lại, bỗng nhiên cảm thấy lời này không hỏi ra miệng được.

Chắc là do không có ý nghĩa gì.

Nhưng nội tâm thật muốn chứng thực quá *lăn lộn*

“Không phải.”

Lần này Kikyou cũng nói thẳng. Nhắc tới phu, nàng như là nghe thấy chuyện gì đó ghê tởm vậy.

“Thật không...?”

Đáy lòng nháy mắt có chút sung sướng.

“Ta là một phần tà niệm của Naraku, là lý do bắt đầu sự tồn tại của tên bán yêu này.”

Kikyou giải thích.

Nàng hoảng hốt nhớ tới sơn động năm mươi năm trước, vì cái gì, vì cái gì không sớm nhìn thấu tâm tư tà ác của tên cướp đó? Không, nàng có nhìn ra, chỉ là lúc ấy đang cùng Inuyasha...

Inuyasha...

Nghĩ đến người ấy, Kikyou vẫn cảm thấy thật đau lòng.

“Bán yêu...?”

Danh từ này nghe có vẻ hơi đặc biệt.

“Là một loại yêu quái?”

“Yui, đi ra ngoài.”

Kikyou vừa định mở miệng giải thích, giọng điệu bỗng Naraku lạnh đi vài độ.

Hắn rốt cục nhìn về phía Yui, chỉ là trong đôi mắt màu đỏ quá mức phức tạp, làm người ta cảm thấy kinh hãi.

“Nhưng mà...”

Do dự mãi, Yui nhìn thấy phu khó chịu, không rõ sao người này lại bỗng nhiên thay đổi thái độ.

Đi ra ngoài sao... Chưa được bao lâu, nàng đã bị ghét bỏ đá ra ngoài rồi.

“Cút ra đi.”

Không biết vì sao, giọng điệu của phu trở nên hơi hỗn hển.

“Ừm.”

Tựa hồ cũng chỉ có thể làm vậy.

Yên lặng rồi đi.

Yên lặng đóng cửa lại.

Yên lặng tính toán đi đến góc đình viện ngồi cảm điểm.

“Ta biết Kagura đã nói gì với ngươi, thu hồi lòng hiếu kỳ của ngươi đi.”

Một khắc cửa vừa đóng, Yui loáng thoáng nghe được tiếng phu.

“Ừm...”

Yui nắm tay mình thật chặt.

**

“Ngươi tính toán để cô gái đó ở bên cạnh ngươi?”

Sau khi Yui rời đi, Kikyou chất vấn Naraku.

Kikyou có một trái tim thiện lương thuần khiết, mặc dù hiện giờ tâm sinh oán hận, nhưng khi đối đãi con người bình thường, nàng vẫn tràn ngập tình thương.

Chỉ là có những người cần bảo vệ như vậy, ví dụ như Asai Yui, thiên tính lạc quan, luôn luôn có sự lựa chọn riêng của mình.

“Đây là nguyện vọng của Hitomi Kagewaki.”

Naraku như là nhớ tới điều gì đó rất buồn cười.

“Giống như Nhện quỷ khát vọng ngươi, Kikyou, mà Hitomi Kagewaki cũng điên cuồng khát vọng Asai Yui.”

Thân thể luôn xao động, bị hấn mạnh mẽ đè nén xuống, là một trái tim do quá ấn nhẫn lại rục rịch.

“Nguyện vọng của hấn cũng không phải là để cô gái ấy chết đi.”

Kikyou không đồng ý.

“Ngươi không phải hấn, ngươi không rõ, Kikyou.”

Naraku nói, xem như không tính toán tiếp tục đề tài này.

“Chúng ta hãy nói rõ đi, tại sao ngươi lại đưa cho ta khối ngọc Tứ Hồn này.”

Ánh mắt hai người rớt cục rơi xuống khối ngọc thạch trên mặt đất vốn bị bỏ qua không người hỏi thăm.

“Đừng đùa nữa, đừng quên rằng hôm nay là ngày mấy.”

Kikyou cười khê, đùa cợt nói.

“Bán yêu Naraku, giết ngươi, không cần quá rắc rối phiền toái.”

Trả lại Kikyou là một nụ cười lạnh như băng đến tận xương.

“Bị bán yêu dơ bẩn như ta giết chết, chẳng phải chính là pháp sư đại nhân sao.”

Hơi thở Kikyou chợt lạnh buốt lên.

“Naraku, năm mươi năm qua, ngươi làm những chuyện như vậy, tất sẽ có kết cục đích đáng.”

“Đối với cô gái kia, tốt nhất ngươi hãy thu tay lại.”

Người đối diện lại không hề để ý tới.

“Vậy sao... Lắm chuyện. Hiện tại chúng ta vẫn nên cùng thảo luận xem, ngươi muốn trừng phạt tiểu tình nhân đã phản bội mình như thế nào đi.”

Naraku mỉm cười nhìn Kikyou, đôi mắt lạnh như băng.

“Ngươi chỉ cần bận tâm về tư dục của mình thôi, còn chuyện Asai Yui, đừng có hỏi nữa.”

Spoi:

“Đúng rồi, Kikyou nói... Phu quân đại nhân... Cái gì là bán yêu?”

Vừa mới dứt lời, Yui bỗng nhiên cảm thấy bốn phía đều lạnh lẽo.

“Yui...”

Phu mở miệng.

“Người có muốn nhìn xem, cái gọi là bán yêu trông như thế nào không?”

“Không, không cần.”

Trực giác cảm thấy được nguy hiểm, Yui lui về phía sau. Luống cuống nhìn sang nơi khác, Yui ấp úng.

15. Chương 15: Phu Của Ta Có Ham Mê

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

===< như=“” vậy=“” hết=“” thấy,=“” người=“” thích=“” ta=“” sao,=“”>

Khi Kikyou rời đi, nhìn Yui, muốn nói điều gì đó.

Nữ pháp sư quần đỏ áo trắng, dưới bầu trời u ám mờ mịt, nàng thật nổi bật, giống như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể làm người ta chú ý.

“À, cảm ơn cô, ta không đi đâu.”

Không đợi Kikyou nói ra, Yui đã mở miệng trước.

Nàng hiểu được thiện ý của Kikyou, chỉ là mỗi người đều có lựa chọn khác nhau.

Khẽ thở dài một cái, Kikyou thấy Yui kiên trì, cũng không nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Lúc rời đi, cô ấy vẫn cao ngạo trong trẻo, không nhìn ra vừa rồi nàng từng xảy ra chuyện gì. Phu thì trái lại, trong phòng rất im ắng, một chút động tĩnh cũng không có, chẳng lẽ là bị mối tình đầu năm mươi năm trước cự tuyệt nên tâm linh bị đau đớn?

Tiểu quái thú trong lòng sôi trào, Yui thật muốn biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì...

“Kikyou tới để làm gì vậy?”

Vào trong phòng, nhìn thấy phu trên ghế, Yui có chút mất hứng.

Trông Kikyou không phải người không nói đạo lý, nhìn thấy người như vậy, Yui không thể phát giận. Vậy thì có chút ý kiến nhỏ nhặt với phu hẳn là có thể chứ?

“Thế nào? Có hứng thú với cô ta sao?”

Ngữ khí của phu gần đây đều như thế, luôn thích dùng câu hỏi để trả lời, không biết đó có phải một trong những ham mê xấu xa của hắn hay không.

Phu thật đáng ghét, luôn bắt nạt người ta.

“Nói là cảm thấy hứng thú thì cũng không phải là nói dối, ta hâm mộ cô ấy... Cường đại, lại dịu dàng.”

Hơn nữa lại là một tiểu mỹ nhân thông thấu, khó trách Nhện quỷ thích nàng.

Nghĩ đến mối tình đầu năm mươi năm, Yui bỗng nhiên sinh ra một cảm giác cô đơn... Rất không thích. Năm mươi năm có rất nhiều biến hóa, nhưng vẫn thích một người lâu như vậy, phu thật đúng là vất vả.

“Thích? Người sai lầm rồi, đó chỉ đơn thuần là ham muốn, muốn có được thôi.”

Đối với Nhện quỷ, phu hoàn toàn khinh bỉ. Cũng khó trách, Nhện quỷ chính là kẻ mà phu khát vọng trừ bỏ nhất nhưng lại không có cách nào trừ bỏ, dưới tâm tình mâu thuẫn, dù phủ định hấn đến thế nào đi nữa, hấn vẫn cứ tồn tại.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Nhanh nói đúng đi!

Nếu phu không phải là thật sự đặc biệt để ý đến Kikyou, mà là do Nhện quỷ kia quấy phá... Yui âm thầm sung sướng nháy nhót.

“Người đánh giá cao Nhện quỷ rồi. Tên kia chỉ là đơn thuần ham muốn nữ pháp sư mỹ lệ đó, thỏa mãn dục vọng mà thôi.”

Quả nhiên, phu vừa mở miệng, Yui vừa lòng.

Nhưng mà ——

Thỏa mãn dục vọng?

Phì cười——

Mặt Yui lập tức nóng lên.

A, che mặt cà chua đi, hình như nàng quên mất phu là yêu quái nông thôn, trình độ tu dưỡng về phương diện ấy khẳng định chẳng ra sao cả.

“Tuy rằng thô tục, nhưng tên cướp kia quả thật chỉ là ham muốn mỹ nữ cao quý không thể xâm phạm mà thôi —— đúng vậy, a, giống như những gì Hitomi Kagewaki nghĩ về người vậy.”

Phu nói đến đây, đôi mắt màu đỏ đột ngột nhìn về phía Yui.

Yui không biết ở trong mắt phu, mình là gì? Con mồi? Tên hề? Một hạt bụi không hề đáng để mắt tới?

Yui không thích thái độ của phu như vậy, cứ như là toàn bộ thế giới, hấn đều hiểu tất cả mọi người, chương mắt tất cả mọi người vậy, một người tự phụ cao ngạo như vậy, rất đáng thương.

“Chàng, chàng...”

Bỗng dừng lại nhắc tới Hitomi Kagewaki, hơn nữa thái độ lại quái đản kỳ lạ, Yui cảm thấy mình nên làm gì đó khiến phu bức mình một chút. Hitomi Kagewaki, người mà mình nhiều lần nghe thấy từ miệng người khác, tình cảm của Yui đối với hấn rất phức tạp. Ban đầu từ khát khao đến mê mang, trong lòng Hitomi Kagewaki nghĩ về mình như thế nào, mình đã không bao giờ được biết. Nhưng ít nhất, Yui hiểu được hôm nay mình có thể yên ổn đứng ở trước mặt phu như vậy, hấn là nhờ có Hitomi Kagewaki.

Đứa trẻ yếu đuối đứng ở phía sau mình, nhát gan nói rằng “Yui, cùng nhau chơi đùa nhé” trong trí nhớ đã mất rồi... Dù thế nào, Yui vẫn cảm ơn người ấy, đã làm nàng có ý nghĩa gây còm trong đáy lòng phu.

“Đương nhiên, lòng tham lam đều giống nhau, chỉ là tên kia ngu xuẩn hơn thôi.”

So với sự tham lam rõ ràng của Nhện quỷ, Hitomi Kagewaki có vẻ yếu đuối yếu ớt. Hitomi Kagewaki tham lam khát vọng một cô gái, nhưng không có hành động thực tế nào.

Naraku am hiểu nắm nhược điểm của lòng người trong tay, mà Asai Yui lại là nhược điểm duy nhất của Hitomi Kagewaki khi còn sống.

“Thiếu chủ Hitomi... thật sự bị ăn rồi sao? Phu quân đại nhân là tập hợp của một đám yêu quái và con người?”

“Đúng rồi, Kikyou nói... Phu quân đại nhân... Cái gì là bán yêu?”

Vừa mới dứt lời, Yui bỗng nhiên cảm thấy bốn phía đều lạnh lẽo.

Ách... Nói nhầm rồi? Mau nhìn kia mau nhìn kia, biểu cảm của phu thay đổi rồi.

Sắc trời tối đen, cặp mắt đỏ như máu kia trông có vẻ thật đột ngột.

Ánh sáng trong phòng thật tối, ánh mắt đỏ dường như thật hư vô, tựa hồ có thể thấy được một lốc xoáy màu đỏ huyết vũ tinh phong.

“Yui...”

Phu mở miệng.

Dù là khi nào, giọng nói của hắn đều dễ nghe như thế, chỉ cần ngọn đèn dầu trong phòng dừng lay động như vậy thì sẽ tốt hơn.

Phu tới gần Yui, vươn tay, ngón tay tái nhợt lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve mặt Yui. Ngón tay này không hề có một chút thô ráp, nhưng rất khô khốc, theo từng sự di chuyển của nó, một chút một chút, làm thần kinh của Yui khấn trương lên.

“Người có muốn xem, cái gọi là bán yêu trông như thế nào không?”

“Không... không cần.”

Trực giác cảm thấy nguy hiểm, Yui lui ra sau. Luống cuống nhìn sang nơi khác, Yui ấp úng.

“Ta... ta nghĩ hôm nay ta muốn ăn điểm tâm mình thử làm, ta về trước—— ”

Vừa định chạy đi, cửa bỗng nhiên lạch cạch một tiếng tự đóng lại.

Yui khóc không ra nước mắt.

“Hôm nay, là ngày trăng non.”

Trong căn phòng kín, phu như có thể nhìn thoáng qua không trung.

“Nếu đã tò mò, chi bằng người hãy xem cái gọi là bán yêu, cái gọi là yêu quái dơ bẩn...”

Trời đã hoàn toàn tối đen.

“Trông như thế nào đi.”

Phu nói xong, cuối cùng ánh nến cũng diệt.

Yui nhìn thấy phu chậm rãi biến hóa, ngây ngốc.

Bắt đầu từ đầu ngón tay gầy yếu tái nhợt của Hitomi Kagewaki, rồi tay chân, sau đó là cả thân thể... Vô số thứ gì đó màu đen, rất lớn, dính dính, từ phía sau thân hình mảnh khảnh bắt đầu thò ra, chúng nó nâng lên, tràn ngập cả căn phòng nhỏ tối mờ.

Yui bị không khí áp lực đẩy ra xa, khi nàng chậm rãi cố gắng đứng dậy từ trong góc, lại nhìn thấy một đồng, không, một khối vật thể lớn không rõ nguồn gốc.

Cả phòng đều là yêu quái có đầu, xúc tua, tứ chi dị dạng, còn có hơi thở tanh hôi khó ngửi.

Thân hình của phu sớm đã không thấy đâu, phía trên một đồng tứ chi yêu quái ghê tởm, Yui chỉ có thể nhìn thấy một cái đầu người. Ngoài đầu kia ra, những thứ có thể nhìn ra từng là con người đã không còn một chút dấu vết nào.

Đây mới là yêu quái, đây mới là hình thái chân chính của phu.

Bán yêu Naraku, đúng như xuất thân của hắn, từ vô số yêu quái không đếm được đã cắn nuốt một con người cuối cùng mới hình thành hình thái như vậy... Không thuộc bất cứ loại yêu quái nào, và cũng là sự tà ác của vô số yêu quái cấp thấp.

Bán yêu... thân thể tập hợp từ các yêu quái...

Một màn chắn động trước mặt đúng là điển hình của cụm từ “ý nghĩa ở mặt chữ”.

Cái đầu kia nhìn về phía Yui, cao cao, đôi mắt màu đỏ gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Cùng yêu quái như vậy từng cùng nhau ăn cơm cùng nhau ngủ...

Yui cảm thấy dạ dày mình đang cuộn cuộn lên.

Sự khác biệt này cũng quá... Thảo nào năm mươi năm rồi mà phu vẫn chỉ có thể thích một người luôn cự tuyệt mình...

“Tiểu công chúa của ta, đã thấy được chưa...”

Xúc tua rất lớn vươn đến cuốn lấy Yui đang ngây ngốc, chậm rãi nâng cao lên, sau đó hạ xuống cùng độ cao với cái đầu kia.

Bị kéo lại gần, Yui muốn tránh né, lại bị đối phương cười nhạo.

“Đây là yêu quái, đây là bán yêu.”

Cảm giác trơn trượt từ xúc tua thay thế cảm giác lạnh lẽo tái nhợt của đầu ngón tay ban nãy.

“Chính là thế này đây, ngươi còn thích ta, ỷ lại ta sao, Yui.”

Lời nói của phu vang lên bên tai, giống như mê hoặc.

Yui hoàn hồn.

Khuôn mặt ấy, thứ quen thuộc duy nhất đang dùng biểu cảm đùa cợt nhìn về phía mình.

Yui không nói lời nào.

Xúc tua co chặt lại, xao động, nhắc nhở Yui trả lời.

“Ngươi thích ta sao, ngươi thích là cái gì? Hitomi Kagewaki? Mặt của Hitomi Kagewaki? Hay là bản thân ta, Naraku, một bán yêu dơ bẩn?”

Trong bóng đêm, Yui không thể biết được vẻ mặt phu giờ phút này, trong thế giới của nàng, chỉ còn lại đôi mắt màu đỏ kinh tâm.

Yui không biết trả lời như thế nào, càng không thể giãi dụa.

Nàng hẳn là phải hét chói tai chạy trốn mới đúng, nhưng mà nàng không động đậy. Một màn chấn động ngay tại trước mặt, nàng không động đậy. Giãy dụa vài cái, xúc tua càng ngày càng co chặt, ngay cả hô hấp cũng đau đớn.

Phu nói xong những lời lạnh như băng, tràn ngập uy hiếp và kinh hoàng, những hàng chữ quạnh quẽ như vậy, vì sao lại làm người ta khó chịu thế.

Hitomi Kagewaki ngay từ đầu đã không tồn tại, cho tới nay, người mà nàng ở chung đều là yêu quái tên là Naraku này. Được Kagura ám chỉ, Hitomi Kagewaki ảnh hưởng Naraku, cho nên hẳn là tạm thời hẳn sẽ không giết nàng. Nhưng rốt cuộc là nhờ trái tim của Hitomi Kagewaki, hay là do bản thân Naraku?

Hoảng hốt, Yui nhớ tới đoạn thời gian ở bên nhau trước đây, những ngày im lặng điềm tĩnh...

Ở cửa thành Hitomi, ánh mắt lần đầu tiên nhìn thấy hẳn.

Thời gian vui vẻ trong thư phòng nhỏ ấy.

Tản bộ thong dong trên đường.

Khóe miệng luôn mang nụ cười nhẹ nhàng sủng nịch.

Vươn tay xoa xoa tóc vô cùng thân thiết ôn hòa.

Hắn quan tâm, hắn dung túng, hắn ôn nhu, hắn hăng hái tiến lên.

Mỗi ngày chào buổi sáng.

Cùng ăn cơm trưa.

Buổi tối chúc ngủ ngon.

Nhớ tới trời mưa ngày đó cầm ô cùng sự ấm áp hòa vào lòng bàn tay mình...

Con người hay nói dối, yêu quái càng hay thay đổi.

Ánh mắt nhìn tới nhìn lui đến mức lóa lên, có phải, hẳn là nhìn thấy nơi chốn ban đầu? Mà nơi chốn ban đầu của phu và mình là..

Màu đen con người của Yui nhắm lại, lại mở.

“Naraku, thế chàng có thích ta không?”

Đôi mắt của Yui, trong trẻo thấu triệt. Giọng nói mềm mại ấy như thấm vào trái tim, làm dậy lên một làn sóng gợn dịu dàng.

“Thích... Ha ha ha... Ha ha ha ha ha...”

Phu giống như nghe thấy chuyện hài gì.

“Đừng có nằm mơ, Naraku ta sao có thể thích người.”

Như để chứng minh lời của phu, xúc tua lớn hung hăng ném Yui sang một bên, giống như bỏ qua cái gì đó trói buộc mình khiến mình khinh thường vậy.

Đồng xúc tua tứ chi bốn phía xao động lên, phát ra âm thanh trầm đục khó nghe.

“Asai Yui, sức mạnh của Hitomi Kagewaki, người không nên đánh giá cao.”

Hắn không phải là kẻ bị tình cảm của con người làm cho hoang mang. Lưu lại Asai Yui chỉ là để trấn an trái tim Hitomi Kagewaki đang rục rịch trong thân thể mà thôi.

“Chàng...”

Yui bỗng nhiên rất tức giận.

Một người có thể bị ảnh hưởng, thì có vài thứ dù có làm thế nào cũng không che dấu được. Nói đi nói lại, hôm nay mình có thể bình an đứng ở chỗ này, Yui cũng không cho rằng là hoàn toàn nhờ có Hitomi Kagewaki.

Đúng là nên đánh phu đáng giận kia mấy cái...

Cổ hết sức đứng dậy khỏi đồng xúc tua của đám yêu quái, Yui loạng choạng hơn nửa ngày mới đứng vững. Yui ngẩng đầu, nhìn về phía đầu phu. Khoảng cách rất cao, cổ rất mỏi, Yui cảm thấy buồn bực, cuối cùng, nhụt chí đá mạnh vào đồng xúc tứ chi ghê tởm kỳ quái kia.

“Ồ yêu quái nông thôn! Cái gì mà đánh giá cao cái gì mà nằm mơ, ta thích chàng đấy thì sao? Ta thích chàng thì làm sao hả!!”

Nàng cơ hồ rống to ra.

“Thích... Ta?”

Đầu người kia bỗng nhiên lao nhanh xuống, đến trước mặt Yui.

“Người nói cái gì? Asai Yui!”

Lại tức giận à.

Yui phát hiện, hình như phu rất thích làm người ta kiêng kỵ, thích nắm trong tay hết thảy, đây thật sự là một ham mê không tốt cho lắm.

Nàng phải làm thế nào mới tốt đây? Mà, vừa rồi có phải nàng đã lỡ nói ra câu gì mất mặt hay không?

So với yêu quái nông thôn thừa nhận hẳn thích nàng, một công chúa xuất thân từ đại gia tộc thích một yêu quái hỗn tạp ghê tởm lại lịch không rõ, mới là có hại!

“Ta không nói đấy, chàng muốn thế nào?”

Hai mắt chăm chú nhìn.

Dưới cảnh tượng quỷ dị, là trầm mặc lạ lùng.

“Nếu đã thích... Thì chứng minh cho ta xem đi.”

Qua rất lâu rất lâu, tiếng của phu mới chậm rãi vang lên.

“Ta muốn nhìn xem, cái gọi là ‘thích’ của ngươi, rốt cuộc là cái nực cười gì.”

Thích sao, chung quy chỉ là tình cảm vô vọng nực cười quấy phá mà thôi.

“Chàng...”

Bị cười nhạo?

Yui then quá thành giận, cảm thấy cơn tức dâng lên.

Không muốn nói thêm câu nào nữa, Yui tức giận dậm chân một cái, trả lời phu, là một cái tát lóe sáng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Yui muội tử GOOD JOB! Phu bị đánh, a ha ha ha

tiểu công chúa nhanh chóng truy yêu quái đi!

Spoi:

“Ngươi không thấy... đáng vẻ này sao?”

Vì cái gì, một chút chán ghét cũng không có, người bình thường đã sớm hoảng sợ chạy trốn. Hắc nhớ tới lúc a pháp sư đứng ở trước mặt hắc, ánh mắt của Kikyou rất rõ ràng, đó là chán ghét hoàn toàn không muốn tiếp xúc hắc và áp lực hận thù, mà tên ngu ngốc này...

“Nhắc tới đáng vẻ này thì... Xấu chết đi được, không thể khó coi hơn.”

Độ ẩm nháy mắt giảm xuống.

16. Chương 16: Phu Của Ta Có Nội Hàm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< phu=” quân=” đại=” nhân=” đúng=” là=” người=”>

Sau khi âm thanh thanh thúy vang lên, yên tĩnh.

Khi nhìn thấy phu hơi giật mình, Yui rất cục ý thức được mình thôi xong.

Liệu có bị chôn sống không? Nhìn đáng vẻ phu rồi rầm, phỏng chừng là đang tính toán chôn mình như thế nào.

“Asai Yui...”

Thật hiển nhiên, phu nén giận giỏi hơn Yui nghĩ, chỉ là tứ chi xung quanh phát ra âm thanh dồn dập hơn vừa rồi rất nhiều, rục rịch lên. Ngay lập tức, xúc tua quay chung quanh mình vừa rồi lại quấn lên mình, càng ngày càng chặt.

“Thả ra... Đau...”

Lạnh lẽo và mang theo một chút đau đớn, có lẽ xúc tua của phu có độc tố nào đó, có chút đau, có chút tê dại.

Yui vượt xúc tua của phu, lực đạo này chỉ như gãi ngứa, nhưng cuối cùng, phu vẫn buông lỏng ra.

Nguy hiểm bỗng nhiên tán đi, biến mất không còn.

“Asai Yui —— ”

Phu bỗng nhiên bình thường, nhưng không đợi hắn nói xong, Yui đã mở miệng.

“Này... Hình như ta đói bụng.”

Vừa rồi đã trải qua nhiều chuyện xấu quá, quả thật có chút đói bụng. Gần đây thức ăn không tốt, tay nghề của Yui lại hồngбет, luôn cảm thấy bụng dạ không no được.

“Cái gì?”

Vào thời điểm này, ở giữa một đồng xúc tua... đói bụng?

Phu là người giỏi trong việc tính kế lòng dạ người khác, đối mặt với người có lối suy nghĩ cổ quái như Yui, bỗng có chút bất đắc dĩ.

Asai Yui chính là một tai họa, tuy rằng bề ngoài không nhìn ra cái gì, nhưng nàng chính là một tai họa.

“Ta đói bụng, đã vài ngày không ăn cơm tử tế rồi.” Chỉ ăn đồ ngọt mà thôi.

Thành Hitomi bị hủy, sau khi chấp nhận sự thật, điều Yui đau lòng nhất chính là không có gì ăn.

“Vài ngày?”

“Ừ, nơi này không có thị nữ, tự mình nấu cơm thật phiền toái.”

Yui cảm thấy kỳ thật mình rất thông minh, ít nhất mấy món như cơm nắm gì đó, mình hoàn toàn làm được ngon lành!

“Ta đói bụng, ta muốn ăn gì đó...”

“...”

Xúc tua được thu hồi lại, Yui cảm thấy thoải mái hơn.

“Ta đói bụng.”

Đôi mắt lóe sáng.

“Ta đói bụng mà...”

“Câm miệng.”

Cuối cùng phu không chịu nổi nữa. Con người đúng là thứ yếu ớt, ngoài biết ăn uống ra, một chút tác dụng cũng không có. Hắn bỗng nhiên nghi hoặc, rốt cuộc là vì cái gì mà Hitomi Kagewaki đến chết cũng không quên loại phụ nữ này chứ?

Quét đi bức bối trong lòng, nhấn nại xuống, trở lại bình thường.

Dù thế nào, trước khi thân thể của mình chưa được tính là hoàn mỹ, Asai Yui là thứ kiềm chế Hitomi Kagewaki tốt nhất.

“Ta biết rồi.”

“Phu quân đại nhân đúng là người tốt.”

Cuối cùng cũng nghe được câu mình muốn nghe, Yui thỏa mãn.

Nàng nhìn phu, trong đôi mắt đã không còn khúng hoảng và kinh ngạc ban đầu nữa. Không thể không nói, Asai Yui là tên ngu ngốc thích nghĩ về chiều hướng tốt, nghĩ về thứ gì đó lại càng đơn giản.

“Người không thấy... đáng vẻ này sao?”

Vì cái gì, một chút chán ghét cũng không có, người bình thường đã sớm hoảng sợ chạy trốn. Hắn nhớ tới lúc ả pháp sư đứng ở trước mặt hắn, ánh mắt của Kikyou rất rõ ràng, đó là chán ghét hoàn toàn không muốn tiếp xúc hắn và áp lực hận thù, mà tên ngu ngốc này...

“... Phu quân đại nhân?”

Phu lại làm sao vậy? À, rốt cục cũng nhận ra đáng vẻ phu xấu xấu rồi?

“Nhắc tới đáng vẻ này thì... Xấu chết đi được, không thể khó coi hơn.”

Độ âm giảm xuống ngay lập tức.

“Có thể biến trở lại không?”

Yui nhìn trái nhìn phải, nàng rất hiếu kỳ, dưới vỏ bọc của Hitomi Kagewaki, sao bên trong nhét được nhiều thứ thế?

“Không liên quan đến người.”

Phu cự tuyệt, thật vô tình.

“Không thể à?”

Về mặt Yui lập tức ghi rõ ‘phu thật vô dụng’.

“... Bán yêu, ở ngày trăng non là không có khả năng duy trì hình thái ngày thường.”

Lỡ miệng nói ra cấm kỵ của mình, phu ý thức được điểm này, sát khí lập tức trời lên.

“Tức là chỉ có thể biến dạng thể này à, xấu quá đi mất.”

Từ nhỏ chỉ nhìn thấy các loại mỹ nhân bao quanh phụ thân đại nhân, nhìn thấy món điểm tâm tinh xảo, nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp... Không thể không thừa nhận, đáng vẻ phu như vậy thật quá hại mắt.

Nhưng mà, trông thể này cũng khá... Ách, hoạt bát? Ít nhất có vẻ khỏe mạnh hơn.

“Nhiều xúc tua thật, nhiều cái đuôi thật, nhiều tay chân thật... Một cái, hai, ba cái, bốn cái...”

Nhìn thấy đối phương lại bắt đầu thất thần, không biết vì cái gì, phu lại không dậy sát ý nổi.

“Nè, khi nào thì phu quân đại nhân biến trở lại vậy?”

Yui ngồi xổm xuống, chọc chọc nhóm xúc tua đang di chuyển dưới lòng bàn chân mình.

Cảm giác như cháo, giống như con sên.

“... Đại khái sau khi mặt trời mọc.”

Cho dù mình ở trong tình trạng này, giết Asai Yui cũng... Chỉ tiếc, thân thể hắn còn chưa ổn định, cần Hitomi Kagewaki và Nhện quỷ làm điểm liên kết.

“Lâu thế.”

Đứng lên, nhìn về phía phu. Lúc phu biến hóa, nàng cứ cảm thấy góc độ nhìn phu rất cao, Yui nhìn lên đầu phu như vậy khiến cổ rất đau rất mỏi.

Vươn tay ra, kéo mái tóc như rong biển kia một cái.

“Chân đau, ta muốn ngồi xuống.”

Nói xong, ghét bỏ đẩy xúc tua trơn trượt đi, đáng tiếc không đẩy được, không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi lên.

“Dù sao cũng chỉ có một mình, ít hôm nữa phải cùng ra ngoài chơi.”

Đêm nay là không ngủ được rồi, ngay bên cạnh có đại yêu quái, ai có thể yên tâm ngủ được chứ.

“Ít hôm nữa ra?”

Phu nhìn thứ gì đó mơ hồ sáng lên trong lòng Yui.

“À, bốn phía toàn là chương khí, người ở đây sẽ nhanh chóng bị...”

Phu ngừng lại, hẳn bỗng nhiên ý thức được hôm nay mình nói lỡ. Hẳn đã sớm nhận ra Kagura đang giãy dụa vô nghĩa, tên Kagura kia quá ngu xuẩn, hành động quá rõ ràng, đến mức ngay cả sức lực chọc phá, hẳn cũng không muốn lãng phí.

Asai Yui sẽ chết thì cứ chết đi, chỉ cần là thứ hẳn muốn, ai cũng không ngăn cản được.

“Ne ne, trước kia phu quân đại nhân hay làm gì vậy?”

Yui không biết tâm tư trong lòng phu, nàng nhàm chán ngồi, tìm được chỗ gối trong lồng ngực của phu, ôm vào trong ngực.

Những lúc như thế này, quá thích hợp để kể chuyện trước khi ngủ.

“...”

Phu đương nhiên không trả lời.

“Thời gian năm mươi năm, cảm giác dài đằng đẵng...”

Yui nâng mắt lên, nhìn thấy phu lại đem đầu bay trên tứ chi.

“Đối với phu quân đại nhân mà nói, có phải rất ngắn ngủi không?”

“...”

“Chàng nói chúng ta năm mươi năm sau, sẽ thế nào nhỉ?”

Yui cười cười.

Đương nhiên, kỳ thật nàng hiểu rõ, đó chỉ là trong trường hợp mình còn có thể đợi được đến năm mươi năm sau.

“Nè, đừng im lặng mãi chứ.”

Phu thật là, giả vờ nội hàm cái gì.

“Đi mà, kể chuyện trước khi ngủ!”

Trước kia mẫu thân đại nhân cũng hay kể cho mình nghe truyện cổ tích.

“...”

Bốn phía im lặng lạ thường.

Yui quay đầu lại, bỗng nhiên phát hiện cơ hồ không nhìn thấy một chút ánh sáng. Khắp nơi chỉ có tiếng động trơn trượt mơ hồ của tứ chi đang ma sát, mùi rất nồng. Vươn tay ra, cơ hồ không thấy năm ngón, Yui bỗng nhiên sợ hãi.

Nàng rụt lui, ôm gối ôm sang một bên.

Bụng bỗng réo một tiếng.

“Này... Ta thật sự đói bụng mà...”

“Hic... Chàng không để ý tới ta à.”

Liếc trộm một cái, bị lơ đi.

“Yêu quái nông thôn... thật đáng giận...”

Ủu xìu, mất tinh thần.

“Ưm...”

Buồn ngủ quá.

...

Trời dần dần sáng.

Khi tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua cửa sổ chiếu xuống sàn, cái tên ngu ngốc vừa nói ít hôm nữa phải cùng đi chơi giờ đã ngủ mất.

Trong u ám, nhiều tứ chi nhanh chóng biến mất, người nào đó ngủ say ở góc như nhận ra điều gì, giật giạt đầu ngón chân trần.

“Đúng là ngu ngốc.”

Phu nghĩ như vậy, khôi phục lại thành Hitomi Kagewaki, hần đứng trước mặt người đang ngủ say, khinh thường.

**

Bên kia ——

Kagura đi trên hành lang gấp khúc của thành Hitomi, nổi giận đùng đùng, mà sau lưng nàng là một cậu bé tóc đen mắt đen đang đi theo.

Cậu bé nhìn thấy mỹ nhân tức giận đến mức cụ hiện hóa ra, hần im lặng như không tồn tại, chỉ yên lặng tách ra một chút khoảng cách.

“Tức chết đi được, cái tên Naraku kia bỗng dưng bảo ta đi bắt đầu bếp làm cái gì?”

Nhớ tới phu cứ rảnh rỗi là tính kế, Kagura đánh đổ, người nọ tuyệt đối lại đang nghĩ đến biện pháp nào đó hành hạ người khác.

“...”

Cậu bé không nói lời nào.

“Này, người nói cái gì đi chứ, Kohaku.”

Kagura thở phì phì trừng mắt nhìn người sau lưng.

Cậu bé tên là Kohaku không nói gì.

“Này!”

“Chúng ta còn một giờ.”

Kohaku mở miệng.

Vừa dứt lời, vẻ mặt của Kagura càng khó coi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu công chúa cố lên! Cô sẽ không cần phải tự mình nấu cơm nữa đâu! (này!)

Spoi:

“Nhện quỷ, có lẽ Naraku không cần hần nữa.”

“Tách ra rồi? Nói cách khác...”

Yui nhắc vạt áo ki-mô-nô rồi chạy mất.

“Người đi đâu đấy?”

Lúc này Kagura lại kinh ngạc, điểm tâm không ăn, bỗng dưng lại vội vã chạy mất, rất có vấn đề.

“Nhện quỷ có thể bị tách ra đúng không?”

Yui quay đầu lại, vội vã nói với Kagura.

“Vây Kagewaki ——, ta đi đằng này một chút!”

17. Chương 17: Phu Của Ta Có Lương Tâm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< chàng="" đang="" ghen="" tị="" à,="" phu="" quân="" ngốc="">

Khi tỉnh lại ngày hôm sau, Yui cảm thấy tay chân rất nặng, thân thể cực kỳ nặng nề.

Nàng mở to mắt, nhìn nhìn bốn phía... Ừ, xác định là căn phòng vô cùng hỗn độn không sai.

Thở ra một hơi thật sâu, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì nhỉ? A đúng rồi! Phu biến thành một đại bạch tuộc —— không, đại yêu quái.

Tuy rằng phu đúng là yêu quái, nhưng nàng nhớ cũng có những yêu quái có bề ngoài xinh đẹp, ví dụ như Văn Xa yêu phi, Hồ tiên đại nhân, Tọa phu đồng tử chẳng hạn, thế mà phu lại xấu kinh khủng, đến bây giờ Yui cứ nhớ tới dáng vẻ đó là cảm thấy có chút cách ứng, cho dù là Hà Đồng tiên sinh có đầu trọc xanh mượt, cũng tốt hơn là toàn xúc tua.

Rời giường, Yui vươn vai một cái, tìm đại một bộ ki-mô-nô đơn bạc mặc vào, nó hoàn toàn không phù hợp với nữ quý tộc nhưng với tình hình bây giờ, nàng đã tự nhiên mặc rồi.

Vừa mới đứng lên, thân thể vẫn còn hơi loạn choạng, Yui không để ý, bước đến cửa.

Kéo cửa phòng ra, ánh sáng lập tức tràn ngập khắp góc phòng. Yui nghiêng đầu, suy nghĩ xem tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Mà ngày hôm qua mình trở về kiểu gì? Vốn định thức đến lúc mặt trời mọc, sau đó... Ách... quên?

Khi tỉnh lại, mình đã nằm trong chăn, cửa sổ cũng đóng lại, nói vậy là có người đưa mình về?

—— là phu à?

Nhớ tới đầu phu chơi vơi trên một đồng tay chân xúc tua, Yui cảm thấy mình vẫn không nên tiếp tục tưởng tượng nữa thì hơn.

Chuyện đêm trăng non, nói cách khác, về sau từng đêm trăng non, mình chỉ có thể vây xem phu biến thân thành bạch tuộc à? A, nếu có lần sau, phải nhớ mang cái đệm và gối ôm mới được.

“Mệt mỏi quá... Mình làm sao vậy...”

Tối hôm qua không ngủ ngon, hiện giờ cảm thấy đầu choáng váng, nhìn thứ gì cũng mỏi mắt.

“—— nhanh dậy đi tiểu công chúa ngu ngốc! Đến đây ăn đi!”

Bị kinh hách bởi tiếng gọi đột nhiên này, Yui không còn buồn ngủ nữa.

Kagura mặc ki-mô-nô diêm lệ, động tác lại cực kỳ thô bạo hùng hổ bước vào, tay cầm một hộp thức ăn màu sẫm.

“Ủa ủa? Gì mà thơm thế?”

Yui nhìn ngay thứ Kagura cầm trong tay, khẩn cấp mở ra xem, ồ, trông thứ này... thật ngon miệng!

Đó là thức ăn khá tinh mỹ mà Yui thích, chỉ cần ngửi mùi hương thôi cũng biết rất ngon. Bát cháo tản ra mùi thơm ngát, một đĩa dưa cải trông cực kỳ đáng yêu, hoàn mỹ nhất chính là... có món điểm tâm ngọt mềm mại nữa!!

“Kagura, người làm chuyện xấu gì à, sao dậy sớm làm thức ăn thế?”

Cái bụng sôi liên tục, nhưng... Kagura thế này, nhất định có vấn đề.

“Ngu ngốc! Vì sao ta phải xuống bếp chứ, đây là đầu bếp làm!”

Gỗ đầu, Kagura cảm thấy cơn tức của mình lại dâng lên. Cứ tưởng là sáng sớm đã hành người ta đi bắt đầu bếp là có âm mưu gì, ai ngờ lại là như vậy...

Bọn này là yêu quái cơ mà, Naraku là yêu quái cơ mà, làm ơn đừng hành người khác kiểu này nữa, cảm ơn.

“Đừng đánh, đau quá.”

Yui nói thầm.

“Hơi một tí là bắt nạt ta, hung hăng như vậy, kéo về sau không gả được ai đấy, Kagura.”

Kagura rất xinh đẹp, nhưng nhóm yêu quái tiên sinh chắc cũng không thích bị gỗ đầu liên tục.

“Ai không gả được hả, người gả rồi đấy, nhưng gả cho một tên yêu quái âm u thì có cái gì đáng khoe.”

Kagura khinh bỉ.

“Chỉ là quan tâm chuyện cơm của người mà thôi, sung sướng cái gì.”

Không bị đói chết, mới có thể dễ khống chế Hitomi Kagewaki đang rục rịch, loại chuyện này nếu nói ra... Thôi, vẫn đừng nên đả kích tên ngu ngốc này thì hơn. Kagura nghĩ.

“Ta đâu có khoe ra...”

Yui xoa xoa trán mình, đau chết đi được.

“Ta chỉ là lo lắng cho người thôi, Kagura.”

Thì ra điểm tâm là phu bảo người ta làm, quả nhiên phu vẫn có lương tâm. Yui nhận lấy đồ trong tay Kagura, ánh mắt nhìn về phía Kagura cũng trở nên sung sướng.

“Người có cần thiết phải vui vẻ đến thế không, vừa ngốc lại xuẩn.”

Kagura thật không muốn nhìn thấy một màn đau mắt trước mặt.

“Đâu có vui vẻ, rõ ràng ta rất mệt mà. Lúc ngủ dậy, toàn thân đều không thoải mái, khẳng định là ngày hôm qua... Kỳ thật ngày hôm qua, ta... ngày hôm qua thấy hình dáng kia...”

“Hình dáng gì? Nguyên hình của Naraku?”

Kagura cũng không ngạc nhiên khi nghe thấy vậy. Ngày hôm qua là trăng non, khẳng định là Naraku sẽ biến trở lại hình dáng ghê tởm đó, chỉ là cô nhóc này thấy được toàn bộ quá trình mà vẫn không bị giết... Có lẽ suy đoán lúc trước của mình không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Có thể thần nhiên ở trước mặt Asai Yui hiện ra hình thái suy yếu nhất và không thể chấp nhận được, tên Naraku kia thật sự chỉ là cho rằng tiểu công chúa vô hại sao.

“À, trăng non cũng không phải vô nghĩa đâu, ít nhất Naraku có thể mượn cơ hội tách một số yêu quái ra và tiêu diệt.”

Naraku phải kiêng kị đám yêu quái nuốt lại mình, mà nếu vượt qua được thì thân thể hắn sẽ càng thêm hoàn chỉnh.

“Cái gì?”

Tách yêu quái ra? Nghe có vẻ rất có tính kỹ thuật.

“Yêu quái trong thân thể Naraku không thể bị tiêu hóa để hắn sử dụng, thì chỉ có thể bị tách ra.”

Kagura không quá hiểu biết tình huống của Naraku, so với kẻ nhu thuận nghe lời như Kanna, Kagura không được Naraku tin tưởng, rất nhiều chuyện cũng chỉ là đoán mà thôi.

Gần đây tên Naraku kia lại đang tách ra đồng kỳ quái gì đó, lần trước bị Kikyou đả kích, hẳn là hắn sẽ tách khỏi tên Nhện quỷ mà hắn không thể khống chế kia.

Naraku không tách Hitomi Kagewaki ra mà là xuống tay với Nhện quỷ trước, nói vậy là hắn ngầm thừa nhận sự tồn tại của Asai Yui?

Naraku... tâm tư phức tạp nhưng lại không bố trí phòng vệ, nên nói là đơn thuần hay là rất mưu mô đây?

“Ví dụ như?”

Yui tò mò.

“Nhện quỷ, có lẽ Naraku không cần hấn nữa.”

Kỳ thật đây cũng chỉ là suy tính, dù sao tâm tư Naraku rất phức tạp, hoàn toàn không thể đoán được bước tiếp theo tên kia sẽ làm gì.

“Tách ra rồi? Nói cách khác...”

Yui ý thức được một vấn đề.

Nhện quỷ qua năm mươi năm rồi nhưng vẫn có thể bị tách ra, như vậy Hitomi Kagewaki mới chỉ vài năm, có phải còn chưa bị tiêu hóa xong không? Cho nên, chuyện nhỏ ra cũng không phải là không có khả năng.

Yui nhắc vạt áo ki-mô-nô lên rồi chạy mất.

“Người đi đâu đấy?”

Lúc này Kagura lại kinh ngạc, điểm tâm không ăn, bỗng đứng lại vội vã chạy mất, rất có vấn đề.

“Nhện quỷ có thể bị tách ra đúng không?”

Yui quay đầu lại, vội vã nói với Kagura.

“Vậy Kagewaki ——, ta đi đằng này một chút!”

**

Lúc Yui tìm được phu, phu đang một mình ngồi ở trong căn phòng âm trầm, không biết đang làm gì. Nàng cứ cảm thấy phu luôn bề bộn nhiều việc, nhưng rốt cuộc phu đang vội chuyện gì?

Yui nhìn về phía phu, gương mặt tinh xảo quá đáng, đáng người mảnh khảnh, từng cử chỉ lơ đãng mang theo khí chất quý tộc... Khi không nói lời nào, trông phu luôn hoàn mỹ như vậy, trừ việc hơi yếu ớt một chút.

“Phu quân đại nhân!”

Trong căn phòng tối như mực, nhìn thấy một mình phu, Yui hô to một tiếng rồi bỗng nhiên không biết nên nói gì. Phải mở miệng như thế nào đây, phu bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào nàng, làm nàng cảm thấy hơi rùng mình.

“Hitomi Kagewaki đã bị tiêu hóa hoàn toàn.”

Không nghĩ tới lại là phu mở miệng trước.

“... Hả?”

Yui kinh ngạc, đồng thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Sao phu biết mình muốn hỏi gì? Phu có thể tiên tri à, thật lợi hại.

Không đúng, tiêu hóa là có ý gì? Đã bị biến thành... rồi sao?

“Thế nào, vẫn còn nhớ đến hấn à?”

Ngữ khí của phu cũng không tốt lắm, có vẻ lạnh như băng, như là khối băng lớn vậy. Hấn nghiêng người ngồi, hơi co chân trái lên, gác một tay lên, dùng đôi mắt màu đỏ nhìn về phía Yui.

Hấn đương nhiên biết Asai Yui muốn hỏi gì. Một tên ngu xuẩn luôn lộ toàn bộ tình cảm ra mặt, sao có thể có suy nghĩ kín đáo gì? Hừ, vừa nói là thích mình, ngược lại lại khó có thể quên được Hitomi Kagewaki, tình cảm thấp kém như vậy, quả nhiên chỉ có loài người yếu đuối mới có.

Thấy sắc mặt phu không tốt, Yui có chút khấn trương.

Chẳng lẽ nàng nói sai gì à? Yui nghiêng đầu, vội vàng tìm xem vấn đề ở đâu.

“Phu quân đại nhân?”

Cái mũi người người, mùi dấm chua này là sao vậy... Chẳng lẽ là bởi vì...

“Ồ, người vẫn còn nhớ kỹ Hitomi Kagewaki sao?”

Phu lại lặp lại. Lúc này Yui dù gốc nữa cũng nhận ra tâm tình phu cực kỳ hồng hét.

Còn lâu mới trả lời là ‘ừ’, làm vậy chẳng phải là tự tìm chỗ chết sao, Yui nghĩ thầm, quyết đoán cho rằng mình vẫn rất thông minh.

Nhưng mà vì sao phu lại khó chịu như vậy?

“Nè, chàng đang ghen tị à, phu quân ngốc nghếch.”

Ừ, chắc chắn là nguyên nhân này!

“Người đang nói cái gì thế.”

Chỉ là con người mà thôi, cái gì... ghen cái gì chứ? Naraku hẳn sao có thể có loại tình cảm đó?

Nhưng mà... nếu Asai Yui nói đúng... Naraku biết, thứ cảm xúc bị mình đè xuống đáy lòng kia có lẽ sẽ bùng nổ cũng không chừng.

Asai Yui, lợi thế tốt nhất để áp chế Hitomi Kagewaki, cũng là khả năng duy nhất làm cho tên đó gượng dậy.

“Ta không thể nào —— ”

Còn chưa nói xong, phu đã bị Yui chọc vào má.

Cô gái vui vẻ xông lên, cúi người lấy ngón tay chọc chọc mặt đối phương.

Hm, không tệ, da mặt của phu Yếu Ốt vẫn rất co dãn.

“Có phải không có phải không... Rốt cuộc có phải không hả?”

Mắt Yui lóe sáng, cực kỳ giống một con cún đang vẫy đuôi.

“Câm miệng.”

Phu không để ý tới ngón tay không nghe lời của Yui, nhưng thái độ lại càng lạnh nhạt hơn... Hẳn cho rằng Asai Yui chính là một quân cờ tùy thời có thể bỏ qua, những lúc Hitomi Kagewaki rục rịch thì chỉ cần cố gắng chịu đựng cũng không sao.

Nhưng có đôi khi, dù tâm cơ bụng dạ thâm hậu, cũng không chân thực bằng khát vọng sâu trong nội tâm.

Thói quen sẽ dần thành tự nhiên, dần trở thành thứ cần thiết.

“Quý hạp hời.”

Phu chỉ cần lạnh lùng sầm mặt, là Yui có chút sợ sệt. Nàng hất đầu đi... Vừa âm thầm khinh bỉ phu, ngoài miệng còn không quên ồn ào.

“Nói một chút thì chết à...”

Phu liếc qua, cười lạnh nhạt.

Yui cảm thấy mình vẫn nên câm miệng thì hơn.

“Yui.”

Phu mở miệng.

“Cái gì?”

Yui nhìn về phía phu, trong tròng mắt in ra biểu cảm lạnh lùng của phu.

“Dù chấp niệm cái gọi là ‘thích’ của người là cái gì, Hitomi Kagewaki cũng đã biến mất rồi, đây là sự thật.”

Phu chậm rãi nói.

Yui có chút không rõ vì sao phu lại bỗng nhiên nói đến chuyện này.

“Ta biết Thiếu chủ đã biến thất... Ngay từ đầu, đã biến thất.”

Dần dần, nàng đã tiêu hóa được tin tức này. Cho dù biết được thiếu chủ Hitomi Kagewaki từng rất dễ ý mình, nhưng đó cũng đã là chuyện cũ, người cùng mình tạo ra rất nhiều hồi ức là phu, mà không phải Thiếu chủ.

Nghĩ đến đây, nàng lại hơi đau lòng, không biết là vì phu, hay là vì Thiếu chủ trẻ tuổi đã qua đời.

“Hãy nhớ kỹ điểm này.”

Phu lại lạnh như băng nói. Lời này, không biết là nói với ai.

**

“Phì ha ha ha... người chạy đi tìm Naraku đòi Hitomi Kagewaki à? Trời ạ, tiểu công chúa, người càng ngày càng ngu.”

Kagura nghe xong Yui tự thuật, thiếu chút nữa không giữ được khí chất ngày thường của mình.

Ai yo, nàng biết ngay mà, sau lần tiểu công chúa chạy đi, tâm tình Naraku cực kỳ kém, khẳng định có vấn đề, không khí thành Hitomi hiện giờ rất cổ quái, tuyệt đối là tên kia lại muốn trút giận lên đám Inuyasha rồi.

“Câm miệng.”

Yui bị đả kích, tâm tình không tốt, nàng không nhận được bị Kagura cười nhạo.

“Ngữ khí khá giống Naraku đấy.”

Kagura cảm thấy thành Hitomi có Asai Yui đúng là rất thú vị.

Cây quạt gõ vào đầu một cái.

“Đúng rồi, gần đây hãy cẩn thận chút đi, phải giám sát phu quân đại nhân của người cho chặt chẽ vào.”

“Sao thế?”

Ôm đầu, Yui bắt mẫn.

“Thành Hitomi, có lẽ thật sự bị bỏ đi rồi.”

Kagura thờ ơ nói. Quanh đây, con người càng ngày càng không thể ở, cho dù thân là yêu quái, đối mặt chướng khí cùng tử khí chung quanh, nàng cũng đã thấy khó chịu. Gần đây Naraku hay bắt mình đi thăm dò mấy chuyện kỳ quái, nàng nghĩ chắc cũng có chút liên quan ít nhiều.

“Cái gì?”

Yui kinh ngạc.

“Tức là chúng ta phải chuyển nhà à?”

“... Bây giờ ta lại cảm thấy nói chuyện này với người đúng là ngu xuẩn mà.”

Kagura bất đắc dĩ.

Quả nhiên ngu ngốc là không cảm thấy nguy hiểm, nàng quan tâm như vậy là vì cái gì chứ.

“Tùy, người cứ coi như là chúng ta phải chuyển nhà đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ý Kagura là: phu muốn vứt bỏ tiểu công chúa, bảo tiểu công chúa nhanh đánh lấy phu, kết quả tiểu công chúa lại không hề nhận ra nguy cơ...

Phu đang ghen với thiếu chủ Hitomi dấm chua, không giải thích (_)

Còn về có người không thích tính cách của Yui... Thật xin lỗi, đại thẩm thật sự không am hiểu các loại âm mưu quỷ kế, cho nên chỉ có thể như vậy, quỳ... OTL

Spoi:

“Có phải chàng muốn đi khỏi đây?”

Yui vội vã hỏi.

“Người chỉ cần ở thành Hitomi, những cái khác không cần phải biết.”

Phu mở miệng, như là chuyện không quan trọng. Đối với Yui, hần hiển nhiên không đủ kiên nhẫn.

“Vì cái gì?”

Phu cười lạnh.

“Nếu người nhất định muốn biết, là ta không cần người.”

18. Chương 18: Phu Của Ta Có Ý Định Xấu

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

====< naraku!“” chàng=“” là=“” đồ=“” ngu=“”>

Cuộc sống hiện tại của Yui thật nhàm chán, mỗi ngày đều giống nhau, yên ổn trôi qua, ăn no ngủ no đánh yêu quái, sống ở thành Hitomi chỉ có vậy. Nếu nói có cái gì thay đổi, thì đó là sau khi Yui một mình tự nuôi mình vài ngày, cuối cùng cũng có người làm cơm cho, và trong thành Hitomi lại có thêm hai yêu quái.

Phu ngầm đồng ý Yui đi ra ngoài chơi, cũng chính lúc ấy, Yui gặp được hai tên đó lần đầu tiên.

Chỉ có thể nói... Ách, tương phản rất lớn.

Thành Hitomi vốn không nhiều người, nếu có thêm cái gì thì Yui đương nhiên sẽ tò mò. Không biết vì sao, nghe nói hai tiểu yêu quái kia đều là con mà phu sinh ra, xem như anh em, nhưng trông lại hoàn toàn không giống anh em... Một tên xấu đến mức không muốn nhìn lần thứ hai, một tên đáng yêu đến mức làm người ta hờ hết trong lòng.

Phu không quan tâm, sinh ra hai yêu quái kia rồi liền mặc họ tự sinh tự diệt. Tên xấu gọi là gì thì Yui không biết, dù sao hần rất xấu, nàng không có hứng thú. Hơn nữa tính cách của cái tên kia rất phản nghịch, chưa được vài ngày đã nháo rồi nhà trốn đi, đến giờ vẫn chưa trở về. Tên đáng yêu thì có diện mạo khá giống phu, nhưng rất khó tính, đáng vẻ cao cao tại thượng như khinh thường tất cả mọi người.

Yui có chút để ý đến hần, nàng thích những thứ xinh đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu yêu quái đáng yêu, nàng đã rất thích hần, cố tình, tiểu yêu quái lại rất khó chịu với mình, luôn hung ác độc miệng dù rõ ràng chưa gặp nhau bao giờ. Trước đây, anh em ruột của mình và những đứa trẻ cùng tuổi luôn thích chạy theo Yui chơi đùa, Yui luôn cảm thấy mình rất được hoan nghênh, nhưng tiểu yêu quái tóc trắng đáng yêu kia lại không hề thích mình, còn châm chọc khiêu khích mình, khiến mình có chút khổ sở.

“Thật đau lòng quá... Kagura, vì sao tiểu yêu quái không thích ta thế?”

Những lúc rảnh rỗi, Yui và Kagura luôn trêu đùa nhau.

Hôm nay Kagura cảm thấy hứng thú với trò chơi cờ của con người, vì thế Yui mang về sự phụ chơi với nàng một ván. Đáng tiếc, hai người không thích động não nhiều, hưng trí qua đi, hai người chỉ nghịch cờ đen cờ trắng.

“Tiểu yêu quái gì cơ? Chẳng lẽ ý người là cái tên Hakudoshi kia?”

Đối với cách xưng hô của Yui, khoe miệng Kagura cứng ngắc trong nháy mắt.

Có phải gần đây tiểu công chúa rất nhàn không, sao bỗng dừng lại bắt đầu để bụng với cái loại yêu quái vừa âm trầm vừa phiền toái đó? Tính cách của Hakudoshi quá giống Naraku, biểu cảm cũng đáng đánh đòn như vậy, năng lực cổ tình lại không yếu, loại tên đó khó xử lý nhất, ngay cả chính nàng cũng... không muốn giao tiếp với hắn.

“Đúng vậy, chính là hắn. Rõ ràng trông nho nhỏ rất nhu thuận, nhưng lại chẳng đáng yêu chút nào, coi khinh người khác, cũng không có lễ phép.”

Yêu quái nông thôn mít đặc, đứa trẻ thôn dã thiếu giáo dục.

Yui từng nghe Kagura giải thích, phu có thể tách một ít yêu quái ra khỏi thân thể mình, Hakudoshi là một trong số đó, Kagura và Kanna cũng vậy... Nói như vậy thì bọn họ đều là anh chị em ruột?

“Kagura, Hakudoshi là em trai người à?”

“Cái gì mà em trai chứ, còn lâu ta mới có mấy cái thứ đó. Hakudoshi là phân thân giống Naraku nhất, tốt nhất, người đừng tới gần cái tên nguy hiểm kia.”

Sự tồn tại của tên kia không hề đơn giản, nàng càng ngày càng không rõ Naraku đang âm mưu cái gì.

“—— người nói ai nguy hiểm thế, Kagura.”

Lời chưa dứt, Hakudoshi đã đột ngột xuất hiện trước mặt Yui và Kagura.

Mái tóc dài đến vai màu tím nhạt, đôi mắt như hổ phách, khoe miệng hơi nhấc lên một độ cung khinh thường... Đúng là kẻ gây tai hoạ.

Mang gương mặt của đứa trẻ sáu, bảy tuổi, lúc không nói gì, Hakudoshi trông rất trẻ con và đơn thuần.

Hắn đi tới, bước chậm rì rì, lúc nhìn thấy quân cờ trong tay Yui và Kagura, hắn giơ tay lên, quân cờ trắng bị dập nát trong lòng bàn tay.

Bị đối phương bắt gặp nói xấu hắn, thấy Hakudoshi đến gần, sắc mặt Kagura tối sầm, cây quạt trong tay lập tức khép lại.

“Ồ, vừa rồi ta đã nói gì à.”

“Tiểu yêu quái!”

Yui nhìn thấy Hakudoshi, mắt liền sáng lên.

Nàng thích những thứ xinh đẹp, bề ngoài đáng yêu tinh xảo của Hakudoshi rất hợp với ánh mắt nàng.

“Asai Yui, tốt nhất người hãy câm miệng lại.”

Nước lạnh, một chậu nước đá xối thẳng vào mũ công chúa. Đối với con người yếu ớt như Yui, Hakudoshi hoàn toàn không có hứng thú, nếu không phải Naraku thì sao nàng có thể sống đến bây giờ.

“Gì mà khó tính thế...”

Lại thế nữa rồi.

Kagura nói tính cách của Hakudoshi và phu rất giống nhau, giống ở đâu chứ, rõ ràng phu rất yếu ớt rất lễ phép, còn tên này thì hoàn toàn ngược lại.

“Kagura, Hakudoshi bắt nạt người ta kia.”

Yui yên lặng trốn ra sau lưng Kagura. Kagura đúng là có chút hung ác, nhưng những thời khắc máu chốt thì vẫn rất đáng tin cậy.

Kagura giờ đã có thể coi nhẹ lời suy nghĩ ngược đời của Yui, nhưng khi nghe thấy Hakudoshi nói như vậy, nàng vẫn có chút tức giận. Dù sao chỉ có nàng mới được bắt nạt Yui, người khác thì sang một bên đi. Hakudoshi ỷ vào Naraku tin tưởng và năng lực của bản thân hắn nên mới coi thường người khác, Kagura đã bắt nạt hắn lâu rồi.

“Về tiểu công chúa, người hẳn là hiểu được, Hakudoshi.”

Kagura thờ ơ mở miệng, nhưng lời nói ngậm cạnh cào.

“Kagura, người học được cái bộ dạng đó của Naraku à.”

Tiểu yêu quái lơ đãng.

“Người và ta đều biết cả, tác dụng của Asai Yui bất quá chỉ thế thôi, đừng mong hù ta.”

Hắn cười giả. Dù là vậy, tiểu yêu quái thấp bé vẫn rất đáng yêu.

“Là gì cơ?”

Yui hỏi, nói xong liền thò đầu ra khỏi sau lưng Kagura.

“Hakudoshi.”

Kagura nhú mày, không đồng ý với lời nói của Hakudoshi.

Không nghĩ tới Hakudoshi lại chỉ liếc mắt một cái là hiểu được sự tình, đối với Kagura, hẳn khinh thường đủ kiểu làm người ta phát điên.

“Kagura, người lại muốn bảo vệ ả loài người này sao? Thật thú vị.”

Ánh mắt Hakudoshi lạnh như băng. Rất khó tưởng tượng nổi một đứa trẻ có bề ngoài sáu, bảy tuổi lại có biểu cảm lạnh lùng như vậy.

Yui bỗng nhiên hoàn hồn, nàng chợt ý thức được một điều, dù Hakudoshi trông vô hại đến mức nào, hẳn vẫn là yêu quái.

Yui chưa bao giờ hiểu biết thế giới yêu quái, dù là Kagura hay là Kanna, hoặc là tên khi thì yếu ớt khi thì cường thế như phụ, đối đãi với nàng, bọn họ hầu như đều mang tư thái yêu quái.

Hakudoshi trông có vẻ khó đối phó, Yui trộm kéo kéo ống tay áo của Kagura, ý bảo nàng đừng để ý.

“Ta nhầm chán đến thế sao.”

Kagura sững sốt, lập tức khinh thường.

“Không sao, dù sao thì sớm hay muộn, đồ vô dụng cũng sẽ bị vứt bỏ thôi.”

Hakudoshi không có hứng thú với chuyện này, định đi.

“Bị vứt bỏ...?”

Yui như bắt được điểm quan trọng.

“Có ý gì?”

Hakudoshi bỗng đầy thâm ý liếc Kagura một cái.

“À, Kagura chưa nói với người à, có lẽ không đến ngày mai, bọn ta liền rời khỏi thành Hitomi.”

Lập tức lại tươi cười kiểu lạnh lùng.

“Là bọn ta, không có người, tiểu công chúa.”

“Ý người là... rời đi gì cơ...”

Yui hiểu ra, cảm thấy trong lòng đau quá.

“Gì chứ!”

“Này! Tiểu công chúa!”

Kagura nóng vội, thấy Yui sững sốt rồi chạy mất, liền tức giận nhìn Hakudoshi.

“Hakudoshi! Người...”

“Người cái gì? Không coi cô ta là báu vật giống Naraku và người, nên người tức giận à?”

Cười lạnh vài câu, phẩy áo xoay người rời đi.

**

“Phu quân đại nhân! Người muốn đi đâu?!”

Lúc rảnh rỗi, phu luôn thích nhốt mình trong phòng. Đẩy cửa phòng ra, thấy phu ngồi ngay ngắn, trước mặt hẳn là một khúc gỗ kỳ quái, giống con rối hình người bị trói buộc.

Lạch cạch một tiếng, khúc gỗ bị gãy.

Không để ý đến, Yui xông lên, túm lấy áo phu.

“Người đã biết rồi.”

Phu rất lạnh nhạt nói, hai mắt thậm chí không cử động một cái.

“Có phải chàng muốn đi khỏi đây?”

Yui vội vã hỏi.

“Người chỉ cần ở thành Hitomi, những cái khác không cần phải biết.”

Phu mở miệng, như là chuyện không quan trọng. Đối với Yui, hẳn hiển nhiên không đủ kiên nhẫn.

“Vì cái gì?”

Yui không thuận theo. Đôi khi nàng nên suy nghĩ cẩn thận, ví dụ như, sao phu biết rõ nàng muốn hỏi chuyện gì.

Phu cười lạnh.

“Nếu người nhất định muốn biết, được, là ta không cần người.”

Yui sửng sốt, nàng không thể tin những lời này lại là từ miệng phu.

“Không giết người, người nên cảm ơn ta đi.”

Phu không phải không phát hiện ra kinh hoảng cùng hoài nghi trong mắt Yui. Với Yui, người lý trí muốn thao túng hết thảy như hẳn đã bị vài lần ngoài ý muốn rồi, hẳn nói cho chính mình rằng không thể lại có thêm lần nào nữa.

“Người tự do, không vui sao?”

“Vui vẻ?”

Yui chỉ cảm thấy nếu có thể hình dung tình huống hiện tại, thì phải là lo lắng.

“Ta...”

Nàng nhìn phu, nàng đã quen có phu ở cạnh, bỗng nhiên phải tách ra, sao có thể thích ứng được. Lúc đầu phần nộ, sau khi bình tĩnh thì lại tức giận, đến khi phải chấp nhận thì lại cảm thấy vô lực...

Phu rất đáng ghét, ý định này của phu đâu thể là ý định của nàng chứ.

“Chàng đi đâu, ta cũng đi theo.”

Nâng mắt lên, Yui kiên định.

Bắt nạt người ta xong đã định trốn chạy sao? Không có cửa đâu!

“... Ngu xuẩn.”

Hơi sửng sốt, phu lập tức mở miệng.

“Nếu chàng đi, không ai nấu cơm, cũng không có ai cho mượn đầu gối để gối...”

Yui bị mắng, yếu ớt nói.

“ ... ”

Phu không nói gì.

“Cho nên, chàng đi đâu, ta liền đi theo đến ấy.”

Yui nhát gan, không thể gánh vác cuộc sống cô đơn một mình.

“ ... ”

Phu vẫn không trả lời.

“Nói gì đi.”

Yui muốn đến gần giữ chặt tay phu, nhưng phu nhanh chóng lơ đãng né tránh.

“ ... Ta là yêu quái, người chỉ là con người. Thời gian vô tận, ta sẽ có được tất cả những thứ mình muốn, đứng trên đỉnh cao. Mà người, vĩnh viễn chỉ có thể hèn mọn nhìn lên.”

Phu nói.

“Khó hiểu quá, chàng nói thẳng đi, rốt cuộc chàng muốn cái gì?”

Yui không tin, trực giác của nàng cảm thấy đây không phải lý do.

“Muốn? Muốn thứ gì sao... Người không cần quan tâm.”

Phu không ngay mặt trả lời Yui.

“Hay là chàng không biết mình muốn thứ gì?”

Yui truy vấn.

“Đương nhiên biết.”

Trong đôi mắt màu đỏ, một tia hoài niệm thoáng hiện ra.

“Thế chàng muốn cái gì?”

Yui cúi đầu, suy nghĩ trong chốc lát.

“Là Kikyou phải không?”

“Kikyou?”

Trong nháy mắt, cảm giác phức tạp xẹt qua trái tim.

“Có lẽ thế, hừ.”

“Naraku! Chàng là đồ ngu ngốc!”

Yui tức giận đập phu một cái, lập tức chạy ra ngoài.

Nhìn phương hướng Yui đi xa, lúc này phu mới thở dài một tiếng như có như không.

“Ngu ngốc... sao...”

Hậu tri hậu giác, lúc này mới thói quen nhếch cười ác liệt.

“Tiểu công chúa... khờ dại của ta...”

**

Dù Yui tức giận đến thế nào, không đến ngày hôm sau, thành Hitomi không còn ai là sự thật.

Yui nhìn căn phòng phu lạnh tanh, ngẩng đầu lên.

Tối hôm qua nàng cự tuyệt Kagura an ủi, làm Kagura tức giận xù lông đi mất, bây giờ nghĩ lại, đúng là hơi quá đáng.

Ngẩng đầu nhìn lên cũng không thể bỏ qua hốc mắt ẩm ướt, nhưng đó chỉ là rất cay rất cay mà thôi. Ngày hôm qua, phu đã nói rất rõ ràng, nàng vốn không học hành gì nhiều, hơn nữa lại quá tức giận nên không thể tìm ra lời nào thích hợp để phản bác.

Nếu sớm biết sẽ thế lương như vậy, thì nàng đã ôm chặt đùi phu, chết cũng không buông ra rồi.

Một mình làm sao bây giờ đây?

Về gia tộc thì không có khả năng, phải đối mặt với phụ thân đại nhân mặt mày khinh bỉ, thôi quên đi.

Yui nhìn bốn phía chung quanh, tìm một nơi rồi ngồi xuống. Suy nghĩ biện pháp, tới bây giờ nàng bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống của mình đơn điệu quá, ngoài phu ra, không hề có gì đặc biệt cả.

Vậy thì một mình mình đuổi theo phu đi!

Nghĩ đến đây, Yui nheo mắt lại.

Muốn chuyển nhà mà lại cố ý bỏ nàng lại, phu rất quá đáng, nhất định phải bắt nạt lại mới được... Ách?

Nghĩ thì như thế, nhưng khi nhìn thấy một đồng đồ loạn thất bát tao trong phòng, Yui sửng sốt.

— tuy rằng ý định này không tồi, nhưng phiền ai đó hãy nói cho mình biết, đi xa một mình thì nên chuẩn bị gì?!

Ừm... phu bội bạc ngu ngốc.

Yui oán niệm lắm lắm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hai tên này đều là ngu ngốc cả.

Ngàn dặm truy phu... Yên tâm, sẽ không tách ra lâu đâu, một chút thôi, chưa đến hai chương đâu (_)

Đừng ghét bỏ nữ chủ, boss trong nguyên tác đã đủ đáng thương rồi, nên tìm cô gái có suy nghĩ đơn thuần thích hẳn đi.

Spoi:

Yêu quái da xanh cầm trong tay một cái gậy có hai cái đầu người, rõ ràng rất nhỏ nhưng vẫn vung vẩy gậy, trông cực kỳ buồn cười.

“Chị ơi, chị không sao chứ, chị có đau không?”

Sau lưng thứ xanh mượt ấy, là một cô bé loài người đáng yêu.

“Em tên là Rin.”

19. Chương 19: Phu Của Ta Có Dụng Tâm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< này=“” naraku,=“” làm=“” vậy=“” là=“” đang=“” rình=“” mò=“”>

“Ừm, những thứ đáng giá của thành Hitomi đều ở đây, mang theo đồng này đủ không nhỉ.”

Nhìn những thứ trong phòng, ngoài quần áo tắm rửa ra, Yui không biết nên mang theo thứ gì. Có lẽ là tiền, mang theo những thứ đáng giá thì ít nhất sẽ không bị đói bụng.

Yui gặp qua không ít thứ tốt, nhưng thành Hitomi không có thứ đồ gì có thể đổi lấy tiền, vàng bạc ngọc thạch thì nhà nghèo người ta căn bản không thể lấy dùng, so với tiền lẻ, chúng nó có vẻ rất vô ích. Quanh

co hồi lâu, Yui vẫn không nghĩ ra được, đành mang cả. Cầm mấy thứ nhỏ trông không có vẻ đáng giá, xếp xong đồ.

“Dám bỏ lại ta, tuyệt đối phải...” bắt nạt lại phu.

Lúc ấy, trong lòng Yui nghĩ như vậy.

Yui không biết, tình cảm của mình đối với phu đã biến thành chấp niệm.

Xếp xong một túi nho nhỏ, quá lớn thì Yui không xách nổi. Thay ki-mô-nô ngày thường mà mình tự nhận là đơn giản không gây chú ý, lần đầu tiên, Yui một mình đi đến nơi mình không biết.

Mà, ra khỏi cửa rồi mới phát hiện, nàng không biết phu đi đâu.

Yui không biết nên đi đâu, cũng không biết phải đi bao xa, phương hướng duy nhất đại khái là trực giác. Cái cảm giác tương lai mờ mịt này thật là hồng bét, nhưng mà nếu không đi tìm phu để đập hấn một cái, thì chẳng khác nào đã làm... một kẻ trông yếu ớt bạc tình như hấn phải thất vọng chứ.

Phu xấu xa lúc thì thế này lúc thì thế khác, rốt cuộc đã nghĩ gì vậy?

Yui luôn không muốn tin tưởng, mọi sự dịu dàng của phu đều là mình phán đoán qua từng chút từng chút cử chỉ lảng động lại tích lũy được. Có phải sẽ có một ngày, nếu nhớ tới mình, phu sẽ trở về đón mình hay không?

Yui nghĩ nghĩ, lấy một cái bút ra, đứng trước phòng phu, lưu lại mấy dòng chữ.

phu quân đại nhân ngu ngốc, ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc...

Từ ‘ngu ngốc’ cuối cùng do mạnh tay quá, bút lông bị gãy làm đôi.

Bỏ lại bút, không hề nhận ra hành động của mình thật vô vị, Yui bĩu môi, thay giấy nhẹ nhàng, chuẩn bị đi.

Cánh cửa thành dày nặng đã bị mục, dùng sức đẩy ra, Yui lập tức cảm nhận được sự lạnh lẽo bên ngoài.

Bốn phía đã không còn ai, có, nhưng là vài tên yêu quái nhỏ thỉnh thoảng lướt qua.

Yui rùng mình một cái, hít sâu một hơi, đi về phía trước.

Đi bộ, một bước lại một bước, chưa được mấy bước, chân Yui đã mỏi. Hồi còn sinh hoạt trong cuộc sống của nữ quý tộc, chỉ có đi đình viện tản bộ mới đi bộ, còn lại cơ hồ đều là sống an nhàn sung sướng, chứ đi xa như thế này...

“Hic, làm sao đây... muốn ngồi xe kiệu quá...”

Yui nặn nặn chân mình, quay đầu lại nhìn nơi vừa rời đi, bóng dáng thành Hitomi đã mất hút. Tâm tình hoàn toàn bất đồng so với lúc xuất giá, nếu khi đó là khaltrương mong được thoải mái tự do, thì hiện tại tuyệt đối chính là tràn đầy khổ sở.

“Hả? Có ai à?”

Yui bỗng nhiên quay đầu lại, không nhìn thấy gì cả. Bình nguyên trống trải, chỉ có gió hiu quạnh khô cằn thổi qua.

Sao mà cứ có cảm giác sau lưng có người thế?

Yui lo lắng nhìn ra sau, nhúu chặt mi. Lông chim Kagura đưa vẫy ở trong ống tay áo, Yui sờ sờ nó, yên tâm lên không ít.

Kagura đúng là người tốt, lần sau gặp mặt, nhất định phải cảm ơn cho tốt.

“Hắt xì —— này Naraku, làm vậy là đang rình mò rồi.”

Kagura bỗng nhiên cảm thấy lưng lạnh lạnh, hắt xì một cái, nàng dụi dụi mũi.

Ánh mắt còn dừng ở Naraku, nàng có thể đánh đổ, vừa rồi nàng nhìn thấy Naraku thả ra trùng độc Saimysho.

Người hỏi thăm tin tức luôn là mình và Kanna làm, nhưng giờ Naraku lại thần thần bí bí cho trùng độc Saimyusho đi, hình như đang làm chuyện gì đó khó mở miệng.

Trông dụng tâm kín đáo chuyên chú, hừm hừm.

Không chừng là đang lo lắng tiểu công chúa lại không hạ mình đi hỏi được, Kagura khẳng định, khi Naraku chưa hoàn toàn khống chế Hitomi Kagewaki thì không có khả năng dễ dàng từ bỏ Asai Yui.

Nếu đã không thể khống chế, thì giết chết là lựa chọn tốt nhất. Tên Naraku đó cho dù có Nhện quỷ kìm hãm, hẳn vẫn có thể mưu mô tính kế Kikyou, không hề che dấu, nhưng lại dung túng Asai Yui đủ kiểu, nói không hề có tình cảm thì ai tin chứ.

“ ... ”

Kanna không có cảm giác gì với lời nói của Kagura, nàng chỉ dùng đôi mắt trong suốt nhìn Kagura, sau đó tiếp tục cúi đầu, không ai biết nàng suy nghĩ cái gì.

“Kagura, sao thế? Còn muốn tiếp tục kế hoạch của người không?”

Hakudoshi nhìn phụ yên lặng bên kia, nói với Kagura.

Khuôn mặt non nớt ngoảnh về phía Kagura, ánh mắt nghiêng ngả đánh giá. Hắn nói không hề kiêng dè, dù biết rõ Naraku có thể nghe thấy rõ ràng, nhưng vẫn làm càn như vậy.

“Hakudoshi, người đang nói cái gì thế, đừng quên, chúng ta đều giống nhau cả thôi.”

Hakudoshi thích nói móc Kagura, đồng dạng, hắn ở trong mắt Kagura cũng chẳng khác gì.

Bọn họ, đều là quân cờ của Naraku mà thôi.

“Hừ, chút suy tính của người vẫn đừng nên giở ra trước mặt Naraku.”

Hakudoshi nói.

“Đây là lời nhắc nhở thiện ý của ta.”

“Lời nhắc nhở thiện ý? Cái ý định gian dối của người, chính người rõ ràng nhất.”

Kagura khép cây quạt lại, nhắm mắt nhìn về phía Hakudoshi.

“Kẻ đã xúi dục Naraku và Asai Yui tách ra là người, đừng tưởng rằng ta không biết tại sao.”

“À, tuy rằng khúc chiết một chút, nhưng chẳng phải sự tình vẫn diễn ra theo kế hoạch của người sao?”

Hakudoshi lơ đãng.

Naraku biết hắn và Kagura đều muốn phản bội, nhưng không trừ bỏ họ sớm, cho nên nếu họ tìm được khe hở để lợi dụng, thì cũng xem như là tên kia tự làm tự chịu, không trách được ai.

“Hừ, nếu người có cái suy tính gì, thì đừng có dựa vào ta.”

Kagura xoay người rời đi.

Hakudoshi có ý định gì, nàng còn không rõ sao? Muốn thay thế được Naraku, hoàn toàn là đang muốn chết mà.

**

Yui đi cả một ngày, phát hiện mình vẫn còn ở lãnh địa thành Hitomi. Trên đường bị yêu quái tập kích vô số lần, nếu không nhờ Kagura ‘chúc phúc’, nàng đã sớm đi đời rồi.

Nhìn con đường mờ mịt trống trải không thấy tận cùng, lần đầu tiên Yui cảm thấy thì ra thế giới lớn như thế, thì ra.... hung tàn như thế.

“Aiz... Sao bỗng nhiên lại đối quá...”

Lúc đi lại không mang theo bác đầu bếp, thật ngốc quá, đương nhiên là nếu bác đầu bếp vẫn còn sống. Yui đã sớm phát hiện thành Hitomi không có sinh vật sống nào khác cả, ngay cả chim chóc cũng không có con nào trên bầu trời.

Yui sờ sờ túi, chỉ tìm được một chút cơm nắm nguội, vội vội vàng vàng cắn ăn.

Tuyệt không ngon, không đủ no nữa... Lại còn vừa ăn vừa đi, Yui thấy thật thê lương.

“Mình đang ở nơi nào vậy? Nên chạy hướng nào?”

Yui ngẫm lại, đau đầu, vấn đề thâm sâu như vậy, hoàn toàn không thích hợp với cái đầu mình!

“Ủa ủa? Vị gì thế, thơm quá...”

Đi theo mùi hương, trải qua một con đường nhỏ coi như dễ đi, bên cạnh rừng cây xanh um tươi tốt có một con sông nhỏ.

Mặc kệ có phải mình đã đói hôn mê rồi hay không, Yui chỉ nhìn thấy ở bờ sông có cá nướng nóng hôi hổi, bốc khói nghi ngút dưới đồng lá cây khô đang cháy.

Ở vùng hoang vu dã ngoại sao lại có cá nướng?

Chẳng lẽ là yêu quái tốt bụng lưu lại cho mình?

Thứ kia... Thơm quá...

Đôi mắt chớp chớp, Yui không nhịn được vươn tay ra.

Bốp ——

Còn chưa chạm đến thứ đó, một cái gậy đã gõ mạnh vào tay Yui, Yui nhất thời đau đến mức nước mắt chảy ròng.

“Đau chết đi được! Người là ai?”

Yui trở mắt nhìn tay mình sưng lên, nóng rát. Nàng chưa bị ai đánh bao giờ, chẳng lẽ, mình đã nghèo túng đến nỗi bị người khác đánh vô cớ?

Nghĩ tới đây liền cảm thấy tủi thân.

“Đồ con người vô lễ!”

Vừa dứt lời, trong bụi cỏ có một... thứ gì đó xanh biếc bỗng nhiên nhảy ra.

Nó nho nhỏ, mặc ki-mô-nô màu nâu đậm kỳ quái, dáng người thấp bé làm Yui không thể nhìn thẳng.

Chắc là yêu quái, nào có con người nào kỳ quái như vậy.

Yêu quái da xanh cầm trong tay một cái gậy có hai cái đầu người, rõ ràng rất nhỏ nhưng vẫn vung vẩy gậy, trông cực kỳ buồn cười.

“Chị ơi, chị không sao chứ, chị có đau không?”

Sau lưng thứ xanh biếc ấy là một cô bé loài người đáng yêu.

“Em tên là Rin.”

Nhút nhát nhìn thoáng qua bàn tay sưng đỏ của Yui, Rin ngượng ngùng cười cười.

“... Hừ.”

Yui sờ sờ tay mình, mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn cảm thấy có chút tủi thân.

Mà thứ xanh biếc trước mặt mình là cái gì thế.

—— Sơn Mỗ*?

*(Tojikachan: Sơn Mỗ, hay còn gọi là Yamanba, là nữ yêu quái già sống ở thâm sơn, ăn người, cũng được gọi là bà quỷ, nữ quỷ.)

“Chị đang đói bụng phải không?”

Thấy Yui khó chịu, Rin dịu dàng hỏi. Nàng chỉ mới rời đi trong chốc lát, không nghĩ tới chị này lại xuất hiện, càng không nghĩ tới Jaken đại nhân lại hung hăng bắt nạt người ta.

“Em xin lỗi chị, số cá này—— ”

“Ta đâu có đói.”

Chẳng lẽ lúc này mặt mình có vẻ đói khát à? Yui sờ sờ mặt mình, không cẩn thận đụng phải tay đang bị đỏ, lại đau thêm.

Cô bé đứng ở trước mặt Yui, mở to mắt, không nói lời nào, vẻ mặt chị đang đói mà .

Yui không chịu nổi, xoay người bước đi.

“Người đằng trước, đứng lại!”

Khàn khàn rống to. Tiểu yêu quái da xanh tức giận nhảy dựng lên.

“Người ăn vụng cá của Rin!”

Yui tạm dừng, ‘người đằng trước’ là mình? Cái gì mà ăn vụng chứ, nàng còn chưa ăn được tí gì đâu!

Nổi giận bùng bùng quay đầu lại, vẻ mặt Yui lúc này chắc chắn rất vằn vện.

Nhưng nàng vừa quay đầu lại, liền kinh ngạc.

Trước mặt, có một người đàn ông rất đẹp rất đẹp xuất hiện.

Làn da trắng nõn, mái tóc màu bạc rất dài, trên gương mặt tinh xảo có hoa văn màu đỏ dài nhỏ. Một người đàn ông tà khí và lạnh lùng, mặc ki-mô-nô và chiến giáp, không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn về phía bọn họ.

Người đàn ông ấy rất đẹp, đẹp hơn bất cứ mỹ nhân nào mà Yui từng gặp, Yui không cách nào hình dung được chính xác về người ấy, và nàng cũng thật sự bị khí chất của hắn làm cho kinh sợ.

“Người là ai?”

Người đàn ông lạnh như băng, trông có vẻ khó gần. Yui đoán thế, mang khí chất quý tộc như vậy thì có lẽ hắn là quý công tử của nơi nào đó. Bề ngoài của hắn không giống con người, có lẽ lại là yêu quái gì đó. Yui nghĩ nghĩ, cảm thấy mình nên ăn nói từ tốn thì hơn.

“Ngài có việc gì không?”

“Đây là Sesshoumaru đại nhân, cái đồ dân đen đừng ngu ngốc đứng mãi như thế!”

Phía sau người đàn ông xinh đẹp, có thứ gì đó kỳ quái xông ra, đúng là yêu quái xanh biếc kia.

Từ từ, xanh biếc... Chẳng lẽ nó là Hà Đồng?

“Dân đen? Cái tên Hà Đồng kia... Người... Người...”

Lần đầu tiên bị chỉ vào cái mũi hếch lớn như vậy, Yui lại phát bệnh công chúa, đáng tiếc nàng lại không biết mắng chửi.

“Hà Đồng đáng chết!”

Đành phải vô lực nói như vậy.

“Dám chửi Jaken đại nhân ta là Hà Đồng đê tiện sao! Đồ con người ngu ngốc!”

Jaken vùng vằng đầu người muốn quật Yui.

“Jaken đại nhân?”

Giọng trẻ con non nớt vang lên, Yui nhìn thấy cái cô bé đáng yêu kia chạy ra từ phía sau tiểu yêu quái, giữ chặt nó.

“Tiểu yêu quái, người muốn làm cái gì?”

Yui tức giận, thuận tiện giơ tay thể hiện rõ độ cao đối lập giữa mình và đối phương.

“Người thấp như thế, nếu chạy bộ thì chắc mệt lắm đúng không?”

“Con người vô lễ! Dám xem thường ta như thế sao?!”

Yêu quái da xanh tức giận đỏ bừng mặt, quơ trượng đầu người vọt đến, liên tục vung lên.

“Đồ yêu quái da xanh lùn tịt, không dễ bắt nạt bản công chúa đâu nhé, ta đánh người ta đánh người!”

Yui liên tục ném đá vào yêu quái da xanh.

“Ngu ngốc ngu ngốc...”

“Dân đen dân đen...”

...

“Jaken.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông bỗng nhiên vang lên, ngay lập tức, tên yêu quái da xanh kia im bật.

“Sesshoumaru đại nhân ~ ”

Ngữ khí này thật nhộn nhạo.

Người đàn ông được gọi là Sesshoumaru không để ý đến ánh mắt sùng bái của tiểu yêu quái kia, chỉ lạnh lùng đảo qua Yui.

“Con người, vì sao trên người người lại có mùi của Naraku?”

Vừa mở miệng là thẩm vấn người ta.

“... Naraku? Ách... Ta không biết.”

Yui trực giác cảm thấy người đàn ông này không tốt với phu, không rõ ý định của hắn, liền phủ nhận.

Người đàn ông nhìn Yui chằm chằm, một lát sau, dời mắt đi.

Yui nghĩ hình như mình tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Sesshoumaru đại nhân?”

Yêu quái da xanh Jaken rất bất mãn với Yui, hình như muốn giết giây chủ nhân của mình xử lý đối phương.

“Đó là người sắp chết.”

Xoay người, giọng nói của Sesshoumaru không nhẹ không nặng, đúng lúc Yui có thể nghe thấy.

“Cho nên...”

Jaken bỗng nhiên hiểu được, ý của Sesshoumaru đại nhân là, đối với một kẻ sắp chết thì không cần so đo nhiều phải không?

Nhưng mà, người sắp chết sao... Trông nàng, chẳng phải rất có tinh thần sao?

“Trên người nàng có mùi rất đáng ghét, chắc chắn có quan hệ với tên kia.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Sesshoumaru không tiếp tục truy vấn nữa. Có lẽ là cảm thấy cho dù truy vấn nữa thì cũng không chiếm được tin tức gì hữu dụng từ Yui.

“—— Khoan đã! Người muốn đi tìm Naraku phải không?”

Lúc ba người rời đi, Yui bỗng nhiên mở miệng.

Vịn vào thân cây cổ thụ, nhìn về phía Sesshoumaru, Yui khẽ tươi cười.

Hình như nàng đã nghe thấy đối phương... Không, là tuyệt đối nghe thấy đối phương đã nói câu không dễ nghe. Nhưng nàng không tin, chỉ là... Nếu người này muốn tìm phu để xử lý, chi bằng nàng liền...

“Người có thể mang ta đi cùng không?”

Ừm, tìm được phu, tất cả vấn đề mới có thể giải đáp.

Spoi:

Bỗng nhiên, bên tai ngứa...?

“Đây là... Cái gì vậy?”

Yui hoảng sợ, đứng bật dậy, phát hiện xung quanh mình có vài con gì đó giống ong mật. Chúng nó bay ong ong, bay quanh Yui liên tục.

Chúng bay tới bay lui, sau đó xếp thành một hàng, hình như đang định dẫn Yui đi đến nơi nào đó.

Muốn đi đâu thế? Yui rất nghi hoặc.

20. Chương 20: Phu Của Ta Có Cao Béo Lên

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< phu=“” tịch=“” mạch=“” đang=“” hẹn=“” hò=“” riêng=“” với=“” mỗi=“” tình=“” đầu=“” mà=“” phu=“” không=“” thể=“” quên=“”>

“Ồ ngu ngốc! Người không nghĩ lại xem Sesshoumaru đại nhân mà mang theo người á? Người chỉ biết cản trở thôi, đồ con người ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc!”

Hà Đồng da xanh luôn chủ động nhảy ra những lúc sắp tởm ngắt, liên tục vung trượng đầu người, vóc dáng nho nhỏ nhảy lên nhảy xuống, khiến không khí dần trở lại bình thường, tư thế kia trông cũng cực kỳ quen thuộc.

Hồi Yui khoảng bốn, năm tuổi, sủng thiếp của phụ thân đại nhân – Fuji-hime hình như từng có một con chó mực vụ* màu đen tuyền, ỷ vào Fuji-hime cưng chiều, mỗi lần có người đi qua khu phòng nàng, là nó không ngừng sủa. Có một lần, nó sủa to về phía Yui, làm Yui bị lộ lúc nhóm thị nữ đang cuống cuống tìm kiếm mình, nếu không phải thị nữ đối phó nó đúng lúc, phỏng chừng Yui đã bị què chân mất rồi. Từ đó về sau, Yui cực kỳ chán ghét mấy tiểu quái thú hay phô trương thanh thế ở bên cạnh chủ nhân, cuối cùng... hai tháng sau, nó xuất hiện trong mâm cơm của bác đầu bếp.

*(Chó mực vụ: một loại chó Trung Quốc)

Lạc đề mất rồi, kỳ thật Yui chỉ là không thích tên Hà Đồng da xanh này mà thôi, nếu phân loại, thì đây là yêu quái nông thôn điển hình.

“... có phải Jaken đại nhân đang nói Rin?”

Rin co quắp bất an, ngẩng lên hỏi người đàn ông bên cạnh.

“Rin.”

Sesshoumaru chỉ nói một chữ, nhưng lại khiến yêu quái Hà Đồng lập tức ngoan ngoãn.

“Sesshoumaru đại nhân...”

Yêu quái Hà Đồng lập tức bưng đôi mắt ngập nước nhìn, chỉ kém không vẫy đuôi.

“Sesshoumaru đại nhân?”

Yui nhìn quý công tử yêu quái. Yêu quái tiên sinh có vẻ không dễ gần cho lắm, Yui cũng không yên lòng.

“Ta cũng muốn tìm người —— không, Naraku.”

Thiếu chút nữa đã nói nhầm, có vẻ như Hà Đồng không có quyền lên tiếng, Yui không muốn dây dưa nhiều với nó. Tuy rằng không biết đại yêu quái tiên sinh trông có vẻ rất mạnh này có tính toán gì, Yui vẫn hy vọng đối phương có thể mang theo mình đi tìm phu, còn hơn là Yui một mình đi lung tung.

“Bạch Linh sơn.”

Yêu quái tiên sinh bỗng mở miệng nói.

Hắn chỉ nói một câu, giọng của yêu quái tiên sinh cực kỳ trầm ổn, âm điệu không cao nhưng khác với kiểu âm u của phu, làm Yui thấy rất thoải mái từ đáy lòng.

Nhưng Bạch Linh sơn là sao?

“Bạch Linh sơn?”

Yui khó hiểu, đó là nơi nào?

“Bạch Linh sơn là nơi ở trước mắt của Naraku.”

Yêu quái tiên sinh nói xong rồi bước đi, hoàn toàn không có ý định mang Yui theo.

“Ấy ấy, Sesshoumaru đại nhân ~”

Hà Đồng da xanh dặt cô bé bên cạnh chạy theo.

“Chị ơi, em cho chị cái này.”

Cô bé nhu thuận chạy lên đưa cho Yui một con cá nướng, rồi chạy đi.

Ngây ngốc nhận lấy cá, không có cơ hội cự tuyệt... Ba hai một, tốt lắm! Vừa rồi nàng có nói hay đã làm gì à?

“Bạch Linh sơn à...”

Yui lẩm bẩm, vừa văn nghệ ưu thương vừa cắn một miếng cá nướng.

Vị hơi nhạt, nhưng cũng tạm được.

**

Yui cứ nghĩ là rất khó tìm được Bạch Linh sơn, nhưng kỳ thật Bạch Linh sơn rất nổi tiếng.

Tùy tiện hỏi một người dân trong thôn gần đây, Yui đã biết được phương hướng đại khái. Dùng một đồ trang sức nhỏ để đổi một con ngựa và lương khô, nàng lại xuất phát.

Cưỡi ngựa rất không thoải mái, nhất là eo và đùi, vừa mệt mỏi vừa tê. Cũng may mà trước đây nàng đã từng trải qua, cố gắng nhịn là được. Yui sờ sờ mặt mình, không hiểu sao cứ thấy mình thay đổi không ít. Quần áo bần bần, chỉ mặc trang phục thường ngày đơn giản nhất, tóc quá dài nhưng không biết buộc, chỉ có thể buộc đại rồi đi. Nhớ tới cổ văn và hòa ca khiến Yui vô cùng đau đầu hồi trước... Yui ngẫu nhiên cũng hoài niệm thời gian lúc trước một chút.

Bạch Linh sơn là nơi ở của một pháp sư tên là Bạch Tâm Thượng Nhân, là thánh địa, các thôn chung quanh rất kính sợ.

Mang gương mặt tiều tụy, Yui xuống ngựa. Vỗ vỗ đầu con ngựa, Yui thả nó rồi đi.

Đứng ở chân núi nhìn lên núi thánh, quả nhiên là rất cao... Cao như thế, nàng đã dự cảm được chân sẽ rất đau TT^TT.

Vì sao phu lại phải làm tổ trên đỉnh chứ, lại còn ở vùng hoang vu nữa, thật không có thương thức gì cả.

Được, bắt đầu trèo núi thôi!

Nàng cảm thấy chắc là phu ở đỉnh núi, Yui ‘nào bỏ’ phu đang một mình ngồi xổm trên ấy, sau đó cười âm u mưu mô gì đó.

Yui nhìn quanh bốn phía, phát hiện không khí chung quanh... Nói thế nào nhỉ, rất im lặng và tường hòa. Không phải là Yui tự ngược mình, nhưng nàng nhận định là mình rất có thể chất thu hút tiểu yêu quái, nhưng trên đường, bắt đầu từ lúc tới gần Bạch Linh sơn, Yui không hề nhìn thấy một tên yêu quái nào. Bốn phía rất im lặng, im lặng quá đáng liền thành tĩnh mịch.

Sao bỗng dưng khi ngay cả tiểu yêu quái cũng không để ý đến mình, nàng lại cảm thấy lại nhớ thế?

Thôi thôi, tiếp tục trèo núi thôi.

...

Yoshi, chỉ là trèo núi mà thôi.

...

Chỉ là, trèo núi mà thôi OTL

...

Kiên trì chưa được bao lâu, chân Yui liền đau. Núi rừng nguyên sơ, khắp nơi toàn là đá sỏi khó đi, không thì là mặt cỏ trơn trượt, mỗi một bước, Yui đều phải đi cực kỳ cẩn thận.

Guốc gỗ rơi vào bụi cỏ lúc bị trượt chân, chung quanh không có một ai, sương mù mênh mông, không dám xuống tìm giày, Yui kiểm chế sợ hãi trong lòng, đành phải tiếp tục làm ốc sên trèo lên.

Rốt cuộc vì sao nàng phải một mình đi đến những nơi thế này chứ? Cho dù về gia tộc thì nhiều nhất cũng chỉ phải đối mặt với phụ thân đại nhân khó chịu, sau đó lại bị gả đi mà thôi... Cái mũi Yui ê ẩm, nhưng... Nàng không thể không bị thương thừa nhận, nàng làm nhiều như vậy, cố gắng như vậy, dù người ngoài thấy đó chỉ là bé nhỏ không đáng kể, nhưng là thật sự muốn gặp lại phụ.

Gặp lại phụ, sau đó đánh hấn một trận, đánh đến mức hấn phải nước mắt nước mũi một phen, quỳ khóc biến trở lại đáng vẻ yếu ớt ngày trước mới được.

Yui nhéo nhéo chân mình, làn da trắng nõn đã dính đầy bùn. Nâng mắt lên, không trung Bạch Linh sơn âm u, giống như gương mặt ngu ngốc của phụ.

Yui phủi phủi bùn đất trên người, cắn cắn môi, lại đi tiếp.

...

“Trời sắp tối rồi...”

Thật sự không đi nổi nữa, Yui cúi đầu nhìn tay chân mình, vừa đen tuyền còn nóng rất đau đớn.

Không nhìn thấy ai cả, ngay cả một yêu quái, một động vật nhỏ cũng không có. Sắc trời vừa tối lại, không khí bỗng có chút đáng sợ.

“Hic... sắp mất chân mất thôi...”

Yui tìm một mỏm đá khá sạch sẽ rồi ngồi xuống, bất an nhìn xung quanh. Chỉ có tiếng gió mỏng manh, Yui gấp chân rụt lại, không quan tâm có thực nữ hay không, hiện giờ nàng chỉ muốn tìm chút cảm giác an toàn.

Bàn chân có vài vết thương nho nhỏ, vừa dừng lại là đau chết đi được, Yui muốn thối thối cho đỡ, chỉ tiếc là nàng không thể cúi đầu thấp đến thế được.

Tính mềm dẻo quá kém, quả nhiên không học tập võ đạo giỏi cũng là một loại sai lầm.

Thở dài.

Bốn phía chỉ còn lại tiếng hô hấp. Yui không dám tưởng tượng nếu tối nữa thì sẽ thế nào.

Thật sự không dám ngẩng đầu.

Tảng đá khá lớn, Yui thay đổi tư thế, muốn nghỉ ngơi một lát.

Bỗng nhiên, tai nghe...?

“Đây là... Cái gì thế?”

Yui hoảng sợ, đứng bật dậy, phát hiện xung quanh mình có vài con gì đó giống ong mật. Chúng nó bay ong ong, bay quanh Yui liên tục.

Trong núi rừng không người, bỗng nhiên lại có vài tiểu sinh mệnh, dù hơi xấu một chút, nhưng cũng may là không còn quá yên tĩnh nữa.

Chúng bay tới bay lui, sau đó xếp thành một hàng, hình như đang định dẫn Yui đi đến nơi nào đó.

Muốn đi đâu thế? Yui rất nghi hoặc.

Chẳng lẽ thứ kia là..

Tiếp tục đi cà nhắc, cũng may là lúc Yui không đi nổi, mấy con ong mật đó sẽ chờ mình.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Hay là đằng trước có đồ ăn ngon?!

Không phải Yui nghĩ đơn giản, chỉ là bên trong thánh địa thì ít nhiều cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện đáng sợ thôi.

...

Đi được một đoạn không biết xa hay gần, khi cảm giác không có chân biến thành cảm giác không có chân thì thôi, khi đường dần dần ít cây cối, trước mặt, cuối cùng có một khoảng đất trống xuất hiện.

Tiếng gió phàn phật, phía cuối đất trống không xa là vực sâu nhìn không thấy đáy.

Sắc trời đã là hoàng hôn, vùng chân trời lộ ra từng tầng từng tầng mây đỏ ám trầm, giống như máu vậy.

Nhóm ong mật bên cạnh Yui ngừng bay múa, rất nhanh, chúng nó biến mất trong vùng trống trải này.

Cảnh tượng trước mặt rơi vào đôi mắt Yui.

Thật không ngờ, lại gặp nhau dễ dàng như vậy.

Cách nhiều ngày, phu đứng ở nơi đó, vừa quen thuộc lại xa lạ. Dáng vẻ của hắn hình như thay đổi, hình thái có chút giống yêu quái, khí chất lại khác khá xa với hồi còn ở trong thành Hitomi. Trang phục trông rất phức tạp, phía sau lưng còn có nhiều cái đuôi yêu quái rất dài đủ các màu... Ách, từ xa nhìn lại, cả người phu trông có vẻ lớn thêm một vòng, chắc là gần đây cao béo lên không ít?

Trước mặt phu là nữ pháp sư đại nhân cao thượng. Thẳng người lên, Kikyou nhìn chăm chăm phu, như là đang kiêng kị điều gì đó.

Hai người cơ hồ đồng thời nhìn thấy Yui xuất hiện, phu không hề có một chút kinh ngạc, ngược lại, trong mắt lại có thêm điều gì đó không rõ, mà Kikyou hình như càng khẩn trương.

“Naraku, người dụ dỗ cô gái này đồng thời xuất hiện với ta ở đây, là muốn làm cái gì?”

Nữ pháp sư đại nhân là người phát hiện ra có sự không bình thường đầu tiên. Lúc biết mình bị cố ý dẫn tới đây, Kikyou đã đoán ra âm mưu sau lưng Naraku, lúc nhìn thấy Yui, nàng liền cảm thấy sầu lo chưa từng có.

“Mau lui ra sau!”

Kikyou nhìn phu chăm chăm, ngăn lại Yui bước lên, tay nắm chặt cung tiễn đang chĩa vào Naraku.

“Phu quân đại nhân...?”

Biểu cảm của phu rất quỷ dị, biểu cảm của Kikyou thì khẩn trương, nhìn trái nhìn phải, Yui vốn không hiểu gì nhưng lúc này mới hậu tri hậu giác, nàng xuất hiện ở đây đại khái có chút quỷ dị.

Cái gì chứ, mặt trời chiều ngã về tây, phu tịch mịch đang hẹn hò riêng với mối tình đầu mà phu không thể quên được... Định làm gì? Định làm cái gì?!

Cảnh tượng này... Yui cực kỳ muốn phát điên.

Spoi:

Yui ngay cả quát to cũng không kịp, đã bị hung hăng quấn chặt lấy.

Cách bắt giữ con mồi giống như rắn, dần dần, Yui cảm giác những xúc tua trơn trượt này đang chậm rãi co lại.

Mỗi một tắc xương cốt đều bị đè ép, sắp không thể hô hấp...

“Phu... quân đại nhân...?”

Yui giãy dụa giống như con gà con, nhưng lúc này, phu không hề định buông lỏng ra.

Thật sự phải chết sao? Phu muốn giết mình?

21. Chương 21: Phu Của Ta Có Ấm Áp

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< một=“” giây=“” cuối=“” cùng,=“” phu=“” thả=“” tay=“”>

“Người cho rằng lùi ra sau thì không còn vấn đề gì sao, Kikyou?”

Phu nhìn Kikyou, nhếch miệng cười, ở góc độ của Yui thì độ cung ra vẻ thâm trầm này rất ghê tởm. Trong ấn tượng, phu rất ít lộ ra một mặt thẳng thừng như thế, vẻ sung sướng rục rịch này làm người chậm hiểu như Yui cũng nhìn ra, càng không cần nói đến người trí tuệ như Kikyou.

Có cần phải như vậy hay không thế, chẳng phải là mối tình đầu năm mươi năm vẫn không thể quên sao, ánh mắt có cần tươi cười trắng trợn như vậy hay không có cần đáng khinh như vậy hay không... Hừ!

“Người...”

Kikyou không hổ là nữ pháp sư nổi danh, không hề sợ hãi phu, vẫn mang dáng vẻ khinh bỉ. Cho dù qua bao nhiêu năm, tên yêu quái Naraku này ở đáy mắt nàng bất quá chỉ là thứ dơ bẩn hèn hạ nhất mà thôi.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Nghĩ đến mấu chốt về sự tồn tại của Naraku, mình cùng Yui, Nhện quỷ cùng Hitomi Kagewaki... Kikyou nhú chặt mày.

“Đừng dùng cung tiễn của ngươi chỉ vào ta, ngươi biết là vô dụng mà Kikyou.”

Sát ý nổi lên trong mắt phu. Hắn rất nhẹ nhàng, không ai biết, hiện giờ đối mặt cái gọi là nữ pháp sư thánh khiết, hắn không còn cảm giác bị ngăn cản nữa.

“Naraku ta, đã không còn là Naraku hồi trước nữa, ta có thân thể hoàn toàn mới, năng lực hoàn toàn mới.”

Thân thể này, thân thể này đã khác với lúc trước. Mọi kí ức đề tiện đó, cái thứ cấu trúc ra thân thể ghê tởm cuối cùng cũng đã bị lột bỏ hết ra ngoài.

Ban đầu, sơn tặc hèn mọn chỉ là muốn có được nữ pháp sư xinh đẹp, nhưng mà dục vọng làm hắn sa đọa thành yêu quái. Sau đó thì sao, dựa vào bản năng giết chóc, âm mưu tính toán, rốt cục chiếm được cái gọi là thời gian năm mươi năm vô tri.

Cuộc sống vẫn đều rất bình thản, hắn thậm chí từng không muốn trở nên mạnh hơn. Nhưng vào một ngày nào đó, hoặc là nói không biết bắt đầu từ khi nào thì hắn muốn thoát ly khỏi tình cảnh hiện tại của mình.

Hắn suy nghĩ, rốt cuộc là cái gì kích thích dây thần kinh bán yêu đang ngủ đông? Nhưng hiện giờ, những thứ đó đều không quan trọng. Ngay bây giờ, Kikyou sẽ chết, Asai Yui sẽ chết, những thứ kiềm chế được mình đều bị hủy diệt hết, Naraku hẳn, cuối cùng không còn gì phải cố kỵ nữa.

“Thân thể hoàn toàn mới?”

Bất được trọng điểm kỳ quái, Yui nghĩ tới một vấn đề đáng kinh.

Chuyện yêu quái có thể thay đổi thân thể của mình, Yui không kỳ quái, nàng cảm thấy lạ là vì... Không hiểu sao nàng luôn cảm thấy phu đã đứng ở trước một đồng thân thể trắng bóng, nhàn nhã đánh giá, ừm, cái này rất trắng, ừm, cái kia rất gầy.

“Thân thể hoàn toàn mới, thân thể mà người cho rằng không có khả năng, Kikyou.”

Đáng tiếc phu hoàn toàn lơ đi nghi vấn của Yui, chỉ nói chuyện với Kikyou. Yui nhất thời mất hứng, ánh mắt nhìn về phía phu cũng trở nên cực kỳ sắc bén.

“Thân thể hoàn toàn mới...”

Rốt cuộc là thân thể như thế nào mới khiến một kẻ như Naraku coi trọng? Kikyou suy nghĩ.

“Chẳng phải là nơi này sao, nữ pháp sư đại nhân của ta.”

Khóe miệng phu lộ ra một độ cung tà ác.

“Cái gì! Chẳng lẽ là... Người muốn đem cả tòa Bạch Linh sơn đều... Đồ chết tiệt!”

Kikyou rốt cục hiểu ra ý đồ của đối phương, nàng rất bất an. Nàng không lo lắng cho sự an nguy của mình, mà là bất an về âm mưu của Naraku.

Loại yêu quái như Naraku là không có tình cảm, vì đạt được mục đích, hẳn không quan tâm sẽ phải hy sinh bao nhiêu người.

“Đừng kích động thế, dù có kích động nữa thì ta...”

Phu tiếp lời Kikyou.

“Naraku! Người cho là người có thể...”

Kikyou hơi dừng lại, nàng kết nối mọi chuyện lại với nhau, nghĩ tới một khả năng. Quá trùng hợp, dẫn dụ mình và cô gái kia đến đây, nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Naraku, hẳn đang có ý đồ gì.

Bạch Linh sơn... Naraku... Thân thể mới...

“Kikyou, người luôn dễ dàng rơi vào bẫy rập như thế, người thật sự cho rằng ta không thể giết chết người nên mới luôn thả lỏng cảnh giác sao?”

Ngữ khí của phu nghe có vẻ âm u, nhưng Yui biết hẳn đang rất hả dạ.

Cái vẻ mặt ‘ta đang làm chuyện xấu, các người nhanh đến khích lệ ta đi’ khi nào thì mới có thể sửa lại đây?

“Người cho rằng, bởi vì Naraku ta là yêu quái được hợp thành từ Nhện quỷ, cho nên, kẻ mang trái tim của Nhện quỷ như ta thì không có khả năng giết chết người, phải không?”

Kikyou không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

“Người sai lầm rồi.”

Phu đắc ý.

“Dù là Nhện quỷ hay là Hitomi Kagewaki, cái thứ hèn mọn tất nhiên có chỗ thiếu hụt trí mạng. Một khi đã có lỗ hổng, là Naraku ta luôn có thể mượn cơ hội xé rộng nó ra, phá hủy tất cả. Đúng thế, Kikyou, tất cả về người, đối với ta hiện giờ đã không còn là trở ngại nữa.”

“Cho nên... chết đi!”

“Người —— ”

Tiếng cung tên gỗ bị gãy vang lên, sau đó, là âm thanh ầm ĩ nặng nề.

Vốn tưởng rằng còn có gì đó khấn trương, nhưng Yui kinh ngạc nhìn thấy phu nhanh chóng đánh nát cung tên của Kikyô, lập tức đẩy nàng vào vực sâu không thấy đáy, tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Yui sợ ngây người.

“Chàng... Chàng làm cái gì thế?!”

Kikyô sao rồi? Nữ pháp sư đại nhân... đã chết rồi sao? Nữ pháp sư đại nhân thiện lương kiêu hãnh ấy đã chết?

Lần đầu tiên Yui nhìn thấy phu giết người, hơn nữa xảy ra quá nhanh, nàng gần như không kịp định thần lại.

Vì cái gì phu lại muốn giết Kikyô? Đó chẳng phải là mối tình đầu sao? Chẳng lẽ thậm mền không thành liền trở nên âm u bóp méo?

“Hỏi ta sao? Đừng sốt ruột, tiểu công chúa của ta, sẽ rất nhanh thôi...”

Phu chuyển mắt, trong mắt hần lần đầu tiên xuất hiện bóng Yui.

Khí tức màu đen, đôi mắt màu đỏ, hết thảy đột nhiên có sự đan xen hoàn mỹ.

Không thể không nói, yếu ớt vốn là ấn tượng đối với phu hồi trước, mà hiện giờ, khí tức tà ác làm người ta e ngại cũng rất thích hợp với phu.

Dưới màu tối âm trầm phụ trợ, phu trông rất nguy hiểm.

“Rất nhanh, rất nhanh sẽ đến lượt ngươi thôi.”

Phu vừa dứt lời, vô số xúc tua màu đen lập tức đánh về phía Yui.

“Ừm...”

Ngay cả quát to, Yui cũng không kịp, đã bị hung hăng quán chặt lấy.

Cách bắt giữ con mồi giống như rắn, dần dần, Yui cảm giác những xúc tua trơn trượt này đang chậm rãi co lại.

Mỗi một tắc xương cốt đều bị đè ép, sắp không thể hô hấp...

“Khác với Kikyô, giết người, đúng là không uống một chút sức lực nào.”

Ngữ khí của phu có vẻ khinh thường.

“Quá yếu ớt, ánh mắt của Hitomi Kagewaki độc đáo đến mức làm cho người ta chán ghét.”

Thế mà hần lại... bị ảnh hưởng đến mức ở cạnh một kẻ như vậy lâu như thế

“Phu... quân đại nhân...?”

Yui giãy dụa giống như con gà con, nhưng lúc này, phu không hề định buông lỏng ra.

Thật sự phải chết sao? Phu muốn giết mình?

Bởi vì sợ bị ảnh hưởng? Hitomi Kagewaki Hitomi Kagewaki, lần nào cũng nói như thế, nhưng ngay từ đầu, người ở cạnh mình là Hitomi Kagewaki sao? Ngay từ đầu, người cùng có trí nhớ chung với mình, là Hitomi Kagewaki sao?

Tầm mắt Yui dần dần tối lại, mông lung mơ hồ, càng ngày càng không nhìn thấy rõ vẻ mặt của phu.

“—— Naraku!!”

Gió sắc bén đánh úp lại, nhưng không gây uy hiếp được đến phu. Nhưng một giây cuối cùng, phu thả lỏng xúc tua.

Ngã mạnh xuống mặt đất, Yui há miệng thở dốc.

Tầm mắt mơ mơ hồ hồ, Yui mạnh mẽ trừng to hai mắt chưa xót, chất vấn nhìn về phía phu.

Đoàn người Inuyasha chạy đến, đúng lúc nhìn thấy phu ý đồ giết chết Yui, không nghĩ nhiều, Inuyasha vung một đao ra. Chung quanh còn lưu lại mùi của Kikyou, nhưng không nhìn thấy Kikyou đâu khiến Inuyasha lo lắng.

Sango nâng Yui dậy, giúp nàng thở, trong mắt đầy vẻ thương xót.

“Phu nhân, ngài không sao chứ?”

“Kikyou đâu?”

Inuyasha khấn trương hỏi. Rõ ràng người được mùi Kikyou, sao đột nhiên lại bị cắt đứt giữa chừng?

“Kikyou à... Người hỏi xem?”

Thái độ thờ ơ của phu khiến đối phương căm tức.

“Này cô kia, Kikyou đâu?”

Kikyou quan trọng hơn, Inuyasha hỏi Yui. Chắc chắn Kikyou vừa ở đây, Inuyasha lo lắng tên Naraku kia lại gây ra chuyện gì, khiến Kikyou bị nguy hiểm.

Bên cạnh, sắc mặt Kagome không tốt lắm, đương nhiên, Inuyasha một lòng chỉ để ý Kikyou nên không phát hiện ra.

“Ta... Kikyou đại nhân...”

Yui không biết nói như thế nào.

“Nàng ấy làm sao!?”

Inuyasha kích động tiến lên kéo Yui, khiến đối phương đau kêu lên.

Mắt phu mâu lập tức âm trầm xuống.

“Khụ khụ... Kikyou nàng ấy... vừa rồi ngã xuống.”

Yui chỉ vào vực sâu.

Nhìn không tới đáy, chỉ có thể nghe thấy âm thanh mơ hồ, có thể Kikyou đã...

“Ngã xuống? Không thể nào!!! A a! Ta giết người!! Naraku chết tiệt!!!”

Inuyasha nổi điên vọt lên, liên tục vung thanh kiếm Thiết Toái nha trong tay.

“Hừ, giết ta? Không có gì có thể ngăn cản Naraku ta, không có!”

Tâm tình phu có vẻ không tồi, hoàn toàn áp chế Inuyasha, như đang trêu đùa sủng vật không đầu.

Inuyasha đã bị sát khí nhuộm đỏ hai mắt.

“Inuyasha —— ”

Nhóm Kagome không thể ngăn cản Inuyasha, chỉ có thể trốn sang một bên. Nhưng khắp nơi đều là cơn lốc cuồng loạn, nhiều nham thạch rất lớn bắn ra khắp nơi, căn bản không thể tránh né.

“Phu nhân!!”

Bối rối, Sango hô to. Yui bỗng nhiên bị trượt một cái, té ngã ở nơi cách bọn họ vài bước.

“Đau...”

Yui ở trong gió ngất đầu lên, lập tức bị dọa.

Cách mình không quá xa, một khối nham thạch rất lớn đang phi nhanh về phía mình.

Yui nhớ tới bánh mì lớn mà bác đầu bếp hồi trước từng làm, bẹp bẹp, rất khó coi.

“Phu quân đại nhân!”

Trong thời khắc mấu chốt, nàng vẫn kêu lên cách xưng hô ấy, Yui nghĩ, có lẽ sự ỷ lại này đến chết cũng vẫn tồn tại.

Dựa vào cảm giác của mình kêu lên hy vọng của mình.

Yui biết, phu là yêu quái, một yêu quái lạnh lùng, là yêu quái mà ngay cả mối tình đầu của mình cũng có thể bóp chết, một người hờ hững như vậy, nàng cơ hồ không có phần thắng.

Nhưng mà... Sự mong đợi dưới đáy lòng, luôn chậm rãi dâng lên.

Một đường đi đến đây, chật vật không chịu nổi, nàng kiên trì như vậy là vì cái gì.

Nhớ tới thời gian cũ, những ngày ấy, nàng mặc ki-mô-nô xinh đẹp, ghé vào đầu gối phu, tay nghịch sợi tóc màu xanh... Thời gian ấy, nàng muốn quay về.

Yui cố chấp cho rằng, đó là thời gian của nàng và phu, chứ không phải là của nàng và thiếu chủ Hitomi.

Đi đến bước này, là do chấp niệm của mình, nếu thật sự có kết cục gì thê lương lạnh lẽo... Chết thì chết đi... Chỉ là khó coi giống bánh mì lớn bị bẹp thoi.

An tâm, Yui nhắm mắt lại...

Nhưng mà, ai cũng không ngờ, kỳ tích lại xảy ra.

Khi tất cả mọi người không thể kịp ra tay cứu Yui, phu bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Yui, mở ra kết giới chặn nham thạch.

Hắn đứng ở trước mặt Yui, chặn ánh sáng duy nhất phía trước Yui, chỉ lưu lại một hình dáng màu xanh.

Động tác của hắn, giống như ngày đó, bên cạnh cánh đồng lưu loát chém giết yêu điều.

“... Phu quân?”

Yui cơ hồ không thể tin được. Nàng dùng bàn tay bản hê hê của mình dụi mắt, xác định mình không bị ảo giác.

“Câm miệng.”

Hiển nhiên, tâm tình phu không tốt lắm.

Ban đầu, dáng vẻ hắn đứng thẳng thậm chí có chút cứng ngắc.

“Ách... Phốc!”

Vốn còn muốn xác nhận rõ, nhưng khi dáng vẻ mất tự nhiên của phu rơi vào trong mắt, Yui bỗng nhiên chỉ muốn cười.

Trong nháy mắt, phu như vậy làm Yui rất ấm áp.

Spoi:

Yui hình như nghe thấy có cái gì đó bị nát?

Ách... Tan nát cõi lòng à?

Nhìn xuống xem thế nào.

“Ủa —— Á!!”

Khi dưới chân Yui trống rỗng, lúc rơi xuống rồi, nàng mới nhận ra, mình thật ngu xuẩn, đó không phải là tan nát cõi lòng, mà là tiếng vang của mặt đất dưới lòng bàn chân bị lở rơi xuống vực...

“Phu nhân cẩn thận!!”

22. Chương 22: Phu Của Ta Mất Tự Nhiên

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

==< đúng=“” là=“” tiểu=“” yêu=“” tình=“” đáng=“” ghét=“” ~=" mau=" tới=" bắt=" ta=" đi=" ~="”>

“Phì ——xin lỗi ta không cố ý, ta thật sự nghiêm túc —— phì ha ha ha ha...”

Vốn là lúc nên đứng đắn, Yui lại không ngừng cười được.

Tâm tình lập tức tốt lên. Bỗng nhiên cảm thấy, hết thảy cố gắng đều có hồi báo, bỗng nhiên phát hiện, phu của mình vẫn là người ấy.

Vốn còn lo lắng sợ hãi, lại chỉ vì một động tác nhỏ bé lại làm Yui biết được rằng dù phu biến thành dáng vẻ nào, dù phu là yêu quái hay là con người, dù hắn đã làm chuyện gì kỳ quái... Đối với Yui mà nói, hắn vẫn chỉ là cái tên đã tùy ý mình kéo giạt tóc phu lúc đang đọc sách.

Cảm giác rất an tâm...

Phu không phải kẻ tốt, nhìn thái độ hắn đối đãi với Kikyou bọn họ là biết. Kỳ diệu là, Con người luôn ích kỷ. Giống như đám cơ thiếp của phụ thân ích kỷ vĩnh viễn tranh đoạt sủng ái, giống như mẫu thân ích kỷ hy vọng con mình được trượng phu yêu thích, giống như phụ thân đại nhân ích kỷ hy sinh nàng làm đám hỏi gả xa. Nhà quý tộc vốn luôn vô tình, ích kỷ, giống như có thể tranh thủ lấy được một chút ấm áp.

Phu ấm áp, bởi vì hiếm có, cho nên trân quý. Yui không được giáo dục nhiều đạo lý đối nhân xử thế, khi đã nhận định, nàng sẽ không muốn buông tay ra, trước kia là thế, hiện giờ lại càng không có khả năng.

“Câm miệng, Asai Yui, đừng để ta nói lần thứ hai.”

Hình như phu hơi mất bình tĩnh, sắc mặt khó coi đủ kiểu.

“Nhưng mà chàng...” đã nói lần thứ hai.

Yui thấy sắc mặt phu không tốt, lập tức nuốt lời còn lại xuống. Không sao, ở bên ngoài thì cứ để phu kiêu ngạo một chút đi, ời dào, đúng là tự tôn của người đàn ông —— không, yêu quái đàn ông.

Phu mặt ngoài lạnh nhạt nhưng hiện giờ rất phiền não.

Hắn vốn thật sự muốn giết Asai Yui. Tách rời bộ phận con người trong mình ra, thứ nguy hiểm nhất – trái tim đã không còn ở trong cơ thể hắn nữa, hiện tại hắn chỉ đơn thuần là Naraku mà thôi, là yêu quái hoàn toàn, sinh ra từ ác niệm. Hắn không hề bị bất cứ kẻ nào áp chế, hắn quyết ý đến mức ngay cả Kikyou cũng không hề nương tay giết, vì cái gì không thể tiếp tục xử lý Asai Yui?

Rõ ràng, đối với Kikyou, con người bình thường như Asai Yui rất đơn giản.

Nhưng hắn lại không giết được nàng.

Nói cách khác... Hắn không hạ thủ được?

Thật buồn cười, sao hắn lại không hạ thủ được? Sao hắn lại có thể bởi vì một người bình thường mà không hạ thủ được?!

Yui kéo ống tay áo phu, màu đen đôi mắt trong sáng.

“Phu quân đại nhân đang tính kế hoạch gì thế?”

Phu mất tự nhiên, vẻ mặt không vui, khẳng định có vấn đề gì đó.

“Câm miệng, ta đã nói rồi, đừng để...”

“Đừng để ta nói lần thứ hai chứ gì.”

Đáy lòng Yui bỗng nhiên cảm thấy khinh bỉ phu. Được rồi, phu đã hơn năm mươi tuổi, tuổi già, trí nhớ cũng kém.

“—— Naraku!! Ngươi!!”

Yên tĩnh trong chốc lát, yêu quái chó luôn nhiệt huyết xuất hiện những lúc không nên xuất hiện nhất. Hắn hét lớn một tiếng, lời của phu bị đánh gãy.

Vì sao Inuyasha kích động như vậy? A đúng rồi, yêu quái chó bị thất tình.

Phu giết mỗi tình đầu thâm mền thất bại của mình, yêu quái chó cũng thất tình theo, tình hình này thật phức tạp.

“Hừ.”

Đúng lúc, phu tìm được một nơi để phát tiết khó chịu. Hắn ghét bỏ hất tay Yui ra khỏi người mình, ánh mắt xấu xa nhìn về phía cầu xù lông đang xông lên.

Inuyasha đáng thương, luôn bị chơi đùa, đáng vẽ nhảy lên nhảy xuống kia làm người ta có chút bất đắc dĩ. Ở trong mắt Yui, phu đang cầm một cái cây cỏ đuôi chó, sau đó vẩy vẩy xung quanh yêu quái chó.

Kikyou là một người trong trẻo lạnh lùng, Inuyasha hoạt bát quá độ, xem ra, gu của Kikyou...

“Naraku.”

Tiểu cầu cầu thật ngốc, nhưng đại cầu hung mãnh thì không giống thế.

Lúc bác yêu quái—— không, yêu quái quý công tử Sesshoumaru tới nơi, chỉ một câu, toàn bộ khí thế khai hỏa, lập tức khiến Yui hơi khản trương.

Người nọ không cần nhiều lời đã khiến tất cả mọi người im bật, co rúm người lại vì lạnh.

“Ách... Cần thận một chút.”

Đối phương quá mạnh mẽ, Yui theo bản năng kéo phu. Phu mang vẻ mặt yếu ớt so sánh với yêu quái tiên sinh tỏa khí phách, nhìn thế nào cũng thấy bên ta yếu hơn. Mà, phu sống chán quá, yêu quái tiên sinh người ta dù thế nào cũng có tọa kỵ và người hầu, còn phu thì chẳng có gì cả. Kagura và Kanna thì không biết đi nơi nào, những lúc như thế này, tốt xấu cũng phải bổ sung số lượng lên sàn đấu chứ.

“Sesshoumaru đại nhân đấy à.”

Không trốn không tránh, những lúc đối mặt với Sesshoumaru, phu lễ phép rất nhiều.

“Thế này nghĩa là ngài định...”

“Nhận lấy cái chết.”

Yêu quái tiên sinh đại khái cũng không phải yêu quái dễ tính, vừa lên sân liền ghét bỏ đá văng Inuyasha ra sau đó cùng phu đấu võ.

Yêu quái tiên sinh hẳn là thuộc tính yêu quái thành thị, tuy hắn lạnh lùng, nhưng có lễ phép, đáng vẽ đẹp đẽ, lúc đấu võ vẫn có khí chất, hắn và kẻ âm trầm như phu hình thành sự đối lập rõ ràng.

Quả nhiên, làm yêu quái cũng phải học tập cho tốt, bằng không, không thể thoát ly được mùi què thì rất đáng xấu hổ.

Phu không dấu vết đẩy Yui ra sau, sau đó xông lên đỡ đòn.

Kỳ thật, nếu chỉ là nói đánh nhau, phu trông có vẻ đáng khinh.

Mỗi một động tác của yêu quái tiên sinh sắc bén mà ngắn gọn, tuyệt không thừa thãi, cố tình, phu cơ hồ ra đòn rất xấu. Nơi này chọc một cái, nơi kia lại dùng xúc tua sờ mảy lược, nghĩ cái là biết, yêu quái tiên sinh càng thêm tức giận.

Đây là trận quyết đấu giữa tiểu lưu manh và tiểu mỹ nhân!

Naraku, đồ chết tiệt! Chết đi!

Sesshoumaru đại nhân người tới đây đi đến đây đi, nhanh tới bắt ta đi nào. Đúng là tiểu yêu tinh đáng ghét ~ mau tới bắt ta đi

—— Rất xin lỗi, có cái gì đó đang suy nghĩ quá nhiều.

Nghiêm túc mà nói, khác với yêu quái chó, hiện tại phu có vẻ cẩn thận hơn, đương nhiên, cũng chỉ là so sánh mà thôi, hẳn vẫn công kích đáng khinh như cũ.

Phu tính toán làm cái gì? Yui mới đầu tò mò đến vậy xem, càng ngày càng lạnh nhạt.

Phu đến Bạch Linh sơn du lãm vài ngày rồi ngoại hình biến hóa, còn giết chết đối tượng thâm mến của mình, nhất định là đã quyết định điều gì đó, chỉ là hiện giờ, mấy thứ bần bần bốn phía* và xúc tua của phu làm Yui cảm thấy đầy ác ý.

*(Tojikachan: Chắc ý Yui là chương khí =))))

Hai người càng đánh càng lợi hại, ngay cả yêu quái chó bị đá văng ra cũng không cam lòng gia nhập hỗn chiến. Ba yêu quái đánh nhau, kém quá xa lúc đùa giỡn yêu quái chó, lực phá hoại hiện tại không cùng một đẳng cấp với lúc ấy.

Khắp nơi đều là cát bay đá chạy, cuồng phong thổi quét, ngay cả bầu trời cũng đổi màu.

Yui cúi xuống, nheo mắt lại. Nhóm người Kagome cũng trốn sang một bên, lo lắng nhìn về phía Inuyasha.

Không khẩn trương như nhóm người Kagome, kỳ thật Yui rất muốn hô to: phu cố lên! Chỉ là thấy mọi người nghiêm túc, Yui cảm thấy nằng nết phải hàm súc một chút.

Đúng rồi, hình như cô Kagome thích Inuyasha.

Mình thích phu, trước kia phu thích Kikyô sau lại thay đổi thất thường giết nữ pháp sư đại nhân, Inuyasha thích nữ pháp sư đại nhân, cô Kagome thích Inuyasha... Phức tạp quá.

Vẫn không rõ vì sao phu lại muốn đả thương người mình từng thích, nếu một người có thể làm hại đối tượng mình từng yêu say đắm, vậy thì, khi bản thân Yui trở thành ‘từng’, không biết liệu cũng bị...

Đang tích cực vậy xem, rầm một tiếng, hình như Yui nghe thấy có cái gì đó bị nát?

Ách... Tan nát cõi lòng à?

Nhìn xuống xem thế nào.

“Ủa —— Á!!”

Khi dưới chân Yui trống rỗng, lúc rơi xuống rồi, nàng mới nhận ra, mình thật ngu xuẩn, đó không phải là tan nát cõi lòng, mà là tiếng vang của mặt đất dưới lòng bàn chân bị lở rơi xuống vực...

“Phu nhân cẩn thận!!”

Sango không kịp giữ chặt Yui, vội vàng liệng mạnh Phi Lai Cốt muốn ngăn trở Yui đang rơi xuống. Nhưng hướng gió rất loạn, làm chệch đi phương hướng mà nàng ném Phi Lai Cốt.

Mọi người kinh ngạc hét lên, Yui không kịp nói gì đã ngã xuống.

Thất kinh cũng không kịp, thẳng tắp rơi xuống, ngay cả âm thanh phịch cũng không có.

Phía dưới, chính là sông chướng khí màu đen sâu không thấy đáy...

Chú ý tới tất cả, phu bỗng nhiên ngừng lại.

Như đang hoảng hốt điều gì, công kích của hắn đình trệ một khắc.

“Các người...”

Nhìn về phía trống rỗng, Asai Yui đã chết? Thật buồn cười, không bị mình giết chết, lại chết dễ dàng ở thời điểm buồn cười như thế?

Cảm giác mất mát trong lòng ùn ùn kéo tới.

Làm sao nàng ta dám... Ngay cả chuyện mình khó giải quyết lại bị kết thúc buồn cười như thế, tức giận dần dần dâng lên.

A-sai-Yui!

Chướng khí màu đen lan tràn, giờ phút này, hấn hỗn loạn tới cực hạn...

“Đáng chết, đồ chết tiệt Naraku kia!”

Inuyasha rất áy náy khi thấy Yui bị rơi xuống, nhưng hiện giờ ngoài việc đánh nhau với đầu sỏ gây nên, hấn thật sự không có biện pháp gì.

Kikyou bị rơi xuống, đã chết? Còn Yui chỉ là người thường, càng không có hy vọng.

“Chết tiệt...? Inuyasha, có vẻ như hôm nay ta không có thời gian dây dưa với các người rồi.”

Phu nói xong, cười lạnh chói tai một tiếng.

Hấn không rõ vì cái gì mình lại rất tức giận như thế, nhưng hấn vẫn hiểu phần nào.

Asai Yui luôn gây ra mấy chuyện mất mặt những lúc hấn không chú ý, hấn rất không cam lòng. Hấn muốn tìm được nàng ta, cho dù chết cũng muốn nghiền xương nàng ta thành tro.

Asai Yui, chỉ có hấn mới có thể giết chết.

Xẹt một cái, phu biến mất.

“Phía dưới, là chướng khí đúng không... Naraku muốn làm cái gì?”

Kagome lo lắng nói, vừa rồi nhìn thấy Naraku nhảy xuống, nàng cơ hồ không thể tin nổi, lập tức nàng hiểu nhất định là hấn có âm mưu gì đó, cho nên mới...

Tâm tình phức tạp, nhưng dù sao Kagome vẫn là người thiện lương.

“Chẳng lẽ cô Kikyou cùng phu nhân đều...”

Mọi người lắc lắc đầu, con sông dơ bẩn như vậy, căn bản không thể sống sót.

“Hy vọng họ có thể... Nhưng mà...”

Kagome bỗng nhiên mở miệng.

“Vì sao Naraku lại nhảy xuống?”

Vấn đề này có lẽ rất cao thâm, nhất thời, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Spoi:

“Thứ màu đen đó...”

“Là chướng khí.”

“Chướng khí?”

Bản năng sờ sờ trong lòng, lông chim màu trắng đã hoàn toàn bị ăn mòn, Yui hoảng sợ. Lông chim màu trắng hiểu quạ đối với vô số tiểu yêu quái thể mà lại hoàn toàn bị ăn mòn, thứ chướng khí này đáng sợ đến thế sao?

23. Chương 23: Phu Của Ta Và Kí Ức

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< bởi=“” vì=“” chàng=“” thích=“” ta=“”>

“Yui-chan, Yui-chan... Ta có thể... Ta có thể cùng nàng chơi không?”

Đứng ở trước mặt chính là một cậu bé chưa đến mười tuổi, sợ hãi, nhìn về phía Yui.

Y phục của cậu bé hoa mỹ, nhìn qua là biết đây là con nhà quý tộc. Trong bộ ki-mô-nô màu xanh, gương mặt hần tái nhợt trắng bệch, thân hình gầy yếu, liếc mắt một cái là có thể thấy được hần như đang bị bệnh.

Da rất trắng rất trắng, cả người giống như ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng trong bầu trời đêm, mây đen mông lung, tinh thần có vẻ sa sút lạ lùng. Hai má hần hơi hơi đỏ lên, không được tự nhiên, có vẻ hơi khấn trương.

Không có khí chất đường hoàng, không có tư thế quý tộc, khi hần đứng trong nhóm trẻ con nhà quý tộc, Yui gần như chỉ nhìn lướt qua, không nhìn lại lần nào.

“Mẫu thân đại nhân, tên này là ai vậy?”

Yui không quen biết một cậu bé như vậy, quay đầu, ôm búp bê của mình hỏi mẫu thân.

Mẫu thân đại nhân trong y phục hoa lệ ngồi bên cạnh mình, luôn cười nhẹ. Hôm nay mẫu thân có vẻ rất cao hứng, mọi khi vốn không có nhiều thời gian gặp mình nhưng hôm nay lại bớt thời giờ, sai thị nữ mang mình đến điện các, muốn trò chuyện với mình, Yui cảm thấy rất vui vẻ.

“Tiểu Yui của ta, đứa trẻ này là con của chị của ta. Mau tới đây mau tới đây, người này cũng xem như là anh con, nói không chừng về sau còn là... Ha ha... Các con cũng bằng tuổi nhau, cùng nhau đi chơi đi.”

Không nghĩ tới, mẫu thân đại nhân bảo mình tới đây là để bồi cậu bé này chơi đùa, nghĩ vậy, Yui thấy buồn bã.

Ném búp bê trên tay xuống, Yui xoay người đi, sắc mặt thay đổi.

“Hừ, con không có anh trai gì cả.”

Anh trai toàn bắt nạt mình, đừng tưởng rằng mình không biết lòng dạ bọn họ nhỏ nhen thế nào. Yui từ nhỏ đã chỉ chơi một mình, cho nên đối với mấy người anh trai, nàng đã quen xa cách, cũng không hề chờ mong gì.

“Nào nào, Yui ngoan, chơi cùng anh trai con được không?”

Phu nhân xinh đẹp nhường nhịn dễ dàng.

“Yui ngoan, bồi anh trai con đi chơi được không, phụ thân đại nhân của con sẽ vui vẻ lắm đấy.”

“Phiền quá đi mất. Được rồi được rồi.”

Yui trừng cậu bé trước mặt một cái, đối phương bị nhìn như vậy, lập tức khấn trương cúi đầu.

Yui nghiêng đầu, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên hai mắt sáng lên.

“Nè, người có biết...”

Yui nói nhỏ, dùng âm thanh mà chỉ có cậu bé mới nghe được, vươn đầu đến bên tai cậu bé cúi đầu cười.

“Người có biết trèo cây không?”

“... A, ta có!”

Cậu bé sững sốt, rồi lập tức gật gật đầu.

“Thế à...”

Trong ánh mắt vui mừng của mẫu thân đại nhân, Yui tóm cậu bé ra cửa.

“Yui-chan có thể...”

Trên gương mặt cậu bé hiện lên vết đỏ ửng không bình thường, thấp giọng lẩm bẩm.

“Được rồi!”

Đi vào vườn hoa cách đó không xa, Yui ngẩng đầu, nhìn ngọn cây cao trước mặt.

“Ta muốn cái kia!”

Tiểu công chúa chỉ vào con điều bị mắc trên ngọn cây.

Con điều kia đã ở trên đó vài ngày nay. Mấy hôm trước không có mưa, nó vẫn mắc không rơi xuống, trông có vẻ như nó ở trên đó không chỉ mới một ngày hai ngày.

“Được!”

Cậu bé nhìn ra, nhưng hoàn toàn không chút do dự đồng ý.

Hắn cởi áo khoác, cẩn thận trèo cây.

Chung quanh không ai nhìn thấy hai đứa trẻ, cho nên Yui mới có lá gan như vậy. Kỳ thật, nàng căn bản không muốn con điều đó làm gì, mấy cái thứ đó, chỉ cần nàng nói một tiếng, mẫu thân đại nhân sẽ thỏa mãn mình rất nhiều rất nhiều. Nhưng mà, nhiều con điều như vậy thì có năng lực chứng minh cái gì chứ?

Yui cắn cắn môi, tâm tình rất kém, giọng cũng gắt lên.

“Người nhanh lên đi chứ!”

Sức khỏe của cậu bé không tốt, trèo chưa được cao, hắn đã liên tục thở hổn hển. Nghe thấy tiếng Yui, hắn hơi tạm dừng, lại tiếp tục trèo.

Hắn không muốn làm nàng thất vọng. Cho dù chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn, hắn cũng hy vọng nàng có thể thoải mái.

Tay như chết lạng...

Hô hấp dồn dập...

Thân thể rất trầm rất trầm...

Sau đó, không hề ngoài ý muốn, cậu bé ngã xuống từ trên cây.

Yui luống cuống, nhất thời quên cầu cứu, thấy cậu bé đột ngột ngã xuống, nàng ngây ngốc vội vươn tay đỡ. Đương nhiên, Yui rất non nớt, kết quả vẫn không đỡ được.

Cậu bé rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu rất to.

...

“Con nói xem! Con bảo mẫu thân đại nhân phải ăn nói như thế nào đây? Đây chính là con trai trưởng duy nhất của thành chủ Hitomi!”

Mẫu thân đại nhân cực kỳ tức giận, trước mặt mọi người, hung hăng quát Yui rất to. Yui biết là mình có sai, đáy lòng lại hơi bất mãn, cho nên, Yui cũng không định nhận sai với mẫu thân đại nhân.

“Huhu...”

Vừa lớn tiếng khóc, đứa trẻ còn nhỏ, vừa học xong mang thù.

“Đi phạt đường quỳ!”

Mẫu thân đại nhân không hề để ý đến Yui khóc, chỉ nhíu lại đôi lông mày đẹp, không biết suy nghĩ cái gì.

Dù không cam lòng bị mẫu thân đại nhân trừng phạt, nhưng Yui chỉ có thể nghe theo.

Không biết qua bao lâu, Yui quỳ gối trước mặt tượng thần đã gần ngủ gật. Mẫu thân đại nhân nói, nếu vẫn chưa ý thức được mình sai, thì sẽ không được trở về nghỉ ngơi. Yui đoán, hôm nay mình chắc chắn không thể về tắm điện ngủ.

‘Lạch cạch’ một tiếng, cửa đại điện mở.

Vốn tưởng là hắn sẽ không đến đây, nhưng cố tình, hắn lại đang đứng ở trước mặt mình, khập khiễng bước tới.

“Yui-chan... Về sau... Về sau còn có thể cùng nhau chơi nữa không?”

Trông hắn có vẻ bất an, lúc nói chuyện cũng trở nên càng thêm yếu ớt.

“Không cần!”

Yui tức giận hất tóc.

“Yui-chan... Có thể... Cùng nhau chơi không?”

Cậu bé có vẻ rất sốt ruột, vài lần muốn nói lại thôi. Hắn đứng ở bên cạnh Yui, không biết nên nói thêm gì, cuối cùng chỉ có thể bỏ cuộc. Hắn ngốc nghếch muốn kéo tay Yui, lại bị Yui hất mạnh tay đi.

“Yui-chan... Thật ra, ta chỉ là muốn...”

“Muốn cái gì?”

Yui tức giận chất vấn.

Nàng biết việc này hoàn toàn không phải lỗi tại cậu bé trước mặt, nhưng mất mát trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, người trước mặt vừa lúc trở thành lý do phát tiết.

“Ta chỉ là muốn... cùng nàng...”

Cơ hồ không nghe thấy rõ tiếng của cậu bé.

“Nếu người đã muốn như vậy thì... Được thôi.”

Bị quấy rầy làm phiền toái, tiểu công chúa kiêu căng có vẻ dăm chiêu.

**

Mí mắt nặng quá... Bên tai là tiếng dòng nước chảy?

“Ta không chết?”

Mở to mắt, Yui nhìn thấy mình đang ở một nơi lạ lẫm tối như mực, phản ứng đầu tiên là xem xem mình có bị đứt tay đứt chân hay không.

Chung quanh tối mờ, nhìn quanh một vòng, Yui vẫn thấy rõ bên cạnh có người.

“Người rất muốn chết à?”

Âm thanh này, là phu!

“Thứ màu đen đó...”

Yui nghe thấy tiếng phu, an tâm lên không ít.

Vươn tay, trước mặt đầy sương mù, có cái gì đó đang trôi nổi giữa mình và phu.

“Là chướng khí.”

Phu trả lời.

“Chướng khí?”

Bản năng sờ sờ trong lòng, lông chim màu trắng đã hoàn toàn bị ăn mòn, Yui hoảng sợ.

Lông chim màu trắng hiệu quả đối với vô số tiểu yêu quái thể mà lại hoàn toàn bị ăn mòn, thứ chướng khí này đáng sợ đến thế sao?

“Sao ta lại không bị gì thể?”

Thứ Kagura cho mình bị ăn mòn mất, mà mình vẫn an toàn, Yui không cho rằng là do mình quá may mắn.

“Người rất muốn bị gì sao?”

Ngữ khí của phu không tốt.

“Đừng dùng giọng điệu đó mà, phu quân đại nhân.”

Yui thở dài, cố gắng xem nhẹ tính cách thiện biến xấu xa của phu.

“Ai bảo người xuân.”

Phu tiếp tục khinh bỉ.

Theo phương diện nào đó mà nói, hẳn luôn cùng Yui khinh bỉ nhau, ghét bỏ nhau, nhưng hai người này lại luôn vô hình chung không thể không nhẫn nại nhau.

“Ta thông minh mà!”

Yui tức giận phản bác.

“...”

Phu không nói lời nào. Trên thực tế, giờ phút này, phu không biết có thể nói cái gì khác.

An ủi? Sao có thể chứ?

Nói ác độc? Hình như cũng không dễ nói ra.

Chơi thâm trầm? Đại khái ở chung với ngu ngốc lâu sẽ bị lây bệnh, cuối cùng, phu trầm mặc.

Yui thấy thái độ của phu như vậy, cũng đổi.

Yui biết, hiện tại có lẽ bọn họ vẫn còn ở gần dòng sông kia, ở khoảng cách an toàn. Phu xuất hiện ở đây đương nhiên là sẽ không mặc kệ sự chết sống của nàng, nhưng phu rất im lìm, nửa ngày không nói một câu trọng điểm khiến Yui rất bức bối.

...

Hai người đều trầm mặc.

Âm u ẩm ướt, tràn ngập mùi tử vong.

Yui ngồi xổm một bên, liếc trộm phu. Thôi, cái sắc mặt này trông cứ như là bị oan ức tử thân ấy.

“Chàng không nói cho ta biết à... Sao ta lại không chết...”

Thôi thôi, mình vẫn hiếu kỳ vấn đề này, cái gì mà chơi trò âm trầm, cho nó bay theo mây đi.

“...”

Phu vẫn giả bộ đang nội hàm.

“Ta cứ tưởng là...” Tưởng là mình bị phu giết chết.

Thái độ của phu rất kỳ quái, lúc đối xử với mình thì có vẻ thay đổi thất thường. Yui hay thích chú ý từng chi tiết nhỏ của phu, vì thế nàng thay đổi cách nói khác.

“Có phải ta đã chết rồi không.”

Sợ đối phương khinh bỉ suy nghĩ của mình, lại bổ thêm một câu.

“Lúc trước gặp được yêu quái tiên sinh, hẳn có nói như thế.”

“...”

Phu vẫn giả bộ nội hàm.

“Nơi này là chỗ mà ban nãy ta ngã xuống? Hiện giờ ta lại chưa chết, có phải ban nãy chàng đã làm gì không?”

Nếu không thì Kikyou đã chết, mình lại không bị gì, quá khả nghi.

—— này, không đúng, sao lại cứ nghĩ mình phải chết chứ!

“Người cho là nhờ cái gì?”

Phu mở miệng, khí thế bức người.

“Ta nghĩ là... là bởi vì chàng thích ta nha.”

Cho nên mới không nỡ để ta chết.

Yui rất thức thời cảm miệng.

“Người muốn chết sao!”

Phu vẫn tức giận.

Yui vừa nói ra từ ‘thích’, hẳn lại phát hiện đáy lòng mình xôn xao.

Asai Yui, trông có vẻ dễ xử lý, nhưng lại khó đối phó hơn Kikyou.

“Chàng đúng là không được tự nhiên mà” (_)

Yui bĩu môi la hét, không buồn nhúc nhích. Nàng biết, phu chỉ mạnh miệng mà thôi, sẽ không thật sự động thủ.

“Được rồi, hiện giờ rảnh rồi thì nên chúc mừng một chút, rơi từ trên cao như vậy mà vẫn không bị gì, phu quân đại nhân mau tới giúp ta chúc mừng đi.”

Yui quyết định bỏ qua đề tài này. Lời nói của yêu quái tiên sinh cũng không phải là hoàn toàn chính xác, nói không chừng, nàng vẫn có thể sống đến một trăm tuổi cơ.

Cả người cứng ngắc, Yui vươn vai mạnh một cái.

“Để chúc mừng, ta muốn ăn nhiều điểm tâm ngọt và bánh mì lớn.”

“Bánh mì lớn...?”

Phu rất muốn nghi ngờ thường thức của đối phương.

“Bụng ta đang rỗng, chàng thì biết cái gì.”

Yui tức giận nói.

“So với chuyện này, người không thấy là rời đi nơi này tốt hơn sao?”

Phu lại trở lại bình thường. Asai Yui luôn suy nghĩ ngu xuẩn, hẳn không tất yếu phải so đo nhiều với người như vậy.

“Này... Phu quân đại nhân có biện pháp gì không? Vách núi cao như vậy, phu quân đại nhân không đủ cao, cũng không trèo lên được phải không?”

Yui tiếc nuối nói.

So với yêu quái thành thị tiên sinh, phu vừa thấp vừa xấu vừa dọa người.

“Trèo?”

Ngữ điệu của phu lại cao lên không ít.

“Phải đi lên như thế nào đây?”

Yui hồn nhiên bất giác không nhận ra tên bên cạnh đang tức giận, tiếp tục lảm bảm.

“Phu quân đại nhân có biết bay không?”

“... không.”

Việc lên mặt đất dễ như trở bàn tay, nhưng mà phu lại không muốn làm theo ý Yui.

“Ngay cả bay cũng không biết, phu quân đại nhân sống trong bầy yêu quái thế nào thế?”

Yui lắc đầu, ghét bỏ.

“...”

Phu không muốn nói chuyện với Yui.

“Nhưng hiện giờ ta rất đói bụng...”

Yui bỗng nhiên dùng đôi mắt trông mong nhìn về phía phu, ánh mắt nóng rực.

“...”

“Ta đói bụng...”

Mắt đã gần như thiêu đốt.

“Ta đâu cần ăn.”

Rốt cuộc mình đang làm cái gì thế? Một đàn bà ngu xuẩn như vậy, vì cái gì còn phải bận tâm? Động thủ bóp chết đi cho xong.

“Hay là, thái các loại chân trên người phu quân đại nhân đem nướng ăn được không?”

Yui nhìn phu từ trên xuống dưới, cuối cùng lắc đầu, vừa mở miệng là mang giọng điệu ‘miễn cưỡng duyệt’.

“Các loại chân...”

Phu rất cục hiểu được ý Yui, mặt đen lại.

“Asai Yui!!”

“Rồi rồi, đùa thôi mà.”

Yui ngượng ngùng nói, cả người rụt rụt ra sau.

Spoi:

“Phu quân đại nhân, ta thật sự đói bụng... Mình về đi...”

Đói bụng quá... Rất muốn sống một cuộc sống ăn no ngủ ngon...

“Câm miệng.”

“Không lẽ chàng... Chàng không dám thừa nhận mình thích bản công chúa chứ gì!”

“Sao ta có thể thích người!”

“Sao lại không thích chứ! Ta thích chàng như thế, chàng thích ta một chút cũng đâu có hại gì.”

24. Chương 24: Phu Của Ta Và Mẫn Cảm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

Tojikachan: Ta đã edit xong bộ “Mặc Diên” nên thứ 6 hàng tuần từ giờ trở đi sẽ post truyện “Phu rất yếu ớt” này nhé ^^

===< chàng=“” sống=“” kém=“” quá,=“” bề=“” ngoài=“” còn=“” xấu=“” như=“” vậy=“”>

Phu không để ý đến Yui ngốc xuẩn nữa, biết đầu óc của đối phương không tốt lắm, rồi rầm lâu nói không chừng sẽ lây bệnh sang mình. Cuối cùng, phu tìm một góc, dựa vào rồi ngồi xuống.

Trông hẳn có vẻ không lo lắng gì đến tình cảnh, giống như có thể dễ dàng thích ứng được, nhưng Yui hơi sốt ruột.

Cứ thế này liệu có ổn không? Phu ở đây, lãng phí thời gian không đi ra về âm trầm làm chuyện xấu, như thế thật sự không làm thất vọng sở trường của yêu quái à?

“Phu quân đại nhân?”

Yui thử mở miệng.

Chung quanh rất tối, nàng cơ hồ không nhìn thấy phu đang làm gì. Nếu chỉ có một mình, Yui đã sớm sợ hãi, cũng may phu ở ngay bên cạnh, nên lá gan cũng lớn—— đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phu sẽ không bỗng dưng biến thành bạch tuộc khổng lồ. Cứ nghĩ mà xem, sơn động hắc ám, chướng khí tràn ngập bốn phía, hoàn cảnh tĩnh mịch, nếu mà còn thêm một đồng đội xúc tua khối thịt, thì chắc chắn sẽ bị ám ảnh mất.

“Tối quá... Chàng có thể...” cho chút ánh sáng gì đó.

Yui còn chưa nói hết, đã nhìn thấy một vệt mờ hiện lên, ngay lập tức, trước mặt đột nhiên có ánh sáng.

Điều thấp sử dụng chiêu này khiến phu rất anh tuấn xuất sắc, Yui nghiêng nghiêng đầu, có phu về sau nhóm lửa nấu cơm sẽ rất tiện lợi. Không phải Yui nghĩ nhiều, mà là do quan hệ xã giao của phu trong bầy yêu quái không tốt cho lắm, sau này ở cùng nhau thì khẳng định mình không xuống bếp được, nếu phu cũng không thể làm được món nào... Yui cũng không trông cậy cái tên Kagura kia biết nấu cơm.

Yui nhìn thấy chung quanh rõ ràng, đúng vậy, nơi này chính là một cái sơn động nhỏ cạnh sông chướng khí màu đen mà lúc trước nàng rơi xuống, bởi vì rất nhỏ hẹp, Yui giờ mới phát hiện nếu không phải phu che kín lối ra ngoài, thì mình chỉ cần vài bước là đã rơi vào nước sông.

Thế nghĩa là phu cẩn thận săn sóc?

Theo ánh sáng, Yui nhìn về phía phu, hình như phu không có ý định đi, cũng không giải thích hành động của mình, có lẽ là ngượng ngùng mở miệng. Ở bên nhau lâu, Yui có thể đại khái hiểu được tính tình phu. Đôi khi, bản thân phu cũng không biết hành động của mình làm người ta thấy ấm áp.

“Phu quân đại nhân?”

Phu luôn trầm mặc như thế, cho dù Yui hiểu nhưng cũng không hoàn toàn đoán được rốt cuộc phu muốn làm gì.

Mà phu không đói à? Cũng không buồn ngủ nghỉ ngơi ăn bánh sao?

“...”

Phu trầm mặc.

Mặt ngoài trông phu rất lạnh nhạt nhưng thật ra là đang thất thần?

“Phu quân đại nhân?”

Yui lại mở miệng, cứ im lặng như vậy là thế nào chứ? Đối với thái độ của phu, Yui rất nghi hoặc. Đôi khi, phu sẽ làm Yui kiên định lên, đôi khi, cách làm của phu thoát nhìn rồi rầm như vậy, giống như là đang trốn tránh điều gì đó.

Yui cúi đầu, lông chim bảo vệ mà Kagura đưa đã bị ăn mòn, sơn động này cũng không thể ở lâu. Yui đoán hẳn là phu đã làm gì đó, nếu không thể một người thường như mình đã chết rồi.

Nếu là quan tâm mình, vì sao vẫn không nói lời nào? Câu thông như vậy thật vất vả quá.

“Nói gì đó đi mà.”

“...”

Phu vẫn không phản ứng.

Yui tức giận.

“Naraku!!”

Dứt khoát hô to lên.

“Ai cho người gọi ta như thế?”

Chiêu này rất có hiệu quả, phu không im lặng nữa, lập tức định thần lại. Ánh mắt hắn rất hung ác, nhưng dù vậy cũng không thể che dấu vẻ mặt hắn thoáng giật mình.

Vì sao phải giật mình? Chuyện phu là Naraku chẳng phải đã sớm lộ ra rồi sao? Chẳng lẽ là cảm thấy được mình gọi tên hắn rất đáng sợ? Tự tôn của thân là nam yêu nông thôn bị biến dạng?

“Asai Yui.”

Phu muốn nói gì lại không mở miệng được, như bị nghẹn họng.

“Được rồi được rồi, phu quân đại nhân...”

Trong ngoài không đồng nhất gì cả, chỉ gọi cái tên thôi mà.

“Gọi như vậy được chưa, keo kiệt.”

“Keo kiệt? Ta không phải là...”

Phu biết mình đương nhiên không có ý này, chỉ là dù có giải thích với tên ngu ngốc trước mặt cả ngày cũng vô dụng, liền dứt khoát không nói nhiều.

Hắn chỉ là không quen cảm giác là lạ khi bị người khác gọi tên mình như vậy.

Khác với sự khinh bỉ của Kikyou, khác với sự oán hận của đám Inuyasha, khác với sự lấy lòng hoặc là sợ hãi của đám yêu quái, mà chỉ là vô cùng đơn giản hô ra một từ, hắn liền cảm thấy bối rối...

Không phải phu quân đại nhân, cũng không phải thiếu chủ Hitomi, trực tiếp nhất, chỉ là Naraku mà thôi.

Chỉ là Naraku mà thôi.

Lâu như vậy rồi, muốn giết chết Asai Yui có rất nhiều thời cơ, không, giết chết người này căn bản không cần thời cơ, trực tiếp động thủ là được. Nhưng mà, trôi qua lâu như vậy rồi mà hắn vẫn không làm gì, chỉ ở một bên nhẩn nại các loại ngôn ngữ ngu đần của nàng ta. Sự tồn tại của Hitomi Kagewaki không phải không có uy hiếp đến hắn, dù sao, cái thân thể này hầu như dựa vào hắn ta mà hợp lại hoàn chỉnh... Mình lại bối vì thế mà chần chờ không tiến?

“Phu quân đại nhân, ta thật sự đói bụng quá... Mình về đi...”

Đói bụng quá... Rất muốn sống một cuộc sống ăn no ngủ ngon...

Phu liếc Yui một cái.

Này này, ánh mắt ghét bỏ kia là sao chứ!

“Chàng có ý gì chứ.”

Có chuyện gì thì cứ nói ra, rốt cuộc phu đang rối rắm cái gì thế?

“Câm miệng.”

Lại bị phu đá kích... Yui cảm thấy tự tôn của mình bị thương.

“Không lẽ chàng... Chàng không dám thừa nhận mình thích bản công chúa chứ gì!”

Yui bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, cho rằng rất có khả năng.

“Sao ta có thể thích người!”

Quả nhiên có phản ứng, phu lập tức nặng lời.

Hắn là yêu quái, sao có thể thích một con người vô dụng. Lá gan của Asai Yui gần đây càng ngày càng lớn.

“Sao lại không thích chứ! Ta thích chàng như thế, chàng thích ta một chút cũng đâu có hại gì.”

Logic của Yui chính là ta thích chàng, ta tốt với chàng, chàng đối xử với ta cũng không tệ, cho nên khẳng định là chàng thích ta. Nàng thật sự không biết sao phu lại biểu hiện ra vẻ chán ghét nàng chứ.

“Có hại?”

Đúng là trẻ con.

“Nói thế nào thì bản công chúa cũng là thực nữ quý tộc, phu quân đại nhân bắt quá chỉ là một lão yêu quái mà thôi, có cái gì mà phải nháo lên.”

Lời này của Yui không có ý chỉ trích phu, chỉ là đơn thuần nói ra suy nghĩ của mình. Nhưng mà, nàng luôn có thể dễ dàng va chạm vào thần kinh mẫn cảm của phu.

“Yêu quái? Đúng vậy, ta từng là bán yêu.”

Ánh mắt phu trầm xuống.

“Dễ dàng nói ra như thế, Asai Yui... Người có biết bán yêu không?”

Yui lắc đầu.

“Bán yêu không phải con người, cũng không phải yêu quái. Đơn giản mà nói, bán yêu bị hai phương xa lánh. Con người luôn rất buồn cười, bài xích ngoại tộc, bọn chúng luôn có rất nhiều thủ đoạn. Đương nhiên, đám yêu quái cũng không có hảo cảm gì với bán yêu. Sống giữa hai phương, vừa không có lực lượng hoàn mỹ của yêu quái, lại luôn mang phần yếu kém của con người, người cho là, làm bán yêu rất đơn giản?”

Cười lạnh.

Bán yêu... Nhện quỷ... Đó là cái gai vĩnh viễn trong đáy lòng Naraku. Từng bị Kikyou vạch trần ra, hiện giờ lại là Asai Yui sao? Nhưng khác với sự tức giận khi bị Kikyou nói, lúc này nghe được Asai Yui cũng nói vậy, phu chỉ cảm thấy đáy lòng bức dọc muốn phá nát thứ gì đó.

“Ta không có ý đó.”

Phu bắt đầu nổi nóng, Yui tỏ vẻ rất bất đắc dĩ. Ban đầu, nàng đã nói là bán yêu cũng không sao cả, phu là yêu quái cũng được, bán yêu cũng được, con người cũng được, đều chỉ là phu mà thôi. Nàng cũng không hoàn toàn hiểu ý nghĩa của bán yêu, có thể nói Yui luôn bị động nhận rất nhiều thứ, cũng lý giải không sâu lắm.

“Chẳng phải người rất thấy mình cao quý sao? Đối với ta, người luôn cảm thấy mình cao hơn một tầng đúng không?”

Phu không phát hiện giọng điệu của mình càng ngày càng kỳ quái.

“Đúng là cao hơn một tầng.”

Phu ào ào bức người ta, Yui nói thẳng, không hề thoái nhượng.

“Quan hệ xã giao của chàng xấu như thế, không có cung điện to để ở, không có lãnh địa cố định và bày thủ hạ cung phụng, bề ngoài còn xấu như vậy nữa...”

Về mặt Yui buồn tủi.

“Có gì đặc biệt hơn người ta chứ?”

“Vậy sao... Thế Asai Yui giỏi nhất là cái gì, khờ dại ngu dốt?”

Quả thật, đây là điểm mạnh của người nào đó.

“Chàng...”

Yui nổi giận.

“Keo kiệt. Ai có ý đó chứ, chàng là mẫn cảm mà thôi.”

“Mẫn cảm?”

Hắn sẽ miễn cảm sao? Hắn muốn cái gì đều có thể lấy được rất nhanh, hắn miễn cảm để ý cái gì chứ?

“Đúng thế, chàng khinh bỉ đối xử với chính mình như vậy, chính là miễn cảm.”

Yui không biết phu có cái gì mà phải rối rắm, thích chẳng phải là chuyện của hai người sao?

“Ta thích chàng như vậy, chàng còn miễn cảm cái gì? Dù sao ta chính là thích chàng, một yêu quái nông... Ách, yêu quái.”

Quá miễn cảm là bởi vì Kikyou sao... Không đúng, ngay cả Kikyou cũng đã bị...

“Người...”

Một câu của Yui khiến tâm tình phu hơi phức tạp. Có một số việc, hắn không định thừa nhận cũng không muốn thừa nhận.

Yui thở dài, bước lên, giữ chặt phu.

Yui không trải qua hơn năm mươi năm cùng phu, nàng không thể chạm đến kí ức âm u ấy. Yui rất đáng tiếc, nhưng dù tiếc nuối, quá khứ cũng chỉ là quá khứ.

“Chàng xem, giống bọn họ nói, có lẽ ta thật sự không sống được bao lâu nữa...”

Yui phát hiện sức khỏe của mình quả thật dần kém đi, nói không chừng đúng là... Ít nhất mẫu thân đại nhân của nàng, cả chị em của bà nữa, không ai là không bạc mệnh.

“... Ta nói rồi, người sẽ không chết.”

Phu trầm mặc một lát, mở miệng.

Về vấn đề này, hắn cũng không xem nhẹ, có thể nói là khi Asai Yui rơi xuống đã chết rồi, nếu không phải... Phu thấy bối rối phức tạp, đủ loại mâu thuẫn về chuyện không giết được Yui còn không thể không lúc nào là chiếu cố mạng nhỏ của nàng, hắn thật sự sắp không khống chế được nữa.

“Thôi, không nói mấy thứ ấy nữa, nói chính sự đi, dù thế nào thì cũng là đại nạn không chết, ngay cả bánh mì lớn cũng không có cái nào à?”

Phu miễn cảm đến mức kì lạ, Yui không tóm chặt vấn đề ấy nữa, ngược lại bắt đầu nháo đối bụng.

“... Không có cái thứ ấy.”

Về mặt âm trầm của phu cuối cùng sụp đổ, có chút đáng yêu.

“Phì!”

Dáng vẻ ghen khuấy của phu làm cho Yui rất muốn cười. Trong trí nhớ hồi ở thành Hitomi, phu ngẫu nhiên cũng sẽ như vậy.

Sớm đã biết phu không hoàn mỹ, có rất nhiều khuyết điểm, vừa keo kiệt lại miễn cảm, còn thâm mến nữ thần năm mươi năm cũng không thể quên được, nhưng Yui chính là thích hắn, thích hắn dịu dàng nhìn mình, thích sự quan tâm sát se đáng yêu ấy, thích hắn luôn che chở cho mình những lúc máu chót.

Kỳ thật phu như vậy cũng là rất đáng yêu, không phải sao?

Nghĩ vậy, trong lòng khẽ động, Yui kiễng mũi chân chân, hướng về phía gương mặt sắp vụn vỡ do đang áp lực chính mình, đặt xuống một cái chạm khẽ ấm áp.

Mùi hương đặc hữu của cô gái, độ ấm mang theo thoáng khấn trương nho nhỏ... Mềm, giống như kẹo đường hồi nhỏ Yui từng ăn.

“Asai Yui người... ngu xuẩn!”

Kinh ngạc một lúc, phu định thân lại lập tức đẩy Yui ra. Hắn đẩy hơi mạnh, Yui lập tức té ngã xuống đất, ngậy ngấn.

Rõ ràng ban nãy vẫn bình thường, Yui thề, lúc vừa chạm đến, phu không hề có chút kháng cự.

“Làm sao vậy chứ?”

Lại là như thế, lần trước cũng như vậy. Mỗi lần mình chủ động tới gần đều bị dùng sức đẩy ra như vậy, hông sẽ đau, tim cũng sẽ đau...

“Chàng còn nói như vậy nữa là ta sẽ rất tức giận.”

“Tức giận?”

Phu cười nhạt.

“Tức giận thì người định làm thế nào?”

“Tức giận thì ta liền đổi ý, về gia tộc làm thành chủ phu nhân.”

Yui vẫn ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, bất động.

“Người thử xem.”

Phu âm ngoan nói.

“Đồ của ta, cho dù là không cần, cũng không cho kẻ khác chạm vào.”

“Chàng dám... Bản công chúa cứ —— ưm!”

Không đợi Yui nói xong, khác với sự mềm nhẹ vừa rồi của Yui, phu cầm Yui nhấc mạnh lên, đổ lên vách cứng của sơn động, thuận thế hôn lạnh lẽo.

Cảm giác áp bách cường thế làm Yui không kịp trở tay. Nàng muốn né tránh, nhưng đối phương ép rất gắt gao, nàng chỉ cử động một chút cũng khó khăn.

Quanh người đều là hơi thở của phu, hai người đụng chạm, thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể rõ ràng của đối phương.

Nhiệt độ của phu luôn lạnh lẽo như vậy, lại thoáng lộ ra điên cuồng.

Dưới ngọn đèn dầu mỏng manh, bóng dáng hai người dần dần hợp làm một... Như là muốn dùng phương thức này làm cho đối phương thần phục, phu càng lúc càng mạnh mẽ. Bên môi có mùi máu, rất đau, rất điên cuồng.

“Chàng... ưm ân...”

Bị đối đãi cường thế bức bách đến mức không chống cự được, Yui chỉ có thể ô ô hai tiếng.

Phu Yếu Ốt trước kia đi đâu rồi, cái tên thô bạo hiện giờ là thế nào chứ?

Yui ở trong lòng phu không ngừng mềm yếu.

“Asai Yui.”

Phu dễ dàng ngăn chặn Yui, buông Yui ra, lấy tay cầm của nàng.

“Hình như ngươi luôn dễ dàng quên, tuy rằng chỉ là bán yêu, nhưng ta vẫn là yêu quái.”

Yêu quái không hề thiện lương, Naraku rất rõ ràng chính hắn là kẻ như thế nào.

Không phải loại hình lý tưởng, càng không thể trở thành lý tưởng của nàng. Có lẽ một ngày nào đó khi nàng bỗng nhiên phát hiện thứ mình muốn không phải là cuộc sống như thế, nàng sẽ trốn, sẽ rời đi, sẽ khinh thường hắn.

Naraku không thể xác định tới lúc đó liệu mình có đủ kiên nhẫn hay không.

“Tránh ra!”

Yui cũng dùng sức đẩy, muốn làm cho hông phu ‘nở hoa’ một lần, đáng tiếc cấp bậc của phu rõ ràng không phải loại phế tài như nàng. Phu thấy Yui không vui, lúc này mới hơi thu liễm một ít.

Yui hờn dỗi.

“Thế mà cũng tức giận.”

Như muốn đùa cợt đối phương, phu chạm vào môi mình... Khá ngây ngô, đúng là trẻ con.

“Đương nhiên tức giận, cho dù chàng là phu quân đại nhân cũng không thể quá đáng.”

Đừng tưởng rằng nàng là người thường thì hẳn có thể kiêu ngạo, yêu quái nông thôn đúng là không có tố chất gì cả!

“Ví dụ như?”

Buồn cười chờ câu tiếp theo.

“Phải làm một phu tốt.”

Yui bĩu môi.

“Phu tốt?”

“Phu tốt chính là không được rồng ta, một chút cũng không được. Đi đâu cũng phải báo rõ, không cho phép mất tích, đi đâu cũng không thể quá ba ngày. Phu tốt phải nghe lời ta, mỗi ngày phải cùng ta ăn cơm còn phải đưa đồ ngọt cho ta nữa. Cũng phải có lễ phép, không thể bỗng dưng chạy đi đâu đó rồi không trở về nhà, không thể nghĩ tới cô gái khác, thậm chí cũng không được. Phải dịu dàng phải săn sóc còn phải biết nuôi gia đình, khi ta không ngủ được thì chàng phải bồi ta, lúc chàng không ngủ được thì phải gọi ta. Phải học cách bao dung, nhìn ra điểm tốt của ta, ta chỉ có hoàn mỹ, chàng phải cho ta thứ tốt nhất... hừ hừ.”

Yui nghĩ nghĩ, tạm thời chỉ có thế, quả nhiên bình thường ít đọc sách nên từ ngữ hơi ít.

“... Khờ dại.”

Hắn bỗng nhiên phát hiện, tên ngu ngốc này chưa bao giờ để ý đến thân phận của hắn, thậm chí không hề kháng cự bán yêu.

Nhận hết ánh mắt của kẻ khác, từ thung lũng bước từng bước lên trên, phu sao có thể hiểu được Yui.

Có lẽ, phương thức đơn giản nhất, mới là sự tồn tại dễ hiểu nhất.

“Rốt cuộc là có làm hay không?!”

Yui hung ác nhìn phu. Bày ra một bộ lãnh diễm cao quý kiểu ‘chàng không làm vậy là ta sẽ không thích chàng’.

“Asai Yui, người cho rằng ta là cái gì?”

Lời nói buồn cười như thế, còn hy vọng xa vời mình hứa hẹn.

“Đương nhiên là phu —— không, phu quân đại nhân.”

Yui trả lời.

“Phu quân đại nhân của người là Hitomi Kagewaki, kẻ đã bị ta nuốt hoàn toàn – thiếu chủ Hitomi Kagewaki của thành Hitomi.”

Phu lên tiếng tàn khốc nhắc nhở.

“Câm miệng! Thiếu chủ sớm đã mất, người mà ta gả là người, đừng mơ quên nợ!”

Yui tức giận, nếu phu không chịu nhận, nàng nhất định sẽ... sẽ nói cho rõ.

“Đừng nói là chàng không hề thích ta một chút nào.”

“Ta không thích người.”

Phu lập tức mở miệng.

“Chàng... Vậy chàng giết ta đi, ngay bây giờ, dù sao ta cũng không sống được lâu nữa.”

Yui không biết nên nói như thế nào, vì thế dứt khoát nói, giọng điệu hơi vô lại.

Phu trầm mặt, hẳn biết, mình không hạ thủ được.

Nếu có thể, hẳn đã sớm mặc kệ Asai Yui chết ở đây...

“Người bắt quá là ỷ vào chuyện ta không giết được người.”

Lời nói của phu hơi ê ẩm, hình như muốn tìm lại mặt mũi.

“Chàng cũng bắt quá là ỷ vào chuyện ta thích chàng.”

Yui cũng rầu rĩ nói.

...

“—— ồ, thì ra người ở đây, Naraku.”

Bỗng nhiên, một giọng nói đáng đánh đòn xuất hiện bên ngoài, đánh vỡ cục diện bế tắc giữa hai người.

Nhiệt độ chung quanh phu bỗng nhiên lạnh lẽo.

“Kagura.”

Nhiều ngày không gặp, mỹ nhân Kagura lắc lắc cây quạt, ánh mắt lóe lóe.

“Không phải tại ta đâu, Hakudoshi cứ đòi gặp người, ta cũng không còn cách nào.”

Không nghĩ tới lại nhìn thấy người quen đang đứng bên cạnh phu.

“Kìa, tiểu công chúa, người vẫn chưa chết à?”

Ánh mắt Kagura khiêu khích, nhưng không mang theo ác ý.

“... Cái gì chứ, Kagura, chẳng phải người cũng chưa chết sao.”

Yui thấy vậy, lập tức xê dịch người ra sau lưng phu.

Spoi:

“Asai Yui...?”

Hakudoshi nhìn về phía Yui, ánh mắt hẳn hoàn toàn trái ngược với bề ngoài trẻ con của hắn, đó là dục vọng trắng trợn không hề có ý che giấu.

Yui thật sự không biết là mình lại bị hắn thích, nhưng mà ánh mắt Hakudoshi thật sự quá nóng.

25. Chương 25: Phu Của Ta Và Tập Kích Ban Đêm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

===< người=“” biết=“” không...=“” naraku=“” diên=“”>

“Hakudoshi.”

Phu nhìn về phía yêu quái nhỏ kia, không nói tiếp. Giữa những người thông minh luôn không cần nhiều ngôn ngữ trao đổi. Hakudoshi là yêu quái giống hắn nhất trong số các phân thân của hắn, hai người giống như đang chiếu gương nhau, ‘đức hạnh’ của đối phương là cái gì, thì mình cũng như thế.

Bởi vì Kagura luôn ở bên tai bôi đen, Hakudoshi ở trong mắt Yui biến thành loại yêu quái cực kỳ xấu xa tiêu cực. Mà nói đến chuyện này, Hakudoshi trông nho nhỏ mềm yếu, khéo miệng thoáng nhắc lên thật sự rất đáng yêu.

“Ta không nhân nhả quấy rầy ngươi, nhưng đứa trẻ kia... đúng là khiến ta thấy bất ngờ.”

Hakudoshi liếc Yui một cái, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng dời ánh mắt tìm tòi nghiên cứu sang phu. Hakudoshi luôn luôn tự kiêu vào năng lực của mình, cho dù là nói chuyện với phu cũng không khách khí bao nhiêu.

So với hẳn, Kagura lúc này ít mở miệng, lui ra sau vài bước, rõ ràng là muốn cách xa mấy người trước mặt.

“Nhìn ta làm gì, tiểu yêu quái?”

Ánh mắt của Hakudoshi rất đáng đánh đòn, thái độ vô lễ này làm người ta rất muốn xông lên đập một cái.

Được rồi, Yui nghĩ, chỉ là nghĩ mà thôi.

Bởi vì Naraku và Hakudoshi quá giống nhau, Yui phát giác mình hiện giờ không muốn gặp Hakudoshi, nhất là không thích hẳn lạnh như băng, ánh mắt hẳn giống như đang nhìn thứ cái gì thấp kém vậy. Ánh mắt như thế khiến nàng nghĩ một lúc nào đó phu sẽ đối xử lạnh nhạt với mình, tim Yui lập tức co lại.

“Asai Yui...?”

Hakudoshi nhìn về phía Yui, ánh mắt hẳn hoàn toàn trái ngược với bề ngoài trẻ con của hẳn, đó là dực vọng trắng trợn không hề có ý che giấu.

Yui thật sự không biết là mình lại bị hẳn thích, nhưng mà ánh mắt Hakudoshi thật sự quá nóng.

Như là đã nhận ra chuyện gì đó không tốt, Yui rụt rụt về phía phu.

“Cái gì cái gì chứ, đừng vô duyên vô cớ...”

“Câm miệng.”

Không biết là phu nói ai. Hẳn kéo mỡ công chúa đang định tới gần sau lưng hẳn, lạnh như băng trừng nàng mấy lần.

Quay đầu lại.

“Hakudoshi, ngươi không được quên...”

A, đây mới là giọng phu, không cần phải nói hết cũng có thể đã kích người ta.

“Ta đương nhiên biết.”

Hakudoshi thờ ơ nâng mắt lên, lơ đi lời cảnh cáo của đối phương.

Đây là cái gì và cái gì thế OTL

Yui phát hiện mình đứng bên cạnh cả buổi nhưng mà hoàn toàn không hiểu hai người đang nói cái gì.

Không đúng, nàng nghe hiểu hết! Nàng thông minh mà!

Không khí giữa hai người lạ lẫm, ‘thâm tình’ nhìn nhau một lúc, Yui quả thật không có gì để làm. Liếc người nào đó đang đứng xa phe phẩy cây quạt hóng mát, vì thế Yui lựa chọn nhìn sắc mặt phu, cũng buồn bực.

...

“Được rồi được rồi, đi về thôi, chạy suốt một ngày mà không thấy mệt hay sao.”

Cuối cùng vẫn là Kagura đánh vỡ trầm mặc. Lấy lông chim cài trên đầu xuống, nhẹ nhàng vung lên, bắt màn bay đi.

Kagura vừa đi, Hakudoshi cũng thấy không có gì thú vị cả, phát tay một cái, một con ngựa toàn thân bốc lửa bỗng hiện ra, cũng bay đi.

Còn lại Yui và phu.

“Ta thật sự đói bụng.”

Cả một buổi lý do làm nũng đủ kiểu, cuối cùng, Yui phát hiện mình vẫn bại bởi sự thật.

**

Thì ra phu biết bay.

Lúc bị xốc lên nhét vào trong lòng phu, Yui phát hiện vừa rồi mình bị đùa giỡn.

“Thì ra chàng...”

Lời muốn nói ra nhưng sau khi bị phu liếc mắt một cái, lập tức nuốt trở lại.

“...”

Phu rất trầm mặc, hẩn nhứ lại mày, hình như đang suy nghĩ cái gì.

“... Cái này, chúng ta đang đi đâu thế?”

Câu này chắc là hỏi được.

“Chỗ ở.”

Phu mở miệng! Không nghĩ tới phu lại mở miệng!

Nhưng mà, nơi phu ở... Sẽ không là sơn động lòng đất gì đó đấy chứ! Tối như mực, nhìn không thấy đáy, nói không chừng còn có dây nhện và bạch tuộc bò tới bò lui!

Kỳ thật Yui đã suy nghĩ nhiều, ổ mới của phu tốt hơn nàng nghĩ rất nhiều, không phải sơn động nào đó ở vùng đất hoang vu, cũng không phải lòng đất u ám đầy côn trùng, nhìn qua cực kỳ bình thường.

Chính là một tòa thành trì, chỉ là nhỏ hơn nhiều so với thành từng ở trước kia.

Trong tòa thành to lớn có rất ít con người, đều là vẻ mặt vô cảm, thờ ơ, trông càng giống như là con rối hoặc là thức thần. Xem ra bọn họ bị coi làm tôi tớ nên bị lưu lại đây. Yui cực kỳ vui vẻ, cuối cùng cũng không cần phải tự mình nấu cơm nữa, hạnh phúc quá.

Phu vừa đến nơi đã định bỏ lại Yui.

Yui mặc kệ, bám chặt lấy phu, không chịu buông.

“Bỏ ra.”

Phu nhìn thấy hành động của Yui, ghét bỏ hất Yui ra. Hẩn còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, ví dụ như... vài ‘nhân vật’ nhỏ bé không cam lòng.

“Không.”

Yui lắc đầu.

“Trừ khi chàng nói cho ta biết chàng định đi làm gì.”

Yui lại bám chặt lấy.

Phu hay thích bỗng dưng bỏ lại nàng đi đâu đó, tuy rằng cuối cùng vẫn sẽ xuất hiện, nhưng Yui vẫn không muốn thế.

Rõ ràng không chán ghét mình mà, không thể dành nhiều thời gian ở cạnh mình sao?

“Giết người.”

Phu không cần nghĩ đã nói ra danh từ kinh khủng ấy.

“Này... có cần phải trực tiếp đến thế không...”

Yui nhất thời bị nghẹn họng.

“Chàng gạt ta chứ gì, hừ hừ.”

Hoảng sợ vì thái độ của phu, nhưng nghĩ lại thì hình như phu thật sự chưa tự mình động thủ giết người nào. Khẳng định là lấy cớ để bỏ lại mình, ừ đúng.

“Ta muốn đi ta muốn đi.”

Kỳ thật, ý định đi vậy xem người ta bị giết, đúng là khá trọng khẩu vị.

“Asai Yui... Bánh...”

Phu nhẹ nhàng nói ra một từ, giọng nói rất nhỏ rất nhỏ, Yui cơ hồ không nghe rõ.

“Cái gì?”

Hình như nghe thấy có từ ngữ gì đó hấp dẫn.

“Câm miệng.”

Quả nhiên phu vẫn tức giận. Mà phu cứ vừa nói xong là tức giận, không phiền lụy à?

“Là bánh mì nướng?”

Yui nhanh chóng làm cái đầu nhỏ của mình hoạt động.

Ý là có bánh mì nướng để ăn nên đừng đi theo ta?

Lối suy nghĩ của phu rất kỳ lạ, sau khi phát hiện điều này... Phì ha ha ha ha, phu đúng là đáng yêu quá đi mất. Phì ha ha ha ha...

“Ta bảo người câm miệng.”

Lần này phu thật sự tức giận.

“Được rồi được rồi.”

Biết phu thật sự bất mãn, Yui xoay người bỏ chạy, còn cực kỳ không thực nữ nhảy nhót, trông có vẻ tâm tình không tồi.

Phu nhìn thấy Yui rời đi, hình như nhẹ nhàng thở ra, không lộ ra dáng vẻ trào phúng cao cao tại thượng.

“Ta về phòng trước—— á!”

Chạy ra vài bước, Yui bỗng nhiên quay đầu lại đặc ý phát tay với phu, nhưng do quay lại nhanh quá nên không đứng vững, vui quá hóa buồn.

Tốc độ của phu rất nhanh, lập tức đỡ lấy người nào đó không an phận.

“Rốt cuộc người ngu xuẩn đến mức nào thế.”

“Ta nào có...”

Yui nâng mắt lên, đúng lúc nhìn vào mắt phu.

Trong đôi mắt màu đỏ kia, chỉ in lại mình nàng.

Yui bỗng nhiên đỏ mặt. Aiz aiz, tuy các phương diện của phu đều cực kỳ kém cỏi, cũng may khuôn mặt không tồi, tính tình cũng dịu dàng, rất nhiều lúc trông cũng khác thành thật ngoan ngoãn.

Ngẫu nhiên lại có cảm giác được người ta chỉ nhìn một mình mình, thật hạnh phúc.

Trong lòng khẽ động, Yui lập tức chụt một cái lên.

“Asai Yui...”

Phu cảm thấy nóng nảy khi thấy Yui gần đây bỗng dưng nhiệt tình.

“Đồ ngốc.”

Không nhẹ không nặng đập phu một cái, Yui lập tức chạy mất.

**

Yui rất cao hứng, phu lằm lằm không nói gì cũng không hỏi gì, nhưng nàng vẫn được hầu hạ thỏa đáng, đi chưa được mấy bước là có người hầu đến dẫn đường cho nàng, trên đường đi còn rất ân cần.

Tuy rằng thay đổi nơi ở mới, nhưng phương hướng phòng mình được bố trí cũng không khác gì tòa thành cũ.

Tắm rửa thay quần áo, mỹ thực ngọt ngào, ở đây lại có người dâng lên hầu hạ.

“Hạnh phúc quá...”

Buổi tối nằm ở trên giường, Yui hạnh phúc lăn qua lăn lại, trên gương mặt ngày càng mập ra là nụ cười ngây ngô.

Đoán là buổi tối phu sẽ không đến thăm mình, nhưng Yui cũng không nóng nảy. Tính tình phu vốn là như thế, vừa keo kiệt lại mẫn cảm, nàng còn lâu mới mong chờ hắn chủ động buổi tối cùng mình ngắm sao ngắm trăng đầu.

Ôm gối ôm mềm mại, Yui mơ mơ màng màng, ngủ mất...

“Yui-chan, chúng ta cùng nhau chơi đi.”

Trong sương mù màu trắng, cậu bé mặc ki-mô-nô màu xanh đáng thương nhìn mình.

“Sao ngươi lại tới nữa thế.”

“Ta... Ta ngày mai sẽ phải đi rồi, ta muốn...”

Đôi mắt của cậu bé rất đẹp, nhưng lại là màu đen, không phải là màu đỏ làm người ta sa vào.

Màu đỏ? Sao mình lại nghĩ đến cái này?

“Ta còn lâu mới thích chơi với ngươi.”

Không có hứng thú gì, trực tiếp cự tuyệt.

“Yui-chan...”

Tiếng nói của cậu bé càng ngày càng nhỏ.

“Ta hy vọng...”

Yui bỗng nhiên tỉnh dậy.

Vừa rồi là mơ?

Có chút mơ mơ màng màng, nàng phát hiện lòng bàn tay mình ướt đầm, sau đó lại quên mất vừa rồi mình mơ thấy gì.

Tầm mắt Yui dần dần rõ ràng lên... Vừa mới tỉnh táo lại, nàng lại càng muốn thét chói tai.

Cách mình không xa, không, phía trên thân mình, có một người bỗng dưng xuất hiện.

Hơn nửa đêm, kẻ này nằm úp sấp lên mình, trong bóng đêm còn có thể nhìn thấy đôi mắt sáng rọi khác thường.

Yêu quái?!

Yui muốn hét to, lại bị đối phương dùng thứ gì đó thô bạo nhét vào miệng, ngay lập tức, Yui phát hiện tay chân mình cũng bị hung ác đè chặt, không thể động đậy.

Ánh trăng chiếu vào phòng.

Dưới ánh trăng, Yui rốt cục thấy rõ người trước mặt.

Hakudoshi?!

Cái tên này buổi tối không ngủ được chạy đến phòng mình là muốn làm cái gì? Tập kích ban đêm sao?

Huhu, không muốn buổi tối cùng kẻ như vậy ngắm sao ngắm trăng đầu!

“Ngươi thật đúng là làm người ta không bớt lo nổi.”

Hakudoshi nhìn thấy Yui sợ hãi, hình như rất vừa lòng.

“Nhưng cũng rất thú vị.”

Ngón tay lạnh như băng sờ sờ mặt Yui, hắn buồn cười hừm một cái.

Yui không hiểu Hakudoshi có ý gì, chỉ cảm thấy hắn là hắn không có ý tốt.

Phu đâu, phu đang ở đâu.

Tiểu yêu quái không có nhân phẩm kia, huhu, bây giờ rốt cuộc muốn làm gì chứ.

“Muốn làm gì à, người sẽ biết nhanh thôi.”

Liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của Yui, lập tức, Hakudoshi biến sắc. Yui nghĩ tên này sẽ giết mình, nhưng nàng hoàn toàn không ngờ là Hakudoshi không làm động tác gì hại nàng, mà chỉ vươn tay đặt lên chỗ ngực mình.

Chỗ ngực mình!!!!

Bàn tay lạnh lẽo chạm vào chỗ mẫn cảm, Yui trì độn ngây ra, mãi mới định thần lại, nàng vừa thẹn vừa giận.

“Khụ —— đồ chết tiệt!!”

Nhất thời kích động, ngay cả thứ bị nhét vào miệng cũng bị phun ra.

Trông Hakudoshi có vẻ rất mất kiên nhẫn, cầm lấy thứ trên mặt đất nhét lại vào miệng Yui.

Lúc này, hắn cơ hồ đặt cả người lên Yui, sau đó roẹt một cái, kimono của Yui bị xé rách rất to, lần này, toàn bộ nơi kiều diễm ở ngực Yui đều bại lộ dưới ánh trăng sáng...

“Ồ, không nghĩ tới lại đẹp hơn ta nghĩ.”

Lời này của Hakudoshi làm Yui cực kỳ muốn giết người!

Đồ yêu quái chết tiệt, đừng để bị nàng bắt được, bằng không, nàng nhất định sẽ băm hắn cho Hà Đồng ăn!!

Sờ đi đâu thế... Mau chặt đứt tay ngay... yêu quái chết tiệt...

Hakudoshi sờ soạng ngực Yui một lúc, thẳng đến khi... Yui cảm thấy ngực cứng lại, ngay cả hô hấp cũng bị như chặn lại, ngay lập tức, Hakudoshi bỗng dừng lại.

“A... Quả nhiên là thế...”

Tốt lắm, quả nhiên y như hắn đoán.

Yui khó hiểu, Hakudoshi nhìn thấy gì, biết cái gì.

Hắn cười cái gì?

Phát dục kém là có thể làm như trò cười sao?!

“Nghĩ hoặc ta cười cái gì à?”

Như là nhìn thấu suy nghĩ của Yui. Hakudoshi vui vẻ đùa cợt.

“Người biết không... Naraku điên rồi.”

Trong ánh mắt Hakudoshi có thứ gì đó mà Yui không hình dung ra được, nhất thời, nàng hoàn toàn không nhìn ra đó là tốt hay xấu.

“Không, hắn vốn là người điên.”

Chậm rãi vén lại áo cho Yui, lúc này, Hakudoshi mới nhìn Yui.

Rất nhẹ nhàng, hắn vuốt ve má Yui, nhưng càng lúc càng mạnh.

“Người không trốn thoát được, có lẽ cũng là một loại bất hạnh.”

Yui vẫn khó hiểu.

Nàng không rõ vì sao Hakudoshi lại lộ ra biểu cảm như vậy.

Vừa khinh bỉ, vừa thương hại.

Ừm... tay hắn rất mạnh, má đau quá...

“—— Hakudoshi, buông nàng ta ra.”

Trong tình thế không quá bình thường này, phu quả nhiên xuất hiện.

Spoi:

“Nè, thích nhất chàng.”

Yui vui vẻ tươi cười.

“Thích ta...?”

“Đúng vậy, rất thích rất thích. Naraku, chàng thích ta không?”

“...”

26. Chương 26: Phu Của Ta Và Thằng Thẩn

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

===< hân=“” đáng=“” khinh=“” sờ=“” ngược=“”>

Hakudoshi buông Yui ra, chuyển mắt, hân vô cảm mở miệng.

“Ta biết ngươi sẽ đến, không sao cả, chuyện mà ta muốn xác định đã được xác định rồi.”

Tiểu yêu quái nhếch miệng cười âm ngoan, kiểu cười không hợp tuổi.

“Ta không hề làm gì cả.”

“Vậy sao...”

Phu thông dong, hai mắt cơ hồ không dừng lại ở đối phương vài giây, càng không có hứng thú gì với lời nói của hân.

Hân nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, vô số tứ chi cùng xúc tua vươn ra từ phía sau phu, chỉ trong nháy mắt, hầu hết vật dơ bẩn tụ tập lại xông về phía Hakudoshi.

Hakudoshi vươn tay ra, ánh sáng lóe lên, một thanh kiếm dài sắc bén lập tức xuất hiện ở trên tay hân.

Hơi vung lên một cái, hàng vạn hàng nghìn thứ ghê tởm kia lập tức tóe ra bốn phía, rơi xuống khắp phòng.

Mùi thịt mục nát tràn ngập cả phòng.

Phu thấy vậy, cũng không có phản ứng gì, hân vốn chỉ là muốn cảnh cáo thôi, cơ hồ không sự dụng chút sức lực nào. Hakudoshi là phân thân hoàn mỹ nhất của hân, năng lực không kém, điểm ấy hân nắm chắc.

“Ừm...”

Hakudoshi do ngăn trở phu công kích nên đã bỏ áp chế Yui, Yui được giải thoát, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, lập tức chạy về phía phu.

Yui không nói gì, chỉ run nhè nhẹ.

Không phải sợ hãi, mà là tức giận.

Không biết có phải là dự đoán được như vậy hay không, phu có vẻ không cự tuyệt Yui, ngược lại là khi Yui tới gần, vẻ mặt tức giận của nàng làm khí thế của phu lại lạnh hơn.

“Naraku, người trở nên yếu đuối rồi, đến mức không chịu nổi một kích.”

Hakudoshi đột nhiên nhảy lên, mũi kiếm bén nhọn trong tay đúng lúc chĩa vào đầu Yui.

Yui vừa quay đầu lại liền thấy Hakudoshi đầy sát khí, lập tức trốn vào sau lưng phu.

Tiếng thít bị cắt phăng vang lên, sau đó là tiếng vật nặng rơi mạnh xuống đất, không ngoài ý muốn, mấy cái xúc tua của phu chặn công kích của Hakudoshi.

Phu dường như tuyệt không đau lòng xúc tua của mình, mà bên kia, Hakudoshi thờ ơ buông tay.

“Người che chở ả đến thế à.”

Naraku đã dần mất đi dã tâm, bắt đầu trở nên giống một con người.

Cho nên, thay thế được Naraku, thậm chí vượt qua Naraku, là chuyện sớm hay muộn.

“...”

Phu không nói gì.

“Câm miệng, đồ yêu quái đáng khinh kia! Người có lập trường gì mà nói thế!”

Phu hoàn toàn miễn dịch với các loại khiêu khích của Hakudoshi, vẫn âm trầm, nhưng Yui thì mất hứng.

“Người làm cái gì.”

Phu chuyển mắt.

Rất kỳ quái, rõ ràng hỏi Hakudoshi, nhưng phu lại nghiêm túc nhìn Yui, thấy Yui chột dạ. Mà vì sao mình phải chột dạ chứ? Khi bị tên kia sờ ngực, nàng cũng đâu có tự nguyện, sao thái độ của phu kỳ quái như thế, chẳng lẽ đây là cảm giác bị bắt gian tại trận?

“Ta sao... Chỉ là...”

Hakudoshi liếc ngực Yui, khiêu khích cười xấu xa, hình như là cố ý nói mờ ám.

“Thấy được thứ không nên nhìn thôi.”

“Người...”

Yui tức giận, dù giá trị vũ lực chênh lệch như thế nào, nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bị người ta nhục nhã như thế bao giờ. Nhưng lời nói của phu chặn lại suy nghĩ đang sôi sục của nàng.

“Người có thể đi rồi, đi đâu cũng được, tùy.”

Quả thật là phu đã nói như vậy, nhưng Yui không rõ tại sao.

Hakudoshi lại hiểu, vẻ mặt của hắn kiểu ‘quả nhiên’.

“Naraku, người thật vô dụng.”

Hắn khinh thường hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại, cứ thế biến mất.

“Phu quân?”

Yui kéo kéo tay áo phu. Hakudoshi ăn nói như vậy làm nàng cảm thấy rất quá đáng, phu lại không thấy gì sao? Phu không mở miệng trầm mặc như vậy là bởi vì bị đá kích đến mức không lời nào để nói?

Ánh mắt Phu im lặng hạ xuống ngực Yui, Yui lại đỏ mặt.

“Chàng nhìn cái gì thế!”

Luống cuống quá, Yui lập tức vung tay đập phu.

Phu bắt lấy tay Yui.

“Asai Yui, chớ chọc phiền toái.”

Ngữ khí này rõ ràng là đang nói rằng ‘người thật vô dụng chỉ biết gây chuyện’...

“Hắn sờ ta...”

Giọng nói nhỏ đi nhiều, không chỉ xấu hổ, Yui còn cảm thấy mình thật uất ức.

“Cái gì?”

Có vẻ như phu vẫn chưa hiểu gì.

“Ta nói hắn sờ ta! Hắn đáng khinh sờ ngực ta!!”

Yui bỗng nhiên lớn tiếng.

Phu liếc Yui một cái, lạ là không dă kích nàng, ngược lại... vươn tay sờ sờ đầu Yui.

——về ‘người đừng nháo nữa’ là thế nào chứ! Là an ủi vuốt lông phải không? Không cần, một chút cũng không thấy được an ủi gì cả.

“Quay về đi ngủ đi.”

Cả buổi tối bị quấy nhiễu như vậy, cả người đều không có tinh thần gì, phu liếc đôi mắt hơi thâm quầng của Yui một cái, không định nói gì thêm, hắn đã định đi khỏi.

“Lỡ tên yêu quái đáng khinh kia lại tới nữa thì làm sao bây giờ?”

Yui bĩu môi, túm chặt phu không chịu buông ra.

“Sẽ không.”

Nhận thấy được mùi của Hakudoshi rời khỏi khu phòng của Yui, phu không giải thích nhiều.

“Ai biết chắc được, cho nên theo ta ngủ đi, phu quân.”

Yui rất biết cách bám lấy phu.

**

Vì thế cuối cùng hai người vẫn ở lại phòng.

Yui chết sống không cho phu đi, cuối cùng thấy phiền quá, phu không hừ lạnh chạy trốn. Yui cảm thấy rất sung sướng vì được cùng người mình thích ở cạnh nhau, cho dù đối phương vẫn mất tự nhiên, cho dù một tên ở trên giường quay cuồng rất vui vẻ, một tên banh mặt ngồi cạnh, chỉ cần ở cạnh nhau là cảm thấy thỏa mãn đến tận đáy lòng.

“Không ngủ được, làm sao bây giờ...”

Yui lẩn đến bên cạnh phu, đôi mắt trông mong nhìn hắn. Hơn nửa đêm bị đánh thức, lại trải qua một đồng chuyện khiến Yui hơi hưng phấn.

“Phu quân tới kể truyện trước khi ngủ cho ta đi.”

“Không.”

Phu là yêu quái, không có thơ ấu gì.

“Kể đi kể đi.”

Yui lẩn lộn.

“Không biết.”

Phu rất lạnh nhạt.

“Kể đi mà ~ ”

Yui không thuận theo.

“Câm miệng.”

Phu vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Đau lòng quá...”

Yui yên lặng hất đầu.

“Nếu không có chuyện trước khi ngủ... Không phải chuyện tình yêu thì kể quá trình phấn đấu trong cuộc sống của phu quân vậy... Được rồi, nếu phu quân đáng thương như vậy, ta đây kể cho chàng nghe một chuyện đi.”

“Câm miệng.”

“Ta biết chàng sẽ nghe mà.”

Yui hoàn toàn lơ đi lời nói của phu.

“Ngày xưa ngày xưa có một cô công chúa xinh đẹp nhất dịu dàng nhất, có một ngày, nàng ấy xuất giá, từ đó về sau sống một cuộc sống hạnh phúc.”

Yui nhìn phu, đôi mắt to lóe sáng lên.

“Kể xong.”

“ ... ”

Ánh mắt phu tuyệt đối là đang nhìn tiểu quái thú!

“Được rồi mà, tại chàng đâu có chịu kể.”

Biết rõ mình bị ghét bỏ, Yui hất đầu đi.

“Ta là yêu quái, sao có thể...”

Thấy Yui như vậy, phu muốn nói điều gì đó để nàng đừng khó chịu như vậy.

“Được rồi được rồi, ta biết chàng là yêu quái.”

Yui bò đến trước mặt phu, nằm úp sấp lên gối phu, ngẩng đầu.

Phu có vẻ như đang chờ Yui nói tiếp, trong nháy mắt, phu lại khá nghiêm túc nhìn về phía nàng.

Yui thích vẻ mặt phu nhìn mình, trong đôi mắt chỉ có mình nàng, còn nghiêm cẩn nữa... Trái tim bỗng nhiên ấm lên.

“Quả nhiên ta thích chàng nhất!”

Trong lòng rung động, Yui đè thật mạnh lên người phu.

“Asai Yui...”

Vì đề phòng tiểu quái thú bị thương, phu không né tránh, kỳ thật, phu rất muốn đẩy tên ngu ngốc trước mặt ra.

Khó chịu vì bị dồn vào thế yếu, phu giơ bàn tay đến phía sau Yui định kéo nàng ra, nhưng mà, rất lâu rất lâu, tay phu không hề cử động.

Thân thể nho nhỏ, mềm mại, rất ấm áp... không nghĩ tới lại có chút mê hoặc...

“Nè, thích nhất chàng.”

Yui vui vẻ tươi cười.

“Mặc kệ phu quân là thành chủ đại nhân được mọi người quý mến hay là yêu quái nông thôn đi nữa, ta vẫn thích chàng nhất.”

“Thích ta...?”

Tình cảm ‘Thích’ là hoàn toàn khó hiểu. Nhện quỷ đối với Kikyou là ham muốn chiếm hữu, Hitomi Kagewaki đối với Asai Yui là khát vọng. Vậy, còn Naraku?

Có phải hắn cũng sẽ có được một loại tình cảm có thể làm chính hắn cũng không thể hiểu nổi hay không?

“Đúng vậy, rất thích rất thích.”

Yui cho rằng thích một người cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ, thích liền nói ra, không thích liền cự tuyệt, nàng vẫn luôn đơn giản như vậy.

“Rất thích?”

Naraku phát hiện hắn không thể lý giải được thế giới của Asai Yui, nhưng nhiệt độ của cô gái trên người hắn lại rất chân thật, nhưng ít nhất hắn có thể ngẫm hiểu ra được điều gì.

“Chàng thích ta không, phu quân?”

Cô bé Yui mở miệng.

“Không đúng không đúng.”

Như nghĩ đến điều gì, Yui lập tức lắc đầu.

“Naraku, chàng thích ta không?”

“...”

Phủ định là phản ứng đầu tiên mà đầu óc đưa ra, nhưng mà hắn lại không trực tiếp nói ra. Đáy lòng mơ hồ có một câu trả lời khác.

Cảm giác khi ở cạnh tên ngốc này bao lâu nay là cái gì? Lưu luyến, không hạ thủ được, lo lắng, nôn nóng... Những thứ phức tạp đó là cái gì?

Thích, lại là cái gì?

Một kẻ xuất thân từ bán yêu như hắn, mọi tội ác sinh ra từ một tên cướp bóc, bị ảo tưởng của chính mình khinh thường, không ai chấp nhận... hắn như thế mà cũng sẽ có được loại tình cảm ngu xuẩn nhất ấy?

Trong nháy mắt, quả thật hắn nghi hoặc.

Vì cái gì lại có người thích một kẻ như hắn... Không thể tin được, không có khả năng tin tưởng.

“Người người thích chỉ là Hitomi Kagewaki mà thôi.”

“Thứ người thích chính là cái dịu dàng và vẻ ngoài mà ta bắt chước hắn, đó chỉ là sự ảo tưởng của người.”

Hắn cự tuyệt, cự tuyệt thừa nhận, cự tuyệt thẳng thắn.

“Không phải thế, là chàng.”

Có một tuýp người không theo logic bình thường, cũng là tuýp ngu ngốc nhất.

Chỉ một câu như thế, nhưng phu lại không thể phản bác.

Yui rất nghiêm túc, nàng không bao giờ nghĩ nhiều, không hiểu phu rốt cuộc đang rối rắm cái vấn đề gì.

“... Người, sẽ hối hận.”

Fu nhìn xa xăm, không biết đang nghĩ cái gì.

“Thế thì lúc hối hận hãy nói sau.”

Yui nghe xong lập tức trả lời.

“Những lúc như thế này chẳng phải là nên nói sẽ không hối hận sao.”

Phu buồn cười, lúc nói ra câu ấy, bỗng nhiên hần hơi sững sốt. Sao hắn lại nói câu đó, giọng điệu và ngôn ngữ..., Hắn bất giác chờ mong cái gì sao?

“Nếu dễ dàng trả lời như thế thì rõ là chưa suy nghĩ gì rồi.”

Yui khinh thường.

Nếu hối hận, thì đợi về sau rồi nói, nếu hối hận, nàng đã sớm chạy về gia tộc tiếp tục giả ngu rồi. Nàng không đi, không muốn rời khỏi phu, ít nhất hiện giờ nàng không cảm thấy mình có cái gì phải hối hận, cũng không thấy sẽ gặp phải chuyện gì làm mình hối hận.

Nhất thời, phu cảm thấy mình như bị ám chỉ điều gì... Áo giác sao?

**

“Hakudoshi, người muốn đi đâu thế?” Mùi của Hakudoshi bỗng nhiên xuất hiện, Kagura cảnh giác mở to mắt.

Cầm quạt bên cạnh mình, theo bản năng định công kích.

“Kagura, ta nói cho người một việc.”

Hakudoshi khinh thường khi thấy Kagura đề phòng.

“Cái gì?”

Hơn nửa đêm, tên kia muốn làm gì? Kagura hơi dừng lại, tạm ngừng ý định công kích.

“Không phải là người muốn giết chết Naraku sao? Đứa trẻ sơ sinh, nó là mấu chốt.”

Hakudoshi mở miệng nói, cũng không định giải thích tại sao đêm khuya lại bỗng dưng xuất hiện, có lẽ do bản thân yêu quái không quan tâm gì với mấy chuyện lễ tiết.

“Giết Naraku, chúng ta đều không sống được.”

Có ý muốn giết chết Naraku, nhưng không có thực lực và cơ hội. Hakudoshi tuy là phân thân ưu tú nhất của Naraku, nhưng cũng chỉ là một con rối mà thôi.

“Ta và người không giống nhau, tim ta vẫn ở trong ngực ta.”

Hakudoshi châm chọc Kagura.

“Muốn lợi dụng ta?”

Đề nén tức giận xuống, Kagura nói. Sau chuyện ở Bạch Linh sơn, nàng cũng ý thức được trẻ sơ sinh kia là mấu chốt, nhưng điều này cũng không đủ để nói rõ nguyên do tại sao Hakudoshi lại đến đây giữa đêm khuya. Hakudoshi không hề che dấu ý định phản loạn, hắn đang ám chỉ chính hắn muốn thay thế Naraku hoặc là nuốt Naraku? Lợi dụng nàng, hay nói cách khác, lợi dụng đám tử địch của Naraku để tìm được thời cơ?

“Không không, ta đơn thuần chỉ là vì tình nghĩa anh chị em mà thôi.”

Hakudoshi xoay người đi.

“Thật buồn cười.”

Kagura hoàn toàn không có hứng thú.

“Nói tới cùng thì người định bỏ đi ra ngoài phải không, Hakudoshi.”

Kagura mỉm cười, cho dù ngu ngốc đi chăng nữa thì nàng cũng biết, không có khả năng Naraku lại bỏ qua cho kẻ tỏ rõ ý định phản nghịch như Hakudoshi, lưu hắn lại chắc là có ích lợi gì đó.

Hakudoshi mà đi thì có lẽ sẽ không trở lại nữa.

Kagura khát vọng tự do, đồng thời cũng quý trọng sinh mạng của mình. Nàng sẽ không đường hoàng giống như Hakudoshi, nàng chỉ biết nhẫn nại từ từ, chờ đợi thời cơ có lợi nhất.

“Kagura, ta nói thêm cho người một tin tức tốt.”

Trước lúc biến mất, Hakudoshi bỗng nhiên dừng lại.

“Gi?”

Kagura không thấy một kẻ như Hakudoshi lại có chuyện tốt gì.

“Người đánh cược thắng rồi.”

Nói xong, Hakudoshi lên ngựa bay đi.

Kagura giật mình hiểu ra.

Spoi:

“Có tìm toàn bộ thế giới cũng không tìm thấy ai thích hấn như người. Mà phu quân đại nhân của người có như thế với người không?”

“Đừng dẫm vào chân đau của người khác chứ! Kagura ngu ngốc!”

“Nếu muốn xác định thì... Đi đến trước mặt hấn rồi cởi hết quần áo thử xem sao?”

Nhìn bóng lưng Yui đang chạy đi, Kagura bỗng thấy khẩn trương.

—— Cái tên kia, sẽ không làm thật đấy chứ?!!

27. Chương 27: Phu Của Ta Và Tử Vong

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

==< tìm=“” khắp=“” thế=“” giới=“” cũng=“” không=“” thấy=“” kẻ=“” nào=“” thích=“” hấn=“”
giống=“” như=“”>

Một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm Yui trở mình trên giường một cái, một lúc lâu sau mới thò đầu ra khỏi ổ chăn.

Đêm qua khó lắm mới ngủ được, rất sâu. Lâu lắm mới được ngủ yên như thế, cho nên ngày hôm sau Yui dậy rất muộn.

Phu không ở bên cạnh, sờ sờ chăn, hình như có một chút hơi ấm còn dư lại. Không biết khi nào thì phu đi khỏi, động tĩnh rất nhẹ, Yui cũng không biết sáng sớm hấn định đi đâu.

—— làm điểm tâm?

Yui vỗ vỗ mặt, chắc phu không rời hơi ngồi làm chuyện ấy.

Yui đứng dậy, giật giật tay chân càng ngày càng rã rời, mặc quần áo vào.

Gần đây hình như to béo hơn, nếu không thì sao lại cảm thấy cổ sức quá.

Trở lại thành của phu, có hạ nhân hầu hạ, cuối cùng, Yui cũng có thể thay quần áo xinh đẹp, không cần phải mặc một cái nệm một cái. Nhưng mấy ngày nay, Yui đã quen sống một mình, nên không gọi người nào rửa mặt chải đầu cho mình, chỉ búi tóc lên, rồi mặc gấm vóc xinh đẹp.

Đi ra ngoài đi dạo loanh quanh đi.

Bụng Yui hơi đói, muốn tìm phu cùng dùng bữa sáng —— không, bữa trưa đi vậy.

Khu trạch này khá lớn, lần đầu đi dạo, Yui không rõ phương hướng lắm.

Tìm tòi trí nhớ một chút, phòng phụ đại khái là ở chỗ có địa thế cao nhất, Yui nghĩ vậy, liền đi tản bộ về tới phía ấy.

Về điểm dừng chân hiện tại, con mắt của phu kỳ thật không kém, tiện nghi nhưng cũng không quá xa hoa, đáng quý ở chỗ thanh u thanh lịch. Không khí rất tươi mát, phối hợp cảnh trí thiên nhiên cũng tốt hơn nhiều so với thành Hitomi.

Yui khẽ hắt xì một cái.

Kỳ lạ, nơi này hơi lạnh lạnh, nhưng khắp nơi đều có các loại hoa nở rộ, làm người ta không rõ rốt cuộc là thời tiết gì.

Trong đình viện, dưới tàng cây anh đào.

Nữ tử trẻ tuổi mặc Ki-mô-nô ngơ ngác nhìn cây hoa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Từ xa nhìn lại, kimono màu đỏ, anh đào màu trắng, trong tiết trời hoàn toàn không bình thường, hoa anh đào thi nhau nở rộ, đứng dưới tàng cây, không biết rốt cuộc là bị mê hoặc bởi hoa, hay là đang nhớ nhung người nào.

Đó là một bức tranh vẽ rất đẹp, đẹp đến mức có chút xa xỉ.

“Kagura?”

Nếu không nói lời nào, thì Yui thật không nhìn ra Kagura còn có vẻ thương cảm duy mỹ như vậy. Yui cũng không kỳ quái, Kagura vốn là mỹ nhân, hơn nữa khí chất trời sinh, xinh đẹp hương hoa, đôi con ngươi mỹ đến mức làm người ta muốn mù mắt, nếu không phải ngày thường nàng ấy chuyên nói ác độc và bắt nạt, Yui tin mình cũng sẽ rất thích nàng ấy.

Nơi này thật lớn, chỉ có Kagura mà không thấy Kanna đâu, Hakudoshi lại biến đâu mất, Yui cảm thấy khá lạnh lùng.

Nhớ tới lời phu nói tối hôm qua, Yui giật mình.

“Kagura, người có biết Hakudoshi đi đâu không?”

Cái tên chết tiệt ấy, đừng để nàng nhìn thấy lần thứ hai.

“Không biết.”

Bỗng nhiên nhớ tới lời nói lạ lùng của Hakudoshi tối hôm qua... Thu lại dòng suy nghĩ, Kagura quay đầu nhìn lại.

“Tiểu công chúa sáng sớm đã tới tìm ta là vì chuyện này?”

“Không phải...”

Yui nhìn Kagura, thấy nàng ấy như đang bị thương ôm ấp tình cảm, cẩn thận chầm chước tìm từ.

“Người đang... À... nhớ ai à?”

“Vì sao.”

Kagura không phủ nhận.

“Bởi vì người ngơ ngác.”

Yui nói đúng trọng tâm.

“Cái gì chứ, người cho rằng ta là người à.”

Kagura cũng không tức giận, chỉ dùng cây quạt gõ trán Yui.

“Rảnh rồi một cái là ngăn người nhớ nhung phu quân đại nhân của người rồi.”

“Người nói lung tung!”

Yui đỏ mặt. Nàng nào có như thế!

“Ta biết, người chỉ là ngẫu nhiên nhớ mà thôi.”

Kagura phát phát tay, không kiên nhẫn nói.

“Ta tức giận đấy.”

Quyệt miệng.

“Có tìm toàn bộ thế giới cũng không tìm thấy ai thích hấn như người, nếu nữ pháp sư đại nhân kia mà biết, chắc sẽ vui mừng vì người thay nàng ta giải quyết vấn đề đau đầu đấy. Mà phu quân đại nhân của người có như thế với người không?”

Kagura đã thành công vào hình thức chơi đùa sủng vật.

“Đừng dẫm vào chân đau của người khác chứ! Kagura ngu ngốc!”

Quả nhiên Yui tức giận.

“Thôi vậy, thật ra, không phải là người không có hi vọng, đúng không.”

Kagura thờ ơ quay đầu, gõ cây quạt vào lòng bàn tay.

“Người đừng ghen tị, người phu quân thích là ta!”

Yui hất đầu đi, vẻ mặt khinh thường, kỳ thật trong lòng rất khó chịu.

“Rồi rồi.”

Kagura cũng không vạch trần, quả thật, đúng như tiểu công chúa nói, thái độ của Naraku người nọ cũng không phải là không cần. Chỉ là người nọ rất thích che giấu, thích nắm trong tay tất cả, loại cảm tình này nhất định sẽ bị áp chế đi.

Kagura thầm thở dài, thật ra nàng cực kỳ muốn tên Naraku kia bị tiểu công chúa thu phục, đáng tiếc...

“Nếu muốn xác định thì... Đi đến trước mặt hấn rồi cởi hết quần áo thử xem sao?”

Xuất hiện! Chủ ý vớ vẩn!

Yui nghe xong, sửng sốt, sau đó mặt đỏ đến mức sắp nổ tung.

Nhìn bóng lưng Yui đang chạy đi, Kagura bỗng thấy khẩn trương.

—— Cái tên kia, sẽ không làm thật đấy chứ?!!

Nhưng có được dũng khí như vậy thật đúng là... làm cho người ta hâm mộ.

Thích đến mức cổ chấp như vậy, chắc mình không thể có được.

**

“Kagura nói ta cởi sạch quần áo là có thể biết có phải chàng thích ta hay không.”

Như mong muốn, được cùng phu ăn cơm trưa, vừa gầy gầy thức ăn trong đĩa, Yui vừa thở phì phì mở miệng.

“Phụt —— ”

Đang ăn cơm lại nghe thấy Yui nói như vậy, Kagura lập tức phun cơm ra.

Quả nhiên, tiểu công chúa bỗng đứng gọi mình cùng nhau ăn cơm quả nhiên là có vấn đề!

“Cái này à, nói giỡn mà thôi, tiểu công chúa hiểu sai rồi.”

Tiểu công chúa thật sự chỉ đơn thuần thôi? Không hiểu sao nàng cứ cảm thấy như bị ‘gài bẫy’ ấy.

“Hiểu sai là cái gì?”

Yui tiếp tục gầy thức ăn.

“...”

Phu liếc Yui một cái, lại liếc Kagura một cái.

Lạnh lẽo.

“Ta vẫn nên đi trước thì tốt hơn.”

Kagura cảm thấy mình vẫn nên tìm cơ hội chuồn đi thì hơn. Dù sao Naraku chắc cũng không thích mình ở đây gây phiền, nếu muốn sống lâu, Kagura vẫn phải biết thời thế.

Phu rất trầm mặc, Kagura vừa đi, không khí lại lạnh hơn.

Yui rốt cục ăn xong đồ trong đĩa, lúc này mới nhìn quanh.

“Kagura đi rồi?”

Khó trách xung quanh im lặng thế.

“Gần đây ... Kanna đâu?”

“Có việc phải làm.”

Phu không chạm gì đến đồ trước mặt mình, đối với đồ vật của con người, hần thờ ơ không sao cả.

“Hakudoshi đâu?”

Yui tiếp tục hỏi. Cái tên kia sẽ không thật sự chạy mất đấy chứ? Nếu là như thế thì mình trả thù thế nào được.

“Mà, cũng đã đến lúc rồi.”

Phu lẩm bẩm điều gì đó, Yui vừa định hỏi, hần lại mở miệng như giải thích.

“Muốn nhìn không, tên đó... chết.”

“Àn?”

Cái gì và cái gì đấy?

**

Đoàn người Inuyasha đã loanh quanh gần đây rất lâu. Bọn họ không có đầu mối đã mấy ngày nay, mắt thấy Naraku đã thu thập được hơn nửa mảnh ngọc Tứ Hồn, họ rất sốt ruột.

Rốt cuộc sao lại thế này, một đường dấu vết để lại cho thấy Naraku chắc chắn ở đây, sau khi tới nơi, rõ ràng có mùi của Naraku, nhưng lại cũng không thấy chỗ ẩn thân của hần.

Đang lúc hết cách, đột nhiên, một trận nổ mạnh không nhỏ làm bọn họ kinh ngạc, ngay lập tức, từng tảng lớn chướng khí và mùi tương tự của Naraku bay đến từ phía bụi bậm nổ mạnh.

“Hakudoshi.”

Khi đuổi tới nơi, thôn xóm phía sau Hakudoshi lại ngập trong biển lửa.

— tên kia lại đang phá phách cái gì thế?!

Inuyasha vọt lên, tức giận đánh nhau với Hakudoshi.

Chỉ trong nháy mắt, cả một thôn người đã... Inuyasha rất tức giận, không nghĩ nhiều, lập tức liên tục công kích đối phương.

Hakudoshi có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng lại chỉ trong nháy mắt, hần che dấu rất khá.

Sau khi rời khỏi phạm vi thế lực của Naraku, hần cũng làm giống Naraku, không ngừng cướp lấy yêu lực của các yêu quái khác để mạnh lên, phương thức này rất nhanh và trực tiếp, nhưng lại rước lấy không ít phiền toái.

Các thôn xóm xung quanh rất trống trải, không có kẻ phiền toái nào, hần vốn định ở lại đây vài ngày để nghỉ ngơi và hồi phục, không nghĩ tới thôn bỗng hóa thành biển lửa.

Năng lực tương tự với Naraku khiến Hakudoshi có được kết giới cơ hồ không thể phá hủy, Inuyasha công kích như thế nào cũng vô dụng.

Hakudoshi ghét bỏ, không phản kích, chỉ đang suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra.

“Inuyasha cẩn thận!”

Kagome sốt ruột, nhìn thấy Inuyasha bị vây ở hạ phong, chỉ có thể rút cung tiến tìm thời cơ hỗ trợ.

Nhất định phải bắn trúng kết giới mới được...

Mũi tên chỉ hướng Hakudoshi, Kagome âm thầm quyết tâm nhất định phải tìm được thời cơ.

Đột nhiên ——

“Đây là cái gì?”

Cô gái bỗng nhiên sững sốt.

Kagome kinh ngạc nhìn cung tiến của mình, rõ ràng vừa rồi vẫn bình thường, nhưng mà hiện giờ... Trên mũi tên có cái gì đó... đang... tự mình cử động?!

Hakudoshi vẫn thờ ơ, hắn không để ý đến Kagome, nói đến cùng thì hắn vẫn không cho rằng Kagome có năng lực phá tan được kết giới của hắn.

Nhưng mà, chuyện không thể tưởng được lại xảy ra.

Bắn mũi tên mang theo thứ gì đó bám vào bắn về phía Hakudoshi, mũi tên va chạm vào kết giới, chỉ một cái chớp mắt, kết giới vỡ tan!!

Hakudoshi thầm kêu không ổn, đột nhiên, hắn hiểu ra mọi chuyện.

“Naraku!”

Chết tiệt, hắn bị trúng kế!

Khoảnh khắc Yui xuất hiện là lúc Inuyasha vung một kiếm về phía Hakudoshi.

Kết giới bị phá vỡ, tiểu yêu quái không kịp trở tay bị trúng một đòn, vứt bỏ kiếm bên tay phải, bỏ hắn cả một cánh tay và một phần thân thể, loạng choạng vài bước, gắng gượng chống đỡ.

“Á!”

Yui chưa thấy cảnh tượng huyết tinh như vậy bao giờ, không khỏi kêu lên một tiếng.

Nghe thấy âm thanh, ánh mắt Hakudoshi đúng lúc nhìn vào mắt Yui...

Không thể tin nổi là hắn bị lừa!!

Hakudoshi cực kỳ phẫn hận.

Cái thôn kia đó im lặng vì không biết bị gì trò gì, cả một đường mình bị dụ đến đó, rồi đột nhiên cháy khắp... Nguyên nhân tại sao lại quỷ dị như thế là vì... Naraku! Là Naraku lập mưu làm đám Inuyasha phết vật kia giết mình!

Hakudoshi hung hăng nhìn về phía Yui.

Thật không cam lòng, Naraku, người cho là dựa vào tên bán yêu vô dụng kia là có thể diệt trừ ta sao?

Nói đến cùng thì Naraku cũng bất quá chỉ là bán yêu mà thôi.

“Naraku...”

Dùng hết sức lực cuối cùng... Hakudoshi chặt vật đứng dậy.

Cả người chặt vật, hắn đã mất đi sự kiêu ngạo thường ngày, nhưng cặp mắt quỷ dị của hắn làm người ta nhận ra không khí khủng khiếp.

“Người cho là người đã làm được... Nhưng ta sẽ không... cho người...”

Hakudoshi bỗng cười lạnh, hàm hàm hồ hồ, không biết đang nói cái gì.

Phu đứng trước Yui vài bước, hình như muốn động thủ.

Nhưng có một khắc, tốc độ của Hakudoshi nhanh đến mức làm người ta không thể tin nổi, hắn điên cuồng vọt về phía Yui.

“Thật buồn cười.”

Phu khinh thường mở miệng. Rất dễ dàng, vô số xúc tua đâm xuyên qua thân thể Hakudoshi, hắn khựng lại, ánh mắt không thể tin một giây, sau đó, không còn cử động được nữa...

“Phu quân đại —— ưm!”

Nhìn phu đùa cợt, Yui vốn định nói điều gì nhưng bỗng nhiên im bặt.

“Cái kia là ——!”

Cách đó không xa, Kagome hét lên một tiếng, hoảng hốt nhìn Yui.

Hakudoshi đúng là đã chết, nhưng vũ khí của hắn lại tự mình công kích. Naraku không có chú ý tới điểm này, nói cách khác, tất cả mọi người ở nơi này đều bị Hakudoshi cố ý gây chú ý để lừa họ.

“Yui!”

Yui chỉ nhìn thấy phu vội vàng chạy lên ôm lấy mình, sau đó, nàng không còn biết gì nữa...

Âm thanh cuối cùng là ở ngực, tiếng động của cái gì đó vọt ra.

28. Chương 28: Phu Của Ta Và Bán Yêu

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Có cái gì đó vỡ vụn ở ngực, rõ ràng, âm thanh giống như ngọc lưu ly bị nứt ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngực Yui bị nứt ra, phát ra màu tím phấn, ngay lập tức, một tia sáng bay ra.

Cô gái ngã xuống trong ánh sáng nở rộ hoa lệ, nháy mắt đã không còn sinh khí, đối lập với sự hoạt bát sinh động vừa rồi, hiện giờ lại yên lặng quỷ dị.

Nàng im lặng không còn tiếng động, thay đổi quá nhanh, không có đôi câu vài lời lưu lại, làm người ta không thể tin.

Kagome không khỏi vươn tay ra, ánh sáng màu tím phấn kia rơi vào trong tay, nhiệt độ ấm áp, còn mang theo hơi ẩm còn dư lại của trái tim Yui.

Mùi quen thuộc bỗng nhiên phả vào mặt...

“Đây là... cái này là...”

Kagome không khỏi kinh ngạc hô to.

Ngọc Tứ Hồn?!!

Khối ngọc rơi vào trong tay chẳng phải chính là ngọc Tứ Hồn mà bọn họ vẫn tìm sao? Nhưng rõ ràng ngọc Tứ Hồn ở đây, vừa rồi nàng lại không hề phát hiện ra, thậm chí một chút hơi thở cũng không phát hiện?

Thứ này là bị văng ra từ ngực Yui, ở ngực của phu nhân thành chủ Hitomi, vì cái gì lại có ngọc Tứ Hồn? Chẳng lẽ...?!

Kagome nghĩ tới một giả thiết.

“Chắc là giống Kohaku, Naraku giấu ngọc Tứ Hồn trên tay mình vào trái tim thành chủ phu nhân, không biết đã làm gì đó khiến chúng ta không tìm thấy ngọc Tứ Hồn.”

Miroku nghĩ đến khả năng này, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

Naraku lợi dụng Kohaku làm việc cho hắn, cũng là để kiểm chế bọn họ, vậy thì hắn làm thế thành chủ phu nhân là vì nguyên nhân gì?

Nếu phu nhân dựa vào thứ này để sinh tồn, sau khi lấy ra tất nhiên sẽ tử vong, Naraku chắc chắn bọn họ không thể hạ thủ nên mới yên tâm làm thế sao?

“Tôi nghĩ... không phải đâu...”

Kagome bỗng nhiên mở miệng.

Thứ này lây dính đầy máu của phu nhân thành chủ, nhưng mà màu máu này đỏ sậm biến thành màu đen, đây căn bản không giống máu của một người bình thường khỏe mạnh, ngược lại càng giống như là máu đã bị khô cạn rất lâu... Đó là vị trí trái tim, trái tim là nơi sinh động nhất trong con người, vì sao lại thế?

Một suy nghĩ lớn mật nhảy vào trong óc Kagome... Nếu, phu nhân thành chủ ngay từ đầu vốn đã không phải là người bình thường khỏe mạnh thì...

Kagome khó hiểu, ngọc Tứ Hồn trong tay phát ra ánh sáng tinh thuần, rất chói mắt, Kagome ngây người nhìn nó, nhớ tới hình ảnh phu nhân thành chủ mỉm cười trong trời đơn thuần, không khỏi lo lắng.

Kagome nhìn về phía Naraku, người nọ nhìn thấy Yui ngã xuống lại kích động hiem có. Hắn ôm cô gái đã mất đi ý thức, nàng còn có thể nhìn ra hắn vô thức.

Naraku thật sự thích phu nhân thành chủ sao?

Kagome nhìn thấy Naraku như vậy, một tia nghi hoặc nổi lên.

“Asai Yui... Người...”

Phu chạm vào gương mặt dần dần lạnh lẽo của Yui, nhiệt độ quá thấp, hắn đột nhiên rút tay lại.

Sao lại như thế... Không không, không thể nào, kẻ yếu kém như Hakudoshi sao có thể làm tất cả mất không chế được...

Hối hận giống như hải triều đánh úp lại, nhưng hiện giờ, ngoài sự lạnh lẽo ra, hắn không thể bắt được cái gì...

“Asai Yui, sao ngươi dám...”

Hắn nhớ tới ý định ban đầu, chỉ là mang theo nàng chứng minh sự uy hiếp của Hakudoshi không đủ gây cho sợ hãi, đáng tiếc, tới cuối cùng, Hakudoshi lại thừa dịp hắn sơ sẩy để đánh lên.

Là hắn sai lầm rồi?

Hắn khinh địch, khinh thường Hakudoshi. Nhưng mà Hakudoshi vốn là mình, một loại hình thức khác của mình. Hắn có thể trách ai?

Hắn vốn không lo lắng Asai Yui sẽ có một ngày biến mất, vậy hiện tại thì sao, cảm giác nghẹt thở thế này là sao?

**

Nơi này là nơi nàng chưa bao giờ đến.

Yui đứng ở nơi hoang vu, nhìn trước nhìn sau, xác định không có gì cả.

Vừa rồi nàng đang làm gì nhỉ? Nghiêng đầu, đầu óc trống trơn, Yui quyết định tạm thời lờ đi vấn đề khó khăn ấy.

Xung quanh có vẻ không có ai, chỉ có màu xanh biếc, như là đang ở ngọn núi nào đó.

Yui định đi lên vài bước, tìm kiếm xem có vết chân nào không.

Động động, chưa đi được vài bước, dưới chân thật sự có một con đường nhỏ. Không đúng, so với nói đây là đường nhỏ, không bằng nói là đi vài lần dẫm thành đường. Đường núi không dễ đi, Yui chỉ có thể cẩn thận chậm rãi bước.

Cuối đường là một cái sơn động.

Không có ánh sáng, nhưng do đang là ban ngày nên có thể thấy bên trong lơ mờ.

Yui chậm rãi đến gần, thiếu chút nữa bị hù chết.

Trong sơn động có một người đang nằm. Rất xa, Yui có thể ngửi được mùi gay mũi tản mát ra từ người nọ, giống như cái gì đó bị rơi, lại giống như là cái gì đó hư thối.

Người kia, sở dĩ nói là người, là bởi vì có hô hấp, nhưng Yui nhìn ra được mỗi một lần hô hấp, hẳn đều khá cố sức. Hẳn, tạm thời xưng hô là hẳn đi, bởi vì Yui nhìn ra nếu mình mà bị băng bó thành dáng vẻ này... Là nữ thì chắc sẽ đều tuyệt vọng.

Người này... Yui hiểu kỳ đến gần.

Vì sao hẳn lại nằm ở đây? Sơn động vùng núi hoang vu, một người đàn ông xấu xí...

“Kikyou... Kikyou... Nữ nhân...”

Người nọ thì thảo lẩm bẩm điều gì. Tiếng hẳn nói chuyện rất khó nghe, khô khốc như bị vô số cát đá nghiền áp, mà thái độ của hẳn khá quý dị, hình như đang chờ đợi và ảo tưởng điều gì, ngẫu nhiên còn cúi đầu cười, không biết đang vui về cái gì.

“Kikyou?”

Yui nghe được một cái tên quen thuộc, sao người kia lại quen biết Kikyou?

Không đúng, Kikyou đã chết nhiều năm như vậy rồi... Sao người này lại quen biết nàng ấy?

Người nọ không đáp lại Yui, hình như hẳn cũng không chú ý tới Yui đang ở đây.

“Người không nhìn thấy ta... Ấy!”

Yui còn chưa hỏi ra nghi vấn, bỗng nhiên một đồng thứ gì đó liên trào ra từ phía sau... Yui nhìn mà chân mềm oặt.

Đó là một đám yêu quái, rậm rạp, số lượng nhiều đến mức không thể tính toán. Chúng nó lúc nhúc vào với nhau, càng ngày càng nhiều, mập máy bỏ đến, đều vây quanh người đàn ông trong sơn động này, rục rịch.

“Đến đây đi... Ăn hết cơ thể của ta... Sau đó... Thực hiện nguyện vọng của ta...”

Yui nghe thấy người nọ nói như vậy.

Ăn hết thân thể?! Sao mà ‘khẩu vị’ nặng thế!!!!

Nếu như bị ăn sạch, thì chắc sẽ rất đau.

“Giao dịch với yêu quái?!”

Ăn sạch... Yêu quái sẽ thực hiện nguyện vọng cho người kia à?

Yui vừa mới thất thần, lập tức phát hiện nhóm yêu quái thì nhau bổ nhào vào người nọ... Tốc độ này... Yui bị dọa đến mức không ngừng rút ra sau, trốn khỏi cái sơn động ấy, ra bên ngoài hít thở không khí.

Yêu quái bên ngoài vẫn không ngừng chen nhau lao vào trong sơn động, Yui cảm thấy da đầu run lên.

Kikyou... Rốt cuộc người kia là..

A! Yui bỗng nhiên nghĩ tới một điều.

Chẳng lẽ người kia chính là Nhện quỷ?!

Đội không biết bao lâu, Yui cũng không rõ vì sao mình không tính toán rời khỏi nơi này, chỉ tìm một chỗ ngồi ở bên ngoài. Lúc sắp ngủ, có yêu quái hình người chậm rãi đi ra khỏi sơn động.

Yêu quái kia toàn thân cao thấp không ngừng có vật ô uế bám dính trên người rồi chảy xuống, tuy giống người lại không phải hoàn toàn hình người, yêu quái-kun hành động rất không linh hoạt, kéo các loại xúc tua và cái đuôi thật dài, không có mặt, thậm chí ngay cả giới tính cũng không ra nhìn.

“Đó phải..”

Yui chỉ cảm thấy đáp án trong lòng mình được miêu tả sinh động. Nàng chạy đi theo, dù sao đối phương cũng không thấy mình, nàng còn lâu mới thừa nhận là mình nhìn thẳng vào thân trần của hắn.

Yui đi theo yêu quái hình người này, nhìn yêu quái này vẫn tiếp tục đi.

Yêu quái-kun hình như tới rất nhiều nơi, không ngừng ăn, không ngừng cướp bóc, không ngừng tranh đoạt... Có lúc gặp phải yêu quái thiếu chút nữa bị cắn nuốt, cũng có lúc yên lặng ngủ đông không thu hoạch được gì...

Yêu quái-kun cũng không thuận lợi, thường thường thiếu chút nữa bị ăn mất.

Có đôi khi, những yêu quái đó sẽ trào phúng cười nói bán yêu vô dụng yêu quái thấp kém, Yui nhìn thấy sát ý trong hai mắt tinh mịch của yêu quái-kun kia, cuối cùng lại yên lặng.

Hai từ ‘Bán yêu’ này, Yui biết.

Nhớ lần đầu tiên phu nói ra mình là bán yêu, đáy mắt hắn có vẻ phức tạp. Yui lúc đầu lý giải bán yêu chính là yêu quái không dễ sinh sống cho lắm, không lợi hại gì nhiều, nhưng hiện tại xem ra, không phải.

Bán yêu, thông tục mà nói giống như là kết quả của người trong quý tộc tư thông với kẻ khác, bình thường không thể đề cập đến, là một sự xấu hổ sỉ nhục. Khi phu nói như vậy, không biết là có tâm tình như thế nào.

Hắn một đường đi giết chóc.

Hắn lãnh khốc kiên quyết.

Yui nhìn quá trình phấn đấu của yêu quái-kun, trong lòng phức tạp.

Khi gặp được hắn, trông hắn rất ngăn nắp gọn gàng, nhưng sau lưng, rốt cuộc đã phải giẫy dụa sinh tồn lâu đến thế nào.

Đây là nơi tất cả bắt đầu sao... Tên ngu ngốc này... một yêu quái nhờ dục vọng, khát cầu, ái mộ mà sinh ra... Nhưng mà, ban đầu hắn cũng chỉ là một tên đơn thuần.

Yui cảm thấy mình vừa chua xót, lại đau lòng.

“Ừa... Đây là...”

Yui sờ sờ mặt mình, mới phát giác mình đã rơi lệ không biết từ khi nào.

Không có gì, chỉ là đột nhiên rất muốn khóc...

Nàng chậm rãi bước, nhìn yêu quái-kun đang cắn nuốt, muốn nói điều gì với hắn.

“—— Yui-chan, sao bỗng nhiên lại khóc thế.”

Âm thanh bỗng nhiên xuất hiện làm Yui bị dọa không nhẹ.

“Ai, ai?!”

Có cảm giác tâm tư tận đáy lòng bị vạch trần!

Yui tức giận quay đầu lại, lập tức hoảng sợ.

Ki-mô-nô màu xanh, sợi tóc cuộn cuộn khẽ bay lên.

“Bị dọa à?”

“Phu quân đại nhân?”

Rất quen thuộc, nhưng lại xa lạ.

Hắn đứng nơi đó, mỉm cười với mình. Một màn này, bỗng trùng với trí nhớ.

“Không, người không phải hắn, người không phải Naraku. Người là...”

Yui không rõ vì sao mình lại muốn lùi ra sau, tạo ra khoảng cách.

Đúng, dáng vẻ như vậy là..

“Thiếu chủ Hitomi.”

Spoi:

“Thật ra nàng biết mà, đúng như nàng nghĩ.”

“Biết cái gì?”

Yui trừng mắt

“Yui-chan, nàng thật là...”

Hitomi Kagewaki không nhìn được mỉm cười.

“Đừng cười, được rồi được rồi, ta biết mình đã chết rồi, từ rất lâu trước kia.”

29. Chương 29: Phu Của Ta Và Tình Dịch

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

Người đàn ông này quá giống phu, Yui kinh ngạc, thiếu chút nữa mê mang nghi hoặc.

“Thiếu chủ Hitomi... Người là thiếu chủ Hitomi.”

Cậu bé hồi nhỏ từng đứng cạnh mình sợ hãi mở miệng hiện lên trong đầu. Yui phát hiện mình thiếu chút nữa nhận nhầm người, mất hứng.

“Sao người lại xuất hiện ở đây?”

Phu sẽ không thân thiết gọi mình như vậy, cho dù cười, độ cung cũng sẽ không lớn như thế, chỉ là một chút mà thôi.

“Yui-chan cũng thế mà.”

Hắn cười, qua loa với câu hỏi của Yui.

Yui thấy thế, rụt rụt ra sau.

Mang khuôn mặt của phu Yếu Ốt, vẻ mặt quá dịu dàng như thế có ổn không vậy?

Làm ơn đi, vẫn là vẻ âm trầm bày mưu tính kế vẫn thuận mắt hơn. Thiếu chủ Hitomi đã bị phu ăn và tiêu hóa rồi, ngay cả nôn ra cũng không được, hoàn toàn không thể xuất hiện ở đây bây giờ được.

Trông bề ngoài của thiếu chủ Hitomi coi như không tồi, cho nên cái đám yêu quái các người đều mang mặt hắn đi làm chuyện xấu, hừ hừ, có cảm thấy thẹn không đấy?

“Người là yêu quái gì?”

Yui đề phòng hỏi.

Đối phương không có bóng, hình dáng cũng mơ hồ không rõ, vừa thấy là biết không phải người bình thường.

“Ta là Hitomi Kagewaki, Hitomi Kagewaki chân chính, Yui-chan.”

Hắn vươn tay, trống rỗng, bỗng dưng một con điều màu trắng xuất hiện.

“Nàng muốn cùng nhau chơi không?”

“Còn lâu!!”

Nghĩ cũng không cần nghĩ, ai muốn làm mấy thứ chuyện kỳ quái ở vùng đất hoang vu với kẻ kỳ quái chứ!

“Mau tránh ra mau tránh ra, bằng không chờ phu của ta xuất hiện, người sẽ phải phát khóc đấy.”

Yui ghét bỏ nói.

Mặc kệ đối phương là yêu quái gì, trêu đùa người ta như thế, hơi quá đáng.

“Ta thật sự là Hitomi Kagewaki mà —— tuy rằng, bị tiêu hóa mất rồi.”

Đây là lời nói thật, hiện giờ Thiếu chủ quả thật không tồn tại, nhưng hắn lại tồn tại rất chân thật. Có chút mâu thuẫn, nhưng đây là hiện trạng của hắn.

“Thật sự bị ăn mất... Chẳng lẽ...” kiểu như không tài nào có thể thả ra ngoài à?

Được rồi, Yui không hỏi nhiều, tuy rằng nàng vẫn ôm suy nghĩ này, chưa từ bỏ ý định. Tiếp tục trầm mặc giả bộ thực nữ, nàng là một nữ quý tộc có giáo dục →→

Lâu như vậy tới nay, bây giờ mới thực sự nhìn thấy người đàn ông mà thiếu chút nữa trở thành phu của mình, tâm tình Yui rất phức tạp.

Đúng vậy, Yui biết đối phương là Hitomi Kagewaki, không phải bởi vì lời hắn nói, mà là... thứ trong tay hắn là thứ mà trước kia mình tự tay làm, ngay cả hoa văn trang giấy cũng giống như thế, nếu là người khác thì có lẽ không thể bắt chước.

“Ta cứ nghĩ là mình sẽ nhìn thấy nàng sớm hơn.”

Thấy Yui không nói lời nào, thiếu chủ Hitomi tìm một nơi ngồi xuống. Yui thấy vậy cũng ngồi xuống theo, bối cảnh vẫn như cũ là quá trình phấn đấu của một bán yêu.

Yêu quái-kun không nhìn thấy hai người họ, nhưng Yui cảm thấy rất kỳ quái. Vô tư chuyện trò với bên thứ ba ở ngay trước mặt phu như thế liệu có ổn không?

Bùm mặt, sao bỗng dưng lại thấy xấu hổ thế?

“Vì sao lại nói như vậy...”

Được rồi, phu tạm thời không nhìn thấy được, Yui cho rằng mình nên lạnh nhạt thì hơn.

“Thật ra nàng biết mà, đúng như nàng nghĩ.”

Hình như ý của đối phương là đang đợi Yui phải tự thừa nhận.

“Biết cái gì?”

Yui trừng người trước mặt. Mắt to tròn tròn không hề chớp nhìn đối phương, trông cực kỳ nghiêm túc giống như một con mèo nhưng đang nhìn chăm chăm.

“Yui-chan, nàng thật là...”

Hitomi Kagewaki không nhịn được mỉm cười.

“Đừng cười, được rồi được rồi, ta biết mình đã chết rồi, từ rất lâu trước kia.”

Rất lâu trước kia? Yui không biết là từ khi nào nữa.

Có lẽ là lúc rơi xuống vực sâu chương khí, mình cũng đã chết rồi?

Ở trước mặt người ta nhắc tới chuyện người ta chết như vậy, tiểu công chúa vốn đầu óc đơn giản, hoàn toàn tỏ vẻ không sao. Yui lườm Hitomi Kagewaki một cái, bắt nạt mình như thế, nàng bắt đầu hơi khinh bỉ đối phương rồi.

“Ta xin lỗi.”

Tử vong đối với một người lưu luyến trần thế mà nói cũng không phải chuyện tốt, Hitomi hiểu hơn bất cứ ai khác.

“Thôi, tuy rằng không hiểu lắm, nhưng cuối cùng cũng sống lâu thêm được vài ngày.”

Động não rất phiền toái, không nghĩ nữa.

“Sức mạnh của ngọc Tứ Hồn có tác dụng trong thời gian ngắn ngủi, mới có thể làm cho ta lại được nhìn thấy nàng.”

Ngọc Tứ Hồn, nói không chừng là đồ xấu.

“Ngọc là tượng trưng cho dục vọng, bị cướp đoạt cũng bởi vì dục vọng của đám yêu quái quá phá. Kỳ thật, không chỉ yêu quái có dục vọng, con người cũng có.”

“...”

Hoàn toàn không hiểu gì cả —— không đúng! Nàng thông minh mà!

Yui đang thất thần, phát hiện trên tay mình chợt lạnh.

Nhiệt độ của đối phương lạnh đến mức dọa người, giống như... chạm phải băng tuyết.

“Đừng nghĩ nữa, đi thôi.”

Này, thế là sao?

Phu Yếu Ốt rất đáng yêu, còn lâu mới cần trung khuyến hắc hóa!

“Làm gì?”

Yui đề phòng.

“Yui-chan... Ta không ăn người.”

Thiếu chủ rất bất đắc dĩ.

“Ta không muốn đi theo người, ta phải ở lại đây chờ... Ách... chờ người.”

Yui kiên trì.

Nàng không biết mình đã tới nơi này kiểu gì, nhưng nàng tin tưởng, chắc chắn phu sẽ xuất hiện mới đúng.

Nơi này hình như liên quan đến quá khứ của phu, nàng muốn nhìn cuộc sống trước kia của phu.

“Hắn sẽ không tới.”

Thiếu chủ khẳng định nói.

“Ai?”

Yui tức giận.

“Naraku.”

Naraku là yêu quái như thế nào, hắn rõ ràng hơn Yui. Thứ mà tên yêu quái kia muốn, Yui không có. Ban đầu, tên kia rõ ràng đã đáp ứng hắn làm một việc, nhưng lại không hề thực hiện. Tin tưởng yêu quái, nhất là một bán yêu là hành động không sáng suốt, có lần đầu tiên rồi thì không thể có lần nữa. Hắn không muốn nhiều lời, tâm tư Yui đơn giản, nói nhiều thì nàng sẽ nghĩ nhiều. Vì thế hắn đành phải làm người xấu.

Yui buông tay ra, lùi ra phía sau.

“Chàng ấy sẽ đến.”

Ách... Kỳ thật Yui cũng không chắc lắm, tâm tư của phu khó đoán, nói không chừng bây giờ còn đang chúc mừng cơ. Nghĩ đến đây, Yui đen mặt.

Người chưa đi trà đã lạnh, hơi quá đáng.

“Thật đúng là kiên trì.”

Sắc mặt thiếu chủ Hitomi không tốt lắm, sắc mặt vốn bệnh trạng lại càng thêm tái nhợt.

“Nhưng nàng không đi được.”

“Có ý gì?”

Đột nhiên ngừng đầu, cảm giác không tốt này là.. Yui cảnh giác, âm thầm tính toán xem nếu đâm đối phương một cái rồi chạy trốn không biết có thành công không.

“Đây là thế giới của ta, cho nên, đi theo ta.”

Không hề cho phép cự tuyệt, hấn lôi kéo Yui đi, Yui giãy dụa nửa ngày, không có biện pháp gì.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua quá khứ của phu, Yui cảm thấy uất ức chết đi được.

“Không muốn đi?”

Hiểu được Yui kháng cự.

“Mau buông ra cho bản công chúa!”

Yui trực tiếp cắn mạnh một cái.

“Ấy ấy...”

Sợ Yui làm đau mình, thiếu chủ Hitomi nhanh chóng buông tay ra.

“Ta không cố ý...”

“Ta phải ở đây.”

Yui trông như kiểu ‘người không thuận theo ta thì ta sẽ tiếp tục cắn người’.

“Nàng xác định nàng muốn tiếp tục xem sao, Yui-chan?”

Vài thứ ấy sẽ làm nàng thương tâm mất.

“Hừ hừ.”

Hiển nhiên, tiểu công chúa hoàn toàn lơ đi ý tốt của đối phương.

“Được rồi...”

Thiếu chủ bất đắc dĩ mà ôn hòa.

Dù sao thì chắc nàng sẽ chết tâm, một bán yêu tàn khốc như thế, tốt đẹp sẽ chỉ là một ảo tưởng.

“Ngọc Tứ Hồn?”

Kagome lau khô ngọc, cẩn thận cầm trong tay. Ngọc Tứ Hồn hoàn toàn bị tinh lọc như vậy mà không cần nhờ năng lực của mình, nàng rất ít nhìn thấy.

Phu nhân thành chủ thật sự là một người rất đơn thuần.

Âm thanh rất nhỏ nhưng vẫn làm phu cách đó không xa phát hiện ra, ôm Yui, hấn bỗng nhiên ngừng đầu lên.

“Đấy không phải của người.”

Động tác rất nhanh, vô số xúc tua xuyên qua phòng ngự của đối phương, lao về phía Kagome.

Kagome không chú ý tới sự khác thường đột ngột của đối phương, ngọc Tứ Hồn trong tay bị đánh bay ra ngoài, lại rơi vào trong tay phu.

“Naraku!”

Đó là một khối ngọc cơ hồ sắp hoàn thành, nếu thứ này bị cướp đoạt mất, cơ hội của bọn họ sẽ càng ngày càng nhỏ.

“Inuyasha, ngăn Naraku lại!”

“Chỉ bằng ngươi thôi sao.”

Sau khi chướng khí tan đi, hắn đã biến mất...

**

Trở lại khu phòng, phu ôm Yui bước vội vàng.

Cảm ứng được mùi của đối phương, bóng dáng màu trắng nho nhỏ xuất hiện ở phía sau phu.

Phu không để ý đến, chỉ đặt Yui lên ghế dài, sau đó cầm ngọc Tứ Hồn đã trở nên tối đen để vào ngực trống rỗng của Yui.

Ngọc thạch rơi vào, nhưng ngoài làm thân thể mềm mại hơn, “Yui” không có biến hóa gì.

“Đã chậm rồi sao.”

Giọng nói của cô bé vang lên mơ hồ.

Phu lấy ngọc ra khỏi ngực Yui, siết chặt trong tay, không nói gì.

Thật ra, kết quả như vậy là ở trong dự liệu.

Ngọc Tứ Hồn có thể thực hiện rất nhiều nguyện vọng, nhưng làm sống lại một con người những hai lần là không thể được. Vậy thì phải làm như thế nào? Bây giờ hắn phải làm như thế nào...

Có lẽ Thiên Sinh nha hữu dụng.

Nhưng không mang huyết thống khuyến tộc là không thể khống chế thứ ấy, Sesshoumaru lại...

Cô bé cũng không nói gì, đôi mắt to thuần trắng nhìn Yui không còn sức sống.

Ở trong mắt của nàng, chết hoặc là còn sống có lẽ không có gì khác nhau.

...

Nhất thời, trầm mặc quỷ dị.

“Yui” nhắm chặt hai mắt lại, sắc mặt như than chì.

Trên thân thể, tảng lớn vết máu làm nàng tản mát ra mùi mực nát. Thân thể của nàng vốn phải dựa vào năng lực của ngọc để duy trì, cho nên nếu đã bỏ ngọc ra thì thân thể tự nhiên sẽ chết đi, bắt đầu phân hủy.

Lại đợi trong chốc lát, phu lại để ngọc Tứ Hồn vào ngực “Yui”.

“Kanna, đi thăm dò cửa vào thế giới bên kia.”

“Vâng.”

Cô gái gật đầu rồi biến mất.

Cửa vào thế giới ấy, có lẽ nàng đang ở đấy.

Phu nghĩ, đáy lòng bỗng cảm thấy chờ mong.

Spoi:

“Là phu quân đại nhân!!”

Nhìn thấy tên ngốc nghếch liều mạng vẫy tay với mình đằng xa, phu chỉ có thể thở dài.

Thừa nhận đi, có một số việc không thể hoàn toàn nắm trong tay được.

30. Chương 30: Phu Của Ta Cùng Tam Đồ*

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

* Tam đồ (Tam đồ xuyên, Sanzu-no-Kawa): Con sông có ba chỗ phải vượt qua – chỗ cạn, chỗ sâu, và chỗ sâu nhất. Sau khi chết bảy ngày, hồn người chết phải vượt qua con sông này. Hồn nào xấu xa, tội lỗi nhất sẽ phải vượt sông ở chỗ sâu nhất. (Theo Japanese-English Buddhist dictionary, Daito Shuppansha – Từ điển Phật giáo Nhật-Anh, Đại đông xuất bản xã, 1965, tr. 261.)

“Ta mang nàng đi dạo nơi này nhé.”

Thấy Yui mất hứng, Thiếu chủ cũng không có nổi hưng trí. Quá khứ luôn lấy Yui là trung tâm, giờ không có tiểu công chúa vênh mặt hắt hàm sai khiến, đáy lòng lại quen bị bắt nạt khiến hắn thấy trống trải.

Asai Yui là sự tồn tại sáng lạn nhất trong trí nhớ của Hitomi Kagewaki. Mỗi lần hồi tưởng lại cô gái trong trí nhớ, không thô bạo, không tùy hứng, lại càng không kiêu ngạo nghịch ác, mà chỉ là tươi cười sáng lạn và tự do không hề cố kỵ gì. Asai Yui là thứ mà cuộc sống của Hitomi Kagewaki thiếu sót, cho nên, lần đầu tiên nhìn thấy cô gái, nơi trống rỗng ấy liền bị lấp đầy, rồi không thể bỏ ra khỏi trái tim được.

Hắn muốn nàng, muốn trọn vẹn, dần dần lại biến thành một loại chấp niệm ảm nhẫn.

“Ta không muốn đi.”

Không có tâm tình, Yui không chịu đi. Ai biết người trước mặt có phải người xấu hay không, có gặp mình đi mất hay không. Nàng thông minh mà, còn lâu mới bị lừa.

“Nàng thích nơi này không?”

Không giải thích nhiều, thiếu chủ Hitomi không nhúc nhích, cảnh sắc chung quanh lại đột nhiên thay đổi.

Trời cao mây nhẹ, đây là một thế giới cao xa.

Yui đứng trên bãi đá, kinh ngạc nhìn cảnh sắc hùng vĩ trước mặt.

Bốn phía là tảng đá và núi đá, ngoài những thứ đó ra, toàn là cát vàng mênh mông. Nơi này không có một chút màu sắc nào khác phụ trợ, vừa không có cây xanh, càng không có hoa các màu. Cả thế giới cao mà rộng lớn, im lặng đến mức có thể nghe được tiếng thở của mình. Bên tai là gió mãnh liệt mà khô khốc, nâng mắt lên nhìn không trung màu xám bị che kín bởi những con chim chim khổng lồ bay lượn, nhưng chúng lại không có máu thịt, chỉ có khung xương mà thành.

“Đây là đâu...”

Yui nhìn xuống, khản trương. Nàng căng thẳng, quên sạch hình ảnh phu vừa rồi còn đang phấn đấu OTL

Cao quá, hình như nàng có chút sợ độ cao...

“Nơi này mới là thế giới mà chúng ta nên ở, là thế giới mà chúng ta phải đến sau khi chết.”

Thiếu chủ thân nhiên nói.

Khe hở giữa Tam Đồ và nhân gian, đi thông đến thế giới ngủ yên. Nhưng Hitomi Kagewaki chấp niệm quá sâu, không thể nào bình yên nhắm mắt.

“Không trung cao quá, kia là chim à, thật sự là chim sao?”

Không chú ý tới vẻ phức tạp trên mặt Thiếu chủ, Yui nhìn đám xương chim đang bay lượn, tò mò hỏi.

“Điều yêu đã chết, Yui, nơi này là nơi linh hồn đi qua.”

Không có vật nào còn sống, ánh mắt Hitomi ảm đạm.

“Đừng có nhắc mãi chuyện ta đã chết chứ.”

Yui bất mãn mím môi, không chú ý tới cách xưng hô của đối phương với mình thay đổi. Yui chỉ cảm thấy là dù thế nào thì mình cũng chỉ vừa mới chết, cứ nhắc đi nhắc lại như vậy thì đâu thể nhẫn nại được nữa. Chuyện Hitomi Kagewaki đã chết, Yui phải mất một đoạn thời gian mới chấp nhận sự thật, nhưng mình chết... Yui luôn luôn có cảm giác, nàng hoạt bát chạy nhảy như vậy tuyệt không giống đã chết mà giống như là đang nằm mơ hơn.

Chết... là sẽ không còn được gặp lại người còn sống nữa. Nhớ tới hình ảnh sau khi mình chết là phụ bị mỹ nữ vây quanh, âm u ngây ngô cười, Yui thật sự không cam lòng. Cái gì mà chết rồi là sẽ chúc phúc người còn sống chứ, còn lâu, nếu mình chết rồi mà phụ dám làm chuyện xấu, nàng sẽ... hình như nàng cũng đâu làm gì được?

Nhặt chí quá... Làm thế nào đây...

“Yui, người đã chết rồi thì không thể có chấp niệm.”

Hitomi nói rất lạnh nhạt, không biết hẳn rốt cuộc đang nói với ai. Trong đôi mắt sâu thẳm có cái gì đó hiện lên, vô hạn cảm khái.

Hắn khẽ thở dài một hơi, chậm rãi bước lên hai bước.

Gió phàn phật thổi y phục đơn bạc của hắn, dáng vẻ bệnh tật, nhỏ bé và yếu ớt ấy giống như lúc nào cũng có thể biến mất khỏi trước mặt vậy.

Trong nháy mắt, Yui tràn ngập thương cảm.

“Chỉ cần chết đi, là không có khả năng.”

Con người sợ chết là vì cái gì? Bởi vì người khác còn sống trên đời? Không, bởi vì không thể mang đi những thứ mình yêu thích, hoặc là, không thể đem đi những thứ quan trọng trân quý của mình.

Dù là thế nào, chết đi, là không có hạnh phúc.

—— tử vong, chẳng khác gì một loại bại trận.

“Này, vì sao lại mang ta đến đây.”

Vì cái gì lại xuất hiện ở đây.

Vì cái gì lại chờ ta ở đây.

Vì cái gì đã chết đi nhiều năm rồi lại xuất hiện lúc này.

Vì cái gì đã đến mức này rồi vẫn còn xuất hiện ở bên cạnh ta.

Rất nhiều vấn đề, chỉ có thể hỏi ra một câu. Vì thế, Yui lựa chọn phương án bình thường nhất.

“Bởi vì ta muốn cùng Yui ở bên nhau.”

Trả lời gọn gàng dứt khoát. Tất cả vấn đề đối với Hitomi Kagewaki mà nói, một đáp án là có thể thỏa mãn.

“Người nói cái gì... vậy...”

Nhìn thấy tình yêu vân đạm phong khinh lại chìm đắm như vậy, Yui không biết nên nói gì. Nàng quay đầu đi, che dấu vẻ mặt tự nhiên của mình.

“Ta...”

Lời muốn nói ra miệng đơn giản như vậy, nhưng tận đáy lòng nàng biết, khi làm lại khó khăn phức tạp đến mức nào.

“Yui, thật ra, ta... ta đối với nàng...”

Ánh mắt Hitomi rồi rầm mà dịu dàng, vẻ mặt như vậy giống như sao trời ban đêm, quần sao loang lổ, không sáng lạn, nhưng lại làm người ta không nhận được rơi vào nơi mộng ảo ấy.

“—— di? Kia là cái gì?!”

Vốn đang nghe Thiếu chủ nói, cô gái bỗng nhiên nâng mắt lên, chỉ vào không trung xa xa, đột ngột mở miệng đánh vỡ không khí hiem có.

**

Nhân gian.

Dãy núi của kẻ thống trị Điều tộc – Abi cùng với mẹ đang nghỉ ngơi.

Kỳ thật Yui không đoán sai, sau khi nàng rời khỏi, phu và mỹ nhân công chúa Điều tộc tán tỉnh nhau đã nhiều ngày.

Nhưng nói là tán tỉnh, thì trông giống như là phu tấn công đơn phương, đối phương hoàn toàn không có hứng thú.

Trên vách núi, là tấm điện của mỹ nhân và mẫu thân nàng.

Phu như kẻ lưu manh đứng ngoài cửa nhà người khác, đầy sát khí đối địch với công chúa xinh đẹp đang bay trên cao.

“Mẫu thân đại nhân của ta rất muốn chào người một tiếng.”

Trên vách núi đá, công chúa Điều tộc cao ngạo khinh thường nhìn về phía phu. Đối với tên yêu quái vài ngày trước đã chủ động nịnh nọt dâng vũ khí lên, cúi đầu dựa dẫm còn chưa đủ tư cách, thế mà dám lợi dụng mình.

Công chúa điện hạ có thể xác định tên kia đang thử thăm dò thứ gì đó. Ngấm lại khoảng thời gian vừa rồi, thì ra mình và mẫu thân luôn bị tên dê tiện này tính toán. Đây là sự sỉ nhục, trong mắt nàng công chúa cao ngạo, một kẻ bán yêu như phu là không thể so sánh được với một yêu quái huyết thống thuần khiết như mình.

“Naraku, người không còn giá trị lợi dụng nữa, ta phải cho người biết cái giá phải trả vì đã dám gạt mẹ con bọn ta!”

Dứt lời, núi đá trước mặt sụp đổ, bên trong núi có một con điều yêu rất lớn xuất hiện.

Mở cánh, chỉ vỗ một cái là đã nghe thấy âm thanh vỡ vụn dưới chân núi.

Phu không quan tâm, thậm chí không hề liếc mắt nhìn kẻ thống trị Điều tộc kiêu ngạo kia cái nào. Nếu đáng về âm trầm kia bị Yui nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng là thẹn quá thành giận vì sẵn mỹ nhân thất bại.

Bán yêu, yêu quái, vĩnh viễn đều là như thế, có vẻ như phu cũng đã quen rồi.

Một gương mặt ngây ngốc hiện lên trong đầu, nghĩ đến đây, trí nhớ của phu hiem khi nhớ tới cái tên ngu ngốc kia, nàng mà nhìn thấy mình như vậy là sẽ ghét bỏ ra mặt.

“Naraku, người... đồ bán yêu vô lễ!”

Thấy đối phương không chút để ý, công chúa Điều tộc nổi giận, khuôn mặt xinh đẹp kia lập tức hóa thành yêu quái, dữ tợn đáng sợ.

Phu không tránh né đối phương công kích, trên thực tế, dưới sự bảo vệ của kết giới chắc chắn đến cực điểm, đối phương thậm chí không thể chạm vào hắn.

Lại bị đùa bỡn một lần, sắc mặt công chúa điện hạ không hề dễ nhìn.

Phu trông có vẻ thản nhiên, lạ là không đả kích đối thủ như mọi khi.

Hắn không có dư thừa thời gian.

Vung kiếm.

Đầu chim khổng lồ bị một kiếm chém xuống, vô số oán linh cùng với máu của người và yêu quái đổ xuống.

Mùi ngập tận trời.

“Đáng giận—— ”

Công chúa điện hạ khó thở, không kịp nói hết lời đã trực tiếp bị giết chết.

Giống như là chưa hề phát sinh chuyện gì, Naraku đứng trong kết giới, bay về phía sông máu đang chảy. Mùi oán hận và tuyệt vọng tràn ngập bốn phía, dự dõ dục vọng đang rục rịch dưới đáy lòng.

Máu điều yêu hóa thành con sông, là con đường dẫn về thế giới ấy. Làm Kanna đi kiểm chứng một chút là chiếm được tin tức trọng yếu này. Xác định và bố trí xong, phu không chút do dự giải quyết đối phương, không hề nghĩ gì về chuyện tương lai Điều tộc sẽ trả thù.

Hắn muốn đi đến nơi có mảnh ngọc Tứ Hồn cuối cùng, sau đó, hợp lại thành khối ngọc hoàn chỉnh.

—— đây là kế hoạch.

Hắn muốn lợi dụng cơ hội này, nhốt đám Inuyasha vào nơi vong linh vĩnh hằng.

—— đây cũng là kế hoạch.

Đường ra đã được chuẩn bị xong, tất cả kế hoạch đã được sắp xếp thỏa đáng, một khắc cuối cùng, hắn lại nghỉ hoặc.

Muốn gặp nàng.

Muốn lại được nhìn thấy nàng.

Mang nàng rời đi.

Ý muốn như vậy còn mãnh liệt hơn cả có được ngọc Tứ Hồn.

Phu trầm mầu, kiểm chế xao động trong lòng. Nếu thế giới này không có tiếng huyền não của tên ngu ngốc ấy, chắc sẽ không còn thú vị. Không thể không nói, suy nghĩ này rất lạ lùng. Phu mở đôi mắt màu đỏ, khoe miệng nhếch lên một độ cung, như là cảm thấy buồn cười với suy nghĩ không thực tế ấy.

Tất cả kế hoạch đều cần thực hiện từng bước một.

Đùa bốn ngọc Tứ Hồn tối đen ở trong tay, phu quả thật đã nghĩ như vậy.

Xuyên qua vô số biển máu nước lũ, đi bước một, tới gần mục đích của mình.

Phu vẫn là Âm Mưu sư luôn vạch được kế hoạch mỗi một bước thành công thất bại. Nhưng mà lần này, tất cả biến cố mà Âm Mưu sư phải đối phó, cũng không bao gồm một tên như vậy.

Giây thứ nhất sau khi bước vào thế giới ấy, rất nhiều chuyện liền thay đổi.

“Là phu quân đại nhân!!”

Nhìn thấy tên ngốc nghếch liêu mạng vẫy tay với mình đằng xa, phu chỉ có thể thở dài.

Thừa nhận đi, có một số việc không thể hoàn toàn nắm trong tay được.

Tuy rằng cảm giác này chẳng ra làm sao, lại không đến mức quá hồng бет.

Phía sau phu là đoàn người Inuyasha, một đường kêu đánh kêu giết theo sát, quá ồn ào.

Kết giới rơi xuống bên cạnh tiểu công chúa, kết giới màu tím hoàn toàn bị triệt hồi trước khi tên ngu ngốc kia bổ nhào lên.

“Vài ngày không gặp, phu quân đại nhân càng thêm khí phách, rất thích!”

Lời nói của Yui hoàn toàn đánh vỡ phu xấu hổ, vốn chuẩn bị tốt các kiểu lí do thoái thác âm mưu kế hoạch cuối cùng tan biến hết, chỉ có thể dùng sức nuốt xuống.

Yui trước kia rõ ràng thích phu Yếu Ớt, không vì cái gì khác, bỗng nhiên biến dạng như vậy thì cũng chỉ kinh hỉ trong nháy mắt. Nếu sống với nhau lâu dài thì Yui cảm thấy phu vẫn nên yếu ớt thì hơn.

Yui không hề cố kỵ, nhưng phu lại rõ ràng biết nơi này còn có người thứ 3.

Hitomi Kagewaki, hẳn xuất hiện thật đúng là khiến cho người ta kinh ngạc.

“Định mang nàng ấy đi sao, Naraku.”

Thiếu chủ Hitomi hỏi phu, nhưng tầm mắt vẫn dừng ở Yui.

Trong đôi mắt hắn không có buồn hay vui, vừa không vui vẻ, cũng không thương tâm, chỉ là đáng vẻ yếu ớt kia trông càng thêm cô đơn.

“Nơi này chính là thế giới vong linh.”

Hắn đến gần vài bước.

“Yui, nàng đã chết rồi.”

Bị nhắc như vậy, tiểu công chúa rụt rụt thân mình.

Spoi:

“Câm miệng!”

Túm mạnh phu một cái, mắt Yui phát ra ánh sáng long lanh.

“Chàng có thích ta hay không? Nói!”

“...”

31. Chương 31: Phu Của Ta Và Trung Khuyển

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Asai Yui cảm thấy thị lực của mình không tồi...

Bỗng nhiên, một cái động mở ra trên không trung, khi vài bóng dáng xuất hiện từ cửa động, nàng liếc mắt một cái liền phát hiện ra đáp án mình muốn.

Đó là... Phu!

Đứng trong kết giới, chắc phu cũng thấy được nàng, không bao lâu sau, kết giới của hắn hạ xuống trước mặt nàng. Yui vừa nhìn thấy phu là lập tức xông lên, nàng có thể xác định đây là phu thật sự, mà không phải là thứ kỳ quái.

Chuyện tại sao phu lại xuất hiện ở đây cứ để tạm sang một bên, dù sao có phu rồi thì không cần phải lo gì cả. Dù mình gốc nhưng phu không ngu ngốc, ít nhất, phu cuối cùng vẫn đến được đây — mặc dù sắc mặt hơi khó coi một chút.

Bỏ nhào lên, mùi của phu lập tức tràn đầy.

“Yui, nàng đã chết rồi.”

Lời nói của Hitomi giống một chậu nước lạnh giữa mùa đông, rầm rầm dập tắt sự tưởng tượng ngọt ngào của Yui. Nghe vậy, Yui khấn trương chui ra khỏi lòng phu, vẻ mặt mất mát hiện lên, ai cũng có thể nhìn ra.

“Nàng không thể trở về.”

Ngữ khí của Hitomi không mang theo cảm xúc gì, hẳn chỉ là nói cho nàng sự thật mà thôi.

“Ừm... Phu quân đại nhân?”

Yui theo bản năng nhìn về mặt phu, nàng không có chủ ý gì, hy vọng thời khắc mấu chốt, phu có thể giúp một chút.

Phu kéo Yui, hai người nắm tay nhau, nhiệt độ bạc lạnh của phu từ lòng bàn tay truyền đến, làm Yui yên tâm không ít.

“Có thể trở về hay không, Hitomi Kagewaki, không phải chuyện mà người có thể quyết định.”

“Người không thể mang nàng ấy đi, khi người đến đây, đường vào đã bị đóng cửa rồi, người chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại đây thôi.”

Đường vào thế giới này sẽ không mở ra mãi, nếu muốn tự do ra vào thì tất nhiên sẽ phải trả giá đắt.

Hitomi nói rất thẳng thừng, cũng có đạo lý, làm Yui càng nghe càng thất vọng.

“...”

Phu hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Nếu người do dự, thì về thử đi.”

Rõ ràng là nói với phu, nhưng Hitomi lại tươi cười an ủi, ánh mắt nhìn Yui đang vô thức.

Cũng là gương mặt ấy, nhưng khí chất bất đồng. Phu hồi yếu ớt cũng thích cười như vậy, chỉ là so với nụ cười của thiếu chủ Hitomi, độ cung hân cười không rõ như vậy. Phu thích hợp với kiểu người tính kế và âm trầm, chung quanh hẳn là lạnh và tối, chỉ có những lúc rất ngẫu nhiên mới có một chút ấm áp, hiếm thấy mà trân quý. Còn thiếu chủ Hitomi thì cả người đều ôn hòa, thư thái giống như ngâm mình ở trong nước ấm, quanh người đều mang theo vầng sáng, người như vậy dễ dàng xâm nhập vào lòng người, khi giật mình phát hiện ra thì đã không thể thiếu hẳn.

Thấy thế nào thì thiếu chủ Hitomi đều thích hợp làm phu quân hơn... Yui liếc phu nhà mình một cái, thở dài.

Đâu còn cách nào, ai bảo cho dù là phu hắc ám lạnh như băng, nàng cũng thích chứ.

“Không thể đi về? Ta có thể cùng chàng không xa rời nhau không?”

Lúc hỏi phu, Yui cực kỳ nghiêm túc.

“Yui, người —— “

Phu còn chưa nói xong, dưới chân Yui bỗng nhiên có một tầng màng hơi mỏng lan tràn bao vây ba người lại, ngay lập tức, cảnh vật bốn phía bỗng nhiên thay đổi.

Lại là cảnh tượng đột nhiên mà chân thật, giống như lúc Yui thấy được quá trình phấn đấu của phu vậy.

Chỉ là lúc này có điểm bất đồng.

Bên cạnh chỉ còn lại phu, thiếu chủ Hitomi biến mất. Còn chưa kịp hỏi, Yui bỗng nhiên phát hiện nàng rất quen địa phương trước mắt.

“Nơi này là... tòa thành của gia tộc Asai?”

Đình đài, hành lang gấp khúc, điện các đẹp đẽ quý giá, vô số chim quý hiếm và những hòn đá hiếm có... Đây là nơi Yui lớn lên từ nhỏ.

công chúa điện hạ, công chúa điện hạ, xin đừng lên nơi cao như thế!

Đột nhiên quay đầu lại, ngay tại nơi mà vừa rồi không có gì cả, bỗng nhiên có hai người xuất hiện.

Yui khó hiểu bước đến gần hơn, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Người nói chuyện hình như là thị nữ trước kia của mình... Nghĩ nghĩ, có lẽ là thị nữ mà mẫu thân đại nhân phái đến cho mình hồi mình vài tuổi?

Thị nữ đang nói chuyện với người nào đó đang đứng bên cạnh đại thụ.

Yui ngẩng đầu lên, nhìn thấy người mà thị nữ nói chuyện, nhất thời cả kinh.

Trên cây là một cô bé con đang ngồi. Cô bé nhỏ nhỏ mặc y phục xa xỉ, trang sức trên người vừa thấy là biết vật quý tinh xảo. Hình như đang ghét bỏ y phục rất phiền toái, cô bé dứt khoát cởi áo choàng bên ngoài ra, nhẹ nhàng thư thái ngồi.

Thị nữ khấn trương cũng là điều đương nhiên, dù sao cô bé kia chỉ dùng một tay ôm thân cây to lớn, còn tay kia thì không ngừng vệt nhẹ cái gì đó, hai chân bó còn không yên tĩnh nhẹ nhàng vung vẩy.

Đúng là dong dài, ta biết rồi.

Có lẽ là đã chơi chán, giọng nói vừa dứt lời, giống một con chim nhỏ nhẹ nhàng, một bóng dáng màu vàng nhạt khẽ bay xuống mặt đất.

Cô gái ôm một đóa hoa màu trắng trong tay, cười sáng lạn với thị nữ.

công chúa điện hạ, vừa rồi quá nguy hiểm.

Thị nữ khấn trương nói, nàng không thể làm gì người trước mặt, đành phải vô lực khuyên hai câu.

Cô bé lại hoàn toàn không quan tâm.

Ủa?

Đang nghĩ nghĩ, bỗng gió thổi qua, hoa trước ngực bị thổi cánh bay hơn nửa.

Cô bé ngốc nghếch vội giơ tay bắt, bởi vậy mà quên cả số hoa còn lại của mình.

Đầy trời là đóa hoa màu trắng bay lên, xào xạc rơi xuống, dưới tàng cây là một cô bé hơi kinh ngạc giữa biển hoa, tạo thành một bức tranh sáng lạn...

“Đây là...”

Yui nghiêng đầu, mê mang mở to mắt nhìn phu.

“Ta hồi nhỏ?”

Ừ, cô bé mà nàng thấy rất quen kia chính là nàng hồi nhỏ.

Phu nhìn Yui như đang nhìn kẻ ngốc.

“Đúng rồi, người kia đâu?”

Yui lại nghĩ tới Thiếu chủ.

“Ai biết.”

Chắc là đang phá rối, Hitomi Kagewaki, kẻ chết đi thì không gây được uy hiếp gì đâu.

Nể mặt cái kết giới này ngăn cách một vài kẻ đáng ghét, hắn sẽ tạm thời bỏ qua.

Yui đứng ở đối diện tiểu Yui, quơ quơ tay.

“Ta phát hiện họ không nhìn thấy chúng ta, nhưng đồ vật thì đều có thể đụng được.”

Yui chạy ra vài bước, cúi đầu nhìn thấy bậc thang quen thuộc.

“Ủa ủa, không đúng, bậc thang này hình như không phải năm bậc, là bốn bậc mới đúng.”

Yui nghĩ nghĩ. Trước đây rất nhàm chán, cho nên đôi khi ở hành lang chơi nhảy bậc thang, dần dần rất quen thuộc bậc thang này.

“Đây là kí ức của Hitomi Kagewaki, đây là của hắn...”

Phu không nói tiếp.

Tiêu hóa linh hồn Hitomi Kagewaki nên hẳn đương nhiên biết đây là cảnh tượng mà lần đầu tiên Hitomi Kagewaki nhìn thấy Yui.

Trong lòng hờn giận, cho nên phu vút hết câu nói kế tiếp.

“Thế đây là kí ức trước đây của ta phải không ——tới đây tới đây!”

Yui bỗng nhiên kéo tay phu chạy về phía tấm điện.

Trước đây, mẫu thân đại nhân của Yui cực kỳ được sủng ái, khiến phòng Yui cũng được đãi ngộ giống con chính thất —— ở phương diện sủng tiểu thiếp, phụ thân đại nhân mập mạp của Yui cơ bản không hề tiếc rẻ gì.

“Đây rồi, phòng của ta đây.”

Yui hưng phấn chạy quanh. Chỗ ở trước kia, những đồ vật to thì nàng còn nhớ, thứ nhỏ thì nàng cũng không để ý lắm, nhưng có thể cảm thụ chỗ ở cũ cũng tốt nha.

“Rất đẹp đúng không?”

Quay đầu lại, thấy phu không hưng trí mấy, Yui mất hứng.

“Phu quân đại nhân!”

“Về Hitomi Kagewaki, người không có suy nghĩ gì sao?”

Đổi phương đang cố hết sức... thọc gậy bánh xe đấy.

“Cái gì? Thiếu chủ Hitomi làm sao cơ?”

Có liên quan gì?

“Hitomi Kagewaki thích người, không đúng, hẳn yêu người.”

Lúc nói lời này, phu không hề che dấu giọng hèn mọn.

Sơn tắc Nhện quỷ vô sỉ đối với ả đàn bà Kikyou kia còn dùng khí cướp đoạt, Hitomi Kagewaki lại chỉ biết hèn mọn mơ ước.

“Biết không, lúc hẳn gần chết, hẳn tuyệt vọng cầu xin ta, xin ta thực hiện nguyện vọng của hẳn.”

“Cho nên...”

Yui không còn hưng phấn nữa, nhìn phu, nàng đã biết đại khái hẳn sắp nói câu gì đó khiến nàng không vui.

“Cho nên cách nhiều năm sau, thành Hitomi mới phái người tới lấy người.”

Nói cách khác, một công chúa thất sủng căn bản không có khả năng gả cho thành chủ tương lai trở thành chính thê.

“Có thể đừng nói chuyện này nữa được không?”

Yui mơ hồ cảm thấy được ban đầu phu có lẽ không thích nàng, hiện giờ bị nói trắng ra như vậy, Yui dù thô thần kinh đến thế nào cũng không chịu nổi.

“Thế nào, không muốn nghe sao? Đáng tiếc —— “

Phu còn chưa dứt lời, trên người đã bị một con gấu to tên là Asai Yui bám chặt lấy.

“Câm miệng!”

Túm mạnh phu một cái, mắt Yui phát ra ánh sáng long lanh.

“Chàng có thích ta hay không? Nói!”

“...”

Chuyển hoá quá nhanh, phu không tiêu hóa nổi.

“Nếu không nói thì ta sẽ...” sẽ không chơi với chàng nữa.

Đủ rồi! Lời này quá trẻ con.

“Cái khác thì ta mặc kệ, dù sao bây giờ chàng phải thích ta! Nói! Có phải hay không?”

Khí phách uy vũ cả đời của Asai Yui có lẽ đều dùng hết lúc này.

Khóe miệng phu hơi giật giật.

Cho nên, vừa rồi mình nói với tên ngu ngốc này cái gì thế không biết?

Dù thử hay kích thích bao nhiêu lần, hình như đều... có vẻ không hề tác dụng? Tất cả những thứ Hitomi Kagewaki làm, tất cả những thứ mình đang làm, có phải đều vô vị hay không?

Thở một hơi rất dài.

“... Người có thể ở bên cạnh ta.”

Không biết loại tình cảm này có phải là ‘thích’ mà con người yếu ớt nói hay không, tóm lại, phu cảm thấy có tên ngu ngốc ở bên cạnh nháo cũng chẳng phải là một chuyện làm người ta chán ghét.

“Thật ra thì chàng —— hả hả?! Phu quân đại nhân vừa nói gì cơ?”

Đột nhiên phát giác vừa rồi mình bỏ lỡ một câu rất quan trọng.

“Không.”

Nhìn đi, phu lại không nói rõ rồi.

Yui khó chịu phình hai má.

tiểu Yui của ta, sao hôm nay không vui thế.

Cảnh tượng bỗng nhiên lại thay đổi. Trên chính điện, một người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện, cùng với tiểu Yui ngoan ngoãn đứng bên cạnh nàng.

Chỉ là một giọng nói, Yui lại muốn khóc.

Mẫu thân đại nhân của nàng, rất sớm đã chết đi, không nghĩ tới lại được nhìn thấy bằng cách này.

mẫu thân đại nhân, ngài không quan tâm con gì cả.

Giọng nói mềm mại trả lời như làm nũng.

mẫu thân đại nhân bề bộn nhiều việc mà, vội vàng cho tiểu Yui của chúng ta một tương lai tốt nhất.

Lời này, hồi ấy, Yui không hiểu gì.

Con không hiểu.

Yui có muốn thứ gì không?

Yui bỗng nhiên nhớ tới mình hồi nhỏ, hầu như không gặp được mẫu thân đại nhân của mình nhiều. Mà mỗi lần chỉ cần vừa gặp, sau vài câu ân cần thăm hỏi, là mẫu thân đại nhân luôn nói ra những lời này.

Con muốn hòm đồ trang sức của Kuri-hime, lần trước con thấy nó cực kỳ xinh đẹp. Con muốn thịt cá voi trong số lễ vật mà gia tộc Fujioka dâng lên lần trước, con còn muốn đến chùa Wakaba chơi... Ừm... Tạm thời là thế.

Trước đây Yui luôn có một đồng yêu cầu.

đơn giản thế thôi sao, mẫu thân nhất định sẽ lấy vào tay cho con. Nhưng đồ trang sức của Kuri-hime rất khó coi, cái này không tốt, mẫu thân cho con một hộp lễ vật mới được không?

Được ạ ~

Về mặt phu khinh bỉ.

“Này này, chàng có ý gì chứ?”

Yui nhìn thấy hồi nhỏ mình ngốc nghếch như thế, cũng có chút không nhận được.

“Thích mấy thứ ấy có vấn đề gì à? Từ lúc ở cạnh chàng, ta càng ngày càng khó coi đấy!”

Lời này là sự thật, phu đúng là không quan tâm gì nhiều, hơn nữa, đối với mấy thứ linh tinh của con người, phu hoàn toàn không có gì hứng thú.

“Ta biết rồi.”

Phu thản nhiên nói.

“Biết gì.”

Phu đáp lời qua loa, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều.

Yui quay đầu lại, nhìn thấy mẫu thân đại nhân như vậy, cho dù chỉ là trí nhớ, Yui vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Hồi nhỏ, nàng không được gặp mẫu thân đại nhân mấy, rất nhiều lúc, mẫu thân đại nhân luôn sủng nàng như vậy, một lần lại một lần hỏi mình muốn thứ gì... Tuy rằng biết mẫu thân đại nhân không đơn thuần, nhưng ít nhất mẫu thân đại nhân luôn bảo vệ mình.

Phu không nói gì.

Hắn đương nhiên biết Hitomi Kagewaki đang giả vờ gì.

ta hy vọng cho con gái ta những thứ tốt nhất, bởi vì chúng ta sống chỉ vì giấy dựa với vương quyền và trang phục hoa lệ.

Cảnh tượng chuyển hoá, vẫn là giọng của mẫu thân đại nhân.

Nhưng mẫu thân đại nhân đang cùng ai đó nói chuyện, nàng không nhìn thấy được.

Yui rất đơn thuần, mỗi lần nhìn thấy nó như vậy, ta luôn không mở miệng được. Ta không cần biết các người có thể cho nó tình cảm như thế nào, nhưng ta hy vọng thân phận của nó phải là cao quý nhất, địa vị của nó không thể dao động, vì thế, chúng ta có thể có một kế hoạch chung, không phải sao?

Mẫu thân đại nhân... đang nói với thiếu chủ Hitomi sao?

ta hy vọng nó đừng giống ta.

“Đủ rồi.”

Phu không kiên nhẫn phát tay, cảnh tượng nháy mắt biến mất, hóa thành nhiều tia sáng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, người nào đó sẽ dao động mất.

Trò của Hitomi Kagewaki chính là như thế này?

“Đi theo ta.”

Dù biết rõ Hitomi Kagewaki không có cơ hội thắng, nhưng đáy lòng lại vẫn có chút nôn nóng.

“Đi đâu...”

Yui vẫn chưa thể hoàn hồn, cả người đã bị phu lôi kéo vào kết giới.

Ủa ủa? Phu làm sao thế?

“Người không thể đi khỏi đây, kết giới của người không thể chứa được người thứ hai.”

Thiếu chủ Hitomi rốt cục xuất hiện. Hắn nhìn về phía Yui, ánh mắt trong suốt mà dịu dàng.

“Yui, nàng muốn gặp mẫu thân của mình không? Rất nhanh thôi, nàng sẽ được gặp.”

“...”

Yui không giận cuộc sống của mình, từ nhỏ nàng đã là công chúa, cuộc sống cao quý hoa lệ cho nàng không lo áo cơm, nàng thỏa mãn. Nàng biết quý tộc chính là như vậy, cho nên đối với mẫu thân, đối với phụ thân đại nhân, nàng không có gì bất mãn.

Biết mẫu thân đại nhân yêu mình, nàng cảm thấy thật uất ức.

Có lẽ, sang thế giới bên kia gặp được mẫu thân đại nhân, một phần trong lòng mà nàng bị thiếu sẽ được lấp đầy.

Hitomi Kagewaki thích mình, mẫu thân đại nhân cũng thích mình, không có quyền lợi hay tính kế, thế giới như vậy hẳn là cực kỳ tốt đẹp.

Phu nắm tay Yui bỗng nhiên chặt hơn.

Yui nhìn về phía phu.

“Chàng lo lắng rằng ta sẽ rời đi phải không?”

“...”

Phu không nói lời nào.

“Những lúc như thế này chẳng phải là nên nói mấy lời buồn nôn như kiểu ‘tiểu bảo bối tiểu tim gan đừng rời đi’ sao?”

Yui lắc đầu.

Phu vẫn trầm mặc.

Hắn không hy vọng Yui rời đi, không đúng, hắn không thể thả nàng rời đi, nhưng mà...

“Người dám.”

Lời nói dịu dàng cuối cùng lại chỉ có thể âm trầm giống như uy hiếp nói ra.

Yui bỗng nhiên phì cười một tiếng.

“Được rồi mà, đừng đáng thương như vậy, ta sẽ không vứt bỏ chàng đâu.”

Ngừng cười, Yui hiếm khi mở miệng nghiêm túc như bây giờ.

“Ta sẽ không đi đâu hết.”

Những lời này làm bốn phía bỗng nhiên sáng lên.

Lòng phu phập phồng, không thể không thừa nhận, giây phút Yui nói ra lời ấy, trái tim yêu quái tái nhợt trống vắng vài chục năm của hắn lần đầu tiên thật sự có cảm giác thỏa mãn.

Từ phủ định chán ghét mà vứt bỏ đến lơ đãng không quan tâm, cuối cùng, trái tim hắn có vẻ như đã tìm được thứ chỉ thuộc về mình.

Kết giới sụp đổ.

Vẫn là núi đá, vách đá dựng đứng và xương cốt chim.

“Cuối cùng vẫn là như thế này sao...”

Một tiếng cười nhợt nhạt mà bất đắc dĩ, càng như là tự giễu.

“Yui, có lẽ nàng từng nghĩ mẫu thân không yêu mình, mình chỉ là vật hi sinh chính trị của nhà Asai. Nhưng Yui, ta muốn nàng biết, từ lâu đã có một kẻ nhất gan ngu ngốc vẫn thích nàng, yêu nàng, muốn nàng hạnh phúc rồi.”

—— Chỉ là, ta không thể ở cạnh nàng, trở thành hạnh phúc của nàng.

“Yui, có thể an ủi ta một chút không, nói cho ta biết, nếu... nếu thời gian quay trở lại, nàng sẽ thích ta chứ?”

“Ta...”

sẽ , Yui lại không thể nói ra miệng.

Đã sớm biết đáp án, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thiếu chủ dịu dàng lắc đầu, sau đó ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng.

“Có thể gặp nàng, thật tốt.”

Dưới tàng cây năm ấy, hắn đã gặp phong cảnh đẹp nhất đời mình.

“Nàng muốn trở về không?”

“Không phải ta đã chết rồi sao...”

Chết rồi thì không thể về nhà.

“Ta thấy mình hơi thất bại, tuy rằng rất muốn nàng cùng ta đi đến thế giới ấy. Nàng xem, ta thua mất thành trì, thua mất thân thể, thua mất linh hồn, còn thua mất người mình yêu nhất, tên bán yêu kia đều được lợi.”

Nếu, nếu thân thể mình không như thế này...

“Đừng gọi chàng ấy như thế.”

Bán yêu, nghe không tốt lắm.

“Được rồi, đi đến nơi nàng muốn đi đi.”

Nàng trở về, còn ta lại không biết đi đâu.

Thế giới không có nàng, ta thật sự không muốn đi.

Những lời này, vĩnh viễn không thể nói ra được.

“Ta chỉ có thể tiễn nàng đến đây mà thôi.”

“Người muốn đi đâu.”

Lời nói của đối phương làm Yui có dự cảm không tốt.

“Không đi đâu cả... Ta luôn ở cạnh nàng.”

Đã chết rồi thì bị thua, thua, chấp niệm lưu lại, không cam lòng lại hạnh phúc may mắn.

“Naraku...”

Tới cuối cùng, vẫn phải làm ơn Naraku chăm sóc Yui sao? Hãy tha thứ tư tâm của hắn, muốn chúc phúc nàng nhưng cuối cùng lại không thể mở miệng.

“Vĩnh biệt, tiểu công chúa của ta...”

Yui đứng đó, nhìn Thiếu chủ vân đạm phong khinh dần dần biến mất.

Sự tồn tại của hắn, trong nháy mắt đều hóa thành hư ảo.

“Đây là cái gì?”

Trên trán ngựa. Vươn tay sờ sờ, mảnh Tứ Hồn cuối cùng rơi xuống lòng bàn tay Yui.

Mảnh ngọc sạch sẽ mà trong sáng như nụ cười ôn hòa đến tận đáy lòng của người ấy.

“Biến thất...?”

Trong lòng vắng vẻ, rất khổ sở.

Yui lôi kéo tay phụ, đối phương vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng như an ủi.

“Đi thôi.”

Trên không trung, một lốc xoáy màu đen rất lớn xuất hiện, thông đạo đi ra khỏi thế giới này quả nhiên lại mở ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: giải thích một chút: chấp niệm của thiếu chủ Hitomi bám vào mảnh Tứ Hồn cuối cùng, cho nên mới có thể nhờ mảnh ngọc, được gặp Yui trong thời gian ngắn ngủi

Hắn ban đầu vốn không định mang Yui đi, chỉ là trước khi đi, phải đả kích tình địch một chút, thuận tiện nói cho Yui rằng nàng vẫn rất hạnh phúc

Có câu nói ‘đầu không lại người chết’, cho nên Thiếu chủ lúc này mới cảm thấy trong đáy lòng Yui.

Kỳ thật Thiếu chủ không sang thế giới bên kia, thân thể và linh hồn hắn đều hoàn toàn biến mất, thứ xuất hiện chỉ là tàn niệm mà thôi, hắn vĩnh viễn biến mất, hoặc là vĩnh viễn tồn tại trong thân thể Naraku (này!)

Nói như vậy lại có chút thương cảm, vì sao ta lại làm mình đau lòng thế chứ... Rõ ràng rất happy mà.

Spoi:

Đầu ngón tay nàng không chạm được thứ gì cả, nhẹ nhàng, ngón tay xuyên qua cánh tay phu, không hề có một chút cảm giác nào. Nàng, nàng bỗng nhiên không chạm được vào phu?!

Yui ngẩng đầu lên, giật mình nhìn về phía phu, ánh mắt nghi hoặc.

Yui nghi hoặc lắc đầu, lui lại mấy bước.

“Đau!!”

Nóng quá!

32. Chương 32: Phu Của Ta Ngay Bên Cạnh Ta

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Ánh sáng rút đi, trên thế giới này không còn một người tên là Hitomi Kagewaki nữa.

Trong lòng Yui phức tạp, có chút cô đơn nhìn thoáng qua bốn phía trống rỗng, trong lòng như có một tảng đá rất lớn đè ép.

Thiếu chủ Hitomi nói, ngay từ đầu hắn đã biết Yui sẽ không đi cùng hắn, hắn xuất hiện chỉ là muốn xác nhận điều gì đó lần cuối, sau đó hóa thành vắng lặng. Muốn rời khỏi thế giới này quả nhiên bị giới hạn, cần nắm bắt cơ hội, nếu phu mang Yui đi thì quả thật có chút phiền phức, nhưng giờ có tàn niệm của mảnh ngọc Tứ Hồn cuối cùng, Yui có thể an toàn rời khỏi đây.

Đây có lẽ là sự bảo vệ lần cuối cùng, có lẽ, người ấy sẽ lấy một phương thức khác để xuất hiện.

Yui hiếm khi im lặng thế này, thẳng đến khi phu mang theo nàng, bước xuyên qua một lốc xoáy thời không, phong cảnh xung quanh thay đổi.

Nơi này...

Yui lập tức nhận ra, nơi đặt chân bọn họ vẫn là tòa thành cũ, cũng chính là ổ bạch tuộc mà gần đây phu đặt chân.

Quay đầu lại, Kanna và Kagura đều ở đây, gương mà cô bé tóc trắng cầm trong tay vẫn còn sót lại ánh sáng âm u, ánh sáng vừa tắt, cô bé cất gương đi.

Chẳng lẽ vừa rồi bọn họ xuất hiện từ trong gương? Yui nghĩ, cảm thấy thật thần kỳ.

Vẻ mặt của Kanna vẫn vô cảm như cũ, nhưng Kagura thì hơi kinh ngạc.

“Người...”

Có lẽ nàng thật không ngờ phu lại mang theo Yui trở về, làm thế chẳng khác gì phu đã xác nhận điều gì đó ngay trước mặt mọi người.

“Ủa? Vẫn là ở nơi này à?”

Khung cảnh quen thuộc làm Yui yên tâm không ít, nàng vui vẻ, bản năng vươn tay kéo áo phu.

Nhưng Yui bỗng nhiên cứng đờ.

Đầu ngón tay nàng không chạm được thứ gì cả, nhẹ nhàng, ngón tay xuyên qua cánh tay phu, không hề có một chút cảm giác nào. Nàng, nàng bỗng nhiên không chạm được vào phu?!

Yui ngẩng đầu lên, giật mình nhìn về phía phu, ánh mắt nghi hoặc.

Nghi hoặc, không thể tin nổi, Yui lại vươn tay... lại xuyên qua một lần nữa, giống như mình trở nên trong suốt vậy.

“Tại sao lại...”

Ngoài Yui ra, những người còn lại đều không giật mình gì nhiều, chỉ là vẻ mặt của Kagura khi nhìn về phía Yui sâu sa hơn.

Yui nghi hoặc lắc đầu, lui lại mấy bước.

“Đau!!”

Nóng quá! Yui xoay người lại, ngoài ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu phía sau Yui, không có gì cả.

“Ánh sáng?”

Bước vào ánh mặt trời, Yui lập tức cảm thấy hai mắt đau đớn, cả người bỗng dưng nóng lên, Yui phản xạ né đi, cực kỳ kinh hoàng. Nàng chưa bao giờ cảm thấy ánh mặt trời nóng rực như thế, chỉ lộ ra ngoài mỗi một phút một giây thôi cũng giống như tràn ngập tra tấn.

“Kanna.”

Phu gọi một tiếng, lập tức, Kanna nghe lời đóng cửa sổ.

“Ta làm sao thế này...”

Yui ngậy người nhìn thấy tay mình bị thương do ánh mặt trời, dù ngậy thơ thế nào đi nữa thì cũng đã nhận ra khác thường, bắt lực quay đầu nhìn phu.

“Bây giờ ngươi vẫn còn là con người đã chết rồi.”

Phu liếc Yui, khi nhìn thấy vết thương trên tay, ánh mắt hẩn tối sầm lại.

“Chết rồi? A, đúng rồi...”

Thiếu chút nữa quên mất mình đã chết. Đã chết thì không đụng chạm được thứ gì còn sống cả, ngay cả ánh sáng mà trước kia thích nhất cũng thành cấm kỵ.

Yui mất mát cúi đầu, ủ rũ nửa ngày cũng không nói tiếng nào.

Bàn tay không mềm mại chạm vào đỉnh đầu Yui, Yui không cảm giác được gì, chỉ có thể tưởng tượng xúc cảm quen thuộc trước kia.

“Thân thể của ngươi vẫn còn, không phải không có khả năng trở lại như người bình thường.”

Lời nói của phu như là một lời hứa hẹn cho Yui hy vọng.

“Thế bây giờ ta có thể trở về không?”

Yui vừa nghe thấy thế, chờ mong nằm úp sấp vào phu, chỉ tiếc thân thể hoàn toàn xuyên qua người phu, tâm tình thật vất vả tốt lên một chút lại bị vô tình bật ngã.

Thân thể vẫn còn? Chẳng lẽ thân thể bị đông lạnh đứng lên biến thành gậy băng à?

“Sẽ không lâu lắm.”

Phu mở miệng, hiếm khi không phản cảm Yui ngu ngốc như thế.

“À.”

Yui cúi đầu. Trong thế giới mà không chạm được vào thứ gì, nàng chỉ có thể nhàm chán nghịch ngón tay của mình, cảm giác tự tiêu khiển này thật sự không tốt lắm.

Yui ngoan ngoãn đi theo phu, tránh né ánh mặt trời đi về phòng.

Nàng mặc mỏng mảnh, thời tiết như vậy cũng không thấy lạnh, đi đường mà như lướt, gốc nghé hơi chói với. Nàng không ăn được điểm tâm ngon, cũng không thể thay y phục xinh đẹp tinh xảo... Ngoài những điều ấy ra thì hình như cũng không có gì không tốt.

Không có gì không tốt... Mới là lạ!

Yui trộm liếc phu đang ngồi bên cạnh, lại quay đầu lại nhìn mình.

Mình ngay cả bóng cũng không có, không chạm được vào phu, không thể sờ không thể bỏ nhào cũng không thể ôm, trong lòng ê ẩm...

**

Yui sầu não một lúc, chỉ biết đợi vài ngày.

Mấy ngày qua, nàng trở nên e ngại ánh mặt trời. Cũng không phải là hoàn toàn không thể chạm vào, chỉ là phu nói tốt nhất hãy ngoan ngoãn ở nơi râm mát. Yui nghe lời, chỉ có thể cả ngày ngồi trong phòng, buổi tối mới đi ra ngoài. Cứ như thế, thời gian ngủ nghỉ của Yui hoàn toàn thay đổi.

Yui trở nên càng thêm ỷ lại phu, có lẽ chính nàng cũng không nhận ra rằng ngoài lúc ngủ ra, hầu như vừa mở mắt là phải nhìn thấy phu, không thì không thể nào yên tâm được.

“Chàng xem chàng xem, mặt trời xuống núi rồi.”

Tối buổi tối, cũng là lúc Yui thường ra ngoài. Ban ngày bên ngoài là trời nắng, không thể ra được, cứ liên tục như vậy thì Yui sẽ chết vì nhàm chán mất.

“À.”

Gần đây phu trở nên dung túng Yui, hầu như là nếu nàng muốn ồn ào, thì hẳn đều thành thật tùy nàng.

Yui cũng nhận ra, trước kia, phu suốt ngày đi làm chuyện xấu như cơm bữa, bỗng dưng thay đổi thế này khiến nàng mất tự nhiên, hầu như nàng không thấy phu đang vội vàng bận bịu cái gì. Mà nếu cứ tiếp tục không tính kế không gài bẫy ai như vậy thì phu lấy cái gì ăn cơm thế? Lỡ hết cái ăn nên quay về thâm sơn rừng già làm ruộng... Huhu, nàng là quý tộc, không muốn sống những ngày như của yêu quái nông thôn đâu.

“Mau mau, chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Chỉ có lúc thế này mới có thể ra ngoài. Không chạm được vào phu thì Yui liên tục ở một bên lẩn lộn làm nũng nịu, rất có dáng ‘chàng không đi thì ta tuyệt đối không từ bỏ ý định’.

“Ồn quá.”

Ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút nào, hoàn toàn có lệ.

Yui thuận thế muốn đi kéo phu, nhưng lại thất bại.

“A, ta quên mất.”

Nháy mắt, tiểu công chúa liền im lặng.

Phu nhíu mày.

“Được rồi, ta đi ngủ vậy.” Yui trộm liếc phu một cái, không hiểu sao phu bỗng nhiên trầm mặc như thế, nàng hơi ngượng ngùng.

Nâng mắt lên, chờ mong nhìn phu, cúi đầu, nín nín khăn tay, nâng mắt lên, chờ mong nhìn, cúi đầu, tiếp tục nín nín khăn tay...

“Tối đa một canh giờ.”

Còn chưa hoàn toàn đứng dậy, chợt nghe thấy phu mở miệng.

“Hả?”

Yui bỗng nhiên hiểu được, vẻ mặt lập tức trở nên nín nín ngây ngô cười.

“Ý chàng là có thể ra ngoài à?”

Phu đứng dậy, cứ thế đến cửa, không hề nhìn ‘cái đuôi’ sau lưng.

“Đợi ta với!”

Yui chạy nhanh theo sau phu.

Nàng chỉ cần làm nũng giả vờ đáng thương. Phu chỉ biết ăn mềm không ăn cứng, nàng làm nhiều là hẳn sẽ nghe lời ngay.

Quả nhiên mình thông minh mà!

**

Xung quanh chỗ ở của phu không có gì phồn hoa, bản thân phu bình thường cũng chỉ ở nhà, không đi dạo phố bao giờ, cho nên nhất thời không biết mang Yui đi đâu. Thật vất vả tìm được một tòa thành khá lớn, chỉ tiếc tòa thành này hình như đang suy sụp, buổi tối chỉ có chợ đêm thưa thớt, trông thật tiêu điều.

Vẫn là kinh đô tốt hơn, tuy rằng Yui cũng chỉ là nghe nói mà thôi. Liếc quanh một cái, không có gì đẹp hay thú vị, Yui không còn hưng trí gì cả.

“Chúng ta trở về đi.”

Thất vọng.

Chẳng có gì cả, không muôn màu mà rực rỡ mình muốn.

Yui đang rất thất vọng, không nghe thấy phu đang nhẹ nhàng nói gì.

Bỗng nhiên hoa mắt, có thứ gì đó rơi vào trong lòng bàn tay.

Chính xác mà nói, có đồ gì đó đang bay trong lòng bàn tay Yui.

“Đây là cái gì?”

Yui chỉ nhìn thấy một đóa hoa đơn điệu? Đóa hoa trắng bệch, tha thứ cho sự hình dung của Yui đi, thứ này trông khá khó coi.

Phu hơi mất tự nhiên đứng trong bóng ma, phu lại đang điên điên khùng khùng gì thế?

Yui là quý tộc, có thứ tốt gì chưa thấy qua chứ, loại hoa trông phàm tục này thật đúng là... hì hì, rất thích!

Ne ne, đây là phu đưa đây, đẹp ở mọi góc nhìn đúng không? Không biết phu lấy thứ này ở nơi đâu ra, Yui méo mó đầu, tưởng tượng phu khuya khoắt ra vườn bới đất hái hoa... Hì hì.

“Không biết vì sao các người lại thích mấy cái thứ ấy.”

Giọng ghét bỏ của phu đánh vỡ không khí tốt đẹp.

“Ai thích—— xinh đẹp thì đương nhiên thích.”

Tốt xấu gì thì cũng là tâm ý của phu, phải rất thích mới đúng.

Lại trộm liếc phu một cái, này này, đứng xa như vậy làm gì chứ.

“Sao ta bỗng dưng lại cảm thấy mình bị ghét bỏ thế...”

Buồn bực một chút xong, Yui nhìn kỹ đóa hoa trong tay.

Yui biết mình vươn tay cũng không chạm vào được, chỉ có thể ngậy ngốc nhìn.

“Bách Nhật Ngữ.”

Phu mở miệng.

“Là tên của nó à?”

Thì ra thứ khó coi này lại có tên cao nhã như thế, đúng là đã làm khó xử yêu quái nông thôn như phu rồi.

“Hoa trăm ngày chỉ nở một khắc.”

Phu hoàn toàn không nhìn thánh vật của quốc gia nào đó mà mình mua như cướp.

“Chỉ có một chốc lát thôi à? Ngắn ngủi quá.”

Phản ứng đầu tiên của Yui là quá mức ngắn ngủi, có chút ưu thương. Nhưng nghĩ lại, mình được thấy thứ ngắn ngủi như vậy thật quá may mắn.

“Ta thích lắm, cảm ơn phu quân đại nhân.”

Gật đầu, bây giờ Yui chỉ cảm thấy trong lòng mình cực kỳ thỏa mãn.

Yui trịnh trọng như vậy khiến phu kinh ngạc, vẻ mặt có chút co quắp. Nhìn thấy Yui thật cẩn thận muốn sờ lại không sờ được hoa, giọng nói của hắn cũng nhẹ đi rất nhiều.

“Không bao lâu nữa, người sẽ trở lại như cũ.”

Kẻ ngốc thì vẫn nên giống như trước kia thì tốt hơn.

“Ừ.”

Yui không chú ý, trả lời qua loa.

“Sợ hãi không?”

Sợ hãi vẫn sẽ mang dáng vẻ này.

Khi phu hỏi như vậy, không biết là đang hỏi Yui, hay là hỏi chính mình.

“Không.”

Có lo lắng khẩn trương, nhưng không sợ hãi, có lẽ ban đầu có sợ hãi, nhưng dần dần thì không. Yui biết, nếu phu đã nghĩ được biện pháp thì hắn là sẽ làm được. Phu không thường đồng ý, nhưng một khi đã mở miệng thì dù là xuất phát từ trách nhiệm hay là kiêu ngạo, đều nhất định sẽ làm được.

Dù mang dáng vẻ gì đi nữa, nàng còn ở bên người phu cũng đã đủ rồi — đương nhiên, nếu có thể ăn được đồ ăn ngon và mặc y phục đẹp cũng rất tốt.

Về mong đợi của Yui rơi vào trong mắt phu.

Làm sống lại một người đã chết cũng không phải không có cách, ví dụ như, Thiên Sinh nha. Âm Mưu sư đang tính toán làm thế nào để yêu quái quý công tử đồng ý vùng kiếm.

— trên cơ bản là không có khả năng.

Dù là thế, phu nhìn tên ngốc cách đó không xa đang nhìn chằm chằm một đóa hoa, cảm thấy có một số việc phải thử một chút mới được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Sesshoumaru sama cứu người, điều đó không có khả năng (_)

Spoi:

Nhớ mang máng có đứa bé cho mình một con cá nướng, tên là cái gì ấy nhỉ? Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cô bé = Hà Đồng da xanh tại bên cạnh = yêu quái tiên sinh thành thị chẳng phân biệt được địch ta cứ thế phóng khí lạnh!

Lừa bắt cóc trẻ em? Phu định làm gì? Trộm tiểu tri kỷ của yêu quái tiên sinh thành thị làm muốn tìm đường chết sao?

33. Chương 33: Phu Của Ta Rất Bất Bình Thường

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Sau đêm phu ‘thẹn thùng’ tặng hoa, gần đây lại thích nhét vào tay Yui đủ thứ. Ví dụ như đồ trang sức tinh xảo, vải dệt hoa mỹ, ví dụ như những thứ nhỏ nhỏ trông có vẻ rất khó coi nhưng bị người ta nhắc nhở là quý trọng, có thể ăn (trọng âm). Lần đáng sợ nhất là phu đã cướp một con quái thú nhỏ cho Yui làm súng vật chơi đùa, nói là thấy Yui cứ luôn gây trở ngại hấn v.v...

— người bình thường hấn là sẽ không lấy quái thú cho tiểu thê tử của mình để chơi đùa đâu, rốt cuộc là phu học tập ai cách yêu đương lấy lòng kiểu này chứ.

— Nhện quỷ? Ồ không, Yui cảm thấy chắc phu tự học mới thể.

Sáng sớm hôm nay, lúc Yui tỉnh lại, giật mình phát hiện bên cạnh mình có một đồng gì đó, gần đây nàng bị kinh sợ quen rồi nên cũng không kinh ngạc lắm.

Nhìn kỹ, cái đồng kia còn đang cử động!

Rốt cuộc là cái gì thế? Trông giống như một hình người, biết cử động... Tiểu quái thú kiểu mới à?

Nghĩ đến đây, Yui bản năng trốn sau chăn. Cái suy nghĩ bao mình lại thành bánh chưng để chống cự tiểu quái thú ấy, còn lâu nàng mới có, nàng thông minh mà!

“Ừm... Đây là đâu thế?”

Cái đồng kia nói chuyện!

Yui nghiêng đầu, quan sát đồng kia nửa ngày. Cũng đâu làm gì khác được, từ lúc nàng biết mình không thể tiếp xúc với ánh sáng, trong phòng luôn tối như mực. Yui đâu phải yêu quái, chán ghét ánh sáng chán ghét lửa, trong phòng tối thế này, nàng hầu như không thấy rõ cái gì cả, có phu ở cạnh thì còn đỡ, nhưng từ ngày hôm qua, phu đã không thấy tăm hơi đâu, thiếu một người ở cạnh, Yui cảm thấy rất quanh quẽ.

“Tối quá... A! Chị? Là chị à?”

Đây là một giọng nói ngọt ngào nhưng cũng không ngấy, mềm mại phối hợp với vẻ làm nũng của các cô bé làm người ta cảm thấy như đang cắn một chiếc bánh gạo nếp mật ngọt nóng hôi hổi, thoải mái ấm áp tới tận trong lòng.

Rất quen... tiếng nói này là của..

“Ủa ủa, là cô bé lúc ấy?”

Nhớ mang máng có đứa bé cho mình một con cá nướng, tên là cái gì ấy nhỉ? Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cô bé = Hà Đồng da xanh tại bên cạnh = yêu quái tiên sinh thành thị chẳng phân biệt được địch ta cứ thế phóng khí lạnh!

Lừa bắt cóc trẻ em? Phu định làm gì? Trộm tiểu tri kỷ của yêu quái tiên sinh thành thị làm muốn tìm đường chết sao?

“Sao em cũng ở đây thế, mà em tên là gì nhỉ? Ăn mày?”

Yui suy nghĩ xem làm thế nào để đưa cô bé này về, một cô bé, thậm chí còn không thú vị bằng tiểu quái thú.

“Em tên là Rin, chị ơi.”

Cô bé lại không hề sợ người lạ, chạy tới bên cạnh Yui. Cô bé cười rộ lên rất đáng yêu, trời sinh đã mang theo một loại lực tương tác khó hiểu.

Yui quan sát đứa trẻ gần hơn. Y phục đơn giản mà lại xinh đẹp, mái tóc xoã tung nhưng không rối bời, vẻ mặt sáng láng, đôi mắt mở to, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, xem ra cuộc sống không tệ, bị nuôi rất tốt.

“Là Rin à... Ta là Asai Yui, phải gọi ta là công chúa.”

Bỗng nhiên đáy lòng có chút tâm tư, nhưng Yui không nói lên được là cái gì.

“Chị công chúa?”

Không có nhiều khái niệm với quý tộc loài người, Rin hoàn toàn không để ý, cứ thế thốt ra. Bỗng nhiên, cô bé ngừng lại, nhìn nhìn chung quanh, như là nhớ tới chuyện ban nãy, suy nghĩ một lúc rồi nhỏ giọng hỏi Yui.

“Sao chị cũng ở đây? Rin và Jaken đại nhân đang bên ngoài chờ Sesshoumaru đại nhân trở về, sau đó bị cô nào đó kỳ quái mang đi, đây là đâu? Là nơi đáng sợ nào à?”

“Cái này...”

Thê tử của tội phạm bắt cóc phải giải thích như thế nào với con tin mới tốt?

Yui đang nhức đầu vấn đề này, đúng lúc đó, phu bước vào.

Phu vẫn mặc ki-mô-nô đơn giản, gần đây hay ở nhà nên ngay cả mấy thứ xúc tua hay gai kỳ quái đều không có, khi không nói lời nào lại trở nên có vẻ yếu ớt, vô hại như hồi trước.

Bộ dáng yêu quái cũng được, con người cũng được, thật ra Yui cảm thấy sự chênh lệch giữa hai bên chỉ là muốn ngắm hay muốn ăn bạch tuộc nướng như vậy mà thôi.

Yui dịch dịch hai bước, kéo ống tay áo phu thì thầm.

“Luật pháp quy định, lừa bán trẻ em là tội nặng.”

“Nếu không thích sủng vật lần trước, thì để nó bồi nàng một lát.”

Phu nói xong, tính thời gian, còn khoảng một lúc nữa, Sesshoumaru mới chạy tới nơi.

Yui hung hăng túm ống tay áo phu, cái tên này coi cô bé nhà người ta làm sủng vật sao, gan lớn quá.

“Thật ra thì ta hơi lo lắng...”

Hạ giọng, Yui quay đầu lại liếc Rin một cái.

“Phu quân đại nhân, chàng có đánh thắng được yêu quái tiên sinh không? Dù xuất phát từ nguyên nhân gì đi lừa gạt trẻ em đi nữa, nhưng lát nữa cha mẹ của đối phương tìm đến thì sẽ phiền toái lắm.”

“Nàng cảm thấy... ta rất yếu?”

Hầu như hoàn toàn không lo lắng, nếu có một chút thì chỉ là sợ địa vị của cô bé này ở trong lòng Sesshoumaru vẫn chưa đủ lớn. Phu luôn luôn nắm chắc kế hoạch của mình, thấy Yui không tin mình, phu thật không biết nên nói gì nữa.

Yui gạt đầu, như nhớ tới điều gì, lập tức lắc đầu.

“Rất yếu?”

Sắc mặt phu khó coi.

“Không...”

Hai người câu được câu không, bỗng nhiên cả căn phòng đều rung lên.

Lại tới nữa lại tới nữa, lần trước là bị người ta đuổi giết tới cửa, lần này lại là cái gì? Yui thiếu chút nữa té ngã, may mà có phu đỡ, không thì mặt dí xuống đất sẽ biến thành bánh dẹp mất.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn, bầu trời vốn vẫn còn nắng ban mai bỗng hoàn toàn thay đổi. Mây đen không hiểu sao lại nhẹ nhàng bám đầy trời, tầng tầng lớp lớp, áp lực, như là thị uy vậy, có vẻ như sẽ có chuyện gì đó không tốt xảy ra.

“Đến rồi à.”

Phu liếc ra bên ngoài một cái, rồi lại nhìn cô bé phía sau Yui.

“Nhanh hơn dự đoán rất nhiều.”

“Muốn... muốn làm cái gì?”

Nghe phu nói như vậy, Yui lập tức hiểu được cha mẹ của cô bé đến rồi, khẩn trương đứng lên.

Phu xoay người đi ra ngoài, Yui thấy phu không phản đối, liền chạy theo hần. Gần đây bởi vì rất lười cho nên chạy cõ lăm mới đuổi kịp phu. Phu cũng không ngăn cản, chỉ thả ra mấy kết giới, tiếp tục nhốt cô bé ở phòng Yui.

Vấp phải kết giới, Rin run lên vài cái, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ, cô bé tin là vị đại nhân ấy sẽ nhanh chóng tới cứu mình.

Tòa thành ở trên không, yêu quái tiên sinh thành thị đã xuất hiện, dưới mặt đất phía sau hần không xa là tiểu yêu quái da xanh huyền não đang trốn tránh.

Khí chất cao quý, mái tóc dài màu bạc bay múa, vẻ mặt đậm mạc, xuất hiện rất hoa lệ, không hề kiêng kị gì... Yui nhìn yêu quái tiên sinh, lại nhìn phu đang âm u cười, nhất thời cảm thấy ánh mắt mình hơi... Khụ khụ.

“Naraku.”

Trông yêu quái tiên sinh không phải là yêu quái thích nói chuyện, khinh thường hừ ra tên phu, lược đi không ít lời đạo đầu, rồi lập tức vùng kiếm chém người.

Yêu quái tiên sinh công kích cực nhanh, rất mạnh mẽ mà hầu như không có hoa lệ phụ trợ. Kiếm của hần lãnh liệt, từng nhất trí mạng. Dưới sự công kích liên tục ấy, phu chỉ có thể né tránh và quan sát yêu quái tiên sinh.

Yui có chút lo lắng.

Khu nhà bị rách tung toé do hai người đánh nhau, Yui cơ hồ có thể nhìn thấy cái ổ mới của mình lại trở nên bị thắm. Nhưng đại cầu ca vẫn cực kỳ có tu dưỡng, hầu như tránh công kích Yui, không làm lan đến gần nơi nàng đứng.

“Ưm...”

Yui lo lắng nhìn phu gần như cố hết sức, dạ dày rối rắm, khẩn trương đến mức sắp nôn ra.

“Đừng gặp chuyện không may đấy...”

Phu hần là có kế hoạch, trong lúc đánh nhau, hần cơ hồ không hề công kích, có vẻ ẩn nhẫn lui trước.

—— đây hoàn toàn không phải phong cách của phu, Yui đoán rằng phu hần là có kế hoạch. Nghĩ thì nghĩ, Yui vẫn hơi lo lắng.

“Ta làm sao có thể bị gì.”

Phu cực kỳ tự tin, nếu bây giờ phía sau phu có cái đuôi, nhất định sẽ nhấc cao lên hoặc là liên tục quẫy.

“À.”

Yui lẩm bầm một câu, không nói nữa.

Đất rung núi chuyển, nàng cảm thấy rất không thoải mái. Có lẽ là bị những đòn công kích kia lan đến gần, nàng chỉ cảm thấy hai tai mình ngoài tiếng ong ong ra chỉ còn lại nhiều tiếng vô nghĩa.

Cảm giác lạ lùng, rất huyền não, rất rất huyền não, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Yui bỗng nhiên cảm thấy được mình trở nên thoải mái lên không ít?

Chính mình làm sao vậy...

Yui theo bản năng cúi đầu, lập tức hoảng sợ.

Ủa ủa? Tay...?!

Sao tay nàng không thấy đâu!!!! Cổ tay thì vẫn có thể nhìn đến, nhưng hai bàn tay lại không thấy đâu cả!

Dùng sức chớp mắt, Yui lại nhìn lại, hai tay vẫn còn. May quá may quá, vừa rồi chắc là hoa mắt, tay chân kiện toàn, vẫn còn đầy đủ là tốt rồi.

Yui hoảng sợ lắc lắc đầu.

“Không hổ là Sesshoumaru đại nhân.”

Trong lúc đánh nhau, phu bỗng nhiên vọt tới gần yêu quái thành thị, dưới tầng tầng xúc tua che dấu, đoạt lấy thanh kiếm bên hông yêu quái tiên sinh.

“Nhưng vẫn quá vội vàng rồi.”

Mỗi câu của phu đều khiêu khích và đáng đánh đòn như vậy.

Đoạt kiếm làm cái gì? Thanh kiếm kia ở eo, phu ra sức cướp như vậy lỡ..., đại lưng... ưm!

Cầm binh khí trông bình thường đến mức nhìn không ra có chỗ nào quý báu, hình như phu nhẹ nhàng thả ra, rồi nhìn về phía Yui.

Rất bình tĩnh, rất thoải mái, rất dịu dàng.

Yui bỗng nhiên hiểu được, có lẽ phu chỉ là nhắm vào thanh kiếm ấy.

Phu muốn làm cái gì?

Yui thấy phu dùng hai tay nắm chặt nó, thử vung lên.

Nhưng mà, phu lại lập tức dừng lại.

“Sao vậy?”

Yui nghi hoặc. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy phu mờ mịt như thế, cũng là lần đầu tiên phát hiện hắn đang tức giận, không hề che dấu.

Như là sóng triều dưới nước biển bình tĩnh, nguy hiểm nổi lên.

Yui không rõ phu suy nghĩ gì, nhưng mà, ngay tại lúc Yui nghi hoặc, nàng thấy được một màn làm cả đời nàng cũng khó quên được.

Phu nhìn yêu quái tiên sinh, khoe miệng vẫn mỉm cười xấu xa tính kế, nhưng giọng nói của hắn lại trở nên bình tĩnh.

“Sesshoumaru đại nhân, chuyện về Rin, ta nghĩ là ta không biết nên giải thích như thế nào, lát nữa, ta có thể cam đoan nó sẽ an toàn xuất hiện. Ta cũng biết, ân oán giữa chúng ta tất phải giải quyết rõ ràng. Nhưng trước đó, ta muốn cầu xin ngài một việc...”

Phu nhìn yêu quái tiên sinh thành thị, dừng một chút.

“Sesshoumaru đại nhân... Ta xin ngài, dùng Thiên Sinh nha cứu nàng ấy.”

Ngay lập tức, trong sự kinh ngạc của Yui, tất cả mọi người đều kinh hãi.

34. Chương 34: Phu Của Ta Đang Gây Mất Mặt

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Mọi người đều bị dọa sợ. Không ai nghĩ tới một tên âm trầm ác độc như Naraku cư nhiên lại có một ngày bởi vì một cô gái mà yếu thế cầu xin người khác, mà đối tượng lại là yêu quái nổi tiếng vì liên tục phóng khí lạnh – Sesshoumaru.

Trên cơ bản, đây là chuyện không có khả năng.

Nhưng lại giống như phu đã quyết định vào ban đêm hôm đó, dù không có khả năng, nhưng hắn vẫn phải thử một chút.

“Người, người người người người quá vô lễ!”

Không hổ là người hầu chuyên nghiệp của yêu quái tiên sinh, yêu quái Hà Đồng da xanh định thần lại trước tiên. Ý vào đối phương đang tỏ ra yếu ớt, nó vọt ra, che ở trước mặt Sesshoumaru—— không, phía dưới, giọng điệu nghiêm túc.

Phu quân đại nhân muốn làm cái gì?

Yui cũng bị dọa, phu làm như vậy hình như chỉ vì một khả năng, đó là —— vì nàng.

Yui cảm thấy phu vẫn luôn thích nàng, nhưng rốt cuộc thích đến thế nào thì nàng không biết. Phu có thể vì nàng mà xin kẻ địch giúp đỡ, trong lòng Yui tràn ngập kinh ngạc và cảm động, nhưng đồng thời nàng cũng đau lòng khi thấy phu yếu ớt như vậy.

Phu không hề để ý đến Hà Đồng da xanh nhỏ yếu vô dụng, sau một lúc lâu, chỉ nghe thấy phu tiếp tục mở miệng.

“Đối với cách làm của ta, ta cảm thấy rất có lỗi, ta sẽ trả lại cô bé loài người kia cho ngài, an toàn và không tổn hao gì.”

Cơ hồ là vừa nói xong, Yui quay đầu lại liền nhìn thấy Kanna chậm rãi đi tới, bên cạnh còn một cô bé nhu thuận đi theo.

Rin như bị cái gì đó không chế cử động, nếu là bình thường thì khi nhìn thấy vị đại nhân kia, cô bé sẽ chạy tới, nhưng gương mặt cô bé hồng hào, cả người cũng sạch sẽ, không giống như là bị tra tấn gì.

Nhìn thấy Kanna, Yui bỗng nhiên nhận ra là đã lâu nàng không nhìn thấy Kagura. Đương nhiên, vào những lúc như thế này, đây không phải vấn đề mà Yui cần chú ý.

Sesshoumaru cơ hồ không nâng mắt lên.

Phu luôn xấu xa, không dễ khiến người ta tin tưởng hắn. Đương nhiên, phu cũng hiểu biết mình, vì thế, không nhanh không chậm, hắn tiếp tục diễn thêm một màn.

“Sesshoumaru đại nhân... Trong kiếp sống dài đằng đẵng của yêu quái, luôn lặp lại mà chán nản, dù có bao nhiêu mục tiêu lớn, sau khi đạt thành vẫn khó tránh khỏi sinh ra nghi ngờ. Yêu quái đường hoàng tiêu sái, rất nhiều năm trước, bắt đầu sinh ra từ tên đạo tặc dơ bẩn kia, ta đã cho rằng không có thứ gì có thể trói buộc cuộc sống của ta, không có thứ gì có thể khiến ta hoài nghi chính mình. Nhưng mà, ngài biết ‘thích’ là một loại cảm giác như thế nào không? Ngài đã tự mình thử nghiệm ‘cô đơn’ là cái gì chưa?”

Kỳ thật phu là một nhân tài, cao thủ lừa đảo, mỗi khi hắn nói chuyện nghiêm túc như vậy, người thường như Yui có lẽ là sẽ hoàn toàn tin —— đương nhiên, yêu quái tiên sinh lãnh diễm cao quý lại là ngoại lệ.

“Ta chỉ là vừa mới, ở một quãng thời gian không quá tốt đẹp, có được một người mà không thể bỏ qua. A, không nghĩ tới, Naraku ta cũng sẽ có một ngày buồn cười như vậy.”

“Yêu quái mà tham lam thì chẳng khác gì đi về phía tự hủy diệt.”

Phu như đang tự giễu.

“Nếu những điều này không thể làm cho ngài tin tưởng, vậy thì thứ này...”

Nếu đối mặt với sự nghi ngờ mà thấy dao động, thì không phải là phu.

Chỉ thấy bàn tay trắng nõn mảnh khảnh của phu chạm rãi chạm vào ngực mình, sau đó một tắc lại một tắc, dùng ngón tay cơ hồ không có chút nguy hiểm ấy xuyên vào ngực, dần dần kéo ra, tiếng da thịt ở ngực bị xé rách vang lên, sau một lát, đột nhiên, phu giờ thứ trong lòng bàn tay mình ra.

Nó màu đen, mang theo mùi chết chóc, máu đen không ngừng từ tay phu rơi xuống.

—— trái, trái tim?!

Yui theo bản năng muốn che ngực mình, đó là trái tim, sao phu lại muốn đưa trái tim mình ra...

Đau quá, làm vậy nhất định là đau chết đi được.

Mặc kệ phu đang làm cái gì, mặc kệ hắn đang nghiêm túc hay là diễn trò, Yui cảm thấy đã đủ lắm rồi.

“Này, phu quân đại nhân đừng đùa nữa.”

Yui đi đến gần, muốn chọc chọc phu, nhưng tay còn chưa chọc đến, cũng không thể chọc được, nàng chỉ là bỗng nhiên nhớ tới tình huống hiện tại của phu, ngượng ngùng rút tay lại.

“Sang một bên đợi đi.”

Phu không nhìn Yui, chỉ nói rất nhẹ rất nhẹ.

Giọng nói của hắn rất thấp, âm cuối lại có chút run rẩy, không đường hoàng tự tin như trước.

“Đừng đùa nữa mà...”

Yui bĩu môi.

“Câm miệng! Asai Yui—— “

Phu bỗng nhiên nâng mắt lên, đôi mắt màu đỏ đựng sự tức giận, hắn thật sự tức giận, không thể nghi ngờ, nhưng cảm xúc này chỉ xuất hiện rất ngắn ngủi.

Câu nói kế tiếp đều bị phu nuốt trở lại.

Yui đang khóc.

Nàng không biết nên nói gì, nhưng nhìn thấy phu như vậy, nàng không thích lắm, trong lòng hoảng hốt. Trái tim là thứ không thể muốn móc ra là móc được, nàng không biết kế tiếp sẽ xảy ra sự tình gì, cũng không biết phải xử lý như thế nào. Yui quay đầu lại, nàng chỉ phát hiện bây giờ mình không có gì hết, đã không còn mẫu thân đại nhân, đã không còn thị nữ quen thuộc bên cạnh, không còn thiếu chủ Hitomi, không còn thành Hitomi nhà phu, thậm chí không còn thân phận công chúa xác thực... Nếu phu cũng không còn thì nàng phải làm sao bây giờ.

Phu cuối cùng không nói gì.

Trái tim màu đen trôi nổi trong tay phu, bay đến ở trước mặt Sesshoumaru, Thiên Sinh nha bị cướp lấy cũng bay ở nơi có thể chạm tới, chỉ cần rút dao, chỉ cần nhẹ nhàng vung lên là có thể đạt thành ý muốn của phu.

Dù là yêu quái như thế nào, nếu đã không có trái tim thì đều không có khả năng sống sót.

Naraku là một bán yêu cường đại, không đúng, Bạch Linh sơn đã tinh lọc yêu lực không tinh thuần trong cơ thể hắn, hiện tại hắn chính là một yêu quái hoàn toàn.

Cố gắng chống đỡ thì được, nhưng một thời gian sau, yêu quái cũng không trốn nổi cái chết sau khi trái tim vỡ vụn.

Yui kinh hoàng hiểu được ý phu, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có lại chậm rãi kéo nàng vào vực sâu.

Giống như một người sắp chết đuối khát cầu một thanh gỗ, Yui gắt gao nhìn phu, có lẽ là đang chờ mong hân đổi ý.

“Sesshoumaru đại nhân!”

Đúng lúc khản trương, giọng nói mềm mại khản trương của Rin vang lên. Kanna đã giải trừ cấm chế trên người cô bé.

Liếc Rin một cái, cân nhắc một lát, cuối cùng, Sesshoumaru vung kiếm.

Yêu quái tóc trắng, công kích tuyệt mỹ.

Chỉ là một cái chớp mắt, trái tim vừa rồi còn sống động bỗng mất đi sức sống, máu thịt trộn lẫn bị trọng lực đánh nát.

Trái tim vỡ vụn, phu nôn ra một ngụm máu đen.

“Naraku!”

Yui hét.

Không thể nào, không thể nào, sao phu có thể chết được, cái tên âm trầm như phu sao có thể chết được?!

Nếu phu chết, thì mình có thân thể sống lại còn ý nghĩa không?!

Sau đó, gương Kanna chợt lóe ánh sáng, một thân thể bay tới trước mặt Sesshoumaru.

Yêu quái đại nhân cường thế chỉ hừ lạnh một tiếng, lập tức lại vung Thiên Sinh nha.

Bỗng cảm thấy có một lực lượng cường đại đang kéo mình, Yui bản năng phản kháng, giống như là chỉ cần nàng phản kháng không thuận theo, thì phu sẽ không cần phải trả giá đắt vậy.

Sự thật tương phản, lúc mở mắt ra, nàng đã biến lại như xưa. Không hề mờ ảo, mỗi một bộ phận đều cực kỳ chân thật.

“Phu quân!”

Yui định thần lại, vội vàng chạy đi xem tình hình của phu thế nào.

Khẳng định là rất nguy cấp, đã không còn trái tim... Đã không còn trái tim thì phải làm sao bây giờ?!

Phu không nhìn Yui, Yui chỉ có thể cầm tay hắn.

Lạnh quá... Không biết là do mình vừa biến trở lại hay là sức khỏe của phu không tốt, lạnh như vậy, Yui lại cảm thấy trong lòng chua xót.

“Chàng... Huhu... Ta biết là không nên mà...”

Yui lại bắt đầu khóc, nàng không có cách nào lừa chính mình, không có cách nào vô tâm vô phể làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì.

“Chuyện giữa chúng ta, xem như đã kết thúc rồi chứ, Sesshoumaru đại nhân.”

Phu thở không xong. Hân hao hết khí lực, cố hết sức mới nỗ lực chống mình không đến mức té ngã.

“Naraku, đây là sự lựa chọn của người.”

Cái nhìn của Sesshoumaru về phu vẫn không có một chút tốt đẹp.

“Vậy sao...”

Phu bỗng nhiên nhìn về phía Yui. Ở trong mắt phu, Yui nhìn thấy mình đang khóc rất xấu.

“Ta, không quá hối hận đâu.”

Nghe được lời này của phu, tim Yui lập tức co lại.

“Phu quân... Huhu... Đồ ngu ngốc... Huhu...”

“Đúng vậy, Sesshoumaru đại nhân...”

Phu tùy ý Yui lau khô vết máu trên khóe miệng mình, hấn bỗng nhấc miệng cười.

“Ta không hề hối hận, không hối hận... lợi dụng ngài.”

Phu nói xong, trái tim vốn vỡ vụn trên mặt đất bỗng nhiên biến thành xúc tua, nhanh chóng sinh trưởng như dây leo, từ bốn phía tầng tầng buộc chặt, chôn vùi Sesshoumaru, bao vây cả người hắn.

Chuyện gì vậy?!!!

Bị cảnh tượng ấy gây hoảng sợ, Yui không thể tin nhìn về phía phu.

“Tuy rằng hơi khó giải quyết, nhưng thừa dịp này cũng có thể tiêu hóa yêu lực của ngài.”

Phu bỏ tay ra khỏi ngực, sau đó giống như không bị gì, đứng dậy khỏi mặt đất.

Yếu ớt lập tức biến mất, vẫn là vẻ đáng khinh vô sỉ cường thế mà mọi người quen thuộc.

“Người, người người người người đồ bán yêu mà dám tính kế Sesshoumaru đại nhân! Người người... vừa rồi đều là giả vờ thôi sao!?”

Ở đây, có lẽ ngoài Kanna vẫn vô cảm, tất cả mọi người đều không bình tĩnh nổi.

“Người cho là thế nào?”

Hà Đồng da xanh bị phu trừng, lập tức yên lặng, ngoan ngoãn lui ra phía sau yêu quái tọa kỵ cao lớn.

Yui nhìn phu, nàng vẫn chưa định thần lại được.

Sự tình chuyển biến nhanh quá, nàng vẫn chưa hiểu được hoàn toàn, lúc đầu thì cảm thấy kinh ngạc vui mừng, giờ thì càng ngày càng cảm thấy mất mặt ——

Vừa rồi còn chảy nước mắt nữa, thật buồn cười TT^TT.

Sự cảm động vĩnh viễn sánh cùng thiên địa lập tức biến thành mây bay TT^TT.

Cái cảm giác phu là trung khuyến yếu ớt lập tức vỡ tan TT^TT.

Bùm mặt, ngoài ý định chặn miệng phu lại, bây giờ nàng không còn muốn gì hết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: các cô em bị phu si tình cảm động ơ, sự thật chứng minh, phu vẫn là kẻ âm trầm tính kế

Nhưng, kế hoạch của phu đúng là mạo hiểm, có lẽ có một khắc, hắn thật sự nguyện ý

Này, chương sau là cái gì, ‘thịt’ sao?

Tojikachan: Chương sau là H nhé ^^~

35. Chương 35: Phu Của Ta Đang Lưu Manh

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Tojikachan: Sorry cả nhà vì post muộn TT^TT tại một số lý do riêng cho nên giờ mới onl được TT^TT thông cảm nhé TT^TT

Yui nhìn phu đang hả hê tiêu hóa yêu quái tiên sinh, vẻ ngهنh ngang kia, giọng điệu kiêu ngạo kia... Cái người ban nầy vừa khóc quỳ xuống đất cầu xin tha thứ là ai vậy? Cái kẻ ban nầy vừa cầu bị chà đạp cầu bị ấu dả là ai nha? Ha ha ha, quả nhiên là mình ngây thơ quá, hơn nữa yêu quái bạch tuộc vốn chỉ là muốn nuốt trọn thôi... nhỉ?

Hừ hừ, phu thật đáng giận, chỉ trong nháy mắt mà vẻ yếu ớt hoàn toàn biến mất, sự cảm động của Yui và số tiết tháo cơ hồ không còn gì của phu lập tức bị chôn vùi trong bụi bậm, không còn —— không đúng! Vừa rồi nàng đâu có cảm động chứ!?!

Nhóm xúc tua nhóp nhép của phu cuộn vào nhau rồi tản ra, lùi về phía sau phu.

Yui nhìn nhìn lưng phu, bị đối phương hung hăng trừng một cái, đành phải ngượng ngùng bỏ đi ý định nghiên cứu xem rốt cuộc mông phu có cái gì.

“Sesshoumaru đại nhân! Sesshoumaru đại nhân?”

Tiếng kêu của Rin làm Yui nhận ra một điều. Xúc tua của phu biến mất, rồi cả yêu quái tiên sinh vốn bị vùi trong nó cũng biến mất, bị tiêu hóa rồi?

“Sesshoumaru!!”

Nấp trong chỗ tối, Kagura rốt cục không nhịn được nữa hét lên. Nàng bắt chập phu đang đứng đấy, vẻ kinh hoảng xuất hiện trên gương mặt nàng rất rõ, nghiêng ngả lão đảo, nàng chạy đến chỗ yêu quái tiên sinh biến mất, tay chân luống cuống.

“Sao có thể thế được? Sao có thể thế được? Sesshoumaru đại nhân không thể nào —— “

Hà Đồng da xanh không thể tin nổi, trừng lớn đôi mắt to tròn, cô bé sau lưng khóc lớn lên.

Không còn gì hết, ngay cả thanh kiếm ngạo khí của yêu quái-kun, cũng biến mất theo.

“Bị tiêu hóa mà thôi.”

Phu nói, sắc mặt vẫn như thường.

Bỗng nhiên, giống như là giờ mới nhớ tới Yui, hắn mới chậm rì rì quay đầu lại.

“Chưa chết thì tới đây.”

“Bản công chúa còn lâu mới nghe lời chàng, hừ.”

Yui đang nổi nóng, không muốn hòa theo chủ nghĩa đại nam tử thỉnh thoảng xuất hiện của phu.

“Naraku!!”

Kagura bỗng nhiên hét to một tiếng.

Yui nhìn theo phía âm thanh, phát hiện cả người nàng ấy run rẩy, trong tay nắm chặt cây quạt.

“Lớn tiếng thế, người muốn vì Sesshoumaru làm chút gì à.”

Ngữ khí của phu mang vẻ hèn mọn, cái đức hạnh này... Yui phát hiện từ sau khi yêu quái tiên sinh bị tiêu hóa, phu càng thêm đáng giận.

“Kagura, ta thật không nghĩ tới người cũng biết thích một người.”

Ngoài miệng nói lời bạc lạnh, tìm điểm yếu nhất của lòng người để công kích, phu thật là quá đáng.

Thích một người? Ai? Yêu quái tiên sinh? Kagura thích yêu quái tiên sinh?

Ừm, thấy điều kiện của yêu quái tiên sinh như thế... Ánh mắt Kagura đúng là không tồi, nhưng phu hiển nhiên lại không nghĩ như vậy.

“Thích? Naraku, người có biết cái gì là thích không? À, bây giờ thì có lẽ người đã biết rồi.”

Liếc sang Yui, ánh mắt của Kagura phức tạp.

Nàng không thể biết được Naraku đang mưu tính cái gì, trong nháy mắt đó, nàng thật sự đã bị sự si tình của Naraku lừa. Nếu vì Asai Yui, Naraku cũng sẽ quỳ xuống để cầu xin người khác... Hừ, quả nhiên nàng quá ngu ngốc, cho dù Naraku thích tiểu công chúa ngu ngốc nhưng cũng là có hạn độ, hẳn sẽ không dùng mạng mình đi đổi tiểu công chúa.

Kagura muốn tự do, ban đầu đúng là nàng muốn lợi dụng Sesshoumaru giết chết Naraku, nhưng khi kế hoạch của mình thất bại, nàng lại không đi suy tính tiếp, ngược lại lại thấy rất khổ sở khó chịu.

Trong nháy mắt, cái gì đó sụp đổ.

Thế này thật không giống nàng.

Thích, có lẽ thế. Nhưng một kẻ ngay cả tự do cũng không có thì không có tư cách.

“Người nói như vậy không có vấn đề gì sao, Kagura.”

Một trái tim màu đen xuất hiện trong tay phụ, không ngừng nhảy lên.

Nó cơ hồ giống hệt cái mà vừa rồi hiến cho Sesshoumaru.

“Ta có thể thương hại cho người một cơ hội nữa.”

Ánh mắt Kagura sợ hãi nhưng chỉ một khắc, ngược lại, nhanh chóng hóa thành kiên định.

“Hừ, vật như vậy, quả nhiên là người muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.”

Bởi vì có nó, Naraku hẳn mới có thể mở một con mắt nhắm một mắt khi thấy nàng phản bội.

“Tuy rằng vô dụng, nhưng đôi khi vẫn có thể giúp ta chút việc. Người nói đúng không, Kagura?”

Phụ mở miệng, nhưng không giống như là đang hỏi Kagura.

“...”

Kagura không nói gì, có lẽ nàng đã biết kết cục của mình.

Nàng là gió, nhưng gió lại không có tự do.

Nhưng không có tự do, còn là gió sao?

Nàng ngơ ngác nhìn phương xa, không biết là đang nhìn gì.

Nếu thân thể không thể tự do, ít nhất, trước khi chết, tôn nghiêm và trái tim có thể thả lỏng một chút cũng tốt.

“Xem ra, Kagura, người đã lựa chọn rồi.”

Phụ cười lạnh, năm ngón tay hơi hơi co lại.

“Người đã lựa chọn làm mình trở nên vô dụng, vậy thì...”

“—— phụ quân!”

“—— Minh đạo Tàn nguyệt phá!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Vừa dứt lời, trong đồng bụi đất bay lên, Yui cảm thấy mình bị phụ ôm lên. Động tác quá đột ngột của phụ làm Yui bất ngờ.

Trời đất rung chuyển, này này, thế này là sao!

Thật vất vả mới giữ được thăng bằng, Yui cúi đầu, giờ mới nhìn thấy mình đang ở trong kết giới của phụ, kết giới bay tới giữa không trung. Cảm thấy không được an toàn lắm, Yui túm túm vạt áo trước của phụ, rụt người vào trong lòng phụ.

Yêu quái tiên sinh vừa bị tiêu hóa, giờ lại êm đẹp đứng tại chỗ, như là bỗng dưng hiện ra vậy.

Trên thực tế, hẳn đúng là bỗng dưng hiện ra.

Tóc dài màu bạc, chiến giáp không dính một hạt bụi, còn có Thiên Sinh nha trên tay trông có chút khác trước.

Rõ ràng đã bị tiêu hóa, vì sao lại bỗng nhiên xuất hiện?

Yêu quái tiên sinh không hề có một chút chột vệt, giống như chuyện vừa rồi chưa bao giờ xảy ra vậy. Phu thoái nhượng, ánh mắt lại hứng thú nhìn Thiên Sinh nha của yêu quái tiên sinh.

“Người ngộ ra kiếm đạo của chính mình đúng lúc này sao.”

Lời này của phu quả thật là ca ngợi, nhưng giọng điệu rất quái, có vẻ ghen tị. Hắn quả thật đã hơi sơ ý. Hắn có nghĩ đến khả năng Sesshoumaru vẫn an toàn, nhưng không nghĩ tới yêu lực của Sesshoumaru lại càng thêm tinh tiến, thậm chí mượn cơ hội cướp đi trái tim Kagura trong tay hắn... Hắn hơi hờn giận. Sự tình xảy ra hơi đột ngột, không tốt lắm.

“Sesshoumaru đại nhân, không nghĩ tới —— “

Yui dùng sức kéo vạt áo phu.

“Ta đã đói bụng rồi, đừng nhiều lời biết không?”

Thế giới này thật đáng sợ, Yui hiểu được phu đang có ý định chạy trốn. Nhưng mỗi lần muốn chạy trốn là phu đều thích nói vô nghĩa một đồng, đại khái là muốn chứng minh mình chưa bao giờ thất bại (_)

Ta nhất định sẽ quay lại!

—— tự tôn của nam yêu, hừ hừ.

Nhưng dù chạy trốn, ít nhất vẫn chứng minh hôm nay phu vui vẻ, nên cũng không phải là không có lợi.

Bị Yui kéo lại, hết cách, phu trừng mắt nhìn tiểu quái thú trong lòng một cái, cuối cùng, lần đầu tiên không có câu nào khiêu khích... trốn chạy.

**

Bởi vì yêu quái tiên sinh tập kích lại, ổ của phu là khó giữ được. Nghĩ đến chuyện chuyển sang nơi khác sẽ lại phải làm quen mất một thời gian, vừa làm xong ổ mới, tiểu công chúa liền mất hứng.

“Đã bảo chàng chớ chọc yêu quái tiên sinh rồi mà, chàng xem đi chàng xem đi, lỡ bị giết chết thì phải làm sao bây giờ?”

Nói thật, khu nhà của phu khá tốt, mỗi lần đều là theo sở thích của các quý tộc, hoàn toàn không tồn tại cảm giác đơn sơ thấp kém.

Yui hạ xuống đất, cảm giác chạm chân vào mặt đất khiến đáy lòng bỗng có một chút cảm khái.

Không phải người nào cũng có cơ hội sống lần thứ hai, Yui vươn tay mình ra, nhìn kĩ lại mới yên tâm hơn.

“Ai chết chứ.”

Cho dù Sesshoumaru đạt tới đỉnh núi, nhưng muốn giết mình cũng không dễ dàng như thế. Nhìn thấy cái tên ngu xuẩn không tin năng lực của hắn, phu không định giải thích.

“Được rồi, thì ta sẽ chết.”

Yui hầm hừ.

“Nếu không tại phu quá vô dụng quá yếu ớt thì ai chết được chứ...”

Giọng nói rất nhỏ, người thường thì không nghe thấy, nhưng tên bên cạnh lại không phải là người bình thường.

“Yui thiếu kiến.”

Phu mất hứng. Hắn thừa nhận cái chết của Asai Yui là tại mình, nhưng ít nhất thì hắn cũng đã đền bù lại.

“Để làm gì?”

Yui đảo cặp mắt trắng dã, động tác tục khí này, nàng hoàn toàn là tự học thành tài.

Công chúa quái thú hiện giờ đang khó chịu, trông như kiểu ‘ngươi cứ đánh ta đi cứ đánh ta đi’—— đương nhiên, nàng trong mắt phu cũng không khác gì.

“Ta không rảnh, không thấy ta đang tức giận hay sao.”

“Tức giận cái gì.”

Phu vừa dứt lời, mới phát giác sai lầm.

“Hừ hừ, không biết ai hôm nay gây mất mặt nha, tính kế kiểu nguy trang đó đúng là đáng xấu hổ, còn...”

Quả nhiên, Yui bắt đầu quở trách các kiểu mất mặt của phu.

“Câm miệng!”

Phu khí phách rống lên một tiếng, Yui chỉ cảm thấy trên môi ảm áp.

Đây là... suy nghĩ như bị oanh tạc.

“Asai Yui, đừng có vừa khôi phục đã muốn chết như thế.”

Phu hung hăng nói.

Từ đầu đến cuối đều là tính kế? Như vậy vụ tính kế này có phải là đã không chắc chắn lắm hay không?

Cái tên ngu ngốc Asai Yui này.

Nếu hẳn không tính kế, thì sao nàng còn có thể thoải mái đứng đây chứ?

Năm mươi năm trước, từng cảm thụ sự rung động của Nhện quỷ.

Vài năm trước, cũng từng cười nhạo tình yêu say đắm của Hitomi Kagewaki.

Naraku, có lẽ không phải không có ‘trái tim’.

Có trái tim và không có trái tim, có gì khác nhau? Nhìn tiểu quái thú lại vui vẻ quẩn lấy mình, đôi mắt màu đỏ của phu sâu thẳm, lộ ra một chút tà khí...

Hy vọng người gắn bó với trái tim hẳn – Asai Yui, đừng làm chính hẳn trông quá ngu xuẩn.

“Định làm gì thế?!”

Tiểu công chúa trì độn, cảm thấy nguy hiểm, đôi mắt màu đen mở thật to.

Nóng tay tái nhợt của phu bỗng nhiên chạm lên môi Yui không nghe lời, ý bảo đối phương nhẹ giọng hoặc là câm miệng.

“Ừm!”

Hậu tri hậu giác ngã vào giường, Yui đột nhiên phát hiện một chuyện nguy hiểm!

—— hình như phu đang lưu manh

36. Chương 36: Phu Của Ta Đang ‘ăn Thịt’

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

“Chàng định làm gì?”

Yui cảm thấy tình hình không bình thường, đẩy đẩy phu, gắng tạo ra chút khoảng cách an toàn giữa hai người.

Không đẩy được, rõ ràng trông phu Yếu Ốt dễ ngã mà sao nặng chết đi được.

“Nàng cảm thấy là ta định làm cái gì.”

Tiểu quái thú dù cảnh giác nhưng ngoài tính tình kiêu mạn của công chúa ra thì không có gì, ánh mắt phu lập tức đầy khinh bỉ. Cố tình đối phương lại mang vẻ chắc chắn rằng ‘rõ là chàng muốn làm chuyện xấu mà’, phu vốn không nghĩ nhiều lại bỗng nhiên nổi lên ý xấu.

“... Sang một bên đi.”

Cuối cùng Yui nói. Nàng không thể tưởng được có từ ngữ thích hợp nào để hình dung tình huống hiện tại, tóm lại cứ làm phu biến đi trước đã.

“Được.”

Phu lại đáp ứng rất thẳng thừng.

Yui chỉ cảm thấy phu nghe lời đến mức không thể tin nổi, nhưng ngay lập tức, nàng phải thu lại lời nói của mình.

Phu vừa mới dứt lời, Yui lại bị dè.

Biến hóa quá nhanh! Bạn đừng đoán tâm tư nam yêu bạch tuộc làm gì!

“Ư ư ư...”

Yui y phục không chỉnh, vô lực phạch phạch vài cái, vẻ đáng thương ‘ta sắp xong đời rồi’.

Trước khi gả chồng, Yui đã được dạy về phương diện này, cũng được miêu tả kĩ... Nhưng cũng giống thơ ca mà mình chán ghét, Yui hoàn toàn không có hứng thú và thiên phú.

Nếu là phu thì được, chỉ là...

Ai ngờ lại bị ăn luôn bây giờ chứ! Ai biết lát nữa phu sẽ biến thành bộ dáng gì!

“Nàng đang khấn trương.”

Phu khẳng định nói, ngữ điệu trêu đùa.

“Làm gì có!”

Sớm muộn gì cũng sẽ làm chuyện này, nghĩ vậy, Yui cảm thấy thuận theo tự nhiên cũng không có gì... nhỉ?

‘Sâu lòng’ Yui hơi bất an mấp máy vài cái, hình như là lấy được dũng khí, hai má phình lên nhìn phu chăm chăm.

“Muốn làm chuyện xấu thì làm đi, hừ hừ.”

Hết cách, liền nằm thẳng giả chết.

“Phì!”

Phu rốt cục không nhịn được bật cười.

“Gì chứ! Chàng —— “

Yui muốn kêu la vài câu, bỗng dừng im bật.

Phu cười rộ lên trông rất đẹp.

Tuy rằng nói một người đàn ông như vậy không thích hợp cho lắm, đáng tiếc thuộc tính của phu đại khái chính là mỹ nhân yếu ớt, không thể nghi ngờ.

Tươi cười không chút che dấu, xâm nhập tận đáy mắt, giống như mở một lỗ hổng nho nhỏ từ đáy lòng, sau đó có thứ gì đó ấm áp chậm rãi chảy ra, dần dần thấm vào nhau.

Phu mỉm cười rất nhiều lúc, lúc bắt chước Thiếu chủ cũng cười rất nhiều, cười thật tình cũng có, chỉ là lúc này, Yui chẳng những nhìn ra tâm tình phu thật sự rất tốt, còn mang về khờ dại trong trẻo ngoài sự sung sướng ra nữa.

Nói phu khờ dại... Yui cảm thấy mình đúng là không nghĩ kĩ gì cả, nhưng trong chớp mắt, đúng là nàng đã thấy như vậy.

Rất lâu rất lâu về sau, Yui mới biết cảm giác này chính là kinh diễm, ưm, chỉ là một chút thôi.

“Ngốc quá.”

Phu mỉm cười thở dài, lập tức dịu dàng hôn lên môi Yui.

Bị mê hoặc.

Thế cho nên mới hoàn toàn quên phản kháng.

Vừa đạt được sự sống, lần đầu trải qua chuyện tuyệt nhất trên đời, đối với Yui mà nói, đó là một loại lực hấp dẫn mơ hồ, làm nàng tiềm thức muốn đi tới gần.

Nếu thích phu, thì loại chuyện này không phải là không thể được, thậm chí, nó hẳn là rất sung sướng.

Nhiệt độ ấm áp lan ra từ bên môi, uốn lượn, rơi vào cần cổ, xuống xương quai xanh tinh xảo, xuống mỗi một tác da thịt.

Rất nóng, lại tốt đẹp.

Thân thể non nớt lại tò mò nhanh chóng quen với sự ném thử xa lạ mà tốt đẹp này.

Không thể nghi ngờ rằng phu là cao thủ, ít nhất lúc làm tiểu quái thú thần phục nghe lời, hẳn luôn thành thạo như vậy. Đương nhiên, mặc dù phu khấn trượng, nhưng người duy nhất có thể nhìn ra đã mơ mơ hồ hồ, sự khát vọng và vội vàng của hắn tự nhiên cũng không có ai biết được.

Ki-mô-nô quý báu vương bạn bị không chút thương tiếc vứt bỏ sang một bên, sợi tóc màu đen đan xen vào nhau, không phân rõ được của ai với ai.

Đầu ngón tay hơi hơi run rẩy, lúc chạm vào lưng phu, xúc động khó có thể tả, Yui bỗng nhiên hiểu được điều gì.

Lưng phu, hoặc là cả người phu cũng rất nóng.

Nhiệt độ nóng rực, trong nháy mắt làm Yui có cảm giác hạnh phúc kiên định. Phu thích nàng, tuy rằng hắn không nói, Yui lại hiểu rõ và cảm nhận được một cách kỳ diệu.

“Phu, phu quân...”

Giọng nói khàn khàn uyển chuyển, nhẹ nhàng phụ họa bên tai, giống như lời nói tình tứ tốt đẹp nhất.

Phu không nói gì, chỉ ôm nàng chặt hơn.

Giờ khắc này, tất cả suy nghĩ đều trống rỗng, đơn thuần chỉ còn lại tình cảm đang thiêu đốt, nảy sinh, cùng với sự dịu dàng chết chìm người ta ấy.

Đầu óc Yui mơ hồ.

Hình như nàng hơi choáng váng.

Mơ mơ màng màng, nàng nhìn thấy người đàn ông trong ki-mô-nô màu xanh đứng ngoài thành Hitomi, xúc cảm chân thật và trí nhớ trôi nổi đan vào nhau, quấy loạn nội tâm Yui.

Phu mềm nhẹ tách hai chân Yui ra.

Nếu không phải nghe thấy tiếng hít thở vội vàng không thể che dấu ấy, có lẽ Yui vẫn cho rằng phu vẫn rất lạnh nhạt.

“Rốt cuộc là ai ngốc chứ...”

Những lúc thế này, nàng vẫn không quên tranh cãi với phu vài câu.

Yui hơi ngượng ngừng cắn cắn môi, cuối cùng ngượng ngừng mỉm cười.

Đây là ngẫm đồng ý?

Nhưng mà, phu lại chậm chạp không cử động.

Ngay tại lúc Yui có chút bất an, nàng lại nghe thấy tiếng phu.

Nói thế nào, giọng điệu của phu rất nhẹ rất ấm, lại hơi mơ hồ, làm nàng càng thêm bất an.

“Asai Yui, nàng thích ta... kẻ như thế?”

Yui không chút nghĩ ngợi.

“Bản công chúa thích.”

“Suy nghĩ như vậy thật đúng là...” Giống kẻ ngu ngốc.

Phu chậm rãi vuốt má Yui, có vẻ ngẫm nghĩ. Hình như hắn đang ẩn nhẫn điều gì, lại giống như đang đối kháng điều gì.

Phu vốn chính là một người rối rắm, hẩn hẩn cảm, đa nghi, trong tiềm thức còn luôn có cảm giác nguy cơ đáng sợ không rõ, nhưng Yui thì không phải, tiểu công chúa tràn ngập sức sống đã nhận định thì không hề sợ hãi, thấy phu lần lượt nghi hoặc thậm chí còn dò xét có chút hèn mọn nhất gan, nàng rất không hài lòng.

Yui cắn một cái lên vai trái của đối phương, hung hăng cắn.

Máu tươi từ bị da thịt bị cắn rách chảy vào trong miệng, vị mặn lại tanh.

Con người phu bỗng nhiên tối sầm lại, hẩn lập tức đẩy Yui ra, tức giận nói.

“Asai Yui! Nàng có biết là máu yêu quái có độc không!”

Cũng không phải là tất cả yêu quái, nhưng mà... hẩn lại là tập hợp thể của đủ thứ vật ô uế. So với mình, tiểu công chúa có vẻ yếu ớt, đôi mắt linh động, ý cười lan ra, tư thái nhẹ nhàng... Hơi chút không chú ý là có thể hoàn toàn biến mất khỏi bên cạnh mình.

Rất yếu ớt, làm cho người ta không thể không đi bảo vệ.

Nhưng mà, bảo Naraku đi bảo vệ, thậm chí quý trọng một người, thì cũng quá khó khăn.

“Ai bảo chàng là tên ngu ngốc chứ!”

Yui không thèm để ý, ngược lại không cam lòng phản bác.

“Ngu ngốc sao...”

Đột nhiên, vô số xúc tua và cái đuôi từ lưng phu vươn ra, vừa thấy là biết đó là các bộ phận của các loại yêu quái sau khi bị ăn lưu lại. Nhóm xúc tua yêu vật nhớp nháp và sắc nhọn như phụ trợ cho phu, làm gương mặt phu giờ phút này trở nên càng thêm là lạ.

“Kẻ mà nàng thích chính là một con yêu quái, không phải Hitomi Kagewaki, không phải cái thân thể này, mà là ta, một kẻ như thế này.”

Nói xong, thân thể phu bắt đầu biến mất, đồng thời, thứ thay thế thân thể vẫn như cũ là vô số thân thể yêu quái hợp thành một hình người mà thôi. Thứ duy nhất còn lại là đầu đột ngột bay phía trên một đồng uế vật, gương mặt không hề có chút biểu cảm gì.

“Tất cả đều không chân thực, ngay cả khuôn mặt này... Khuôn mặt này cũng thế.”

Phu dùng đôi mắt màu đỏ gắt gao nhìn Yui chằm chằm, hình dáng của hắn hiện tại cùng với hình thái bán yêu mà hồi lần đầu Yui nhìn thấy không có gì khác biệt.

“... Xấu chết đi được.”

Thấy phu lải nhải một đồng, Yui chỉ có một tổng kết. Có thể là lúc trước đã gặp nên giờ đã miễn dịch, trông phu hiện giờ cũng không đáng sợ lắm.

Thấy Yui như vậy, phu ngây người, thậm chí có chút ngu dần.

“Asai Yui, nàng phải hiểu ý ta là..”

“Biết rồi biết rồi, ta sẽ không vứt bỏ chàng đâu.”

Yui chỉ cảm thấy hưng trí của mình bị quấy rầy, rất không thích, giọng điệu ghét bỏ.

“Tuy rằng phu quân vừa xấu vừa nát lại ghê tởm nữa, nhưng ta sẽ không vứt bỏ chàng đâu, đừng có nghĩ linh tinh, giống một người đàn ông chút đi.”

Yui lẩm bẩm.

“Chẳng phải chỉ là yêu quái thôi sao, có cái gì mà phải nghĩ nhiều.”

Phu lập tức trở nên thoải mái.

Hình như hẳn hơi buồn rầu.

“Đừng hối hận.”

Đôi mắt màu đỏ nhìn về phía Yui.

Nếu nàng hối hận, hẳn thật sự không biết mình sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Đã sống rất nhiều năm, bị tái tim Nhện quỷ chi phối, lúc này, Naraku hẳn rốt cục cũng có cuộc sống mới, thoát khỏi quá khứ.

Không bị kẻ nào ảnh hưởng, mà là chính mình chậm rãi có tình cảm riêng.

“Không hối hận.”

Giọng nói chắc chắn của nàng in sâu vào trong đầu, cuối cùng không thể ức chế khát vọng của mình nữa.

Hồi phục lại thân thể cũ, xúc tua vẫn chưa thu hồi hoàn toàn. Số xúc tua ấy vốn có thể giết chết người ta trong chiến đấu giờ lại trở nên mềm mại mà cẩn thận. Chúng nó đan vào nhau nhẹ nhàng áp chế động tác của Yui, hoàn toàn không để ý đối phương buồn nôn ghét bỏ.

“Nhịn một chút.”

Phu mở miệng.

Nhịn?

Yui còn chưa hoàn hồn, bỗng nhiên hiểu được ý của phu.

Đau đớn vì bị xuyên qua làm Yui cơ hồ muốn ngừng thở, rất nhanh cảm giác được hạ thân dính dính, Yui lại thấy khổ sở.

“Đau quá... huhu...”

Vừa rồi còn cảm thấy phu đáng thương, hiện giờ lại hoàn toàn khác.

“Đau à, sẽ ổn nhanh thôi.”

Phu chỉ có lệ trấn an vài câu, rồi lại nhanh chóng luật động.

Yui từ chối vài cái, đẩy không ra, trốn không được, cuối cùng chỉ có thể hung hăng cào lưng phu, lưu lại một vết màu đỏ mờ ám.

Phu cũng không giận, tùy Yui ồn ào.

Thân thể bị hung hăng va chạm, lần lượt giống như bị xé rách.

Đau đớn làm Yui khó chịu, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được nhiệt độ cao của đối phương, bộ phận của đối phương ngay bên trong thân thể của nàng, cảm giác như vậy lại làm người ta sa vào, không thể tự kiềm chế.

Tình cảm mâu thuẫn, giống như tâm tư của phu đối với nàng.

Rối rắm liên tiếp lặp lại, nhưng...

Yui mơ màng nhìn phu trên người mình.

Ít nhất cuối cùng, bọn họ vẫn ở bên nhau.

“Không chuyên tâm gì cả.”

Phu lại đẩy mạnh mẽ hơn. Hoàn toàn tương phản với vẻ yếu ớt bề ngoài, đó là thể lực đáng sợ của phu. Yui bị va chạm mạnh như vậy, thiếu chút nữa cần phải đầu lúi của mình.

“Huhu... Không có mà.”

Nhụy hoa yếu ớt phải nhận công kích mạnh mẽ liên tiếp, nhanh chóng sưng đỏ lên không chịu nổi.

Màu máu và chất lỏng màu trắng mờ ám đan xen vào nhau, lại làm tiểu công chúa trước mặt càng thêm mê người.

Ăn sạch?

Cũng không phải là không thể.

Hơn nữa nếu là bị yêu quái như Naraku ăn, thì ngay cả xương cốt cũng bị mài nhỏ, cắn cũng vào bụng hết.

Naraku chính là kẻ như thế, một khi đã lựa chọn, thì chẳng khác nào biến thành chấp niệm đến cùng.

Yui có chút ảo não, nàng thật sự tức giận mà, nhưng chỉ cần nhìn thấy người trên thân mình, dù là liếc mắt một cái thôi cũng đã bị hạnh phúc nhồi đầy.

Yui vụng trộm thả lỏng đầu ngón tay của mình đang cào lưng phu. Phu nhận ra, khoe miệng khẽ nhấc lên một độ cung rất nhỏ, thu lại xúc tua áp chế, cầm tay Yui thật chặt.

Hạnh phúc, thì ra rất đơn giản.

“Chàng còn chưa nói... thích... thích ta...”

Giọng nói như làm nũng, hai má đỏ bừng, trán rịn mồ hôi, làm cô bé dần chuyển biến thành một người phụ nữ nhỏ chân chính.

“Thích?”

Phu không nghĩ tới Yui lại nghĩ như vậy.

“Nàng suy nghĩ nhiều rồi.”

Thấy đối phương bất mãn bĩu môi lẩm bẩm, phu khẽ cắn vành tai đỏ bừng của đối phương, một câu nói nhẹ nhàng rơi vào trong tai Yui.

“...”

Hắn nói như vậy.

Spoi:

“Có được ngọc Tứ Hồn đầy đủ là có thể thực hiện một nguyện vọng, nàng muốn thứ gì, Yui?”

Phu thưởng thức đồ vật trong tay, có vẻ lơ đãng hỏi Yui.

“Ta muốn... hạt dẻ?” Yui nghĩ nghĩ, thử trả lời.

Phu đen mặt.

Không phải thích, loại yêu quái như Naraku, luôn có thể hiểu được mình rốt cuộc muốn cái gì.

Thích thì quá mỏng yếu, thứ hấn muốn là tham luyện và đoạt lấy.

Nếu thế nào cũng phải làm cho tình cảm cực nóng mà biến thái này có thêm một khái niệm thuyết minh nữa, vậy thì, cái gọi là yêu, cũng không khác gì.

37. Chương 37: Phu Của Ta Đang Làm Kẻ Sai Vật

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Cùng phu ‘mây mưa’, là chuyện khiến Asai Yui mệt nhất đời này, không có một trong.

Sau khi tiểu quái thú công chúa điện hạ tỉnh tỉnh mê mê bị nuốt sạch hoàn toàn, hậu tri hậu giác bỗng nhiên nhớ tới có phải mình đã quá ngu ngốc hay không.

Lời ngon tiếng ngọt đâu? Dịu dàng che chở đâu? Tòa nhà lớn và một đồng hạ phó đâu? Phục trang đẹp đẽ món quà vô giá đâu?

—— cái gì cũng không có mà sao mình lại bị lừa đi thế?

Buồn bực...

Buồn bực quá...

Yui chùng kín chắn, nhích tới nhích lui, nàng đã sớm tỉnh dậy, nhưng đối phương còn chưa có phản ứng nên nàng cũng không biết nên làm gì.

Nên làm gì sau khi làm chuyện ấy? Câu đầu tiên giữa hai người phải là cái gì?

—— phu quân đại nhân, tối hôm qua chàng biến thành bạch tuộc nhiều chân.

—— nàng phát hiện thấy thế à.

Đối thoại kiểu gì!

“Tĩnh rồi à.”

Phu đã nhìn nàng ngủ say rất lâu, từ lúc phát hiện hơi thở nàng không đều, hấn đã biết Yui tỉnh. Mang ý định trêu chọc, phu tính nhìn xem tiểu quái thú muốn làm cái gì. Cũng đâu phải là chuyện gì đáng xấu hổ đâu, tiểu quái thú chùng kín như thế chắc sẽ rất nóng, nghĩ nghĩ, phu tốt bụng mở miệng.

“... Ừ.”

Yui ôm chắn. Cả người khó chịu, toàn thân vô lực, không hề muốn cử động. Phu tuy mở miệng, nhưng mà nàng vẫn... không dám nhìn phu.

Có lẽ là tính tình của con gái quấy phá? Kỳ thật, bề ngoài nàng có vẻ không câu nệ gì nhưng nội tâm vẫn là cô gái nội liêm ngưng ngừng.

“Đừng chùng kín mít thế.”

Phu đưa tay kéo chắn trên người Yui ra, không hiểu bực mình lại như vậy để làm gì.

“Ta biết chứ!”

Yui không nghĩ tới phu lại làm chắn xốc lên, thứ bảo vệ mình hình như bị rút ra, khiến Yui luống cuống, nhanh chóng giãy trên giường.

“Asai Yui.”

Phu hơi mất nhẩn nại. Hấn mạnh tay hơn, đương nhiên, khiến cả áo ngủ mà Yui vắt vả túm được cũng bị xốc lên theo.

Da thịt trắng nõn bại lộ, dấu vết xanh tím nhanh chóng châm lên hơi thở mờ ám trong phòng.

Đôi mắt phu hơi tối sầm lại.

“Lão lưu manh!”

Yui hung tợn nói. Thấy tình hình nguy hiểm, nàng nhanh chóng lấy quần áo mặc vào.

“Còn dám bắt nạt bản công chúa nữa thì... bản công chúa sẽ rời nhà trốn đi đấy!”

“Được thôi, cứ trốn đi.”

Phu buông tay ra, lui sang một bên, hoàn toàn không coi lời đe dọa của Yui ra gì.

Yui bật dậy, thở phì phì chạy ra ngoài cửa.

Hấn bình tĩnh như vậy chỉ là nắm chắc nàng không dám làm gì thôi, hừ hừ, nàng thông minh mà, nàng sẽ chạy ra ngoài cho phu xem.

Cực kỳ kiên định tính toán, nhưng mới chạy được vài bước, Yui vừa ra ngoài phòng, đã lập tức kinh ngạc.

“Nơi này là...”

Cảnh tượng này là sao! Đình viện và khu nhà sao mà khác trước kia thế? Mờ mịt nghi hoặc nơi này là chỗ nào... Yui nhìn trái nhìn phải, vẫn không rõ ra sao.

Trước nhà là cây anh đào to lớn, Yui vừa nhấc mắt nhìn, thiếu chút nữa bị màu sắc xinh đẹp mỹ lệ làm mê mắt.

Khắp đình viện đều là màu hồng nhạt, rất rất nhạt, nhạt đến mức khó có thể nhìn ra ngay được. Trong đình viện có rất nhiều cây anh đào to được gieo trồng, nhiều loại hoa như cẩm được trồng lên, cực kỳ sáng lạn. Đóa hoa chồng chất lên nhau, bay múa đầy trời, một tầng lại một tầng phồng dày trên mặt đất, dưới chân đều là mùi hoa.

Yui không để ý đến cảm giác mát dưới chân, kinh ngạc vươn tay ra, một cánh hoa rơi xuống đầu ngón tay. Xúc cảm mềm mại, mùi hương thoang thoảng, tất cả đều đang nói cho Yui đây không phải ảo giác.

Mùa này sao lại có anh đào chứ... Nhất định là phu lại làm cái gì đó! Yui nhìn dòng suối chảy róc rách trong đình viện, cảnh tượng tốt đẹp như vậy mà lại không chân thật, như là cảnh trong mơ vậy.

Thẩm mỹ của phu cũng thật lạ, nhưng mà... rất xinh đẹp là được.

“Về sau sống ở đây.”

Phu không nói nhiều, thấy Yui thích thú, liền tính toán đem nơi này làm chỗ ở.

Đây từng là nơi ở của một vị tiên nhân lánh đời, sau khi tiên nhân mọc cánh thành tiên, nơi này vẫn có linh khí nồng hậu lưu lại, đối với cơ thể không ổn định của Yui mà nói, là hoàn cảnh tĩnh dưỡng tốt nhất.

Phu là yêu quái, lại là tập hợp thể của đồng yêu quái uế vật, trời sinh mang theo tử khí và chướng khí, thể chất như vậy đối với người thường mà nói là không có khả năng tiếp xúc lâu. Yui tuy được Thiên Sinh nha cứu một lần, nhưng nàng vẫn là người thường. Linh khí có thể làm trung hoà một phần chướng khí và tử khí, trước mắt, đây là biện pháp duy nhất.

Duy nhất, lại không lâu dài.

Phu cúi đầu. Trong lòng bàn tay, ngọc thạch cơ hồ đã hoàn toàn phục hồi vàng sáng màu đen nhàn nhạt như cũ... Xúc cảm lạnh lẽo, màn đêm tối đen yên tĩnh.

— ngọc Tứ Hồn.

Còn một mảnh nữa là hoàn thành, hoàn thành, là có thể thực hiện được một nguyện vọng.

“Ngọc Tứ Hồn? Cái thứ này vẫn còn à, ta cảm thấy không thoải mái cho lắm.” Yui không trả lời phu, vừa quay đầu lại, ánh mắt đã bị ngọc Tứ Hồn trong tay phu hấp dẫn.

Vừa rồi là ai đòi rời nhà trốn đi? A, thật có lỗi, nàng quên mất rồi.

Yui lấy đi thứ trong tay phu, so lên mặt trời để nhìn. Ngọc Tứ Hồn vừa tiếp xúc đến Yui, khí màu đen dần nhập vào Yui từ đầu ngón tay, phu không nhiều lời, chỉ yên lặng lấy lại.

“Keo kiệt.”

Yui nghĩ là phu không muốn nhường cho ai xem, nàng bĩu môi hứ một tiếng. Từng nghe Kagura nói Ngọc Tứ Hồn trân quý, nhưng dù trân quý đi nữa thì cũng không quan trọng. Yui không thiếu gì cả, lấy thứ này cũng vô dụng, hơn nữa thứ này còn kéo theo nhiều cừu hận.

“Có được ngọc Tứ Hồn đầy đủ là có thể thực hiện một nguyện vọng, nàng muốn thứ gì, Yui?”

Phu thưởng thức đồ vật trong tay, có vẻ lơ đãng hỏi Yui.

“Ta muốn... hạt dẻ?”

Yui nghĩ nghĩ, thử trả lời.

Phu đen mặt.

“Căn phòng lớn, quần áo xinh đẹp?”

Nàng cứ cảm thấy hình như phu hy vọng nàng nói ra điều gì đó rất vĩ đại.

Mặt phu càng đen.

“Vậy chàng muốn cái gì.”

Như thế nào cũng không đúng, chẳng lẽ mình là cái người tục tằng không chí hướng à?

“Ta à...”

Hiện tại, phu quả thật không khát vọng ngọc Tứ Hồn như trước nữa. Ngọc Tứ Hồn là tập hợp của yêu vật, tất nhiên có thói hư tật xấu của yêu vật, còn về nguyện vọng, hắn luôn cực kỳ cẩn thận. Đám người Inuyasha sớm hay muộn cũng sẽ tìm đến, các mảnh Tứ hồn sẽ được tập hợp đầy đủ, không thể tránh né mặt đối mặt, tới lúc ấy, hắn chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không có nhiều vấn đề.

“Coi như hết, cái gì chúng ta cũng có cả, bỏ thứ này đi.”

Hiển nhiên tiểu công chúa không hiềm lạ thứ này.

“Bỏ...?”

Đây đúng là một câu nói ngốc nghếch hiếm có.

Ban đầu là vì sao muốn có ngọc Tứ Hồn? Bán yêu gây yêu hy vọng được mạnh lên? Trái tim con người hèn mọn khát vọng cái thứ xa xôi vốn không thuộc về mình?

Lâu ngày, ngay cả chính mình cũng không biết mình muốn cái gì.

Phu nhìn ngọc Tứ Hồn tối như mực... Thứ mà lũ yêu thi nhau cướp đoạt mà lại trở nên có cũng được mà không có cũng được như thế sao?

Nguyện vọng của mình là cái gì?

Ánh mắt phu sâu thẳm.

“Ngọc Tứ Hồn, phải đầy đủ.”

Yui nhìn phu.

“Không có nhiều người hầu, không có các loại y phục xinh đẹp, đồ ngọt cũng sẽ ít có như trước... Cuộc sống như vậy, nàng bằng lòng sao?”

Nếu hấn không thể trở thành kẻ mạnh, thì hấn không thể cho nàng cuộc sống sung túc như vậy. Tiểu công chúa khờ dại ngây thơ, sống an nhàn sung sướng đã lâu, nếu không còn được sống như vậy nữa, liệu nàng còn vui vẻ nữa không?

“Ách?”

“Quá ngốc.”

Phu nói trắng ra.

“Chàng nói gì chứ, ta vẫn còn rất tức giận đấy!”

Yui hiểu được đối phương đang khinh bỉ, lập tức mất hứng.

“Được rồi được rồi, cho chàng một cơ hội, ta muốn ăn bánh hạt dẻ, loại mà trước kia ta từng ăn ấy.”

Phu lăm bằm một lúc, cuối cùng làm ra một con rối bằng đất, thuần thục quần sợi tóc của mình lên.

“Không chịu đâu, chính chàng đi lấy mới tính.”

Yui biết phu lại muốn nhàn hạ, chết sống không cho phép.

“Ngu xuẩn.”

Phu nói, tay lại cắt con rối đi.

**

Bên trong con đường núi mòn. Nghe nói, những người đi qua đây đều biến mất. Khi bọn họ được tìm thấy, thì họ đã cứng đờ, trở thành một cái xác trống rỗng.

Đi lại quanh đây sẽ mất linh hồn của mình. Lời đồn này đã lan truyền rất lâu, làm không một ai dám bước đến nơi này.

Phía cuối đường, có một con sông sâu không thấy đáy. Sương mù dày đặc màu trắng bao phủ quanh năm, phong cảnh mờ mờ không rõ. Mơ hồ có thể thấy được trong con sông là một cô gái đang nổi lơ lửng.

Mái tóc dài màu đen múa theo dòng nước gợn, làn da trắng nõn đến mức gần như trong suốt. Dòng nước nhẹ nhàng vuốt hai má của nàng, gương mặt tái nhợt hơi xanh xao, da thịt mỏng manh yếu ớt, dường như ngay cả sức nước chảy cũng có vẻ quá nặng nề.

Một lúc sau, trùng tử hồn màu trắng bay tới từ bốn phương tám hướng, vội vàng bỏ lại một vầng sáng nho nhỏ rồi rời đi.

Các vầng sáng dần dần nhập vào cô gái, như là bị hấp thu vậy.

Đó là linh hồn của người chết.

Nhóm trùng tử hồn dùng chúng nhồi vào cái xác trống rỗng của cô gái.

Không biết qua bao lâu sao, cô gái rốt cục mở mắt, đó là một đôi mắt thông thấu nhìn rõ hết thăng trầm phồn hoa.

“Inuyasha...”

Nhẹ nhàng lắm bầm, giọng nói mờ ảo lại rõ ràng.

Cô gái trôi nổi, chậm rãi dừng ở bờ sông. Trùng tử hồn ngậm cung tiễn của cô gái, nàng nhẹ nhàng cầm lấy.

Trong nháy mắt vừa chạm vào, linh khí tuôn ra bức người, dù là lúc nào đi nữa, nàng vẫn cường đại như thế.

Trùng tử hồn quay chung quanh cô gái, như là đang nói điều gì đó.

“Thật sao?”

Cô gái lấy ra lá bùa trong lòng, nhẹ nhàng đọc chú ngữ, một con ngựa cháy lửa màu trắng xuất hiện ở trước mặt nàng.

Không hề do dự, nàng đi về phía mà trùng tử hồn chỉ dẫn.

**

Yui nhàm chán cầm quạt giết côn trùng.

Đám sâu bay tới bay lui mà phu nuôi trông không được vệ sinh cho lắm, Yui không nhịn được định xử lý hết cái đám kêu ong ong kia.

Nàng muốn ăn bánh hạt dẻ trước kia, nên phu đành phải quay về nhà tòa thành Asai trộm đồ rồi. Căn nhà to như vậy mà chỉ còn lại mình Yui, cực kỳ nhàm chán.

Đợi phu về thì bảo hấn mang mình đi ra ngoài chơi, nghĩ vậy, Yui lại bắt đầu quạt côn trùng.

Một con hai ba con bốn con...

Gió bỗng nhiên nổi lên.

Nhiều đóa hoa thổi tới che đi tầm mắt.

“Sao thế...”

Yui dùng tay áo ngăn trở gió mạnh, lắm lắm.

Cũng ngay lúc đó, cánh cửa cổng bỗng nhiên bị mở ra, rầm một tiếng như đang phát giận.

“Sao đi nhanh thế —— ủa ủa, sao lại là người?”

Yui vẫn còn cầm cây quạt trong tay, nhìn thấy người đến, không khỏi sửng sốt.

“Có, có chuyện gì à...”

Dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại có một tia phức tạp xẹt qua. Yui lắc đầu, theo bản năng cúi đầu sửa sang lại y phục, nhóm trùng bên người bỗng nhiên đập cánh mạnh rất mạnh.

“Đừng nháo nữa.”

Yui xua xua nhóm côn trùng hình như đang bay múa ở trước mặt nàng, cảm thấy không khí lập tức căng thẳng. Nàng nhìn nhìn người đối diện, lại cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, nàng biết rõ ràng ngàn chữ vạn từ trong lòng mình chỉ là một câu.

Tình địch đến!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mọi người nói xem tiểu công chúa có bị ‘xử lý’ không đây?

Phu vẫn còn đang trộm bánh hạt dẻ, bận lắm.

Spoi:

“Nói đi, đánh nhau mãi cũng không giải quyết được gì, ngài có biện pháp nào giải quyết không?”

“Đơn giản nhất, Naraku không thể có được ngọc Tứ Hồn.”

38. Chương 38: Phu Của Ta Là Mây Bay

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthucung2.wordpress.com

“Phu... Không, phu quân đại nhân hiện không có ở nhà.”

Yui sửng sốt trong chốc lát, nàng cũng không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy người kia liền hơi co quắp, nói chuyện cũng không bình thường.

Nữ pháp sư đại nhân bỗng dừng đến đây là để làm cái gì? Bốn bề vắng lặng, nguyệt hắc phong cao, hình như... Ách... Yui không hề chớp mắt nhìn nữ pháp sư đại nhân trong treo nhưng lạnh lùng trước mặt, giống như giấy sau, người này sẽ làm ra chuyện gì đó nguy hiểm vậy.

— mẹ không có ở nhà, kẻ xấu mau mau biến hết đi.

Được rồi, tiểu quái thú đang vọng tưởng câu chuyện thỏ và sói— tuy rằng sức chiến đấu của Yui trong mắt nữ pháp sư đại nhân còn không bằng một con thỏ.

“Ta biết.”

Nữ pháp sư đại nhân trả lời, liếc nhìn căn phòng bên cạnh Yui, như đang ngẫm nghĩ vấn đề gì đó.

Nơi này rất sạch sẽ, Kikyou thật sự không ngờ, chỗ ẩn thân hiện tại của Naraku lại là nơi như vậy. Mỗi một tấc không khí nơi này, mỗi ngõ ngách đều tràn ngập linh khí nồng đậm, ngay cả thân thể bằng đất sét, chỉ duy trì bằng linh hồn người chết như nàng, vừa mới đến một lúc thôi cũng đã cảm thấy cực kỳ áp lực, huống chi là thân thể dơ bẩn đến mức không thể hơn của Naraku.

Nơi này hiển nhiên không thích hợp với yêu vật và người chết ở lại, nhưng...

Kikyou nhìn Yui, trông đối phương có vẻ không hề nhận ra, nơi đầy linh khí này có thể xem là nơi cho công chúa điện hạ tĩnh dưỡng vì thân thể sớm bị chướng khí của Naraku ăn mòn.

Không nghĩ tới bản yêu Naraku lại có thể làm đến mức này, Kikyou thật sự hơi giật mình. Dứt bỏ thân phận nữ pháp sư, thật đáng buồn làm một cô gái từng có tình yêu, nàng vẫn luôn lưu ý tình cảm là lạ của Naraku đối với tiểu công chúa, vốn là không mang theo chút chờ mong nào nhưng tình cảm này đã phát triển xa đến thế.

“Thế nữ pháp sư đại nhân muốn làm gì à?”

Không có dự cảm xấu, vậy thì khách đến đây, là phải châm trà thì phải? Yui nhìn chung quanh, nhớ tới trà nghệ đáng thương cần cỗi của mình, thôi thôi.

“Là Naraku mang cô tới nơi này, hẳn có nói cho cô nguyên nhân không?”

Kikyou vẫn chưa chắc chắn được, Naraku làm như vậy hoàn toàn không giống như nhận tri của nàng về hắn.

“Phu quân nói về sau hai chúng tôi sẽ ở nơi này.”

Yui thích nơi này, vì nàng cảm thấy không khí mới mẻ tươi mát, từ khi chuyển đến đây, cả người nàng trở nên thư thái rất nhiều.

“Về sau?”

Lại còn ở lâu sao?

“Ừ.”

Yui gật đầu.

“Thế à.”

Nói không có kinh ngạc là không có khả năng. Mới đầu, Kikyou chỉ là cảm thấy Naraku hơi để ý tiểu công chúa này, nhưng cách làm thường xuyên trước sau mâu thuẫn, nàng vốn chắc chắn là hai người họ sẽ không xác định tình cảm, nhưng bây giờ xem ra...

“Tuy rằng ta không quá khẳng định, nhưng mà, điều này thực sự nằm ngoài dự kiến của ta.”

Cả ngày ở nơi làm yêu quái hít thở không thông này, Naraku thoái nhượng làm người ta thật ngạc nhiên.

“Thế nghĩa là sao?”

Nàng hoàn toàn không bắt được trọng điểm, tiểu công chúa chỉ biết che mặt, không dám tiếp tục truy vấn. Nói như vậy cũng không đúng, Yui nghiêng đầu sang một bên.

“Hay là ngài... vào nhà chơi một chút?”

Đứng lâu rất mệt, Yui xoay người quay vào phòng.

Căn phòng ấm áp, tản mát ra mùi tươi mát nhẹ nhẹ.

Trên bàn nhỏ, nước trà vừa mới ngâm đúng là lúc uống ngon nhất.

Nữ pháp sư đại nhân cũng không khách khí, đi theo Yui, thản nhiên ngồi xuống, uống một ngụm nước chè xanh, sau đó vẫn mặt không chút thay đổi, nhìn về phía Yui.

“Nữ pháp sư đại nhân tới đây có chuyện gì không?”

Không phải đến để ‘giải quyết’ mình là được rồi. Yui ngậy ngốc uống ngụm trà, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện.

—— không phải đến giải quyết mình, chẳng lẽ là đến giải quyết phu!? Yui yên lặng so giá trị bạo lực của phu và nữ pháp sư đại nhân, do dự không biết có nên trốn chạy để báo cho phu biết hay không.

“Vì ngọc Tứ Hồn.”

Kikyou trực tiếp mở miệng.

Ngọc Tứ Hồn chỉ còn lại một mảnh cuối cùng là có thể đầy đủ, nếu ở trong tay Naraku thì rất nguy hiểm.

“Lại là nó à. Vì nó mà hai người xử lý ta ta xử lý người đã rất nhiều năm nhiều, rất thú vị sao.”

Yui than thở.

“Chỉ cần Naraku còn ôm tà niệm...”

“Ôm tà niệm... Cái ấy... Phốc!”

Lập tức nghĩ tới điều gì đó không trong sáng, Yui bụm mặt.

Trong lòng Kikyou cũng đang suy tính, thái độ như vậy của Naraku là vì có người mình quý trọng, có lòng hướng thiện, hay là đang có ý định xấu xa hơn?

“Hắn đi đâu rồi, xung quanh đây không có mùi của hắn.”

Vốn không nhận thấy Naraku xung quanh đây cho nên chỉ định đến xem tình hình, Kikyou lại không ngờ gặp được Yui – người hắn là đã sớm chết. Nếu tiểu công chúa rất trọng yếu đối với Naraku, hắn không có khả năng bỏ lại nàng mà đi. Là bởi vì nơi này có linh khí sung túc làm lá chắn, đối với con người mà nói là rất an toàn, cho nên hắn mới chủ quan?

“À, đi lấy bánh ngọt rồi.”

Yui lơ đãng nói.

“Bánh ngọt?”

“Phu quân đại nhân quay về của tòa thành Asai trộm... Không, lấy bánh ngọt rồi.”

Đi đã lâu mà vẫn chưa về.

“Naraku?”

Trộm... bánh ngọt?

“Ừ.”

Rất kỳ quái à? Nữ pháp sư đại nhân kinh ngạc rất rõ ràng.

“Nói đến cùng thì hắn cũng chỉ là yêu quái có tình cảm.”

Lúc nói lời này, Yui lần đầu tiên nhìn thấy nữ pháp sư đại nhân mỉm cười. Nữ pháp sư đại nhân rất xinh đẹp, thêm cả thân phận đặc thù của nàng, luôn làm người ta có cảm giác không thể gần gũi. Bởi vậy, khi có biểu cảm, nàng trở nên sinh động rất nhiều.

“Phu quân làm sao vậy.”

Nhắc tới phu quân liền cười, tuy trông nụ cười có chứa vẻ phức tạp, nhưng vẫn là có vấn đề!

“Lần đầu tiên ta gặp Naraku, không, khi đó hắn vẫn còn là con người, một tên cướp tên là Nhện quỷ. Sau khi làm xong nhiệm vụ, ta ngoài ý muốn gặp được hắn. Lúc ấy, tên cướp ấy đã bị bỏng toàn thân, chỉ còn đôi mắt hơi lạnh lạnh, có thể nhìn thấy vẻ giãy dụa đau đớn, ta nhất thời thương hại, đã mang hắn về thôn.”

Hồi tưởng lại chuyện trước kia, Kikyou đã không còn vui hay giận nữa.

“Ta cứu hắn, chăm sóc hắn, chỉ bởi vì hắn là người đáng thương... Không nghĩ tới, ý chí muốn sống của hắn quá mạnh mẽ, còn sống lại. Em gái của ta – Kaede, nói hắn không phải người tốt, ta đương nhiên biết, ta cũng biết người nọ mặc dù khỏi hắn cũng không có khả năng hướng thiện.”

Kikyou cúi đầu, năm mươi năm trước, lúc ấy, nàng đã xem nhẹ nhiều lắm. Inuyasha xuất hiện làm nàng trở nên hạnh phúc mà yếu đuối, trong thời gian hạnh phúc như miếng băng mỏng ấy, nàng đã từng cực kỳ muốn trở lại làm một người con gái bình thường.

Nhưng mà... buổi chiều hôm ấy, buổi chiều nhuộm máu ấy... Không thể trở về được nữa...

“Tà niệm của Nhện quỷ dẫn đám yêu quái tới để dung hợp, sinh ra thứ tà ác là Naraku. Bởi vì là linh hồn con người dung hợp, nên Naraku là bán yêu, có nhược điểm của bán yêu, miễn cảm mà cao ngạo nên hắn không thể dễ dàng tha thứ chỗ thiếu hụt của mình, cho nên hắn muốn dùng ngọc Tứ Hồn để biến thành yêu quái. Ân oán giữa Naraku và ta, cùng nhóm người Inuyasha chính là bởi vì ngọc Tứ Hồn và Nhện quỷ mà bắt đầu.”

“Nếu nói giữa bọn ta rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì, thì có lẽ đó là Naraku coi thường mạng người và lừa gạt ta với Inuyasha năm mươi năm trước.”

“Quá khứ đã không có khả năng sửa lại.”

Yui lắc đầu. Mỗi khi nhắc tới quá khứ đen tối của phu, nàng không ủng hộ thậm chí có chút chán ghét, nhưng nàng cũng nhớ rõ hình ảnh bán yêu từ lúc nhỏ yếu giãy dụa chậm rãi lớn dần lên. Phu không thể lựa chọn xuất thân của mình, hắn bị đứng ở tầng dưới chót của yêu quái, vì sinh tồn nên mới làm đủ mọi thứ.

“Đúng vậy. Nhưng mà tương lai, nhất định phải trở lại quỹ đạo.”

“Naraku, không thể có được ngọc Tứ Hồn. Cô có xuất thân cao quý, hiểu rất ít sự đời, cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ tàn nhẫn của Naraku khi hắn giết chết yêu quái và làm hại con người một cách bí hiểm. Thứ cho ta nói thẳng, cô không úy kỵ hắn, bởi vì cô không biết gì về con người thật của hắn.”

Giọng nói của Kikyou dịu dàng, nhưng từng lời lại như những mũi nhọn. Không phải là nàng phản cảm Yui, chỉ là từ đầu tới cuối, ở trong mắt nàng, Yui chỉ là người ngoài cuộc.

“Đúng là ta không biết... Nhưng mà ta không úy kỵ phu quân không phải bởi vì không biết hắn là yêu quái xấu xa, mà là...”

Yui không nói hết lời, nói ra, có lẽ người trước mặt cũng sẽ không chấp nhận.

Mẫu thân đại nhân không phải người tốt, nàng ấy giết chết và gián tiếp hại chết không biết bao nhiêu cơ thiếp của phụ thân, nhưng mà mẫu thân đại nhân vẫn luôn đối xử tốt với mình, sớm vì mình mà bày ra con đường nhân sinh thích hợp nhất, đối với một người như vậy, Yui không thể chán ghét nổi.

Phu cũng vậy, hắn không phải yêu quái tốt, thậm chí tàn nhẫn, chỉ là hắn đồng thời cũng là một yêu quái sẽ ôm mình vào trong ngực, thấp giọng an ủi, đối với một người như vậy, Yui cũng không thể chán ghét nổi.

Lòng người là rất nhỏ, cho dù xấu xa đến thế nào đi nữa, một trăm từ mẫu cũng không bằng được một mẫu thân đại nhân. Tương tự, toàn bộ dịu dàng thiện lương cũng không bằng một nụ cười nhẹ sủng nịch của phu.

“Nói đi, đánh nhau mãi cũng không giải quyết được gì, ngài có biện pháp nào giải quyết không?”

Nàng muốn sống yên bình, muốn cùng phu ở bên nhau thẳng đến khi mình biến thành bà già, nếu có một ngày có thể không có nhiều phiền toái thì thật tốt.

“Ta có thể tin tưởng cô không?”

Kikyou mở miệng.

Nếu Naraku có thể thay đổi... Không, khả năng này cũng không cao, làm nữ pháp sư, dứt bỏ ân oán với Naraku, sứ mệnh của nàng chỉ là muốn quay trở lại như lúc đầu, bảo vệ ngọc Tứ Hồn, cũng không để nó làm hại thế gian nữa.

“Lấy danh nghĩa của mẫu thân đại nhân.”

Nếu có thể làm cho đối phương yên tĩnh, Yui cảm thấy nàng sẽ cố gắng đi làm.

Kikyou nhìn Yui, như đánh giá lời nói của nàng.

Cuối cùng, nàng nói.

“Đơn giản nhất, Naraku không thể có được ngọc Tứ Hồn.”

Khi nói lời này, Kikyou cũng không ôm chờ mong gì với Yui.

**

Kikyou đã rời đi, chỉ còn lại một mình Yui ngồi trong đình viện, nhìn hoa anh đào rơi khắp sân.

Không thể có được ngọc Tứ Hồn.. tức là làm phu tự mình giao ra thứ ấy sao?

Tuy rằng yêu cầu hơi quá, nhưng nhân phẩm của nữ pháp sư là có thể cam đoan. Quả thật, nếu ngọc thạch kia biến mất khỏi thế giới này, có lẽ về sau cũng không có nhiều chuyện phiền toái như vậy nữa.

Chỉ là, bảo phu giao ra thứ ấy, có khả năng không có khả năng không có khả năng không?

“Phu quân đại nhân sẽ không đưa đâu.”

Ngay lúc đó, phản ứng đầu tiên của mình là thốt ra.

“Thế thì sẽ không chết không ngừng.”

Nữ pháp sư đại nhân thương hại nhìn về phía Yui, nhìn về người bị liên lụy sâu nhất cũng vô tội nhất cả câu chuyện.

Yui thật sự không thích ánh mắt như vậy.

Ngón tay nàng nhàm chán vẽ vẽ cái bàn, từ khi Kikyou rời khỏi, nàng đã bắt đầu nghĩ xem làm thế nào để thuyết phục phu lấy ngọc thạch ra. Làm nũng lăn lộn khẳng định là vô ích, thế thì vừa khóc vừa nháo thì sao?

Thật đúng là đau đầu.

“Đang làm gì thế?”

Lúc trở về, phu phát hiện người nào đó ngơ ngác nhìn về phía đình viện, mày nhăn chặt, không nhận được hỏi.

Phu buông thứ trong tay ra, một mùi hương quen thuộc lập tức tiến vào mũi Yui, làm tinh thần nàng lập tức tỉnh táo.

“Vừa rồi, nữ pháp sư đại nhân có tới. Chàng không ở nhà, nên nàng lại đi rồi.”

Vừa lơ đãng miên man suy nghĩ vừa nói như vậy.

“Ta biết.”

Khắp nơi đều là mùi của cô ta. Người đàn bà đó cực kỳ thanh cao, sẽ không hại người vô tội, điểm này, hẳn rất yên tâm.

“Có thể tìm tới nơi này, cũng coi như có năng lực.”

“Phu quân, ngọc Tứ Hồn đâu? Nữ pháp sư đại nhân nói nó không phải là thứ tốt... ưm... Ăn ngon thật...”

Làm thế nào mới có thể lấy được nó?

“Không cần phải lo lắng chuyện này.”

Phu thấy Yui ăn vội vàng, thay nàng vỗ vỗ lưng.

“À.”

Yui không biết mở miệng như thế nào.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể lấy được...

“Đang nghĩ cái gì?”

Phu vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Yui.

“Hai ngày nữa là thời tiết ấm lên, ta mang nàng đi ra ngoài dạo một lúc.”

“Được.”

Yui có vẻ không nghe thấy, chỉ trả lời đại. Phu đã quen người nào đó ngốc xuẩn như vậy rồi, không để ý nhiều.

“Mệt không.”

Hiện giờ Yui cần nghỉ ngơi đủ.

“Không buồn ngủ.”

“Vậy thì ngồi trong chốc lát đi.”

Phu vuốt ve tóc Yui, một tay thay nàng lau đi vụn bánh bên miệng. Nhìn thấy tiểu công chúa thích bách, hẳn cũng không khỏi thả lỏng rất nhiều.

Hắn muốn đưa nàng thứ nàng muốn, dù là cái gì. Chỉ cần nàng nói ra, hắn sẽ làm được.

Chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn, dù cho sự thỏa mãn của hắn chính là sự thỏa mãn của nàng, làm được những gì nàng muốn. Tuyệt đối không so đo, ngược lại lại cảm thấy được cảm giác như vậy cũng không tồi.

“Nhưng mà... Ngọc Tứ Hồn...”

Yui vẫn muốn nói điều gì đó.

“Suyt —— “

Phu ý bảo đối phương đừng nói.

Aiz, nàng phải làm thế nào mới lấy được nó đây?

Không lấy được nó thì lỡ hai ngày nữa, nữ pháp sư đại nhân lại tới cửa xử lý phu thì phải làm sao bây giờ?

“Này, phu quân.”

Yui ném đồ trong tay, không lau tay đã kéo lấy phu, vụn bánh cứ thế rơi xuống y phục của phu.

“Cái gì.”

Cảm khái tiểu công chúa mơ mơ hồ hồ, phu tận lực giữ kiên nhẫn.

“Cho ta chơi ngọc Tứ Hồn một lát được sao?”

Yui nhìn phu, chờ mong chớp chớp mắt.

“Chuyện này sao.”

Phu như nhìn thấu tâm tư của Yui, khẽ tươi cười.

“Khó mà làm được.”

Nói xong, xấu tính kéo mạnh mặt Yui vài cái.

39. Chương 39: Phu Của Ta Đang Nháo Lên

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

“Đi mà đi mà.”

Che chở khuôn mặt mình bị véo, Yui đeo lên vẻ mặt khổ sở nhìn về phía phu.

Không có ngọc Tứ Hồn thì phu có thể trở lại cuộc sống bình thường, ít nhất, sự phiền toái lớn nhất là nữ pháp sư đại nhân sẽ dừng tay. Cùng với nữ thần mà mình yêu mến đơn phương người giết ta ta giết người năm mươi năm, dù có bao nhiêu tình lực thì cũng sẽ hao hết cả, các người có dám yên tĩnh một chút không? Hơn nữa, đả đả giết giết với mối tình đầu thật sự là đau lòng, huhu, nhất định phải sớm giải quyết!

“Hôm nay nàng có vẻ hứng thú với nó, là Kikyou tới nơi này nói gì sao?”

Asai Yui là tên ngu ngốc không giấu nổi tâm tư phức tạp, vẻ mặt đều viết ‘ta rất khả nghi’, làm người ta không muốn nhìn cũng không được. Ắt hẳn bà Kikyou kia chỉ có một mục đích, rất dễ dàng đoán ra —— nàng ta muốn cướp ngọc Tứ Hồn, thuận tiện giải quyết mình. Nhưng là cái gì khiến nàng ta thay đổi quyết định, chỉ lấy đi ngọc Tứ Hồn? Chẳng lẽ do cái gọi là lòng thương hại nực cười của nữ nhân?

Trong đôi mắt phu, có điều gì đó nổi lên mà Yui không rõ, chỉ chợt lóe mà qua.

“Nàng ấy đâu có nói gì!”

Yui vừa nghe phu nói vậy, kinh ngạc, lập tức bật người khỏi phu.

Phu đã nhìn ra điều gì sao? Sao có thể? Mình thông minh mà! Còn lâu mới làm phu nhìn ra mình muốn nhắm vào ngọc Tứ Hồn!

Phu nhìn về phía Yui, hình như hần hoài nghi quá rõ ràng, khiến tự tôn của người nào đó bị thương?

“Được rồi, nàng ta chưa nói gì hết.”

Phu buồn cười có lẽ với tiểu động vật sắp xù lông, kỳ thật, ả đàn bà Kikyou kia có nói gì cũng không hề quan trọng, Kikyou cũng được, Inuyasha Sesshoumaru cũng được, không ai là uy hiếp cả.

“Phiền quá đi mất... Nữ pháp sư đại nhân nói chỉ cần trả lại ngọc Tứ Hồn, nàng ấy sẽ không truy cứu chuyện cũ nữa, nàng ấy chỉ muốn để ngọc Tứ Hồn đi đến nơi mà nó nên đi thôi.”

—— này! Cấp tốc bán đứng đồng minh nữ pháp sư như thế, không vấn đề gì chứ?!!

Phu nghe xong cũng không kinh ngạc nhiều, hần hiểu rõ ý định của Kikyou nên khó tránh ít hứng thú, nhưng thấy tiểu công chúa nghiêm túc như vậy nên cũng không dả kích, liền trấn an nàng.

“Trả lại ngọc Tứ Hồn? Không thể nào, Kikyou đâu phải là kẻ dễ nói chuyện như thế.”

Nghiêm túc khoanh tay lại, Naraku lại bắt đầu thuyết giáo.

“Yui, trên thế giới này, nàng không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ ai hết, đương nhiên là ngoài ta ra.”

“Hả hả?”

Sao mà không cho người ta chút cơ hội thương lượng nào thế.

“Ngọc Tứ Hồn là vật có ích với ta, hưởng chi, ngọc Tứ Hồn được coi như là tập hợp của yêu quái tà khí, không phải đồ riêng của nữ pháp sư.”

Phu khát vọng ngọc Tứ Hồn rất lâu, dù mục đích đã không còn giống như ban đầu, nhưng hần khẳng định vẫn muốn nó.

“Ta cảm thấy... Không có nó cũng không sao đâu. Nữ pháp sư đại nhân rất lợi hại, cả yêu quái tiên sinh cũng thế, yêu quái chó cũng thế...”

Yui luôn lo lắng một mình phu không thể ứng phó nổi, nếu nữ pháp sư đại nhân đã mở miệng yêu cầu trả lại hơn nữa còn hứa không làm phiền thì nàng thấy có thể thử.

Phu không nói gì, thờ ơ đổi đề tài.

“Gần đây sức khỏe của nàng thế nào?”

“Sức khỏe? Không còn khó chịu nữa, cả người đều trở nên thoải mái không ít.”

Vừa nói, Yui vừa giơ giơ cánh tay, cố làm ra vẻ mạnh mẽ.

“Vây là tốt rồi.”

Phu chạm vào mặt Yui, hai má vốn mướt mà vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, xúc cảm kém hơn trước một chút. Trải qua một trận tĩnh dưỡng, làn da trở nên trơn mềm, tuy rằng vẫn rất tái nhợt, nhưng ít nhất là đang khỏe lên.

Cho nên, mấy loại thuốc bổ quý hiếm ấy không phải đồ vô dụng, chỉ là tiểu quái thú trì độn không phát giác ba bữa cơm mỗi ngày của mình hơi lạ mà thôi.

Tâm tư đơn thuần nhưng lần đầu tiên Yui không bị phu đánh lạc hướng, nghĩ đến ngọc Tứ Hồn, lòng của nàng lại phức tạp.

Ít nhất, ít đi một nữ pháp sư đại nhân, phần thắng của phu khá lớn, nàng vẫn nghĩ rằng nếu không còn ngọc Tứ Hồn thì tốt hơn.

Đối với Yui mà nói, phu còn hơn tất cả những thứ khác, cũng là thứ duy nhất chân thực mà nàng có được bây giờ. Nàng cơ hồ không thể tưởng tượng nổi không có phu, nếu điều ấy xảy ra thì mình cũng không muốn sống nữa.

**

Yui dù sao cũng không qua mặt nổi phu, cuối cùng việc này chấm dứt mà vẫn không có kết quả. Đêm khuya, Yui sớm rúc vào lòng phu để ngủ. Tính tình trẻ con vẫn không thay đổi, mấy lần được phu kiên nhẫn dỗ lại chăn.

Thời gian trở nên khá gian nan, đợi đến khi hô hấp của phu dần dần nhẹ đi, Yui mới nhẹ nhàng ngồi dậy.

Thật ra thì nàng vẫn tỉnh táo, không thể nào ngủ nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn cảm thấy không nên giữ lại ngọc Tứ Hồn.... Không bằng thừa dịp phu không biết, trả lại nó đi, dù sao thì Yui luôn cảm thấy phu cảm thứ ấy để làm chuyện gì đó không tốt.

Nói làm liền làm, Yui được coi như là thuộc về phái hành động.

Bình thường nàng thích quanh quẩn trong tiểu viện nhà mình, cẩn thận ngấm lại, ngọc Tứ Hồn hình như... là ở nơi đó.

Tiếng bước chân vang lên quanh phòng, âm thanh dẫm lên sàn gỗ không vang lắm, chú ý mới có thể nghe rõ, khá âm trầm đáng sợ. Chỉ đeo tất nên lúc chân chạm đất, nàng chỉ cảm thấy mặt đất rất lạnh. Yui tội nghiệp nhìn chân mình, dùng tay áo che lại cái mũi muốn hắt xì của mình.

Thiếu chút nữa là... ra tiếng.

Trộm đồ ở nhà mình chắc là không có vấn đề gì nhỉ?

Đúng mà, ở nhà mình thì đâu là trộm, mà là lấy.

Nếu phu không chịu đưa ngọc Tứ Hồn, Yui lại lo phu bị mọi người đánh hội đồng nên đành phải tự mình đi lấy nó. Chỉ cần phu an toàn, mình có thể ở cạnh hắn, không ai uy hiếp bọn họ là được rồi.

Nàng cảm thấy hơi có lỗi với phu, nhưng chắc là hắn sẽ không quá tức giận đâu. Nếu rất tức giận thì đồ đành là được.

Yui chậm rãi đi đến nội viện.

Thật ra không hề khó tìm được nơi phu đặt ngọc Tứ Hồn.

Có lẽ là lo lắng có kết giới xung quanh nơi này, nên phu không tạo ra kết giới nào để bảo vệ ngọc Tứ Hồn, khiến Yui thoải mái vào phòng để ngọc Tứ Hồn.

Phu luôn như thế, luôn mang vẻ ‘ta không sợ cái gì hết!’ đáng đánh đòn.

Ngọc Tứ Hồn ở nơi nào... Ngọc Tứ Hồn!

Cái thứ để trong chén ngọc lưu ly, tối như mực ấy là ngọc Tứ Hồn? Bởi vì nàng không để ý đến thứ này cho lắm nên Yui cũng chỉ nhớ đại khái.

A, chắc là đúng nó rồi, trông khá giống.

Yui không chút suy nghĩ cầm lấy ngọc Tứ Hồn ném vào trong tay áo, trực giác của nàng cho rằng phu không gỡ mảnh khỏe gì, mà ngọc Tứ Hồn ngoan ngoãn cũng làm Yui tin phu sẽ không thiết lập thứ gì đó bất lợi với mình trong nhà bọn.

Phu không cho Yui chạm vào thứ này, cho nên Yui cũng không chú ý tới thứ ấy chạm vào tay mình mà khí đen như mực lại không tản ra như mọi khi...

Tất cả đều rất suôn sẻ.

Nàng nhớ là nữ pháp sư đại nhân có nói nếu lấy được nó thì xuống dưới chân núi tìm nàng. Đồ vật thì lấy được rồi, nhưng mà bên ngoài tối như mực, rốt cuộc phải xuống núi kiểu gì?

Vươn tay ra cũng không thấy rõ năm ngón tay, bầu không khí có vẻ rất khủng khiếp...

Không nên không nên, cơ hội hiếm có, mình nhất định phải đi. Yui chỉ trừ trừ trong chốc lát, nhưng đi ra sân, nhìn đường trước mặt, cổ lấy dũng khí, vừa đi vừa mò đường... Trời tối đen mà đường lại trơn, đã thú bại gai, bởi vì công chúa gấu chẳng suy nghĩ gì cả, cứ thế hừng hực vọt lên.

Phu tỉnh lại mà không thấy mình đâu thì phải làm sao bây giờ?

Không tìm thấy đường thì phải làm sao bây giờ?

Kikyou không ở dưới chân núi thì phải làm sao bây giờ?

Một, hai ngày mà không có cách nào trở lại nơi này thì phải làm sao bây giờ?

—— tất cả câu hỏi khó ấy, tiểu công chúa ngốc nghếch của chúng ta không hề suy nghĩ đến đáp án.

“Này, để một mình tiểu công chúa đi như thế thật sự không có vấn đề gì chứ, chủ nhân của ta.”

Đứng xa xa nhìn thấy bóng dáng bối rối của Yui, người đàn ông với vẻ mặt yêu mỵ nói.

Byakuya, thủ hạ trung thành nhất của Naraku, phân thân cuối cùng, cao thủ ảo thuật. Lúc này, hắn ngáp một cái thật to, híp lại đôi mắt buồn ngủ, trong lòng âm thầm khó chịu với hành vi nửa đêm quấy rầy của phu.

“Chỉ một lát nữa thôi, trò hay sẽ bắt đầu.”

Chỉ cần điều tra một chút, thêm cả tính tình Yui, phu biết nàng sẽ làm cái gì. Đương nhiên, hắn cũng đã sớm dặt ra lưới nhện, bắt hết cái đám chương mắt ấy đi.

Chỉ là, nhìn thấy tên ngu ngốc chỉ mặc y phục mỏng manh mà ra ngoài giữa đêm khuya, phu hơi khó chịu, đáng ra hắn nên đặt một chiếc áo choàng dày bên cạnh trước khi ngủ mới đúng.

“Dọn sạch chương ngại.”

Tâm tình phu không tốt, lời nói bên miệng cũng lạnh lùng.

“Xung quanh đây lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, hơn nửa đêm rõ ràng sẽ... biết rồi biết rồi.”

Byakuya khoa trương vươn vai một cái, thấy đối phương hết nhẫn nại, hắn chỉ có thể đi làm việc thôi.

“Ngay cả tiểu thê tử của mình cũng tính kế, thật không hổ là ngài. Đừng nhìn lên nữa, nếu lo lắng đến thế thì...”

Nhìn thấy chủ nhân nhà mình đen mặt, Byakuya thông minh câm miệng.

Sắc mặt phu càng ngày càng đen, bỗng nhiên, chung quanh lại lạnh lẽo đến thấu xương.

Byakuya nhìn theo ánh mắt phu, quả nhiên đó là nguyên do.

Cô công chúa ngu ngốc chỉ mặc y phục mỏng manh kia lại bất cẩn té ngã do trời quá tối, bị lẫn rầm rầm mấy vòng, chắc là đau lắm.

Sát khí tràn ngập, chủ nhân nhà mình nhăn mặt nhíu mày thế làm gì chứ.

“Được rồi được rồi, ta đi dọn chướng ngại vật trên đường.”

Byakuya nhận mệnh thở dài, để không bị chết sớm, đầu tiên phải cam đoan tiểu công chúa bình an tới mới được.

Nghe thế, sắc mặt phu mới dịu đi một chút.

**

Cùng lúc đó, tiểu công chúa đang cầm ngọc Tứ Hồn lọ mọ xuống chân núi.

Vừa ra khỏi cửa mới biết được thì ra nhà mình lại ở một nơi lạ lùng thế này. Núi cao đứng trơ trọi một mình, đường núi lúc bằng phẳng lúc gập ghềnh. Cũng may từng là nơi tiên nhân ở nên nơi này không có yêu quái mãnh thú uy hiếp.

Rầm rầm, Yui suýt té ngã mấy lần, cũng may là luôn có mấy nhánh cây đỡ nàng đứng lúc.

Mặt đất gồ ghề, ngã xuống nhất định là rất đau, Yui nghĩ vậy, nhẹ nhàng thở ra.

Byakuya theo phía sau cũng nhẹ nhàng thở ra.

40. Chương 40: Phu Của Ta Đang Âm Hiểm

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

Khi Yui vẫn còn chật vật đi thì đã là sáng hôm sau, nhưng bây giờ thời tiết trở lạnh, mặc dù là ban ngày nhưng không trung vẫn tối đen như sau hoàng hôn vậy.

Yui hơi ngẩng lên nhìn, cuối cùng rùng mình một cái dưới sắc trời bạc lạnh.

Bầu trời hôn ám như đang biểu hiện điều gì, đứng dưới mặt đất trống trải, trong lòng dần dần cảm thấy bất an.

Yui rút tay vào trong ống tay áo, không chỉ vì rét lạnh mà thứ trong lòng bàn tay làm nàng yên tâm không ít, nó hơi lạnh nhưng lại trở thành lực lượng giúp nàng kiên trì giờ phút này.

Sự bất an không liên tục lâu.

Không biết từ khi nào, một con tử hồn trùng màu trắng nổi lơ lửng trên không trung, chúng nó nhẹ nhàng bao vây lấy Yui, như muốn dẫn nàng đến nơi nào đó.

Yui cũng không xa lạ gì với tử hồn trùng. Đêm nay cực kỳ mệt mỏi, nàng để chúng đưa xuống núi, qua một lúc lâu, cuối cùng khi thấy người mình cần tìm, nàng chỉ muốn lập tức nằm thẳng xuống đất.

Kikyou vẫn trong bộ trang phục nữ pháp sư giản đơn, trên gương mặt không hề có biểu cảm gì, trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như thời tiết này vậy.

Nàng ấy không đeo cung tên trên lưng, xem ra là không hề dự đoán được chuyện Yui sẽ tìm đến.

“Kikyou đại nhân, đây là...”

Chạy bước nhỏ đến cạnh Kikyou, lấy ra thứ được giấu trong tay áo, Yui không chút lưu luyến đưa nó ra.

“Đây là... Ngọc Tứ Hồn? Cô lấy được nó?!”

Kikyou không nghĩ tới có thể gặp lại Yui nhanh đến thế, càng không ngờ Yui lại thật sự dễ dàng lấy được bảo bối mà đám yêu quái liều chết tranh đoạt. Nàng cứ nghĩ rằng Yui chật vật xuất hiện đêm khuya là muốn tìm kiếm che chở, không nghĩ tới lại làm được chuyện mà mình chỉ thuận miệng nói đến — nói thật, nàng không chờ mong gì.

Những thứ quá non nớt và yếu ớt luôn dễ làm người ta bỏ qua, nhưng nàng vẫn không thể tin nổi Naraku lại lợi lỏn phòng bị với Yui đến thế, ngoài việc chắc chắn đối phương vô hại, chẳng lẽ tên bán yêu dơ bẩn kia thật sự có trái tim?

“Sau khi đưa thứ này cho ta, đừng trở về đó nữa.”

Dù có tình cảm như thế nào, nếu bị Naraku phát hiện cô bé này đã dẫm phải điểm mấu chốt của hắn thì chỉ sợ không sống nổi. Kikyou thật sự thương Yui, Yui giống như em gái Kaede ngày xưa của nàng, hoạt bát hồn nhiên, sạch sẽ trong trắng không hề nhiễm hạt bụi nào. Người như vậy là không thể ở bên một kẻ dơ bẩn như Naraku được.

Naraku tuyệt đối không cho phép cô gái này phản bội.

“Không trở về?”

Không quay về làm sao được? Nàng còn chưa ăn điểm tâm đâu!

“Rất nguy hiểm...”

Kikyou đang nói, hai mắt bỗng nhiên trợn to.

“Ki, Kikyou!!”

Một người đáng ra không nên xuất hiện lại đột ngột hiện ra.

Inuyasha đứng đằng xa, ánh mắt nhìn Kikyou vẫn phức tạp. Mà bên cạnh hắn là nhóm bạn luôn cùng nhau đồng hành... và người yêu.

Khi Inuyasha nhìn thấy Kikyou, giọng nói hơi cứng ngắc, khiến vẻ mặt cũng trở nên hơi xấu hổ.

Kikyou khẽ thở dài.

Tại sao chỉ mới không lâu, chỉ nhìn nàng thôi mà đối phương cũng trở nên chột dạ như thế?

Cảm thấy ảm đạm, ánh mắt vẫn mang vẻ đạm mạc.

“Các người đến đây à.”

Vừa nói, nàng vừa di chuyển ánh mắt sang nơi khác, không nhìn đối phương cái nào nữa.

Năm mươi năm trước, nếu không vướng bận điều gì, nếu không phải Naraku bày âm mưu, bọn họ sẽ ở bên nhau sao? Nàng bỗng nhiên không dám tưởng tượng viễn cố sau hình ảnh tốt đẹp ấy.

“Kikyou, chúng ta...”

Inuyasha bỗng nhiên không biết nên nói gì mới tốt. Bọn họ lần theo mùi của Naraku, không nghĩ tới lại gặp gỡ Kikyou ở đây.

“Trong tay Kikyou đại nhân chính là ngọc Tứ Hồn sao?”

Pháp sư đại nhân liếc ngay thấy được đồ vật trong tay Yui, cảnh giác hỏi, mà ngay tại khi hắn vừa dứt lời thì Yui đã để ngọc Tứ Hồn vào tay Kikyou.

Kikyou có vẻ thất thần.

Ngọc Tứ Hồn được chuyển vào tay Kikyou, ngọc vừa chạm vào lòng bàn tay Kikyou thì khí màu đen biến mất, ngọc Tứ Hồn biến thành màu tím phần nhàn nhạt.

“Yui, cảm ơn —— Á!”

Một giây sau khi nhận lấy ngọc, chỉ hơi chút thất thần nhưng Kikyou lập tức phát hiện ngọc Tứ Hồn hơi khác thường, nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng thì một móng vuốt nhọn hoắt bỗng nhiên vươn ra khỏi khối ngọc, đâm mạnh vào ngực của nàng.

Chỉ nháy mắt, thân thể vốn bằng đất lập tức vỡ ra rơi xuống đất, hoàn toàn khiến mọi người xung quanh chấn kinh.

“Kikyou!!!”

Sững sốt một giây, sau đó không hề để ý cô gái cạnh mình, Inuyasha lập tức lao lên ôm cả người Kikyou đang lung lay sắp đổ. Hắn kinh hoàng muốn ôm chặt lấy nàng, giống như cấp bách muốn giữ lại thứ gì đó, nhưng thân thể bằng đất không giống người thường bình thường, Inuyasha lo lắng chỉ biết ôm chặt lấy thân thể có nguy cơ vỡ vụn.

Ngọc thạch rơi ra khỏi tay Kikyou, rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy. Màu tím phần biến mất, thứ tràn ra khỏi ngọc thạch chỉ có chướng khí màu đen.

Vô số xúc tua và tứ chi vươn ra khỏi ngọc thạch, chi chít dày đặc.

“Nữ pháp sư đại nhân?!”

Tình hình thay đổi quá nhanh.. luanhen. Yui kinh hoảng, nhìn yêu quái và khí màu đen không ngừng lan tràn từ ngọc Tứ Hồn, ngây ngốc tại chỗ, không biết nên làm gì bây giờ.

Vì sao Ngọc Tứ Hồn lại biến thành như vậy?

Rất nhanh sau đó, đủ loại yêu vật to nhỏ xuất hiện xung quanh, chúng nó kêu gào, chen chúc, ánh mắt khát máu nhìn về phía nữ pháp sư đang bị trọng thương.

Mà lúc này, một vầng sáng nhạt xuất hiện trên người Yui, ngăn cách Yui khỏi nguy hiểm bên ngoài.

“Bị lợi dụng sao...”

Nhìn thấy Yui như vậy, Kikyou liền hiểu được. Naraku, đúng là vẫn không thay đổi.

Kikyou bị sự âm hiểm của hắn đã thương nặng, thực sự hối hận vì đã không đề phòng.

“Quả nhiên là người bị...”

Nhìn về phía xa xa, Kikyou ôm ngực mình, một nhát vừa rồi không lợi hại, nhưng đáng sợ nhất chính là chỉ trong thời gian ngắn ngủi, chướng khí màu đen trong móng vuốt ấy xâm nhập vào thân thể, đang dần ăn mòn thân thể yếu ớt của nàng.

Miệng vết thương hoàn toàn không thể khép lại, một khi bị xé rách, linh hồn người chết bị vào trời buộc trong thân thể sẽ tìm được đường ra, sẽ liêu mạng chui ra, khiến thể xác bằng đất mộ này bị lực lượng điên cuồng ăn mòn, dần dần bong ra, khiến thân thể sẽ chỉ còn lại đất cát.

“Kikyou, người vẫn ngu xuẩn như trước.”

Trên không, một giọng nói vang lên, làm mọi người cực kỳ căm hận, sự xuất hiện của phu không làm ai cảm thấy kinh ngạc.

“Phu quân?!”

Yui nhìn thấy người bỗng nhiên xuất hiện, không vui mừng chạy đến như mọi khi. Nàng nhìn Kikyou bị thương không nhẹ, lại nhìn phu bỗng nhiên xuất hiện, nàng lập tức hiểu ra.

“Chàng đang làm cái gì... lợi dụng ta phải không?”

Nàng tin tưởng hẳn nhất, nhưng hẳn lại lừa gạt mình. Cố nén không khóc lớn, Yui phát hiện từ đầu tới đuôi chỉ có một mình mình đa tình thôi.

“Ta xin lỗi.”

Phu nhìn về phía Yui, vươn tay phải ra muốn ôm nàng.

Yui không nói lời nào, nàng yên lặng cúi đầu, không để ý đến phu.

“Không được hại cô bé ấy...”

Giọng nói của Kikyou rất yếu, nàng đã không thể khống chế thân thể của mình nữa.

“Người vẫn nên lo lắng cho chính người đi, Kikyou.”

Ngọc Tứ Hồn, không, chính là yêu vật ngự trang thành ngọc Tứ Hồn dần dần hiện hình, thân hình tổ hợp quái vật xuất hiện và công kích Kikyou.

Giết chết Kikyou không hề khó. Nữ nhân luôn yếu đuối những thời khắc bé nhỏ không đáng kể, sau đó xuống phòng bị thì dù là nữ pháp sư đều không khác gì.

Có thể giết chết nàng ta một lần, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba.

Không cần phải thay đổi chiêu trò, cũng đủ để đùa bỡn nữ pháp sư thanh cao này.

“Không được!!”

Yui bỗng nhiên ôm chặt lấy phu, muốn ngăn cản.

Ánh mắt Naraku chỉ do dự một giây, sau đó lại bình thường.

—— Kikyou là nhân tố không xác định, phải mau chóng hủy diệt nhân tố này. Nghĩ đến đây, phu khống chế yêu vật trên mặt đất, công kích nhằm vào Kikyou. Thân thể bằng đất không chịu nổi một kích, chỉ cần tấn công mạnh hơn một chút là... Nhưng phu không công kích thành công, Inuyasha gian nan đỡ một nhát thay Kikyou.

“Đều xuất hiện hết à, cũng tốt.”

Nhìn mọi người chung quanh, phu chậm rì rì khoác lớp áo choàng dày cho Yui, che kín giúp nàng, rồi kéo Yui vào lòng.

Phu cúi mắt như đang an ủi vài câu, Yui không nghe rõ, cũng không chú ý. Nhưng phu lại liếc Kohaku đang đứng cách đó không xa.

Bỗng, vô số xúc tua trồi lên mặt đất, dễ dàng bắt được nhóm Kagome.

Chướng khí màu đen như rắn độc thè lưỡi, chụm vào nhau vặn vẹo, dần dần hình thành một cái lưới kết giới màu đen rất lớn, bao vây lấy mọi người.

“Thôi chết! Inuyasha! Chú ý Kohaku!”

Nhìn thấu ý đồ của phu, pháp sư đại nhân hô to.

“Cẩn thận sao... Inuyasha đáng thương, vừa là Kohaku lại vừa là Kikyou, rốt cuộc người muốn giúp bên nào trước đây?”

Phu nói, nhếch mép cười hèn mọn châm chọc.

“Ta sẽ giết người trước!”

Buông Kikyou ra, Inuyasha cầm đao xông lên.

“Phong thương!”

Nhưng mà phu và Yui đứng trong kết giới không hề bị gì, lại bởi vì kết giới mà lưới gió nhanh chóng bị bắn ngược trở về, làm nhóm Inuyasha ăn không ít đau khổ.

“Nữ pháp sư đại nhân đáng thương, điều thất bại nhất của người chính là thích một tên bán yêu vô dụng lại không yêu người... Xuống địa ngục mà ngủ yên đi!”

Móng vuốt sắc màu đen đâm thủng thân thể Kikyou.

Giống một cái xác trống rỗng, ngơ ngác rơi xuống mặt đất, chỉ nghe thấy âm thanh răng rắc, thân thể Kikyou hoàn toàn gãy thành hai đoạn.

Byakuya đứng lúc che kín hai mắt Yui.

Inuyasha... Inuyasha...

Đầu Kikyou va chạm xuống mặt đất lạnh lẽo, đôi mắt trong suốt gắt gao nhìn về phía Inuyasha.

Thân thể tàn phá, tiếng la nỉ non tuyệt vọng. Dù có nguy trang thuyết phục mình bao nhiêu lần, đến chết, nàng vẫn chỉ muốn là một người phụ nữ bình thường mà thôi.

“Á!!!”

Còn chưa kịp định thần lại, lại nghe thấy tiếng Kohaku thét chói tai.

“Kohaku!!!”

Tình hình hỗn loạn.

Yui thật sự không rõ, chỉ là một khoảng thời gian ngắn bằng ăn điểm tâm thôi, vì sao lại xảy ra nhiều chuyện khiến nàng không thể tưởng tượng nổi như thế chứ.

Lợi dụng nàng, giết chết Kikyou, cướp đoạt mảnh Tứ Hồn, ở những nơi mà nàng không nhìn thấy, rốt cuộc phu còn làm bao nhiêu chuyện xấu nữa?

Kohaku ngã xuống, xúc tua yêu vật cướp lấy mảnh Tứ Hồn trong thân thể, cuối cùng rơi vào tay phu, lập tức dung hợp vào khối ngọc trên tay.

Hòn ngọc tối đen rất cục đã đầy đủ, ngọc thạch mượt mà lộ ra bóng tối thâm thúy, tản ra vàng sáng nguy hiểm.

“Inu... ya...”

Ôm tàn tích của Kikyou, mọi người không biết nên nói gì.

Đôi mắt Kikyou dần âm đạm đi.

Sau đó, vị nữ pháp sư đại nhân ấy, lúc này đây, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại. Cái chết của nàng không vẻ vang, thậm chí mang theo một chút chật vật.

“Nàng ấy đã chết... rồi sao?”

Byakuya sớm đã bỏ tay ra, Yui muốn hỏi nhưng phát hiện Byakuya chỉ lắc đầu với nàng, ý bảo đừng nói gì.

Yui nhìn về phía phu, nhưng đối phương không nhìn nàng mà là đứng ở trước người mình, gương mặt hoàn toàn kín đáo. Yui không biết vì cái gì mình lại cực kỳ sợ hãi.

Hai má rất lạnh.

Thẳng đến rất lâu về sau, cảm thấy độ ấm của đầu ngón tay phu, Yui mới biết được mình đang khóc.

41. Chương 41: Phu Của Ta Đang Nằm Mơ

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycung2.wordpress.com

“Ngu ngốc, đừng khóc nữa...”

Thấy tiểu công chúa luôn có lỗi suy nghĩ thô mà cũng phải bật khóc, phu có vẻ bất đắc dĩ. Hắn biết việc này hơi quá đáng, nhưng hắn vẫn tin chỉ cần dỗ dành một cái là công chúa quái thú ngốc nghếch vẫn sẽ tha thứ hắn.

“Không cho phép chàng nói gì hết!!”

Lung tung lau mặt, tiếng nói của Yui mang theo sự tức giận rõ ràng.

Đầu tiên là giết người sau đó cho kẹo an ủi sao! Yui không cam lòng thừa nhận, khi nhìn thấy phu trực tiếp giết chết Kikyou, nàng rất sợ hãi.

Kikyou từng là người phu thích.

Thích năm mươi năm.

Mà bây giờ, lại rơi vào kết cục tan xương nát thịt.

“Kikyou là thứ mà Nhện quỷ tham lam muốn có, ta là Naraku.”

Chuyện này sẽ gây ám ảnh một thời gian, phu muốn tránh nó tạo ảnh hưởng không tốt.

Naraku, chứ không phải Nhện quỷ, đây là điều hắn muốn nói cho Yui.

“Nhưng mà...”

Cho dù phu không thích Kikyou cũng không cần phải giết như vậy chứ. Còn nữa... mấy hành động lúc trước của mình, nhất định đã bị phu thấy hết, mình lại còn ngu ngốc tưởng là đối phương không hề biết. Nghĩ đến đây, lại nghĩ đến mình chặt vật xuống núi còn người ta thì ở sau lưng chê cười nhìn mình, nhân tiện còn tính toán xem mình có thể làm đúng theo kế hoạch của hắn hay không.

Thủ đoạn của phu quá hung tàn, vừa ra tay đã trực tiếp giết mối tình đầu, động tác lưu loát đó chắc chắn là đã có ý định rất lâu. Đó là mối tình đầu đấy, là nữ thần của chàng đấy, thế mà lại giết chết như vậy, trong lòng chàng không cảm thấy gì sao?

Càng nghĩ càng thấy ủ rũ, tức giận và kinh hoảng đan xen vào nhau như một cái bông to ùng nhét đầy trong đầu Yui.

“Phiền chết đi được, đã bảo là không cho phép chàng nói rồi mà!”

Yui không phản ứng như phu nghĩ, vốn không có tính nhẫn nại gì nên phu lập tức nản lòng đi không ít, nhưng bậc thầy âm mưu nghĩ một cái là biết cách xử lý tốt nhất.

“Không được nói thì sao có thể cho nàng biết là ta có mang theo điểm tâm nàng thích chứ.”

Những lúc như thế này mà phu vẫn không quên lấy điểm tâm trong áo ra hấp dẫn người nào đó, mùi hương ngọt ngào khẽ phủ vào mũi Yui, nhẹ nhàng gửi một cái, khiến nàng cảm thấy như cả thế giới đều mang mùi hương ngọt ngào.

Phu biết rõ tiểu công chúa không thể suy nghĩ được gì sâu sa, nàng trời sinh đơn thuần, mang theo một chút ích kỷ mà không biết, đơn giản mà nói, hắn chỉ cần ám chỉ chính nàng quan trọng hơn một nữ pháp sư qua đường, vậy là đủ rồi.

“Vừa rồi xem như là ta không đúng, đừng náo loạn nữa, cả đêm chạy tới chạy lui, chắc bụng đang đói đúng không.”

“Không ăn!!”

Phu không ngờ, tiểu công chúa vốn luôn dễ dỗ dành mà lúc này lại cố chấp đến kỳ lạ. Nhìn điểm tâm bị hắt rơi xuống đất... Được rồi, có lẽ nàng sẽ cố chấp một đoạn thời gian.

“Nữ pháp sư đại nhân đã nói với ta là nếu chàng thật sự trả ngọc Tứ Hồn thì ngài ấy sẽ không truy cứu chuyện cũ nữa, ngài ấy sẽ chỉ là người bảo vệ ngọc thôi.”

Phu đã hủy diệt cơ hội duy nhất để được sống bình yên.

“Chàng không nên giết chết bọn họ!”

Nữ pháp sư đại nhân cũng vậy, đứa trẻ kia cũng thế, phu không nên thẳng tay làm như vậy.

“Thế thì bọn chúng sẽ giết chết ta.”

Lời nói của phu thành công khiến Yui cứng họng.

“Đừng tùy hứng nữa, tiểu công chúa của ta, nàng luôn cho rằng...”

Phu nhắc khéo miệng tạo ra một độ cong đầy thâm ý, ngón tay nhẹ nhàng tinh tế trắng nõn vuốt ve má Yui.

“Ta chết thì tốt hơn?”

“Ta đương nhiên không có ý ấy!”

Yui vội vàng phủ nhận. Giữa phu và một đồng người lạ, nặng nề rõ ràng. Nhưng làm chuyện như vậy là không đúng, giết người hại người thì sao có thể thoải mái bình thường như thế.

“Nàng xem, bọn chúng có ý định bỏ qua cho chúng ta không? Cho tới nay, thứ vắt ngang ở giữa ta và chúng chỉ có mỗi khối ngọc Tứ Hồn thôi sao?”

Khi nói, trong mắt phu vẫn lóe lên một tia oán hận. Làm yêu quái, cảm xúc sẽ bị nhân lên rất nhiều, Nhện quỷ và đám yêu quái đều không muốn nữ pháp sư Kikyô cùng đám người Inuyasha sống, khiến phu cũng bị chút ảnh hưởng.

“Vậy thì cũng phải xem chàng có bỏ qua cho bọn họ hay không nữa!”

Rõng xong, Yui lại ngoảnh đầu đi.

“Yui không muốn ở hai chúng ta ở bên nhau mãi mãi sao, luôn luôn như thế, thẳng đến khi linh hồn biến mất, không có thứ gì có thể tách chúng ta ra, luôn được ở cạnh nhau.”

Giọng nói của phu bỗng trở nên mềm nhẹ.

“Ngọc Tứ Hồn là một thứ thần kỳ, nó có thể biến rất nhiều nguyện vọng thành sự thật, cho dù không thể thực hiện, cũng có thể làm người ta mơ mộng.”

Phu nhìn xuống ngực Yui, cách làn da, có vẻ như hần vẫn có thể cảm nhận được tiếng đập khê mà ầm ập ở nơi đó.

Trái tim... yếu ớt mà tuyệt đẹp.

Đôi mắt phu vẫn nhìn chằm chằm ngực Yui, nếu không phải giờ phút này hần hơi nghiêm túc thì Yui sẽ cảm thấy cái tên này đang cố ý đùa giỡn vô lại.

“Đương nhiên, dù thế nào thì nơi này vẫn đều là một giấc mộng đẹp.”

Một hồi lâu sau, phu mới ra một cái tổng kết, lập tức nâng mắt lên, thấy Yui hơi nghi hoặc khó hiểu.

“Mộng đẹp...”

Tim không hiểu sao đập nhanh. Yui ảo não, sau khi bị bệnh nặng một hồi thì trái tim này có vẻ càng ngày càng không nghe mình, cảm giác là lạ, giống như là chỉ cần nhìn phu là nó luôn đập rất nhanh.

Phu nói hơi khó hiểu, đương nhiên nàng cũng đã quen phu chơi kiểu bí hiểm, nghe không hiểu thì cứ coi như không nghe thấy.

“Ngoan ngoan nghe lời, tiểu công chúa của ta.”

Phu bỗng nhiên cúi người, hôn nhẹ như lông chim lên trán Yui một cái.

“Hãy nằm mơ đi, bây giờ là thời khắc ngủ ngon.”

Sao lại ngủ ngon... Còn đang nghĩ phu rốt cuộc có ý gì thì bỗng nhiên, Yui cảm thấy mình bị phu khê đẩy một cái. Nàng loạng choạng bước ra sau hai bước mới lấy lại được cân bằng.

“Chỉ là ngủ trong chốc lát thôi, tin ta.”

“Cái gì —— ơ kìa?!!”

Choáng váng một lúc, đảo mắt cái là phu đã biến mất!!

Không chỉ thế, Yui nhanh chóng nhìn chung quanh, ngoài phu ra, đoàn người yêu quái chó cũng không có! Một mình nàng ngây ngốc đứng giữa vùng núi trống trải, chỉ có gió lạnh thổi qua hai má lạnh run.

Chuyện gì đang xảy ra?!

Mặt đất đang chấn động, Yui nâng mắt lên, cách đó không xa hình như có vật thể hình cầu màu đen rất lớn, nghe thấy có tiếng chém giết mơ hồ.

Yui định chạy về phía đó, nhưng chưa được bước nào đã cảm thấy bị kéo nhẹ lại.

“—— tiểu công chúa muốn làm gì thì cũng phải đi guốc vào trước đã chứ.”

Byakuya bỗng nhiên xuất hiện, cầm guốc gỗ mà Yui thường đeo, động tác trực trắc đeo vào cho Yui. Trải qua cả đêm vất vả, guốc của Yui đã dính đầy bùn đất bẩn thỉu, trước khi Byakuya mặc guốc gỗ cho Yui, còn cẩn thận gõ gõ bụi đất ra khỏi guốc.

“Này, ta đeo giúp rất cẩn thận đúng không?”

Nói xong, hai mắt còn lóe sáng nói với tiểu công chúa đang ngây ngốc.

“Người là... Ai ấy nhỉ? Phu quân đâu...”

Yui nhìn xa xa, trực giác của nàng cảm thấy phu hân là ở đó.

“Ừm... Nói thế nào nhỉ, tiểu công chúa xem tình hình hiện tại chắc cũng biết, chủ nhân của ta – đại nhân Naraku – không hy vọng người xen vào. Tiểu công chúa hoàn toàn có thể yên tâm, đại nhân Naraku tuyệt đối không sao cả.”

Byakuya gơ hay tay ra, nhiệm vụ cuối cùng của hân là phải trông coi tiểu công chúa, bảo đảm nàng ở nơi an toàn.

“Theo ta trở về đi, tạm thời...”

“Ta muốn đi!!”

Phu gài bẫy chính mình, giết chết Kikyou, thu thập đủ ngọc Tứ Hồn, kế tiếp hân muốn làm cái gì?

Giết chết đám người yêu quái chó, sau đó xin ngọc Tứ Hồn một nguyện vọng?

“Không được đâu.”

Byakuya xua nhẹ hai tay, vô lực nói.

“Ta muốn đi!!”

Yui nhảy dựng lên, gương nanh múa vuốt đánh một cái vào khuôn mặt trắng nõn quá đáng của Byakuya, lập tức có hình đầm tay hiện lên.

“Người... Cái đồ đầu gấu... Sxx...”

Không nghĩ tới đối phương bỗng nhiên làm vậy, Byakuya không kịp trở tay, bị đánh trúng một cái. Nếu không phải phu coi tiểu công chúa như bảo bối thì hân nhất định sẽ treo ngược ‘con gấu’ này lên rồi quật!

“Phu quân muốn dùng ngọc Tứ Hồn làm cái gì?”

Yui túm áo Byakuya hỏi.

“... Đương nhiên là trở thành yêu quái hoàn toàn.”

Bùm mặt, Byakuya trả lời đầy oán niệm.

“Nhưng ngọc Tứ Hồn sẽ đồng ý sao? Nữ pháp sư đại nhân nói rồi, nó không phải thứ tốt, nếu phu quân đại nhân bị lừa thì phải làm sao?”

Byakuya có chút đau đầu. Nhìn thấy tiểu công chúa thật sự nghiêm túc, hắn bắt đầu suy nghĩ xem có nên đánh ngất rồi mang về hay không.

“Vấn đề này ày à...”

“—— phân thân của Naraku?”

Lời nói của Byakuya bị một luồng sát khí áp lực đánh gãy. Tiếng nói lạnh lùng lại quen thuộc.. yêu quái đại nhân thành thị?!

“Naraku ở đâu?”

Byakuya nhanh chóng bảo vệ Yui sau lưng, sau đó đẩy phong tình mở to mắt nhìn đối phương.

“Yo, Sesshoumaru đại nhân, ngài đang vội vàng tới cứu em trai đấy à.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đại thẩm vẫn cảm thấy được phu gặp phải cô công chúa bạo lực, là đã dùng hết sự may mắn của cả đời hắn rồi.

Tính cách nhân vật Yui có lẽ không được yêu thích cho lắm, nhưng tư tâm ta cảm thấy loại hình như phu rất thích hợp với Naraku. Chưa nói đến nữ chủ ngu dốt tiểu bạch, thử nghĩ xem, một bên là phu quân luôn dịu dàng tốt bụng với người, một bên là đám người luôn kêu đánh kêu giết phu, bất công cũng là rất bình thường, hơn nữa Yui cũng không biết phu đã làm những chuyện xấu đến thế nào, tức là không thực sự tận mắt chứng kiến, nàng lại không hiểu sâu về định nghĩa tốt xấu, ngược lại, định nghĩa của nàng cực kỳ đơn thuần (có điểm mâu thuẫn)

42. Chương 42: Phu Của Ta Đang Tìm Đường Chết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

Tojikachan: Còn 3 chương nữa là hết nên ta post luôn

Vô cùng may mắn là Sesshoumaru có tu dưỡng rất tốt, ít nhất khi đánh nhau không chém cả Yui nhỏ yếu vô năng.

Byakuya học phu nói lạnh nhạt, vừa cẩn thận che chở Yui khỏi bị công kích liên lụy, vừa ứng phó đối phương gây sự tấn công. Bản thân Byakuya cũng không am hiểu đánh nhau thể thuật, cận chiến đối phó với Sesshoumaru có vẻ hơi cố sức. Đánh được một lúc, Byakuya xem như bị áp chế, nên cũng không thể chiếu cố Yui nhiều.

Thừa dịp Byakuya đánh nhau với Sesshoumaru, không có Byakuya ngăn trở nên Yui chạy về phía phu.

Byakuya khổ trong lòng, bất đắc dĩ quay đầu lại chỉ nhìn thấy bóng dáng của tiểu công chúa đang chạy xa dần.

Khoảng cách này cũng không tính gần, đến khi Yui chạy đến nơi, chung quanh im lặng, một chút tiếng vang cũng không có.

Vừa rồi còn có thể nghe được âm thanh mơ hồ và mặt đất chấn động, sao bỗng dưng lại biến mất hết rồi?

Ngẩng đầu lên, một vách tường rất lớn màu đen xuất hiện trước mặt Yui, nhìn kỹ, trông giống như một con nhện.

Đến gần hơn, Yui đánh giá nó.

Đúng là con nhện. Yui giật mình nhớ tới có đêm thoáng nhìn thấy hình con nhện trên lưng phu, hình như đây là bản phóng to. Chẳng lẽ con nhện này có liên quan đến phu? Hay nó chính là hình dạng yêu quái của phu? Yui cả kinh, nếu nguyện vọng của phu là trở thành yêu quái hoàn toàn, thì chẳng lẽ về sau mình sẽ ở cùng nhau với con nhện to như thế?

Huhu, nàng không muốn bị tơ nhện bắt dán lên mạng nhện đâu. Nhớ tới trong sách xuân cung đồ có tóm tắt H nặng, Yui không rõ, ngoài việc trở nên xấu hơn thì giữa bán yêu và yêu quái có gì khác nhau?

Yui vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào vách tường nhện.

Con nhện màu đen to lớn không cự tuyệt Yui xâm nhập, nó như một dải lụa thô, hoàn toàn hút Yui vào...

người, muốn thực hiện nguyện vọng gì.

Trong lòng bỗng nhiên giật mình, Yui nghe thấy có một tiếng nói vang lên.

Nàng không thể phán đoán tuổi tác hay giới tính của tiếng nói này, thậm chí không cách nào hình dung ra nó có ác ý gì không. Nó chỉ đột nhiên vang lên ở trong óc Yui, lập tức làm Yui ngây ra.

Là ai đang nói chuyện?

Tiếng nói xa lạ này rốt cuộc là của ai?

“Kagome?! Kagome!! Đáng chết! Tên chết tiệt kia dám làm Kagome biến mất!”

Tiếng gào thét chói tai quanh quẩn.

Kagome.. Tiếng Inuyasha khiến Yui bừng tỉnh, nàng mờ mịt nhìn bốn phía, bóng tối áp lực trong cơ thể con nhện này, không thấy bóng dáng cô gái hoạt bát ấy đâu.

Nơi này là chỗ nào? Trong cơ thể phu sao? Giống như lần ở Bạch Linh sơn, phu cũng dùng cách này vây khốn họ như thế.

Bước lên một bước, dưới chân dính nhầy. Yui không biết thứ dưới chân mình đủ để ăn mòn bất cứ sinh vật gì, guốc gỗ vừa mới di chuyển, một vầng xanh nhạt gọn sóng bắt đầu lan ra từ mũi chân.

Yui dẫm lên, an toàn vô sự.

“Phu nhân thành chủ, vì sao cô lại tới đây? Quá nguy hiểm!”

Nhóm Sango trông có vẻ rất chật vật, phải liên tục phòng bị phu đánh lén, nhưng axit chung quanh đủ để ăn mòn bọn họ sạch sẽ, hơn nữa còn bị chướng khí và ảo cảnh liên tục gây sức ép, bọn họ sớm đã mỗi một không chịu nổi. Yui gần như là đột nhiên hiện tại trước mặt bọn họ, nàng vốn yếu ớt nhưng lại ung dung đứng trong nước axit, không hề thấy khó chịu, hình như không hề biết gì về sự nguy hiểm của nơi này.

Đối với Sango, Yui chỉ là một cô gái quý tộc bình thường, bị Naraku lợi dụng, cái chết của Kikyou quả thật là hấn đã mượn tay Yui, nhưng dù sao cũng không phải nàng ấy sai, Sango hiểu rất rõ điểm này.

Hết lần này đến lần khác bị lợi dụng, nhìn Yui, Sango thật sự cảm thấy thương tiếc bi ai.

Tất cả mọi người đều sẽ bị chướng khí và axit tiêu hóa, nếu không còn giá trị lợi dụng, Sango tin tưởng phu nhân thành chủ cũng sẽ bị trừ bỏ.

“Naraku ở đâu?”

Yui vội vàng hỏi.

“Naraku Naraku, đến bây giờ mà người còn... rốt cuộc người có biết hay không, có biết Naraku là cái gì không hả!”

Lời nói của Yui rút hết lý trí cuối cùng của Inuyasha, bị kích thích, hai mắt Inuyasha hoàn toàn biến thành màu đỏ máu, vung đao lung tung, chặt bỏ mấy khối thịt của cơ thể con nhện.

Chỉ trong một ngày, hắn đã mất đi Kikyô, giờ lại mất đi Kagome, hắn bị đả kích khiến dòng máu bán yêu chuyển biến thành quái vật hoàn toàn.

“Nếu Kagome biến mất, thì người cũng...”

“Inuyasha, người muốn làm cái gì?! Phu nhân thành chủ vô tội!”

Miroku nhìn thấy Inuyasha không bình thường, vội vàng che ở trước mặt Yui.

“Anh xem cô ta đi! Từ đầu đến chân rốt cuộc có chỗ nào vô tội! Toàn thân cao thấp đều dính yêu khí của tên Naraku chết tiệt kia! Đứng ở đây mà không hề bị gì, không phải đồng lõa của Naraku thì là cái gì?!”

Inuyasha giờ Thiết Toái nha, hiện giờ hắn đã không nghe vào được gì nữa.

“Inuyasha, cô Kagome chắc chắn sẽ không muốn anh vì cô ấy biến mất mà mất lý trí!”

Sango chạy tới trước mặt Yui, cùng Miroku nghĩ cách làm Inuyasha bình tĩnh lại.

“Kagome...”

Nghe thấy tên của Kagome, Inuyasha hơi ngừng lại. Hắn cúi đầu, màu đỏ máu trong mắt lúc sáng lúc tối.

Sau một lúc lâu, tiếng nói của Inuyasha vang lên như nỉ non.

“Ta chỉ còn... Ta chỉ còn Kagome...”

Suy sụp buông Thiết Toái nha, hắn không thể chịu đựng được sự thật không bao giờ được gặp người yêu nữa. Naraku đã cầu ngọc Tứ Hồn thực hiện một nguyện vọng, nhưng hắn lại không muốn thành yêu quái hoàn toàn, cũng không phải trả thù, mà hắn lại muốn Kagome biến mất.

Bản thân hắn vĩnh viễn sẽ không được gặp Kagome nữa, giống như vĩnh viễn không thể nhìn thấy Kikyô...

“Ta cũng chỉ còn Naraku thôi.”

Yui đột nhiên nói ra một câu làm mọi người kinh ngạc. Sango lắc đầu, thật sự vô lực, chỉ có thể nói rằng tên Naraku kia rất biết cách lừa gạt người khác.

“Ta biết, hắn làm sai rất nhiều chuyện, các người đều chán ghét hắn. Nhưng ta thích Naraku, thích chính hắn như thế, không liên quan đến cừu hận của các người. Cũng giống như người hy vọng Kagome trở về, hy vọng của ta cũng như thế.”

Yui có thể cảm thấy Inuyasha thật sự tuyệt vọng, nàng không biết an ủi như thế nào, trong lòng nghĩ thế nào thì nói thế ấy.

“Inuyasha, ta rất xin lỗi.”

Yui không biết vì sao lại phải xin lỗi, chỉ là cảm thấy mình đã sai lầm rồi.

“Thật sự xin lỗi...”

“Phu nhân thành chủ, nơi này là trong cơ thể Naraku, hắn đã hoàn toàn bị ngọc Tứ Hồn dơ bẩn đồng hóa, đã không còn là... Naraku nữa.”

Sango nói. Xem ra, Yui cũng là quân cờ bị bỏ qua, không thì sao lại cho phép nàng đi vào nơi nguy hiểm thế này. Naraku đã không còn là Naraku nữa, ngọc Tứ Hồn hoàn toàn khống chế tâm trí hắn, so với nói hắn là Naraku, không bằng gọi hắn là tà niệm của ngọc Tứ Hồn thì đúng hơn.

“Không phải Naraku, thế thì là cái gì?”

Yui vẫn cảm thấy được trọng điểm.

“Naraku đâu?”

Miroku lắc đầu.

“Ta không tin... Không tin!”

Không tin phu chỉ muốn ngọc Tứ Hồn, còn đối với nàng chỉ là lợi dụng.

Yui cúi đầu nhìn dưới chân mình, nếu phu thật sự biến mất, thì thứ đang bảo vệ mình là cái gì?

“Phu quân đại nhân?”

...

Không ai đáp lại Yui.

“Naraku!”

Yui khẩn trương la lên. Chẳng lẽ pphu mượn lực lượng của ngọc Tứ Hồn nên bị nó cắn nuốt ý chí sao?

...

Vẫn là sự tĩnh mịch.

Bị cắn nuốt.

Bị cắn nuốt?

Bị cắn nuốt...

Phu thật ngu xuẩn... Nếu thật sự bị ngọc Tứ Hồn cắn nuốt thì quá mất mặt!

Yui hít sâu một hơi, nhìn bốn phía, nàng chỉ cảm thấy tâm tình mình hiện tại rất loạn rất xấu.

Đầu tiên là đứng một nhìn mình chật vật xuống núi, sau đó lợi dụng mình giết chết Kikyou, cuối cùng vô trách nhiệm ném mình sang một bên, bây giờ lại bị cắn nuốt ý chí.

Phu quả nhiên ngu xuẩn, suy nghĩ thông minh đều bị chân bạch tuộc ăn hết rồi.

“... Cho ta đao, yêu quái chó.”

Trong lòng có một ý định, Yui có chút nôn nóng nhìn về phía Inuyasha.

“Làm, làm cái gì?”

Tĩnh táo lại, cho dù là Inuyasha cũng bị hù khi thấy tiểu thư quý tộc bỗng nhiên cứng rắn lên.

43. Chương 43: Phu Của Ta Ở Trong Tim

Edit: Tojikachan

Nguồn: mongthuycungs2.wordpress.com

“Phu nhân thành chủ định...”

Nhìn thấy sắc mặt Yui không tốt, Sango thử hỏi.

“Chém nát mấy thứ linh tinh kia đi, sau đó kéo phu ra.”

Cứ quyết định thế đi.

khóe miệng Miroku giật giật.

Này, sốt ruột chém phu quân (con nhện) nhà mình thành vụn như thế không có vấn đề gì chứ!

Giờ khắc này, pháp sư đa tình quyết định nên tìm một thê tử ôn hòa hiền lành có vẻ an toàn hơn.

“Cái này...”

Sango hiển nhiên ngây ngẩn cả người. Đang ở thời khắc sống chết khấn trương, vì sao nàng lại cảm thấy dở khóc dở cười thế. Naraku chính là yêu quái nhện, ngọc Tứ Hồn đang thao túng ý chí hiện tại của hắn, nói một cách đơn giản, yêu quái Naraku đã hòa vào ngọc Tứ Hồn, trở thành một phần của nó, vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa. Cách làm của phu nhân thành chủ không thể nghi ngờ là phí công.

Nhưng mà, điều làm nhóm Sango kinh ngạc chính là, sau khi phu nhân thành chủ cướp Thiết Toái nha từ tay Inuyasha đang ngơ ngẩn, bắt đầu vung chém lung tung, mà những xúc tua cùng tứ chi ấy vốn không ngừng công kích khi bị Inuyasha chém giết nhưng giờ phút này lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn, thậm chí khi thấy phu nhân thành chủ chém không thuận tay còn chủ động vươn đến cho nàng tiện chém dễ hơn.

Cái hành vi chủ động xin được hành hạ kia thật đúng là đáng sợ!

“Chẳng lẽ... ý thức của Naraku vẫn chưa biến mất? Naraku đã khống chế được lực lượng của ngọc Tứ Hồn?”

Giật mình thì giật mình, sau khi bình tĩnh lại thì Miroku nghĩ ngay đến khả năng này.

“Phu quân còn lâu mới dễ dàng biến thành bạch tuộc như thế!”

Yui hung thần ác sát chém đủ loại xúc tua. Mới chém vài cái thôi mà đã cảm thấy mệt rồi, quả nhiên do sức khỏe mình bây giờ đang yếu kém dần đi sao?

người, có nguyện vọng gì.

Thở hào hển, Yui nghe thấy có tiếng gì đó.

người, có nguyện vọng gì, ta sẽ thực hiện.

Nguyện vọng...

Yui bỗng nhiên hạ đao xuống, cả người ngơ ngẩn.

Bốn phía lại trở nên yên tĩnh.

Thế giới im lặng, nhóm Inuyasha gần như ngẩn ra cùng lúc.

Bốn phía bắt đầu tràn ngập một mùi kỳ dị, không thơm ngát thấm vào ruột gan, ngược lại cực kỳ quái dị, như là đang che dấu mùi nào đó đặc hơn.

Đầu óc mụ mị trong nháy mắt, họ đều không hện mà cùng khựng lại.

Yui, nàng đang làm gì thế?

Tiếng nói này là..

Mở to mắt nhìn phía trước, hắc trong trang phục màu xanh, viễn cảnh là tòa thành cao lớn trầm ổn, dưới ánh mặt trời sáng lạn, hắc cười ôn hòa với Yui. Dáng vẻ vẫn như cũ, gương mặt trắng nõn của hắc vẫn không có chút máu nhưng lại có vẻ tinh thần. Đứng cách Yui khoảng hơn mười bước, hắc không định đến gần, chỉ nhìn Yui, vẻ mặt bao dung.

Hắc vẫn không có gì thay đổi, không khác gì trong trí nhớ. Rõ ràng đã lâu không gặp, nhưng lại cảm giác như chỉ mới hai ngày trước.

“Thiếu chủ Hitomi, Naraku ở đâu?”

Người trước mặt là Hitomi Kagewaki.

Nhưng chẳng phải phu nói thiếu chủ Hitomi đã hoàn toàn biến mất rồi sao?

Naraku đã chết rồi.

Hitomi đột nhiên nói.

“Không, sẽ không đâu! Người đừng nói bậy!”

Như vậy khó nghe đáp án đương nhiên bị Yui sở bài xích.

Thật sự là như thế.

Nhưng... chỉ cần phu còn, thì thiếu chủ Hitomi không thể xuất hiện được.

Yui nói không nên lời tâm tình của mình bây giờ, nàng thật sự tin những lời ấy trong nháy mắt. Nhanh chóng đuổi suy nghĩ ngổn ngang trong đầu ra, cảm thấy khủng hoảng khi mình dao động.

Ngọc Tứ Hồn là lực lượng cường đại không dễ bị khống chế, Naraku, hẳn không còn nữa.

“Đừng nói nữa! Naraku đang ở đâu?”

Nàng muốn biết hắn ở nơi nào.

Yui hy vọng hắn sẽ không lợi dụng và bỏ qua mình nữa. Lần đầu tiên, Yui chán ghét phu đến thế, nếu phu có thể tốt bụng một chút thì bây giờ đã...

Sợ hãi mất đi.

Naraku, biến mất rồi.

Ánh mắt khát cầu của Yui bị né tránh, đáp án vẫn không thay đổi.

Hitomi cười an ủi khó xử.

Trở về đi Yui, trở lại nơi cũ, sống yên bình. Nàng không thích hợp với hắn.

“Câm miệng!!”

Yui tức giận.

“Ta thích hắn ta thích hắn ta thích hắn, người trả hắn cho ta!”

thật có lỗi... Yui...

Hắn cúi đầu, không nói gì nữa.

“Nói cho ta biết Naraku ở nơi nào.”

Yui chạy lên túm chặt lấy Hitomi, nhưng nàng mới kinh ngạc phát hiện lòng bàn tay mình trống rỗng, giống như là xuyên qua một vầng sáng âm áp, sau đó, không còn gì cả.

“Người...”

Yui nâng mắt lên nghi hoặc nhìn người trước mặt.

...

Một đôi tay không hề có sức nặng chạm lên đầu Yui, lại ngừng lại khi không có chút khoảng cách nào. Không đụng chạm, chần chờ một lát, vắng lặng thu tay lại.

...

Bên tai, vài câu mơ hồ vang lên, bất quá thanh âm quá nhỏ rất tế, Yui cũng nghe không được cái gì. Khi nàng muốn hỏi đối phương thêm điều gì thì người trước mặt dần dần mơ hồ, ánh sáng dần biến mất, dung nhập vào bối cảnh quen thuộc lại xa lạ.

Biến mất...

Vẫn là cảnh cũ.

Thân thể con nhện, axit ăn mòn, tràn ngập chướng khí.

“Chúng ta... bị trùng ảo cảnh sao? Ảo cảnh bị phá hủy rồi?”

Người phản ứng lại đầu tiên vẫn là pháp sư Miroku thông minh, hấn nghĩ lại mình vừa rồi suýt nữa phát cuồng, thở dài một cái.

“Yêu quái thành thị...?”

Người đánh nát vách tường che chắn với bên ngoài là Sesshoumaru, âm thanh ầm ầm vang lên, vách tường nguy hiểm hoàn toàn bị loại bỏ.

Yui kinh hãi tỉnh lại, nước mắt giàn dụa mờ mịt nhìn yêu quái kế thừa khuyến tộc cao quý, nhất thời không phân rõ được rốt cuộc đâu mới là sự thật.

Sesshoumaru vung một nhát, ở sâu trong bóng tối, bỗng nhiên có một trận động tĩnh rất nhỏ vang lên.

“Phu quân!”

Yui vui mừng nhìn qua.

Vui vui sướng nhưng lại lập tức cứng ngắc, bởi người xuất hiện không phải phụ, mà là Kagome!

“Kagome!!”

Inuyasha xông lên, ôm lấy cô gái.

Bởi vì Sesshoumaru công kích và Kagome xuất hiện, cơ thể con nhện bắt đầu xao động.

Sau khi bị đánh nát kết giới, chướng khí càng thêm nồng đậm, cả axit dưới chân cũng cuộn cuộn lên.

Không khí giằng co, mỗi một hơi thở hít vào phổi đều trở nên khó khăn rất nhiều.

“Ta... không sao cả, ta đã biết mình nên làm thế nào.”

Kagome run rẩy rút mũi tên duy nhất còn lại mà Kikyou đưa, chĩa mũi tên bén nhọn này vào ngay chỗ hắc ám nhất.

“Không cần!!”

Yui hiểu được điều gì, vội vàng ngăn cản.

“Đau!!”

Vừa mới chạm vào mũi tên phá ma, Yui đã cảm thấy đau đớn như bàn tay bị ăn mòn. Nàng không lường được lại đau đớn như thế, nhất thời không kịp trở tay, chỉ có thể lôi kéo tay Kagome.

Nàng không thể bỏ ra.

Một khi bỏa, Kagome sẽ...

“Đừng... đừng mà...”

Yui lôi kéo tay Kagome, liều mạng lắc đầu.

nhANH LÊN, Yui, bắt cô ta dừng tay.

Có một giọng nói bỗng nhiên vang lên. Không phải là tiếng của Hitomi Kagewaki, giọng nói này giống hệt lúc đầu, không thể nắm lấy.

“Mau dừng tay...”

Yui khẩn cầu Kagome.

“Người mau buông tay ra!”

Inuyasha nóng vội, định chạy lên thô bạo đẩy nàng ra. Nhưng Sango lý trí hơn, thoáng nhìn Inuyasha ý bảo hắn im lặng.

Đúng thế, chẳng phải nàng muốn ở bên ta sao? Cho nên, bắt cô ta dừng lại.

Giọng nói kia tiếp tục dịu dàng vang lên.

“... Dừng... lại...”

Tay chân Yui bỗng nhiên cứng ngắc, như bị cương chế, nàng không nói được câu nào, chỉ nhìn thấy mình chậm rãi đến gần Kagome, dùng một tầng màu đen bao vây mình và Kagome lại.

Yui đau nhức bắt lấy mũi tên của Kagome, nhắm thẳng mũi tên kia vào cổ yếu ớt của Kagome.

“Người làm cái gì!?”

Inuyasha vội vã vung đao lên.

bé ngoan, nào, giúp ta đi.

Tiếng nói mềm nhẹ dịu.

Mũi tên đã xé rách da Kagome một chút, ngay tại thời điểm khẩn trương này, Yui lại bỗng nhiên dừng lại.

“Người buông ra! Người không phải hắn! Người là ngọc Tứ Hồn!!”

Hét lên, Yui chợt che ngực, ánh sáng màu đen quang lập tức biến mất.

—— Yui ý thức được một vấn đề mà nàng không thể lảng tránh.

Phu sẽ không nói chuyện như vậy, là tà niệm của ngọc Tứ Hồn. Ngọc Tứ Hồn e ngại Kikyou, cũng e ngại Kagome tinh lọc, nó đang yêu cầu nàng bảo vệ.

Là ngọc Tứ Hồn, không phải phu...

Không phải phu...

Yui như bị rút hết sức lực, suy sụp ngồi xuống đất.

“Ngọc Tứ Hồn... Hãy biến mất đi!”

Kagome hô lên, âm thanh vang ngay bên tai, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Ánh sáng tắt đi, tất cả hóa thành hư vô.

...

...

“Không còn nữa...”

Trong phé tích, Yui không đi được nữa.

“Hắn đã chết rồi sao?”

Mọi người lắc đầu nhìn Yui, không ai giải thích.

“Phu nhân, ta đưa cô về tòa thành phụ thân cô đi.”

Cuối cùng vẫn là Sango tốt bụng mở miệng.

“Trở về... Trở về làm cái gì!”

Hất tay Sango ra, Yui nghiêng ngả lão đảo đứng dậy.

“Đừng chạm vào ta, tránh ra.”

Vẻ mặt không chút thay đổi, nàng nói.

Thằng lừng, không để ý đến bàn tay còn nhỏ máu, khẽ cắn môi, Yui đi về phía gian nhà trong trí nhớ.

“Cứ để vậy liệu có ổn không...”

Sango nhìn thấy Yui ảm đạm cổ cật mạnh, thở dài.

“Chúng ta cũng không thể làm gì hơn.”

Miroku an ủi cầm tay Sango.

Nâng mắt lên, nhìn về phía tia nắng ban mai phương xa, không trung không âm u nữa, ánh mặt trời chiếu xuống đất, cực kỳ ấm áp.

Hang gió trên tay biến mất, hắt bóng mê mang, không tìm thấy phương hướng.

“Sao lại cứ cảm thấy vẫn còn thứ gì đó...”

Naraku đã biến mất, đột nhiên, tâm nguyện nhiều năm được đạt thành, ngược lại có chút tịch mịch cô đơn.

**

Thất hồn lạc phách, Yui không biết mình đã trở về như thế nào.

Ngủ trên giường cũ, chỉ còn một mình, thật tịch mịch.

Trên bàn rất nhiều điểm tâm. Phu luôn như thế, vừa không thích nàng ăn nhiều lại vừa không nhịn được dung túng nàng.

Mỗi một nơi trong phòng đều tràn ngập kí ức, Yui ngây ngốc nhìn căn phòng quen thuộc của mình, không biết nên làm gì.

Mất phu, nàng còn có thể làm cái gì?

Trở lại gia tộc, sau đó lại gả ra ngoài, lại sống cuộc sống quý tộc áo cơm không lo sao?

Yui cười.

“Naraku...”

Liếc mắt nhìn một góc phòng, nơi đó có đặt một thanh kiếm nghe nói được tuyệt thế danh tượng tạo ra.

Yui cầm lấy thanh kiếm, thân kiếm lạnh lẽo chiếu ra gương mặt tái nhợt tỉnh mạch của Yui.

Kiếm à, ngay lập tức, ngay lập tức là có thể...

“—— ồ, nàng định tể diện phu quân đã qua đời sao?”

Tiếng nói quen thuộc vang lên, Yui đột nhiên quay đầu lại, đáng tiếc xung quanh không có ai. Nàng vội vàng đứng lên, vội vã nhìn quanh, vẫn không thấy ai.

Nàng nghe thấy, nàng quả thật đã nghe thấy giọng phu.

“Chàng ở nơi nào... Chàng ở nơi nào?!”

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể là ảo giác.

“Tiểu Yui thân ái của ta, ta có một cách nói rất tốt đẹp.”

So với vẻ lo lắng của Yui, phu không nhanh không chậm nói, cực kỳ đáng đánh đòn.

“Cái gì?”

Nhận ra phu không hề biến mất, Yui kinh ngạc vui mừng, đồng thời cũng không dám thả lỏng.

“Ừm!”

Tim bỗng đập nhanh, Yui theo bản năng vượt ngực mình, nơi ấy rất ấm áp.

“Ta ở trong trái tim nàng.”

Trong giọng nói của phu mang theo ý cười.

“Trong trái tim...”

Trái tim?

“Trái tim... Chẳng lẽ là...”

Những chi tiết lúc trước bị xem nhẹ lập tức hiện về, Yui chưa từng trí tuệ như thế, nhận ra rất nhiều chuyện. Bắt đầu từ lúc thân thể là lạ, bệnh tình bỗng nhiên biến mất, yêu vật công kích không có hiệu quả, bài xích vật thánh khiết, cùng với phu vốn hoàn toàn biến mất nhưng bây giờ lại còn nói chuyện với mình... Dần dần, đáp án sáng tỏ.

“Tức là..”

“Ta đã trở về, tiểu công chúa.”

Nhìn hết biểu hiện của tiểu công chúa từ đầu đến cuối, phu cực kỳ vui mừng. Hắn chính cần hướng dẫn một chút thôi, không nghĩ tới lại hiệu quả đến thế.

Đúng vậy, ‘Naraku’ đánh nhau với nhóm Inuyasha bất quá chỉ là một kẻ không thể gọi là Naraku mà thôi. Tất cả đều đã sớm được tính kế xong.

“ ... ”

Yui không biết nên trả lời như thế nào.

“Không âm áp trả lời một câu hoan nghênh trở về sao, Yui tiểu công chúa của ta.”

Những lúc thế này mà vẫn không quên trêu chọc nàng ngu xuẩn sao phu!

Yui liên tục xác nhận tiếng tim đập của mình.

Đúng vậy, trái tim, đang nhảy lên.

Naraku, chính là trái tim nàng.

Suy nghĩ cẩn thận, hết thấy đều sáng tỏ.

Thở dài một hơi, giống như đã trải qua một cuộc sống kỳ diệu. Bỗng nhiên mệt mỏi, Yui nhắc chân lên chui đi vào.

Không được trả lời như mình mong muốn, phu đương nhiên sẽ không ngừng lải nhải. Thôi, tiểu công chúa khá để ý mặt mũi, vẫn là không nên nói mãi chuyện bị hắt dắt mũi đi thì hơn.

“Ta sẽ không tha thứ cho chàng.”

Dùng chăn che mặt mình, tuyệt đối không thể bị nhìn thấy bộ dạng mặt mặt này.

“Ta sẽ không tha thứ đâu, chàng nhớ kỹ cho ta!”

Trả lời Yui chính là một trận cười.

“Thật là vô tình. Đúng rồi, ta nhớ rõ trong căn phòng này có bánh ngọt cao sang được làm từ bí quyết hoàng thất của quốc gia xa xôi... Ăn có vẻ không tệ.”

Nghe thế, ‘sâu lông’ trong chăn giật một cái.

“Nàng có muốn ném thử một chút không?”

Phu hiểu rõ nên làm thế nào để dỗ dành tiểu công chúa, nên hấn đang cực kỳ chờ mong khi làm lành sau một ngày, không, nhiều nhất nửa ngày thôi.

—— toàn bộ văn hoàn ——

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kết thúc rồi kết thúc rồi, rốt cục kết thúc!

Ta cảm thấy rất tốt.

Là thế này, kỳ thật rất nhiều muội tử đều đoán đúng rồi, Yui muội tử có thể khỏe khoắn hơn nữa sống đến tận bây giờ chính là bởi vì trái tim phu ở trong thân thể nàng. Cho nên chương khí của phu đương nhiên không có hiệu quả với Yui, hơn nữa phu cũng sẽ không tiện nói, chỉ là tạm thời không có thân thể. Cũng thuận tiện giải quyết được vấn đề tuổi thọ của hai người. Còn về phần ngọc Tứ Hồn, khi bị ăn mòn mà phát giác ngọc Tứ Hồn vô nghĩa với mình, phu đương nhiên lựa chọn bỏ qua nó.

Thiếu chủ Hitomi đều nói thật, Naraku quả thật đã biến mất, nhưng là thân thể và danh nghĩa biến mất khi mưu kế thành công. Hấn lừa gạt tình cảm của muội tử, cho nên hấn xin lỗi (này!

Từ đầu tới đuôi phu đều lợi dụng tiểu công chúa, đầu tiên là lợi dụng nàng giết chết Kikyou, sau đó là làm mọi người tin tưởng mình và tiểu công chúa đã không còn quan hệ, cuối cùng làm mọi người chứng kiến mình tử vong

Phu vẫn là kẻ nhiều tế bào não

Tóm lại, về sau phu và tiểu công chúa có thể sống cuộc sống không ai quấy rầy, tuy rằng hơi tiếc nuối vì không triệt để xử lý nhóm Inuyasha (này này!

Vì thế ta sẽ không lải nhải nữa.

Vẫn như cũ, cảm ơn các muội tử đã đọc, các người đều là tiểu thiên sứ ~

Vẫn có ngoại truyện, chưa biết viết cái gì, mọi người nói xem? Dù sao không thể nghĩ ra thì không viết vậy, la la la ~

44. Chương 44: Ngoại Truyện 1

<1> Về cơ thể

~*~

“Không muốn cái này.”

Yui nhăn mặt, quay đầu sang chỗ khác, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nam nhân bên người—— không, nam yêu một cái.

“Cái này?”

Phu vừa dứt lời, Yui lại không nể tình quay đầu đi.

“Cái này cũng không được.”

Khuôn mặt nhỏ nhăn nhăn lại, a a a, nàng không bao giờ muốn nhìn mấy hình ảnh đau mắt đó.

Phu bất đắc dĩ, lại thay đổi hình ảnh khác.

“A a a, càng xấu hơn!”

Vội vàng lắc đầu.

Phịch một tiếng, yêu quái bạch tuộc phu rốt cục không nhịn được biến thành hình thái yêu quái cũ, cái đầu – bộ phận duy nhất giống cơ thể người treo cao giữa không trung, bất mãn mở miệng nói với Yui.

“Asai Yui, rốt cuộc nàng muốn thân thể trông như thế nào?”

Hơn nửa đêm, yêu quái bạch tuộc phu thật sự không có tính nhẫn nại.

Đổi tới đổi lui suốt rồi.

Sự tình là như vậy, từ khi phu không còn thân thể, hắn bắt đầu tìm kiếm thân thể mới. Trong khoảng thời gian này, chế tạo phân thân, kiếm rất nhiều thể xác, nhưng lần nào cũng bị ‘tiểu quái thú’ vô tình phủ quyết. Cái nào cũng không được tiểu quái thú đồng ý, dù phu có nhịn nữa cũng sẽ gắt gỏng.

“Rốt cuộc nàng muốn thế nào?”

Mấy thân thể vừa rồi có vài kẻ là bán tiên, mất rất nhiều công sức mới lấy được vào tay, mà lý do của tiểu công chúa lại là kiểu tóc khó coi!

“Trông thế nào à?”

Yui bĩu môi nghĩ nghĩ, tìm giấy bút không bị yêu quái bạch tuộc đề nát, bắt đầu vẽ.

“Lông mi phải tinh tế, hai mắt phải thật dài, sáng long lanh, rất dịu dàng, cái mũi nhọn một tí, môi bạc một tí, da trắng một tí...”

Một mình lăm bằm lâu bầu, một hồi lâu sau mới xong.

“Chính là thế này, linh linh linh ~ “

Trên tờ giấy trắng là một đồng gì đó màu đen tuyền.

“Có đúng nàng là công chúa không?”

Cơ trí như hắn mà vẫn không hiểu được cái đồng màu đen kia là cái gì... Năng lực hội họa của nàng đúng

là khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Chính là như thế này!”

Kích động đập tay vào giấy, do đập mạnh quá nên lòng bàn tay nhất thời đỏ lên.

“Cự tuyệt.”

Phu nói thẳng. Không ai lại muốn mình thành cái đồng đó.

“Hu...”

Tiểu quái thú công chúa điện hạ bị cự tuyệt thẳng thừng, bị tổn thương, vốn đang đắc ý lại trở nên yếu ớt.

“Không được thật à?”

Tiểu quái thú rút lại, tội nghiệp nhìn phu.

“Vậy... nàng đổi hình tượng đơn giản hơn đi.”

Phu vẫn mềm lòng, giọng nói trở nên nhu hòa không ít.

“Thiếu chủ Hitomi!”

— này, tiểu công chúa, một chút tạm dừng cũng không có, thốt ra ngay như thế là vì sớm có âm mưu rồi phải không!

Phu cứng ngắc.

...

...

Vì thế cuối cùng vẫn mang dáng vẻ Hitomi Kagewaki.

<2> Về tiện lợi

~*~

Căn phòng yên tĩnh, ngọn đèn dầu duy nhất sắp tàn. Khói nhẹ lượn lơ quanh quẩn, khuếch tán vào trong không khí, chỉ lưu lại hương nền.

Yui nằm trên sàn, sắc mặt của nàng tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi chảy ra, cả người vô lực, nhưng đau đớn đến mức hít thở không thông dày vò nàng, làm nàng gắt gao nhúu mày lại, làm thế nào cũng không thể đỡ đau.

“Nếu ta chết... Phu có thể nhớ mãi ta không...”

Giọng nói của nàng run rẩy mỏng manh, gần như không nghe được. Mỗi một câu đều hao hết sức lực, đau đớn hành hạ thân hình quý giá mảnh mai.

Phu ngồi bên cạnh, nhìn nàng, chỉ trầm mặc.

“Ta chết... Phu vẫn phải vui vẻ mà sống đây, đừng thương tâm mà nhúu mày nhăn mặt làm gì, chàng vốn đã xấu rồi...”

“Đừng nói nữa.”

Giọng nói của phu quạnh quẽ, cũng không nghe ra cảm xúc gì.

“Ai cũng có lúc chết... Khụ khụ... Nhớ tới điều này, ta vẫn thấy hơi sợ, nhưng mà... Nhưng mà cũng không còn cách nào...”

Giọng nói càng ngày càng yếu, dần dần yên lặng.

Bỗng nhiên, như nhớ tới điều gì, Yui lại mạnh mẽ túm chặt lấy ống tay áo phu.

“Huhuhu... Cứ nghĩ đến chuyện ta mà chết thì chàng sẽ đi tìm cô gái khác là ta bỗng nhiên chết không nổi nữa hu hu hu hu... Ta không muốn chết đâu huhuhuhu... không cho phép chàng tìm người khác cùng nhau ăn bạch tuộc nướng đâu huhuhuhu...”

Sắc mặt phu càng ngày càng kém.

Hắn hít sâu một hơi thật mạnh, một hồi sau rốt cục mở miệng.

“Asai Yui, nàng chỉ bị cảm thôi.”

<3> Về thích

Nhàn nhã vô sự cho nên đi xem một buổi hôn lễ, sau đó, phu phát hiện đây là một sai lầm lớn.

Giống như bây giờ ——

“Phu, cho tới bây giờ mà chàng vẫn chưa nói là chàng thích ta, huhuhu... Cái đồ phụ lòng!”

Nhớ tới buổi hôn lễ qua loa của mình và ‘đãi ngộ’ luôn bị chèn ép bất nạt, lòng tiểu quái thú công chúa điện hạ chưa xót.

“Ta thích nàng.”

Không nghĩ tới phu lại thốt ra lời này, khiến đối phương vốn định tiếp tục làm khó dễ lại bị nghẹn họng.

Đối với lối suy nghĩ lạ lùng của tiểu quái thú, phu đã không ôm chờ mong gì, mà —— cái từ ‘phụ lòng’ này, tiểu quái thú làm sao mà học được?

“Không đúng! Không thành khẩn.”

Phản ứng tuy rằng chậm chút, nhưng vẫn hiểu được phu vừa nói gì, Yui lập tức lẩn tới.

“Ta... thích nàng.”

Nhìn kìa, hần thật sự thành khẩn.

“Quá có lệ!”

Nàng lập tức nhào vào lòng phu cắn một cái.

“Ta thích nàng.”

Khóe miệng giật giật, biểu cảm băng sơn sắp không nhịn được.

“Không có tình cảm gì cả!”

Con mèo nhỏ xù cả lông lên.

“Nàng muốn ăn đòn chứ gì.”

Phu âm u.

“Ừm ân...”

Vì thế đề tài không tiếp tục được nữa.

<4> Về cấu tạo

~*~

“Ta phát hiện chàng rất không bình thường.”

Ăn trái cây mới được một nửa, Yui bỗng nhiên tạm dừng.

“Nàng có phát hiện gì.”

Ánh mắt phu như đang nói cho nàng hắn đang nghe rất nghiêm túc , nhưng giọng điệu của hắn rõ ràng có thái độ nàng không mau câm miệng đi à .

“Vì sao chàng chưa bao giờ đánh rắm?”

Không thể nào, chẳng lẽ thân thể phu là không cần phải thế?

...

Phốc phốc ——

Bỗng nhiên nghe thấy một mùi kỳ dị, trình độ quen thuộc này, mùi ý vị sâu xa này..

“Chàng đang làm cái gì?!”

“... Phối hợp nàng.”

Phu đúng là đáng đánh đòn.

45. Chương 45: Ngoại Truyện 2

<5> Về thể trọng

~*~

“Ta phát hiện hình như ta béo lên một chút rồi.”

Tựa vào trên đùi phu, Yui dùng sức chọc mặt mình.

Cầm nhọn đâu cầm nhọn đâu cầm nhọn đâu...

“Không phải.”

Yui chưa từ bỏ ý định kéo mặt mình, nhìn mãi vào gương cách đó không xa.

“Đúng là béo lên.”

“Không phải.”

Phu vẫn chỉ có hai chữ này.

“Không cần phải an ủi ta, ta biết mặt mình lại béo lên rồi huhuhu... Mượt mà không tốt sao, mặt nhọn có sai sao sao sao sao sao?”

“Không có.”

“Nói phải thật lòng!!”

Đối phương lạnh tanh, tiểu công chúa thề nằng thật sự giận dữ đấy.

“... Được rồi.”

Phu gấp sách lại.

“Không phải chỉ một chút đâu, là một vòng lớn.”

“Ai cho chàng nói ra!!”

Thật sốt ruột, chẳng lẽ thứ bí ẩn như vậy cũng bị phát hiện? Tiểu quái thú bắt đầu hối hận, rốt cuộc sao mình lại béo thế? Là bởi vì đêm qua trước khi ngủ đã ăn khuya, hay là hôm trước một lúc ăn sạch tất cả bánh ngọt? Không không, có tí thế thôi thì sao có thể béo lên được chứ!

Phu tuyệt đối là đang hù dọa mình, ừ.

“Chính nàng yêu cầu.”

Phu bình tĩnh nói.

“Phải nói thật.”

“Huhuhu...”

Hai chữ đơn giản làm người nào đó phải cam chịu.

Phu lườm một cái.

Tiểu quái thú cam chịu~ing.

Tiếp tục lườm~ing.

Vẫn là cam chịu~ing.

...

“Bánh phù dung.”

Một mùi quen thuộc bắt đầu gãi thần kinh của Yui.

Thân thể mướt mà run lên, tiếp tục giả chết.

Phu bất đắc dĩ, nhìn ‘quả bóng’ vúi lấy mình, như đang tìm một lí do để từ chối.

“... Mượt mà chút cũng không sao, ít nhất thì trông... rất chịu được lạnh.”

<6> Nếu xuyên qua

~*~

Hogward.

“Cái đầu bọc đầy sên cỏ của cô có thể dọn ra chút khe hở để đựng câu ma chú hay không thể, cô Asai ngu xuẩn!”

Giáo sư trong áo choàng đen hôm nay vẫn tiếp tục đọc miệng.

“Ách... Phu nói ta chỉ cần thuộc một cái là được.”

Run rẩy phản bác, bất đắc dĩ khí thế của đối phương quá cường đại, giọng nói chỉ có thể càng ngày càng nhỏ.

“Ồ, có thể cho ta xem xem chú ngữ duy nhất mà ngài học được không, vinh hạnh của ta.”

Giáo sư âm trầm sắp bão nổi, thật đáng sợ.

Tiểu quái thú công chúa nhìn trái, nhìn phải, vầy ma trượng đen tuyền của mình một cái.

“Phu bay đến đây.”

<7> Về trọng khẩu

~*~

“Hôm nay chúng ta đi ăn bạch tuộc hải sản đi!”

<8> Về mối tình đầu

~*~

Rất nhiều rất nhiều năm về sau.

Tiểu quái thú nằm ở sofa trong phòng khách, liên tục ăn bỏng ngô, xung quanh bày đầy trà sữa nóng hổi, ngập một cái thật to, nhìn phu trong phòng bếp đang đeo tạp dề màu hồng.

Cái mũi khịt một cái, có thể ngửi được mùi đồ ăn ưa thích.

Trong TV, phóng viên xinh đẹp đang đọc bản tin.

“Chiều tối ngày hôm qua, một hiện tượng kỳ dị xảy ra phía trên thần xã Higurashi, một vầng sáng xuất hiện khoảng ba phút, rồi biến mất không còn... Phóng viên lập tức đến thần xã, đúng lúc phỏng vấn được một người của thần xã trong bộ trang phục pháp sư...”

Màn ảnh cuối cùng là một gương mặt quen thuộc mà khó quên.

Bỏng lập tức rơi hết xuống đất.

“Nàng đang nhìn gì thế.”

Bưng thức ăn lên bàn, vô tình liếc thấy hình ảnh trên TV.

“Kia là..”

Yui kinh ngạc nhìn, sau đó ngậy người chỉ vào TV.

“Là...”

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, sao bỗng nhiên lại xuất hiện?

Phu nâng mắt, chỉ trong nháy mắt, TV tự động tắt đi.

“Không quan trọng, không biết.”

Ngay lập tức, hần bước lên túm lấy tiểu quái thú đang kinh ngạc.

“Ăn cơm.”

“Không quan trọng?”

Thật sao?

“Nàng là đứa ngu xuẩn à? À, ta quên, nàng ngu xuẩn mà “

Phu nói, không nhìn được khe nhắc khóe miệng.

Yui quyết miệng, trộm liếc phu một cái.

Không quan trọng...

Không biết đây là lời biện bạch lấu cá nhất thế giới, hay là lời hứa hẹn tốt đẹp nhất thế giới đây.

ngoại truyện xong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-rat-yeu-ot>